

Xin chào, chàng trai của tôi

Contents

Xin chào, chàng trai của tôi	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	10
3. Chương 05-06	20
4. Chương 07-08	29
5. Chương 09-10	39
6. Chương 11-12	47
7. Chương 13-14	58
8. Chương 15-16	66
9. Chương 17-18	79
10. Chương 19-20	101
11. Chương 21-22	110
12. Chương 23-24	123
13. Chương 25-26	135
14. Chương 27-28 (kết)	147
15. Chương Ngoại Truyện	164

Xin chào, chàng trai của tôi

Giới thiệu

Một người là tay mơ một lần yêu đương cũng chưa có, một người là mặt trắng nhỏ nham hiểm có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-chang-trai-cua-toi>

1. Chương 01-02

Chương 1: Tôi độc thân

Lúc mới vào học Đại Học, bố già nhà tôi ngàn cân vạn dặn: phải đặt việc học lên làm đầu, không nên không được không cho yêu đương. Tôi luôn nghĩ bố già nhà tôi là người từ thời nhà Thanh xuyên tới, tư tưởng của ông cứng như đá vôi vậy.

Kết quả lại bị ông nhất gữ thành châm, sắp tốt nghiệp Đại Học tới nơi rồi mà ngay cả mối tình đầu cũng chưa có để mà tạm biệt.

Có đôi khi ngồi xem tiết mục ca nhạc của Đài Loan mà lòng tôi phát lạnh, tôi 21 tuổi rồi, kiểu gái già như tôi nếu như ở Đài Loan thì chính là mấy bà cô già nhiều chuyện hạng nhất chứ còn gì nữa.

Thật ra thì không thể trách tôi, thật đấy.

Năm thứ nhất chỉ lo học hành.

Năm thứ hai học bổng vô vọng, chỉ lo chơi.

Năm thứ ba lấy lại tinh thần, nhìn các bạn nam cùng lớp xung quanh tôi phần lớn đều đã có chủ. Phần còn thừa lại thì, bộ dạng đó, tiêu chuẩn đó...

Đều là bạn cùng lớp, tôi cũng không thể nói không tốt lắm đúng không? Nói chung nó là như vậy đó.

Năm thứ tư, nhiệt tình với việc yêu đương giảm đi nhiều, có lẽ là thời kỳ mơ mộng qua rồi. Hơn nữa còn phải thi lên Cao Học, ai rảnh rồi nghĩ tới mấy thứ đó.

Nói tóm lại, tôi cứ như vậy đi về hướng gái lỡ thì.

Buồn cười nhất chính là, người sốt ruột trước hết chính là bố già nhà tôi.

Năm đó khi ông nói tới việc không được yêu đương thì tôi từng xấu xa nghĩ: nói quái! Bây giờ bố không cho con yêu đương thì con không yêu đương, vài năm sau, chỉ sợ bố sẽ phải năn nỉ con yêu đương.

Vì vậy khi ông nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi thì tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, cười xong lại cảm thấy có chút bi thương, không ngờ tôi lại bị bố sắp xếp cho đi xem mắt...

Người xem mắt đầu tiên chính là con trai của một vị họ hàng xa lắc xa lơ của một vị đồng nghiệp của bố tôi, cũng học Cao Học.

Ngay trong ngày đi xem phim tôi với anh ta liền xong phim luôn.

Không cần đợi lâu, ngay trên đường đi xem phim, anh ta vào siêu thị mua hai chai Coca lạnh. Lúc đó tôi còn nghĩ anh ta khá chu đáo.

Ai ngờ, sau khi đi ra anh ta liền mở một chai, ngửa đầu ực ực uống một ngụm to, đẩy nắp lại, sau đó không còn động tác nào nữa.

Tôi chỉ vào chai chưa mở, hỏi, còn chai kia...

Anh ta nói, à, chai này uống lúc xem phim, còn chai này để về nhà uống.

Tôi giật mình liền xấu hổ.

Không còn gì để nói, chỉ mong cuộc đời này không bao giờ gặp anh chàng này nữa.

Sau khi trở về, bố già yên tĩnh một đoạn thời gian. Tối khi sắp khai giảng, ông lại có vẻ nhịn không nổi nữa, giới thiệu hàng xóm của cậu cho tôi.

Lúc ông vừa nói xong, mẹ tôi liền vác dao chặt thịt lao ra gào lên, ông làm gì vớ vẩn thế? Con gái còn nhỏ, ông vội vàng gì?! Hả?!Hả!!

Có vẻ như bố già bị mẹ tôi hù sợ, không nói gì, chỉ ngồi hút thuốc.

Mẹ tôi tiếp tục múa dao, đã nói đừng hút nữa mà cứ hút! Sức khỏe vốn đã không tốt rồi, nhà lại không có tiền, hút hút hút! Không biết bao nhiêu căn nhà bị ông hút bay rồi!

Tiện đà gào thêm mấy câu về vấn đề trọng tâm này rồi lại đi vào bếp.

Bố già nói nhỏ, mẹ tui mày tới kì mãn kinh rồi.

Tôi lại nghĩ, khi yêu đương rồi kết hôn, phụ nữ có được địa vị trong gia đình như mẹ tôi là đủ.

Trường tôi học Cao Học cũng chính là trường tôi học chương trình Đại Học, không vì điều gì đặc biệt, chỉ vì trường tôi có ưu đãi với sinh viên cũ của trường nên thi vào có vẻ khá an toàn.

Mỗi khi bước vào một giai đoạn mới tôi đều vô cùng hưng phấn.

Như lúc mới vào cấp hai, cấp ba, Đại Học.

Vì vậy vừa khai giảng tôi liền tràn đầy hưng phấn lên kế hoạch tất cả mọi thứ, đặc biệt lưu ý giải quyết hai vấn đề lớn.

Thứ nhất, tôi phải cố gắng học hành chăm chỉ (thật ra tôi rất cầu tiến).

Thứ hai, tôi rất muốn tìm một tên con trai.

Vì trường học vẫn là trường cũ nên không có vấn đề với việc làm quen với hoàn cảnh mới, vì vậy nên vừa khai giảng xong là tôi liền bắt mô tơ mất tìm kiếm xung quanh.

Thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Ông bà ta không phải có câu “Nóng vội không ăn hết đậu hủ nóng”(*) sao.

Căn tin, siêu thị, trung tâm sinh hoạt, vườn hoa, bến xe buýt, lúc đó đúng là gấp gáp chết, ngay cả khi đi ngang qua cửa nhà vệ sinh nam cũng dừng lại lâu hơn một chút, khát vọng có được “lần gặp mặt định mệnh”.

Sau đó tôi quyết định tới phòng khiêu vũ tại tầng cao nhất của Trung tâm sinh hoạt.

Chỗ đó hồi học Đại Học tôi chưa đi bao giờ vì nghe đồn trong đó chỉ toàn bọn con trai thèm thuồng tới mức hai mắt đỏ kè. Bây giờ tôi không sợ nữa, không phải hai mắt tôi cũng đỏ kè hay sao?

Tôi liền lấy vé người khác tặng đi tới đó.

Nói thật mới đầu đúng là tôi có chút kỳ vọng, tưởng tượng bên trong sẽ có một anh chàng nào đó nhảy thật siêu thật oách.

Ông bà ta không phải còn một câu nữa sao, diếc không sợ súng.

Tôi liền không hề sợ hãi gì đi vào, hiện thực lại nói cho tôi biết ước mơ của tôi xa vời cỡ nào.

Tôi nhìn khắp phòng nhảy, có thể chia làm ba loại người.

Loại thứ nhất là loại thô tục, ánh mắt thô tục, nụ cười thô tục.

Loại thứ hai là loại âm khí, vừa nhìn là biết là một sách, không có tinh thần, uể oải.

Loại thứ ba là loại thác loạn, cả người xoay như bị chuột rút vậy, đầu lắc tới mức sắp văng ra khỏi người luôn.

Tôi nắm chặt vé tròng mắt nhìn cả phòng nhảy như tự hành hạ bản thân.

“Bạn ơi, có bạn nhảy chưa? Nếu được thì nhảy cùng được không?”

Trường hợp lãng mạn, đối thoại lãng mạn.

Tôi xoay người nhìn về phía người nói.

Anh chàng này có vẻ khản trương, tôi cũng rất khản trương.

Tôi nhìn không thấy khuôn mặt của anh ta, chỉ nhìn thấy khe hở giữa hai chiếc răng cửa của anh ta.

Cái khe tối như mực, có thể thoải mái nhét vào năm cọng hành.

Anh ta lại nói gì đó tôi không để ý, tôi chỉ thấy mình nghe được tiếng gió chuyển động.

Tôi liền hét lên “Không cần” rồi bỏ chạy.

Tâm trạng của tôi uể oải cực kì. Nghĩ lại hôm nay không như ý, nghĩ tới tháng này, nghĩ lại bốn năm Đại Học vừa qua, nhất thời nổi ưu sầu liên như quả cầu tuyết lăn mãi không dừng lại được.

Đi ngang qua chỗ bán vé dưới tầng một, tôi lại quay ngược lại.

Tôi vào chưa tới mười phút, vé năm đồng, chắc là đổi được đúng không?

“Bạn ơi, làm phiền cho tôi trả vé.”

Anh chàng kia ngẩng đầu lên, nói, cậu đùa à.

(*): chỗ này nữ chính nhầm, câu này có nghĩa là vội vàng thì không làm nên chuyện, chuyện gì cũng phải từ từ

Chương 2: Tên này không tầm thường

“Bạn ơi, ỉnh trả lại vé.”

Anh chàng kia ngẩng đầu, nói, cậu đùa à.

Cơn tức của tôi cứ như vậy liên nổi lên.

Tôi đập đập vé ngay trước ô bán vé, bạn ơi, trả tiền lại cho tôi!

Hắn ta dừng lại một chút, dùng giọng điệu như cũ nói, cậu đùa à.

Tôi nhìn hắn ta, hắn ta cũng nhìn tôi.

Mặt hắn ta không thể hiện gì nhưng ánh mắt và giọng điệu của hắn ta khiến tôi cảm thấy mình là người cố ý tới gây sự để moi tiền vậy.

Tôi rất tức, giọng to hơn rất nhiều, tôi nói, các cậu phục vụ kiểu gì vậy? Trong đó ánh sáng, hiệu ứng không tốt, sàn lại nhỏ, bây giờ lại không cho trả vé à?

Hắn ta đưa ra một quyển sổ nhỏ, lạnh nhạt nói, điều thứ mười trong đây, vé nào đã quá hạn thì không thể trả lại. Vé này của cậu hạn chót là bảy giờ tối nay.

Hắn ta lại chỉ vào đồng hồ treo trên tường nói, đã quá hạn.

Tôi thừa nhận lúc đó cảm xúc của tôi không ổn định cho lắm, tư tưởng có chút cực đoan. Ngay lúc đó tôi cảm thấy điều gì cũng không thuận lợi, toàn thể giới đều làm khó tôi, người trước mặt tôi đang đối nghịch với tôi.

Tôi lớn tiếng nói, quá hạn gì mà quá hạn, chỗ các cậu ánh sáng không tốt, hiệu ứng không tốt, sàn hẹp!

Tôi cứ lặp đi lặp lại lý do vớ vẩn đó, chất lượng phục vụ đã không tốt rồi, bây giờ còn không được trả vé à?

Cuối cùng, tôi tức giận tới mức chịu không được, ngực thở phập phồng, nhưng hắn ta lại vô cùng bình tĩnh thoải mái, tôi càng tức hơn, tôi muốn khiếu nại cậu! Tôi muốn khiếu nại cậu với Trung tâm!

Hắn ta lườm tôi một cái, nói, tôi là Tần Khoa ở Học viện Sinh Vật. Sổ khiếu nại ở bên kia, quản lý sẽ có mặt ở đây vào thứ ba, thứ năm, thứ sáu.

Sau đó lại cúi đầu xuống không biết làm gì, một bộ dạng “Mời cậu tự nhiên”.

Tôi không giỏi lý luận cãi nhau cho lắm. Đứng bất động trước ô bán vé, không biết nên làm gì bây giờ.

Tôi nghĩ, dù gì đi nữa thì tôi cũng phải lấy lại mặt mũi đúng không.

Vì vậy lại lấy ra năm đồng, tôi muốn mua vé hôm sau.

Hắn ta giương mắt, trông có vẻ rất kinh ngạc, nhưng vẫn đưa vé cho tôi.

Tôi nghe rằng ra cười với hắn ta, giơ tay lên xé chiếc vé đó, còn vô cùng hùng dũng vùng lên trước ô bán vé, sau đó hất mặt lên đi ra ngoài.

Giây phút đó, tôi nhất thời có sự sung sướng như nông dân được xoay người làm địa chủ vậy.

Một tháng sau khi khai giảng có thể nói là không có thu hoạch gì, chớp mắt liền tới kỳ nghỉ lễ mừng một tháng mười.

Năm nhà nửa ngày liền nhận được điện thoại của lớp trưởng năm cấp 3, nói là sắp tổ chức họp lớp.

Lại nói tiếp lớp cấp 3 của tôi thật đúng là một lớp “lực ngưng tụ tràn đầy”, từ hồi tốt nghiệp tới bây giờ đều kiên trì một năm họp lớp hai lần.

Năm nay khá đặc thù, xem như lần họp đầu tiên sau khi tốt nghiệp Đại Học, tụ họp cũng khá đông đủ.

Vừa vào phòng thuê riêng liền nghe mùi bia đập vào mặt. Ngay cửa đứng hai đứa con trai đang cởi trần so găng. Ừm, đây cũng coi như là ao rượu rừng thối đi.

Ngồi xuống khu dành cho nữ, đầu tiên là bị néo má, sau đó liền bị hỏi “Chắc chắn là chưa có người yêu đúng không?”

Tôi xấu hổ.

Lại chợt nghe thấy một giọng nói xinh đẹp gọi tên tôi, không cần nhìn tôi cũng biết là ai.

Nhan Nhất Nhất, giọng nói xinh đẹp, người cũng xinh đẹp, dịu dàng lại thông minh.

Người tốt như vậy từng là bạn thân nhất của tôi.

Nhưng, sau khi kì thi Đại Học kết thúc, sau khi tôi nói cho cô ta tôi thích người đó, tôi lại nghe thấy tin cô ta và người đó thành một đôi.

Đại khái ở thời cấp 3 ai cũng sẽ thích một người như vậy, hoặc là lớp trưởng, hoặc là đại diện cho cả khối, hoặc là một người học tập đứng đầu tư chất lại nổi trội. Tóm lại, trong mắt mỗi người, người đó hoàn mỹ như vậy, cho dù có khuyết điểm thì khuyết điểm đó cũng có vẻ đáng yêu.

Tình yêu mới nảy mầm của thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, sẵn sàng gửi gắm tất cả sự hâm mộ, sùng bái, tình yêu say đắm của bản thân lên người đó. Nhưng lại còn mắc cỡ, không cho người đó biết, liền biến thành yêu thầm.

Tiểu Quyển chính là hoàng tử trong lòng tôi thời cấp 3.

Vì vậy khi Nhan Nhất Nhất nói cho tôi chuyện của cô ta và Tiểu Quyển tôi liền mất ngủ một đêm.

Thật ra, tôi không có tư cách gì để trách móc. Dù gì tôi cũng là người yêu thầm, người ta mới là người tình ta nguyện.

Sau đó cô ta hỏi, cậu có trách mình không.

Tôi cười nói, không đâu.

Tôi lại còn vô cùng dối trá nữa, làm sao không trách được, cho dù tôi và cô ta có thân thiết tới mức nào, người đó và cô ta yêu nhau như thế nào đi chăng nữa thì trong lòng tôi vẫn oán trách.

Trên thực tế, tôi thật sự rất oán trách, làm cũng rất quyết đoán. Sau khi học Đại Học, cô ta gửi tin nhắn, gọi điện thoại, tôi đều trả lời qua loa cho xong, rõ ràng lãnh đạm đi rất nhiều.

Cho dù hai năm sau hai người chia tay, tôi cũng vẫn rất lãnh đạm như cũ.

Ăn cơm xong, tôi là “đứa con gái duy nhất chưa yêu đương lần nào” trong lớp, bị chọc quê mấy lần.

Có một tên cười tới mức có hạt bắp vọt ra từ lỗ mũi, tạo ra một tràng cười khác. Đúng là báo ứng.

Về nhà lên mạng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, vào Sina, Sohu, QQ và mấy trang xem đường tình duyên. Bấm vài quẻ, chọn quẻ tốt nhất, đại khái nói là hoa đào sắp nở, chuyện tốt tới gần.

Hài lòng tắt máy tính, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ thì nhận được một tin nhắn, là Tiểu Quyển.

Hai năm gần đây bình thường chúng tôi cũng hay nhắn tin liên lạc.

Hắn nói; không sợ bọn nó cười, thứ tốt nhất luôn được giữ lại cuối cùng.

Tôi trả lời; mình không thêm sợ, Jesus nói chuyện tốt của mình sắp tới rồi.

Mấy ngày lễ sống rất dễ chịu lại rất bữa bãi.

Đột nhiên tỉnh lại phát hiện, à, đây là ngày cuối cùng.

Sau khi quay lại trường, mỗi ngày cứ trôi đi như bình thường.

Tuy nhiên tôi không đi Trung tâm sinh hoạt nữa, tôi sợ phiền.

Sau đó có kì thi giành cúp cờ tướng gì gì đó, bạn cùng phòng xúi tôi tham gia.

Tôi nói trình độ của tao đối phó bọn mày còn được, đi ra đấu với người ta chỉ có nước xách dép.

Nó nói, sợ gì, đâu có tốn tiền đăng ký đâu, ba người đứng đầu còn có phần thưởng nữa đó.

Tôi nghĩ, cũng đúng, vì vậy bèn đi đăng kí.

Tôi vốn ôm suy nghĩ sẽ bị loại ngay từ vòng đầu đi thi. Nhưng, khi người ta gặp thời thì có ngăn cũng ngăn không kịp nha.

Vòng một đối thủ là một cô gái, có lẽ mới biết quy tắc “Mã đi nhật, Tượng đi điền”(*) đã vội đi thi, tôi thắng áp đảo.

Đối thủ thứ hai là một anh chàng đeo kính, đánh được nửa ván tôi vốn ở thế dưới, kết quả một cuộc điện thoại liền khiến anh ta bỏ chạy. Tôi tự động vào vòng sau.

Tình trường thất ý, quả nhiên những trường khác phải đặc ý.

Tôi hăng hái chuẩn bị thi vòng ba, chỉ cần qua được vòng ba thì ít nhất cũng được một chiếc khăn mặt.

Ngày thi đấu, tôi cố ý mang theo một chiếc quạt giấy nhỏ, pha một tách “Trà Đa Đa” vào nơi thi đấu.

Có một từ gọi là gì nhỉ? Oan gia ngõ hẹp! Há há, từ này được tạo ra không phải để chơi không.

Tôi ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ, đặt tách trà xuống. Vị trọng tài sinh viên đứng cạnh chuẩn bị giới thiệu đối thủ, tôi khoát tay nhìn về phía đối diện, “Không cần không cần, tôi biết cậu ta. Tàn Khoa Học viện Sinh Vật đúng không.”

Người đối diện cũng nhận ra tôi, gật gật đầu hỏi, vậy cậu tên gì?

Tôi nói, Giang Văn.

Trọng tài sinh viên nói vài quy tắc liền bắt đầu trận đấu.

Truy ngược mọi bi kịch đều có một nguồn bắt đầu của nó.

Sự thất bại của ván cờ này bắt đầu từ một nước đi sơ sẩy của tôi, xe bị ăn, sau đó bình bại như núi đổ.

Thật ra ván cờ này thua cũng không có vấn đề gì, dù gì cũng do thực lực của tôi.

Nhưng điều làm tôi tức giận là, người đối diện không giống như để ý tới kẻ sắp chết là tôi đây, mà cứ từ từ chậm rãi giết chết tôi.

Vốn có thể chấm dứt chiến cuộc từ tám trăm năm trước, hắn ta lại cố tình tránh đi chỗ hiểm, chỉ ăn mấy rìa xung quanh.

Tôi bất lực ngồi nhìn quân sĩ cuối cùng bị ăn.

Rốt cuộc, tôi chỉ còn một vị lão tướng.

Tôi ngẩng đầu, người đối diện cười nhạt.

Hắn ta nâng tay gọi trọng tài sinh viên tới, trọng tài ngạc nhiên nói, chưa từng thấy ván cờ nào thua thảm thiết như vậy.

Đây rõ ràng là sỉ nhục tôi.

Tần Khoa vẫn cười nhạt với tôi, đa tạ.

Tôi cũng cười, không khách sáo.

Tôi nói với chính mình, nhẫn nhịn nhẫn nhịn, còn nhiều thời gian.

Tôi có một ưu điểm, nếu như người đụng chạm mình thì mình đương nhiên phải trả lại.

Kiểu đáng ghét như Tần Khoa như vậy còn dám đụng chạm tôi hai lần, tôi nhất định phải kéo hắn ta chết theo, hóa thành oan hồn cũng phải quần quýt theo hắn ta.

Buổi tối thứ sáu đầu tiên sau khi thi cử, tôi chạy tới Trung tâm sinh hoạt, thấy người ngay ô bán vé chính là Tần Khoa.

Tôi nói, một vé xem phim.

Một vé xem phim giá chỉ có hai đồng, tờ tôi đưa ra là tờ 100 đồng rục.

Hành vi như của tôi có một từ ngữ chuyên nghiệp để miêu tả nó, gọi là “quấy rối”.

Tần Khoa cũng hiểu được, thấy người đến là tôi thì nên tự hiểu rằng mình đang bị quấy rối.

Hắn ta lục lục hộp đựng tiền (đúng là đồ keo kiệt), mặc dù động tác rõ ràng là làm bộ làm tịch, sau đó lắc đầu nói, xin lỗi, không có tiền lẻ.

Thứ tôi muốn chính là “không có tiền lẻ” nha.

Tôi cầm tờ 100 tệ quạt quạt, liếc nhìn hắn ta, ái chà, vậy làm sao bây giờ?

Hắn ta giật vé ra, như vậy đi, tiền tôi đưa trước hộ cậu.

Vậy sao được, tôi nói.

Lại chia chia quyển sổ hắn ta đặt cạnh ô bán vé, trong đó không phải có nội quy sao? Phải làm theo nội quy chứ.

Tôi lại dùng tờ tiền quạt quạt, hơn nữa, chúng ta đâu có quen biết gì đâu.

À, tôi chỉ đùa một chút thôi mà. Mặc dù nói như vậy, nhưng tôi lại không hề thấy hắn ta cười.

Người đứng sau tôi bắt đầu thúc giục, hắn ta lại liếc tôi một cái, đứng dậy, gọi vọng ra ngoài, Sở Giang, lại đây bán hộ mình một lát.

Một tên con trai hồng học chạy tới, đi vào quầy vé.

Hắn ta cầm tờ 100 trong tay tôi, chìa băng ghế bên cạnh nói, xin mời qua bên kia ngồi một lát.

Không biết có phải vì trong lòng có chột chột dạ hay không mà tôi thấy chữ “xin mời” của hắn ta đi kèm vô số nhát dao.

Tần Khoa chạy ra ngoài đổi tiền lẻ.

Tôi ngồi đầu ngồi trên băng ghế của Trung tâm sinh hoạt xem Hoàn Châu Cách Cách (phần ba).

Cô bé ở Trung tâm sinh hoạt đúng là chả có tí thưởng thức nào, sao lại xem thứ này?

Tôi không dám ý kiến với cô ta, vì từ ban nãy cô ta liền nhìn chăm chăm vào tôi một cách vô cùng hung dữ.

Tôi không để đắc tội với quá nhiều người tại cùng một nơi, hơn nữa, xét cho cùng thì tôi là kẻ “đuối lý”.

Lúc Tần Khoa trở lại tóc mái dính bết lên trán, khuôn mặt trắng nhợt cũng đỏ ửng.

Trên cơ bản tôi là người tốt, hồi học Tiểu học năm nào tôi cũng là học sinh ba tốt.

Vì vậy khi nhìn thấy bộ dạng này của hắn ta tôi vẫn có chút áy náy. Tôi nói thầm trong lòng, chỉ cần hắn đừng chọc tôi, sau này chúng tôi coi như huề hâu.

Tần Khoa tự tay giao vé cho tôi, còn cười khanh khách.

Lông mi hấn ta cong cong, khóe miệng cong cong, cười còn hiền lành hơn Phật Di Lặc: “Còn chưa xong đâu.” hấn ta cười lau mồ hôi “Ý tôi là bộ phim, đi nhanh đi, coi chừng không chiếm được chỗ.”

Hấn ta đứng ở đó cười, tôi chỉ cảm thấy bốn chữ to thoáng hiện lên trong đầu.

“Tiểu lí tàng đao”(**) nha

~~Sau đó, tôi trở thành khách quen của Trung tâm sinh hoạt.

Tôi không lấy tờ 100 để mua vé nữa, dù gì thì cầm một mớ tiền lẻ cũng không tiện cho lắm.

Nhưng mỗi khi tôi tới chỗ hấn ta mua vé, Tần Khoa luôn luôn nghịch một chiếc hộp sắt trước mặt tôi.

Chiếc hộp sắt đó, chiếc hộp sắt mới đầu dùng để đựng bánh trung thu đó, ở trong đựng hơn trăm đồng tiền xu.

Tôi nghĩ, may mà tôi hiền lành, nếu tôi tiếp tục dùng tờ 100 mua vé thì tôi lấy gì đựng 98 cục sắt kia nha.

Mỗi lần Tần Khoa lấy tiền của tôi đều cười vô cùng hiền lành tới mức tiếc hận “Sao không phải là tờ 100?”

Mỗi khi tới lúc này tôi không phát uy là không được.

Tôi nói với em gái, trong trường tao hả, có một cái Trung tâm sinh hoạt, trong Trung tâm sinh hoạt hả, có một quầy bán vé, trong quầy bán vé đó hả, có một tên tên là Tần Khoa. Thằng cha đó hư hỏng vô cùng, chả thích lắc lắc cái hộp sắt nói: gì, sao lần này không phải là tờ 100?

Em gái tôi nghĩ nghĩ nói, chị, thật ra tác giả câu chuyện “Ngày xưa có một ngọn núi, trên ngọn núi có một ngôi miếu” là chị đúng không?

Tôi kéo kéo gối xoay người sang phía khác.

Em gái tôi còn nói, chị, mùa xuân đầu tiên của chị rồi cuộc cũng tới rồi. Chị, như bọn chị thì trong tiểu thuyết ngôn tình gọi là “Vui mừng oan gia”.

Tôi kéo chăn lên che đầu.

Em gái nói, gái già mà còn bày đặt mắc cỡ.

Tôi một cước đạp nó xuống giường, tôi nói ra từ trong chăn “Mày không lo tích chút đức đi thì cuối cùng cũng đi lên con đường của tao thôi.”

Chưa ăn thịt heo thì cũng từng ăn thịt bò, tôi biết trong đầu tôi toàn những thứ này là vì kẻ họ Tần nào đó.

Đúng vậy đúng vậy, tôi có ý nghĩ không an phận với hấn ta!

Tôi cũng không biết tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy, cũng không biết bắt đầu từ khi nào. Tóm lại nó là như vậy đó.

Tôi đang lo lắng không biết làm cách nào để thần phục hấn ta.

Viết thư tình đầy triền miên âu yếm? Tổ tình nhiệt tình như lửa?

Lúc không có mục tiêu thì ra chiêu lung tung, tới khi có mục tiêu thì lại do dự không làm.

Lỡ may hấn ta từ chối thì sao? Lỡ may hấn ta bị hù chạy thì sao?

Đây là tệ nạn chưa từng yêu đương lần nào, thấp thỏm lo âu, kiềm lự kỹ cùng(***)

Trái tim thiếu nữ lo âu thấp thỏm của tôi nha.

Lũ bạn tôi nói, đối với mấy tên con trai mình vừa ý phải như sói vồ mồi, phải vừa bình tĩnh vừa chính xác lại vừa quyết đoán.

Câu này khiến tôi thú huyết sôi trào, hận không thể chui vào phòng Tần Khoa ngay lập tức.

Ngày hôm sau, tôi khí thế hùng hực ngăn hấn ta lại, nói muốn tới tiệm trà sữa uống gì đó với hấn ta.

Lúc đó, hấn còn cười tùm tùm hỏi, là hấn mời hay tôi mời.

Tôi nhìn hấn không nói gì, nghĩ rằng, tới lúc đó anh mời em mời đều như nhau.

Tới tiệm trà sữa, ngồi xuống, gọi hai ly gì đó.

Hấn ngồi đối diện tôi nở nụ cười thuần khiết nhìn tôi, tôi chỉ có thể nhìn ly đồ uống trong tay mình, trong lòng nhắc đi nhắc lại “Bình tĩnh chính xác quyết đoán bình tĩnh chính xác quyết đoán”.

Không biết có phải là có tật giật mình hay không, tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Thổ lộ chân tình” viết hai lần tối qua ghen trong cổ họng, không cách nào phun ra được.

Tôi không khỏi cảm thấy bị ai cho bản thân, giận chính mình kém cỏi, làm sao tôi có thể làm hỏng chuyện ngay lúc mấu chốt cơ chứ?

Tôi vẫn còn ngồi ngay đó rối rắm, người đối diện lại nói chuyện.

“Cậu thích tôi đúng không?”

Tôi hoảng hồn, ngụm trà sữa nguyên vị vẫn còn trong cổ họng liền ngược dòng dâng lên theo khoang mũi.

Tôi nhớ tới đứa phun bấp từ lỗ mũi, hiệu quả kì diệu như nhau!

Tôi không nói gì, ngửa đầu liều mạng hút, muốn hút hết ngụm trà sữa kia về lại.

Đợi tới khi hút xong rồi, tôi vẫn ngửa đầu, mũi ngửa lên trời.

Tôi không thể tưởng được mọi chuyện sẽ trở thành như thế này, tôi không phải là một người nhanh trí, tôi đang nghĩ xem làm sao bây giờ.

Tôi liếc nhìn hấn, hấn dùng tay trái chống đầu, cười vô cùng thông dong.

Lúc này rồi mà còn cười, hấn nghĩ mình kiếp trước là Phật Di Lặc à?

Tôi ngồi thẳng lại, bất chấp tất cả nói: “Đúng thì sao?”

“Tôi đồng ý cậu nha.” Nói xong bàn tay đang chống đầu kia liền đặt trên tay tôi.

Ôi mẹ ơi, mười vạn Volt nha!

Sau đó tôi hỏi hấn, sao lúc đó dám hỏi có phải tôi thích hấn không.

Hấn nói : “Tại em không soi gương đó thôi. Nhìn vẻ mặt của em lúc đó là biết ngay em tới để làm gì. Ghen nửa ngày trời cũng nói không ra, cuối cùng vẫn là anh giúp em, thấy anh tốt không?”

Hấn cười vô cùng gian xảo, tôi chưa từ bỏ ý định, lại hỏi : “Vậy anh thích em không?”

Hấn nói: “Nếu không thích em làm sao ở bên em lâu như vậy được?”

Tôi vừa lòng, đạt được mục đích, khoe miệng kéo tới tận mang tai.

A, cái tên có làn da trắng nõn trước mặt tôi đây từ bây giờ liền là của tôi.

— (*): Mã đi nhật (), Tượng đi điền () là quy tắc đi của quân Mã và quân Tượng trong cờ tướng.

— (**): Tiểu lý tàng đao, một chiêu trong 36 kế, dùng nụ cười để đánh lạc hướng kẻ địch.

— (***) : Kiểm lư kỹ cùng, có một chút khả năng ít ỏi mà đã dùng hết không còn gì nữa.

2. Chương 03-04

Chương 3: Bạn trai @ bạn gái

Tần Khoa hỏi tôi, đây là mối tình đầu của em à?

Tôi xấu hổ, bộ mặt em dòm giống gái già không ai thèm lắm sao?

Không phải người bình thường đều sẽ hỏi “Trước anh em yêu đương bao nhiêu lần rồi?” sao, tại sao tới phiên hấn lại hỏi như vậy.

Chết nhất là sự thật đúng là như vậy.

Không biết ai đó từng nói, người chưa từng yêu đương thời Đại Học được chia làm ba loại. Loại thứ nhất là có bề ngoài biến thái, loại thứ hai là có tâm lý biến thái, loại còn lại hả, cả hai đều có.

Đúng là vợ vẩn!

Tôi nói với Tần Khoa, sao vậy được, người theo đuổi em xếp hàng từ tháp Lôi Phong tới tận tháp Đại Nhạn luôn kìa. Bạn trai đầu tiên của em rất giống Kim Thành Vũ, sau này đi qua Mỹ du học, anh ấy vốn muốn mang em theo, tiếc là em không muốn rời xa em gái và mẹ, vì vậy phải chia tay.

— Tháp Lôi Phong: một thắng cảnh nổi tiếng ở tỉnh Hàng Châu. Tháp Đại Nhạn: một thắng cảnh nổi tiếng khác ở tỉnh Thiểm Tây. Hai tỉnh cách nhau cỡ vài trăm km .

Hai mắt tôi tròn xoe, cố gắng thuyết phục hấn tin tưởng.

Hấn nói, ha ha, vậy thì tiếc quá.

Tôi nói, anh không ghen à? Vậy còn anh? Mối tình đầu của anh đâu?

Hấn nói, mối tình đầu của anh là hồi nhà trẻ, nắm tay dắt người ta về nhà, nhưng mà bây giờ cũng không nhớ rõ tên nữa.

Tôi nói, anh đừng lừa em, tóm lại trước giờ anh cặp với bao nhiêu em rồi?

Hấn không nói gì.

Một trận im lặng.

Hấn vẫn không nói gì.

Tôi nói, anh trả lời em nhanh lên đi chứ.

Hấn nói, đừng ồn ào, anh đang đếm mà.

Tóm lại trước giờ Tần Khoa có bao nhiêu bạn gái, tôi mãi vẫn không hỏi ra con số chính xác.

Em gái khinh bỉ nói tôi ngu, tôi nói tao ngu mà học lên Cao Học được à?

Vốn dĩ không phải tôi ngu, mà là quân địch quá nham hiểm.

Có một lần tôi hỏi hấn, hấn liền đem vấn đề vòng vo tam quốc kéo tới Tây Ban Nha luôn. Cuối cùng còn vỗ vỗ đầu tôi, nghiêm trang nói, ngoan, lịch sử dùng để quên đi.

Tôi nghĩ nếu có em gái tôi ở đây, chắc chắn nó sẽ lấy búa đập chết hấn. Vì em tôi học ngành Lịch Sử.

Lại có một lần, tôi dùng ngón trỏ chỉ vào mũi hấn, lớn tiếng nói, thẳng thắn thì lượng khoan hồng, kháng cự thì nghiêm túc xử phạt.

Kết quả, thẳng cha này lại nghiêng người về trước – cắn lấy ngón trỏ của tôi.

Được rồi, tôi cũng không hỏi lại mấy chuyện đó của hấn nữa, mặc kệ trước đó hấn mèo mả gà đồng ra sao, bây giờ hấn không phải đang nằm trong lòng bàn tay tôi sao.

Chúng tôi làm tất cả những chuyện mà những người yêu nhau đều làm.

Đừng hiểu nhầm, ý tôi là ăn cơm, dạo phố, xem phim với nhau.

Trước kia ăn vô số bữa cơm, đi qua vô số con phố, xem vô số bộ phim, nhưng chưa bao giờ vui vẻ như bây giờ.

Chỉ cần nhìn hần, dựa vào hần thì sự sung sướng toát ra từ tận đáy lòng cũng đã dừng không được.

Ở bên hần, chỗ nào cũng là Thiên Đường. Đây có lẽ là niềm hạnh phúc giữa những người yêu nhau.

Tôi phát hiện ra, mình càng ngày càng thích hần.

Lũ bạn hỏi tôi, bọn mày hôn nhau chưa?

Tôi nói, hôn mặt.

Bọn nó nói, hôn mặt tính khi gì, mày phải chuẩn bị sẵn sàng.

Chuẩn bị sẵn sàng hôn môi, tôi phải chuẩn bị như thế nào đây.

Hề rảnh rồi là tôi liền ngồi qua một bên ngâm tay mình tập hôn môi.

Có thể nói là thiên chuy bách luyện.

— Thiên chuy bách luyện: nhiều lần rèn luyện và khảo nghiệm gian khổ.

Luyện tập mười năm chỉ vì một phút biểu diễn.

Ngày nào đó rồi cuộc cũng tới.

Trong rạp chiếu phim, tôi vừa uống một ngụm Coca xong thì nghe hần kêu tên tôi, tôi vừa quay đầu qua thì môi của hần liền đề lên.

Ôi mẹ ơi!

Ai nói ngâm tay không khác gì hôn môi?!

Cả người tôi đều đang run lấy bầy!

Đó là cảm giác gì vậy ~ chỉ có thể nói là ngon hơn ăn tổ yến!

Trong bóng tối, tôi vẫn đang đỏ mặt, vẫn đang kích động.

Hần ngồi cạnh lại nhỏ giọng nở nụ cười.

Tôi xấu hổ nhìn hần.

Hần lấy tay che miệng, cười nói, em còn nói từng yêu đương rồi, lừa quỷ à.

Ôi mẹ ơi!

Tin tức đáng chú ý của QQ lớp tôi, tin đầu tiên chính là tin “Đếm ngược tới Olympic Trung Quốc 2008” vạn năm không thay đổi, tin thứ hai chính là “Kinh sợ! Giang Văn tìm được bạn trai!!!”

Xem xem cái lũ xấu xa đó kìa!

Tôi đăng ảnh của Tần Khoa lên diễn đàn, những lời khen ngợi lập tức nối tiếp nhau nhảy ra.

Tôi cười điên cuồng trước màn hình máy tính, ai bảo bọn mày trước đây khinh thường tao! Nam, tự biết xấu hổ đi cho nó nhanh! Nữ, chảy nước miếng đi!

Hôm sau, tin tức đáng chú ý thứ hai được sửa lại như sau “Nghĩ án??? Giang Văn tìm được bạn trai cỡ đó sao???”

Làm tôi tức tới mức xém nữa xách mã tấu tới nhà quản lý chém người.

Tiểu Quyển gửi tin nhắn: bạn trai cậu trông có vẻ khá tốt.

Tôi đánh ra biểu tượng hất mặt lên trời: cũng không xem xem là bạn trai của ai.

Hần lại nói: cậu ta đối xử tốt với cậu không?

Tôi trả lời: Đương nhiên rồi! Anh ấy thấy mình cứ như Lí Liên Anh thấy Từ Hi vậy.

Hắn nói: vậy là tốt rồi.

Tôi nói: chiều nay mình phải đi dạo phố với Tiểu Tần Tử nhà mình rồi, 88 nha.

Hắn trả lời: 88.

Buổi chiều tôi kể chuyện trên diễn đàn lớp với Tần Khoa, hắn nói, khéo ghê.

Tôi hỏi, cái gì khéo ghê.

Hắn nói, anh cũng đưa ảnh em lên diễn đàn, kết quả tin đáng chú ý trên đó đổi thành “Tin buồn...Tần Khoa tìm bạn gái như vậy...”

Tôi nắm tay hắn lên hưng hăng cạp một miếng.

Trước kì nghỉ đông chúng tôi cùng đi liên hoan, Tần Khoa rủ anh em của hắn, tôi rủ bọn bạn tôi.

Đề tài ban đầu quay quanh chúng tôi, mọi người đàn bàn luận xem chúng tôi làm cách nào để bắt sóng nhau tại một nơi trong sáng như Trung tâm sinh hoạt.

Mọi người luôn luôn cảm thán Tần Khoa có bản lĩnh, nói ở nơi nhỏ xíu như quầy bán vé cũng có thể phát ra lực hấp dẫn để câu bạn gái.

Lại sau đó, mọi người uống high, đập bàn đập bàn, lắc ghế lắc ghế, cả đám đều xé rách lớp áo cảm thú của mình, lộ ra bản chất cảm thú hơn.

Ăn cơm xong mọi người tự giải tán, Tần Khoa kéo tay tôi đi bộ về.

Trong bóng đêm những ngọn đèn đường chiếu ánh sáng ấm áp vào tận trong lòng.

Tần Khoa nói, kì nghỉ đông này anh không về nhà được, phải ở lại phòng thí nghiệm.

Tôi nói, sao bạn vậy, vậy em cũng ở lại với anh.

Hắn nói, không được.

Tôi đứng chặn trước mặt hắn, sao lại không được? Chẳng lẽ anh giấu con nhỏ nào trong phòng thí nghiệm?

Hắn chỉnh lại khăn quàng cổ của tôi, lại vỗ vỗ đầu tôi nói, trong não em có phải có không gian thứ tư không? Cất thứ gì trong đó vậy? Anh phải tới phòng thí nghiệm, nếu em ở lại chắc chắn anh sẽ không có thời gian ở cùng em. Em nghĩ lại xem, năm mới, em một mình xoa xoa tay, ôm chân, cô đơn buồn bã ngồi trước TV ăn gạo lức, thấy thảm không? Hả?

Em thấy có thảm không?

Tôi gạt đầu lia lịa, thảm, đúng là rất thảm, quá thảm đi chứ còn gì nữa!

Hắn cũng gạt đầu nói, vậy em cứ ngoan ngoãn ở nhà vỗ béo đi!

Tôi nói, lỡ may em nhớ anh thì làm sao bây giờ?

Hắn cười, vô cùng nham hiểm, nhớ anh tới mức đó à?

Tôi đá cho hắn một cái rồi bỏ đi.

Hắn đuổi theo, nhét tay tôi vào túi của hắn nói, đi thôi, anh đây mời em đi ăn khăng cơ cơ.

Tôi dừng lại, khăng cái gì?

Hắn nói, khăng cơ cơ, tên cúng cơm ông già KFC đặt cho anh đó.

...tên cúng cơm kiểu quái gì vậy?

— Trong tiếng Trung KFC là khăng đực cơ

Hôm nghỉ đông về nhà tôi vốn muốn đưa tiền lâm li bi đát, cho dù không sâu bi triền miên thì cũng phải lưu luyến lãng mạn một chút.

Ai ngờ lại thành như thế này.

Hắn nói, đừng đi trêu chọc mấy thằng mặt trắng khác.

Tôi nói, còn có tên mặt trắng nào mặt trắng hơn anh nữa.

Hắn cười khẩy, đúng vậy thật.

Tôi vỗ tay, a a, nhìn thấy vô số loại cười của anh rồi, rốt cuộc cũng nhìn thấy cười khẩy.

Hắn liếc xéo tôi một cái, đừng vỗ nữa, y như nữ tính tính vậy.

...

Mẹ tôi ơi, nỗi buồn ly biệt đây cảm xúc nổi lên từ hôm trước của tôi cứ như vậy bị đánh bay đi.

Về nhà, mở cửa ra, chào đón tôi không phải là sự ấm áp của mùa xuân.

Mẹ già ngồi trên ghế dựa mặt cứng như kim cương nhìn tôi chằm chằm.

Tôi thiếu chút nữa quỳ xuống, mẹ ơi, con là con gái cưng của mẹ nha.

Mẹ tôi kéo một bên khóe miệng lên nở nụ cười, lại còn con gái cưng? Có đứa con gái cưng nào yêu đương non nửa năm cũng chưa nói mẹ mình không? Xem xem hồi nhỏ mày ngoan cỡ nào, hồi nhỏ làm gì cũng nói ẹ một tiếng. Bây giờ thì sao? Hả? Yêu đương không nói cho tao, thi lên Cao Học cũng không nói cho tao, chuyện gì cũng không nói. Tao nuôi mày làm gì? Tao còn cần mày làm gì nữa?

Mẹ nổi giận với tôi, tôi nổi giận với em gái tôi, em gái tôi nổi giận với bố tôi, bố tôi ai oán nhìn mẹ tôi.

Đúng là chuỗi sinh vật bốn mắt xích.

Chuyện xử em gái tôi tính sau, việc hàng đầu bây giờ chính là năn nỉ ỏi với mẹ tôi.

Tôi nói với mẹ, mẹ ơi, chuyện yêu đương này không nói với mẹ không phải là con sợ mẹ lo lắng sao, nhờ có sơ suất gì không phải lại khiến mẹ khổ tâm sao. Nếu như có chuyện gì quan trọng thì làm sao con lại không nói ẹ được?

Tôi ôm ngực, mẹ, cho con ánh sáng trên đường đời, đầu tiên chính là mặt trời, thứ hai chính là mẹ.

Mẹ tôi khoát tay, đừng lải nhải với mẹ, thằng nhóc kia thế nào?

Tôi tốn nửa tiếng đồng hồ để kể lại ẹ tôi tuốt tuần tuốt về Tần Khoa, từ trong ra ngoài, từ dưới lên trên, sở thích, biệt danh, gia thế bối cảnh, mục tiêu lý tưởng.

Cuối cùng, tôi cũng không ngờ rằng mình hiểu hắn tới mức đó.

Mẹ tôi trầm ngâm một hồi lâu, nói với tôi một câu, Văn Văn, cẩn thận cậu ta ngàn vạn lần không được nhả ra!

Tôi đá em gái tôi vào phòng, nói, chuyện này là thế nào? Chị em mà đâm thọc nhau à? Bộ tưởng đuổi chị mày đi rồi thì mày là đại ca à? Dạn dĩ dặn lại với mày là không được nói cho bất kì ai? Mày họ Phêu à?

Em gái tôi từng bước một lùi lại phía sau, ôi chao! Xem ra anh rể không phải là người bình thường nha. Hai người yêu nhau chưa bao lâu mà miệng lại mài còn sắc hơn cả dao cạo râu nữa.

Tôi đang định đắc ý thì lại nhớ tới chuyện bắt nó khai ra quá trình phạm tội.

Nó nói, hôm đó ở nhà uống chút rượu với bố, tâm sự một chút. Em ngà ngà say cho nên mới bán mất chị, nhưng em đã dặn đi dặn lại với bố là không được nói với mẹ, không ngờ là...

Trong nháy mắt tôi nhớ tới câu vàng ngọc trong phim kiếm hiệp: chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật.

Buổi tối lên QQ chat webcam với Tần Khoa.

Tôi vừa nói xong ba câu “Thời tiết hôm nay thật tốt”, “Em rất mong chờ ăn Tết Niên” và “Nghỉ đông xong là khai giảng” hắn liền trả lời: Em bị gì vậy?

Đúng là thần nha.

Em sao là sao.

Bên kia webcam hấn không nhìn thấy cạnh đầu tôi còn có ba cái đầu khác lộ ra nhìn chăm chăm vào dung nhan xuất chúng của hấn.

Tôi nói với ba vị đại thần đứng sau lưng tôi, lùi ra sau một chút đi, đứng sát vào nóng quá.

Sau đó trả lời Tần Khoa: trăng đêm nay đẹp thật, anh nói chuyện nhớ chú ý một chút.

Hấn ở đầu bên kia trầm tư một lát, sau đó gõ một hàng chữ.

Tôi mở ra, khung đối thoại hiển thị: “Cháu chào bác trai bá gác” còn kèm theo biểu cảm mặt cười, bản thân hấn lại cười vô cùng tao nhã ở đầu bên kia webcam.

Bố mẹ tôi vội vàng bắn ra, vội vàng tránh đi, mẹ tôi còn lải nhải, nó không thấy bên này đúng không nó không thấy bên này đúng không...

Tôi đuổi cổ em tôi đi, nói với hấn, cưng ơi, nhớ em không?

Hấn trả lời: bố mẹ em đi rồi à?

Tôi nói: ừ. Sao anh biết có bố mẹ em ở đây?

Hấn nói: đề tài nói chuyện của em hiếm khi là sáng sủa như thời tiết mùa màng linh tinh.

Tôi nói: bây giờ anh mà ở cạnh em thì em đập chết anh!

Hấn trả lời: nếu vậy thì bị em đập chết cũng không sao.

Nhìn đi nhìn đi, đây là sự khác nhau của tay mơ và cao thủ.

Hấn nói mấy câu liền khiến tôi giống như bị ngâm trong hồ mật vậy. Cho dù bị chôn sống cũng vui vẻ!

Chương 4: Cuộc điện thoại của một cô gái xa lạ

Tôi có một biệt danh, gọi là em gái thích ở nhà.

Vì tôi là một người rất lười ra đường, từng có kỷ lục một tuần liền không bước chân ra khỏi cửa.

Vì vậy kì nghỉ đông tôi liền hiên ngang lăm lăm nằm lì trong nhà, vui chơi giải trí, ăn chơi sa đọa.

Sau đó lên mạng ngồi canh để Tần Khoa vừa lên là có thể nhìn thấy tôi ngay.

Hằng ngày khoảng 10 giờ rưỡi tối hấn mới có thể lên mạng, nói cách khác mỗi ngày tôi chỉ được nhìn hấn ba tiếng đồng hồ, hơn nữa lại là kiểu thấy được mà không sờ được.

Cho dù tôi đều đổi hình nền điện thoại, máy tính thành hình của hấn nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Tôi cảm thấy, tôi nhớ hấn tới mức nội tiết tố mất cân đối.

Mất ngủ, hoảng hốt, nôn nóng, dễ nổi giận.

Tôi nói, có phải là thời mãn kinh của mình tới sớm rồi không?

Em gái tôi liếc xéo tôi một cái, có ai tới sớm hai mươi năm không, chẳng qua chị chán quá nên kiếm cớ gây chuyện thôi.

Mẹ tôi nói, mày nên đọc sách nhiều hơn, đừng để Tần Khoa con người ta ở đẳng kia nghiên cứu khoa học bận tới mất tới mũi, mày lại ở nhà ỉ ạch như con sên.

Tôi nghĩ cũng đúng, tôi phải làm phong phú mình, làm tăng giá trị của bản thân...tôi muốn Tần Khoa hành diện vì tôi.

Lúc nghĩ những điều này tôi đang ăn táo, ăn xong tôi liền lật Tiếng Anh chính thống 3 ra đọc.

Lesson 1 A puma at large

Không biết mọi người có giống tôi không, mỗi khi muốn tỉnh táo hơn tôi liền lấy Tiếng Anh Chính Thống 3 ra đọc, kết quả là, bài đầu tiên vô cùng quen thuộc.

Tôi nói với Tần Khoa, sao em lại nhạt nhẽo, không có tiền đồ, không có chí tiến thủ như vậy cơ chứ.

Lúc đó là buổi tối chín giờ hơn, Tần Khoa vừa trở về từ phòng thí nghiệm, cảm giác tội lỗi của tôi tự nhiên lại nổi lên.

Hắn cười hì hì, lòng tự trọng của em đặt thật đúng chỗ.

Ngay cả hắn cũng nói như vậy, tôi vô cùng buồn bực, nhất thời lâm vào trạng thái tự kiểm điểm.

Hắn còn nói, đừng sợ đừng sợ, không có tiền đồ mới tốt, không có tiền đồ thì anh nuôi em.

Tôi lại vui vẻ, lưu lại mấy câu này lại làm bằng chứng quy tội.

Có bảo đảm cho tương lai, tôi liên yên tâm thoải mái sống cuộc sống của “con sên”.

Tối đêm 30, cả nhà cùng nhau ngồi trong phòng khách xem chương trình tất niên, tôi ngồi trước máy tính nói chuyện với Tần Khoa.

Đây là lần đầu tiên tôi thoát ly tổ chức trong tối giao thừa.

Nhưng mà, khuôn mặt nhăn nhoe của chú Bản Sơn kia sao sánh bằng khuôn mặt trắng trẻo của Tần Khoa nhà tôi được.

— Bản Sơn: Triệu Bản Sơn, danh hài nổi tiếng của Trung Quốc.

Mùng 6 tôi liền mua vé tàu trở về trường.

Vốn dĩ có một cuộc họp lớp nhưng đã bị tôi quyết đoán bỏ qua trước sắc đẹp của Tần Khoa.

Lúc đón tôi Tần Khoa nhéo nhéo mặt tôi, mới không gặp mấy ngày mà sao em lại béo hơn rồi.

Tôi buồn rầu, mấy năm nay cân nặng của tôi thu đông bay lên, xuân hạ giữ nguyên, ổn định tiến lên theo đường bậc thang.

Nhưng cho dù không hài lòng với dáng người của bản thân bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không thể nào than thở với bạn trai đúng không.

Tôi nói, anh không hiểu gì hết, như em gọi là đầy đặn, cơ thể bé nhỏ của em nếu dựa theo kết quả nghiên cứu thể lực của sinh viên thì được một trăm điểm đó.

Hắn hừ hừ hai tiếng.

Tôi lại chỉ chỉ tóc hắn, tóc anh dài quá rồi, để em cắt cho.

Hắn cười tùm tùm ôm tôi, đừng, anh sai rồi được chưa.

Tôi nói thật nghiêm túc, không phải em trả thù anh, em có tài nghệ này thật mà.

Hắn nghi ngờ nhìn tôi.

Tôi nói, biết biệt hiệu của chị đây không – tay kéo Giang Đức Hoa.

Không phải tôi nỡ, tôi đã từng cắt tóc thật mà.

Hồi còn nhỏ, mái tóc búp bê của mấy đứa hàng xóm đều do tôi cắt.

Tôi nói với Tần Khoa, người xưa đã có câu, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, quan tâm nhiều thì sẽ bị phản tác dụng.

Hắn ngồi trên ghế dựa cúi đầu không nói gì, một tay cầm gương, một tay cầm cây kéo tôi vừa buông ra.

Hắn dùng cây kéo chia chia đầu, đây là kết quả em “quơ” ra à?

Tôi vội vàng cướp cây kéo lại, sợ tên nhóc này làm chuyện điên rồ.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn tôi, kiếp trước em từng tham gia đội sản xuất đúng không? Phụ trách cạo lông cừu đúng không? À, không đúng không đúng, với tay nghề của em, chắc chắn là từng xuống ruộng. Nếu không thì “mái tóc củ cải” này của anh chui từ đâu ra?!

Tôi cũng rất áy náy khi đối mặt sự lên án của hấn nha, một người đẹp trai ngồi ngồi rồi cuộc lại bị tôi biến thành như vậy...

Tôi trả kéo lại cho hấn, ăn nói khép nép, nếu không, em đưa tóc em cho anh cắt luôn...?

Hấn cầm kéo bỏ lên bàn, miệng hết lên cười khẩy một cái hỏi, ai gọi em là “Tay kéo Giang Đức Hoa”?

Cũng không thể nói cho hấn là tôi tự phong đúng không, nói ra hấn không Tiểu Lý Phi Dao nhào tới mới lạ.

Tôi nói, sao?

Hấn nói, không có gì. Anh chỉ muốn hỏi người đó chất xám của anh ta chảy đi đâu hết rồi?

...

Cuối cùng tôi hỏi hấn, mái tóc này làm sao bây giờ.

Hấn thở dài, nói có chút bi tráng, làm sao nữa, chỉ có thể khiến người biết anh nhanh chóng thấy quen mắt, khiến người không biết anh nhanh chóng quên anh.

Quay đầu nhìn lại hai mươi năm xót xa của tôi.

Tết cô hồn rằm tháng bảy hằng năm tôi đều dám ra ngoài đường đi chơi.

Lễ tình nhân hằng năm tôi lại không dám bước ra khỏi cửa nửa bước.

Bây giờ, những ngày đen tối đã trôi qua, mặt trăng nhỏ Tần Khoa đã thấp sáng tương lai của tôi.

Trước đó thật lâu tôi đã từ xa xa ngắm nhìn cái ngày xinh đẹp này, nhìn xuyên qua cả lễ Noel, cả sinh nhật bố tôi, cả Tết.

Ngày mười bốn tháng hai.

Ngày hôm đó, gió nhẹ hiu hiu thổi, ánh mặt trời vừa đủ.

Tôi ăn mặc thật đẹp đi xuống cầu thang, lao vào lòng người con trai tôi đã chờ đợi thật lâu như một con bướm rục rờ.

Đào Uyên đã từng nói, đừng quá quan trọng tiểu tiết.

Vì vậy nên đừng hỏi tại sao lúc Tần Khoa tiếp tôi lại lùi lại nửa bước.

Tôi ngửa đầu, hử, sao vẫn còn đội mũ.

Hấn cười, lộ ra hàm răng trắng sáng phản quang dưới ánh mặt trời mùa xuân.

Hấn nói, em nói thử xem?

Tôi kéo kéo áo khoác, bỗng dừng thấy nhiệt độ không khí hạ xuống.

Kéo tay hấn đi về chỗ nhiều người.

Lúc này là buổi sáng, xung quanh đã có nhiều đôi nhiều cặp đi với nhau, những người rêu rao như tôi cũng không ít.

Một cô bé bán hoa ngăn chúng tôi lại, anh ơi, mua hoa cho chị đi.

Chỉ có trời mới biết tôi đã mong đợi những câu này biết bao nhiêu năm trời.

Trong lúc nhất thời kích động tôi còn tiếc không thể tự bỏ tiền mua.

Tần Khoa ngồi xổm xuống cười tủm tỉm với cô bé, hoa của em bán như thế nào?

Cô bé còn quá nhỏ, không hiểu mỹ nam kế của hấn, vì vậy liền chặt đẹp nói 30.

Đúng là chém người mà.

Tôi nói, em gái ơi, 30 đồng mua được tận sáu chậu xương rồng, theo giá sỉ thì mua được tám chậu. Em chào giá cao như vậy không bằng chị mua xương rồng luôn cho rồi.

Tần Khoa cười, cái nào cũng có gai hết.

Cô bé ngửa đầu, hất mũi lên với tôi, nói ro ro, mẹ nói rẻ nhất cũng phải 15.

Tôi còn muốn trả giá thì Tần Khoa vỗ vỗ đầu tôi, được rồi.

Hắn lại ngồi xổm xuống đưa tiền cho cô bé, cầm một bông hoa hồng.

Khi Tần Khoa đặt bông hồng đó vào tay tôi, trong khoảnh khắc đó, tôi cảm động tới mức xém chút nữa nói với hắn, sau này quần áo của anh để em giặt luôn đi.

Ôi mẹ ơi! Hèn gì có người nói, hoa tươi là thiên địch để thuần phục phụ nữ.

Lẽ tình nhân, trong rạp chiếu phim toàn chiếu phim tình cảm.

Chúng tôi mua hai vé buổi chiều.

Lúc soát vé điện thoại của Tần Khoa vang lên.

Hắn lấy ra nhìn một lát, sau đó ấn nút từ chối.

Tôi hỏi, ai vậy? Ông bạn nào của anh hả? Lẽ tình nhân còn đi tìm anh làm gì, đúng là muốn bị mắng mả.

Hắn cười cười không nói gì, nắm tay tôi đi vào.

Ngồi vào chỗ, tôi nói, Tần Khoa Tần Khoa, nhìn nè.

Sau đó ném bóng ngô lên không trung, tiếp theo lại dùng miệng để hứng.

Hắn nói, nếu em hứng một lần được hai viên thì anh bái em làm sư phụ.

Tôi thật sự bắt đầu hứng hai viên cùng một lúc.

Nhưng mà ném lên hai viên thì không tài nào hứng trúng cả hai được, có một lần còn bị Tần Khoa hứng mất một cái.

Tôi đang ngồi thử thì điện thoại của Tần Khoa lại vang lên.

Lần này là chuông báo tin nhắn.

Tần Khoa ngay cả đọc cũng không thèm.

Tôi hỏi hắn, anh không xem hả?

Hắn lấy tay bốc bóng, bỏ một viên vào miệng, nói, toàn mấy người vớ vẩn, không có gì để xem.

Sau đó lại nháy mắt với tôi, nếu em có thể hứng được hai viên cùng một lúc trước khi ra khỏi đây, anh sẽ tặng em một món quà đặc biệt.

Tôi ngạc nhiên, lại còn quà đặc biệt nữa?

Nhưng tôi chưa kịp luyện tập bao lâu thì đèn đã tắt, phim bắt đầu chiếu.

Trong bóng tối, tôi vẫn mò mẫm phương pháp “một lần hứng hai viên”.

Cuối cùng lại ném đi tùm lum.

Một anh chàng ngồi hàng sau nói, khỉ thật, cái gì vậy?

Một cô gái nói, bóng.

Anh chàng kia nói, ai ném?

Cô gái kia nói, trực tiếp bay ra từ cửa bếp lò của quầy bán quà vặt ngoài kia.

Tôi sợ tới mức chui đầu vào lòng Tần Khoa, hắn còn mừng rỡ cười không ngừng.

Người yêu đi xem phim với nhau chưa bao giờ chỉ toàn là phim.
Cho tới khi phim chiếu xong rồi, tôi chỉ biết là kết cục viên mãn.
Đèn trong phòng chiếu sáng lên, tôi dùng tay kéo kéo Tần Khoa.
Tôi dùng một sợi mực tẩm buộc hai viên bóng lại, sau đó ném lên, rơi vào trong miệng.
Tần Khoa nói, có phải em còn có một biệt danh nữa không?
Tôi nói, cái gì?
Hắn nói, Giang vô lại.
Tôi phe phẩy cành hoa, em mặc kệ, anh nói có quà đặc biệt, anh mà không tặng thì em dùng hoa chích anh chết luôn.
Tần Khoa ngẩng đầu nhìn đèn, chỗ này sáng quá không thích hợp để tặng quà.
Tôi nghĩ, chẳng lẽ là đèn lồng.
Nhưng ngay lập tức tôi liền biết ý hắn chỉ cái gì.
Kiss thương hiệu họ Tần nha
~~Tôi kéo tay hắn, đi nhanh lên, tìm chỗ nào tối tối, nhanh lên.
Hắn cười, sao em háo sắc dữ vậy.
Tôi liếc xéo hắn một cái, mới này ăn bỏng nhiều quá, đang khô miệng.
Theo dòng người đi ra sảnh ngoài, tôi hỏi Tần Khoa, mấy giờ rồi?
Hắn lấy điện thoại ra, giờ tôi mới phát hiện này giờ hắn tắt điện thoại.
Theo sau tiếng khởi động máy là chuông báo tin nhắn và cuộc gọi nhỡ.
Mặc dù rất nhanh nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy một loạt số điện thoại giống nhau.
Số điện thoại không được lưu tên.
Màn hình điện thoại lại hiện lên dãy số đó.
Tần Khoa lưu loạt gap điện thoại, nhét vào túi, cười cười nói với tôi, giờ này vừa vặn đi ăn tối.
Tôi bắt đầu xem phim tình cảm từ năm tám tuổi.
Tình yêu tay ba tay bốn tay năm, hồ ly tinh, một chân đạp hai thuyền, kẻ thứ ba.
Một số điện thoại xa lạ, một số điện thoại Tần Khoa từ chối nghe, điều này có nghĩa là gì.
Tôi giả vờ như vô tình hỏi hắn, rốt cuộc là ai mà tìm anh gấp dữ vậy.
Hắn nói, một người bạn ở quê.
Tôi nói, call anh nhiều lần như vậy không chừng có chuyện gì gấp đó, không thôi anh gọi lại đi.
Hắn nói, ừ, lần sau gọi tới anh sẽ nghe.
Thật ra tôi còn muốn hỏi người kia là nam hay nữ nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.
Tìm một chỗ ăn cơm, quán ăn nhỏ khá lãng mạn.
Trong lúc chờ thức ăn, tôi vừa đếm cánh hoa hồng vừa chờ mong điện thoại vang lên.
Khi tiếng chuông vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Khoa.
Hắn ấn phím nghe.
Tôi sử dụng mọi tế bào trong tai nhưng vẫn không nghe được đầu bên kia nói gì.

Nhưng tôi có thể khẳng định, đó là nữ, hơn nữa lại là một cô gái trẻ tuổi.

Vẻ mặt của Tần Khoa rất lạnh nhạt, giọng nói cũng vô cùng lạnh nhạt, cặp mắt, cảm giác như không quen thuộc với người kia lắm.

Tôi rướn cổ qua, muốn nghe trộm một chút.

Tần Khoa đẩy đầu tôi về lại.

Hắn nói, có chuyện ở trường. Ừ, đúng vậy. Ừ. Tạm biệt.

Gác máy.

Hắn chìa vào cái cổ rướn dài của tôi, em tuổi rùa à.

Tôi hất mặt lên, hừ, vừa rồi là em yêu của anh đúng không.

Thật ra tôi rất kém cỏi.

Thấy mới này Tần Khoa bình tĩnh trấn định như vậy, cộng thêm giọng điệu khi nói chuyện với đối phương, tôi nghĩ Tần Khoa trong sạch nên mới dám hỏi như vậy.

Nếu cảm thấy bọn họ có một chân tôi cũng không dám to gan hỏi như vậy.

Tần Khoa vén chân lên, yên tâm, em là cả.

Tôi cầm tay hắn lên liền cắn lên mu bàn tay.

Hắn thông dong nói, thì ra em cầm tinh con chó. Cắn đi cắn đi, cắn xong thì quà đặc biệt cũng không có luôn.

Tôi nói, em ghét nhất người khác uy hiếp em.

Sau đó bỏ tay hắn xuống.

Hắn cười.

Tôi trợn to mắt lên trừng hắn, nói thật đi, đó rốt cuộc là ai.

Tần Khoa vừa rót trà vừa nói, cô ấy là một vị hàng xóm ở quê, Tết năm nay tới nhà anh chúc Tết không gặp anh nên mới gọi điện thoại tới hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ, lại trợn to mắt vô cùng dữ tợn nói với hắn, nếu anh dám nuôi hồ ly tinh, em sẽ thiến anh!

Tần Khoa ngồi đối diện vừa uống một ngụm nước trà liền phun ra.

Tối đó, dưới bóng cây tối thui trong một góc sân của ký túc xá, Tần Khoa tặng món quà đặc biệt của hắn, hơn nữa là mua một tặng một.

Tới cuối cùng, nhìn vẻ mặt khoái trá của hắn, tôi cũng không phân biệt được rốt cuộc là quà tặng tôi hay tặng hắn.

Mấy tiếng đồng hồ cuối cùng của ngày lễ tình nhân tôi nằm trên giường, không thể tránh khỏi lại nghĩ tới cuộc điện thoại của cô gái xa lạ ngày hôm nay.

Nhân cách của Tần Khoa và tình hình ngày hôm nay khiến tôi không có gì để nghi ngờ.

Nhưng trong lòng vẫn có chút khúc mắc, mặc dù nó nhỏ xíu xiu.

Tôi nghĩ, có lẽ vì là lần đầu tiên yêu đương, chưa gặp phải tình huống này bao giờ, vì vậy nên mới lo được lo mất, có chút miễn cưỡng.

Trong cuộc sống thế nào cũng có một chút bất ngờ.

Ví dụ như móng tay ngón giữa của tay trái bị gãy.

Ví dụ như tiệm mì dưới nhà bỗng dưng biến thành cửa hàng đồ lót.

Ví dụ như con gà nhà dì hai đột nhiên một ngày đẻ hai quả trứng.

Tôi nghĩ, theo thời gian trôi dần, chút khúc mắc trong lòng tôi cũng sẽ biến mất.

Lúc đó hả, tôi không ngờ rằng, một bất ngờ nho nhỏ trong cuộc sống cũng không phải là một bất ngờ nhỏ trong cuộc đời của mình.

Ví dụ như điều bất ngờ xảy ra khi tôi cầm tấm vé vào phòng nhảy yêu cầu lấy lại liền từ thật lâu trước đây.

Vì vậy, một chút khúc mắc nhỏ xíu xiu kia vẫn có khả năng nảy mầm để trở thành một cây đại thụ che khuất bầu trời.

3. Chương 05-06

Chương 5: Tai nạn nho nhỏ vào mùa xuân

Lúc khai giảng đã là đầu xuân, tơ liễu mọc tràn lan, thở dốc một hơi thôi là hít một mũi đầy lông.

Tần Khoa lại bắt đầu chạy qua chạy lại phòng thí nghiệm, gặp hấn còn khó hơn gặp Chủ nhiệm khoa.

Tôi từng ai oán hỏi hấn, chẳng lẽ em không bằng một mớ tế bào hả.

Lúc đó là thời gian ăn cơm trưa quý báu để chúng tôi có thể gặp mặt.

Hấn cắn một miếng thịt, so với bọn nó thì em đơn giản hơn.

Sau đó chưa kịp đợi tôi phát tác đã nhét phần thịt còn lại vào miệng tôi, cười tủm tỉm vỗ đầu tôi, ngoan.

Tôi không thể khóc không thể làm ầm lên cũng không thể hù hấn đi treo cổ vì việc hấn làm là việc nghiêm túc.

Nếu tôi không nhăn nhó gây trở ngại cho hấn thì không phải là khiến bố mẹ chồng tương lai của tôi thất vọng sao, không phải khiến đứa con tương lai của tôi thất vọng sao.

Vì vậy tôi bắt đầu kiếp sống lủi thủi một mình, cô đơn chiếc bóng.

Hình ảnh điển hình nhất của quãng thời gian đó chính là cảnh tôi ngồi xếp bằng một mình trên giường ăn mì ăn liền.

Tôi gửi tin nhắn cho hấn: ước gì mặt em là đĩa cầy vi sinh, lúc đó anh có thể nhìn em mỗi ngày.

Hơn một giờ sau hấn mới trả lại: ngoan, cô bé ngoan.

Tôi hết chỗ nói luôn rồi.

Mấy đứa cùng phòng chỉ vào mặt tôi, chắc chắc chắc, dòm bộ dạng bị chồng chê của mày kia.

Tôi giận, chống nạnh đứng trên giường, ai nói tao bị chồng chê tao giết đứa đó!

Tôi cứ tiếp tục trạng thái trà không muốn cơm không ăn ngủ không yên, mặc dù không vận động nhưng tôi vẫn sút ba cân.

Tôi cúi đầu nhìn ngực mình, hi vọng ba cân này không có sự cống hiến của tụi mày.

Bọn bạn cùng phòng đầy cảm phẫn nói, làm sao bọn tao lại để cho cân nặng của mày dừng ở hai chữ số được.

Tối hôm đó, đêm khuya gió lớn, tụi nó kéo tôi ra tiệm ăn ăn khuya.

Bọn nó gọi một phần miến, bao tử linh tinh, tôi gọi một phần canh gà.

Ba người đàn bà thành một cái chợ.

Bọn nó liền bắt đầu thi nhau giễu võ giương oai thay bạn trai mình.

Đứa này nói bạn trai mình chu đáo thế này, đứa kia nói bạn trai mình dịu dàng thế nọ.

Đứa này lại nói bạn trai mình bị đánh không đánh lại, bị trách móc cũng không nói gì, đứa kia lại nói lần trước bị cảm bạn trai luôn ở bên vội vội vàng vàng bừng trà rót nước.

Hoàn toàn không để ý tới vị oán phụ ở góc xó này đây.

Một đứa nói, chắc, bọn mày không hiểu gì hết, XXX của tao là tốt nhất, anh ấy hả, ngồi ngắm sao với tao cả đêm

~~Giọng điệu ngọt ngào tới mức khiến tôi run rẩy, chiếc chân gà trong chén cũng nổi lên một mớ hột.

Không đợi tôi ổn định lại, nó lại vô cùng thẹn thùng nói, anh ấy còn nói hôm khác lại đi ngắm trăng với tao.

Người sống trong thế giới hiện thực có thể nói ra những lời này sao.

Tôi ghen ngào, xương gà mắc trong cổ họng.

Tôi cũng không muốn nói là vì cái đứa kia nên mới bị ghen.

Ba đứa kia còn ngồi đó bô bô, không hề phát hiện ra mắt tôi trợn tới sắp lọt trông ra ở đằng này.

Hồi nhỏ ăn cá bị hóc xương hai lần, lúc đó chỉ đau chỗ bị xương đâm vào.

Quá cừ, bây giờ lại được hưởng cảm giác hóc xương.

Xét thấy có lẽ phần lớn mọi người sẽ không bị hóc xương gà như tôi vì vậy tôi sẽ miêu tả lại đơn giản cảm giác bị hóc này, để có thể đồng cảm.

Đó là cảm giác nghẹn nghẹn, bí bức vô cùng mạnh mẽ, không chỉ đau một chỗ mà là đau cả cổ họng. Thậm chí hít thở cũng kèm theo một chút đau đớn.

Tôi vội vàng chạy ra một góc đường đứng nôn, hi vọng có thể nhổ ra.

Nôn một hồi lâu, xương không thấy đâu ngược lại lại thấy ba đứa trong tiệm bị tôi nôn chạy ra ngoài.

Sao vậy sao vậy? Bọn nó hỏi.

Tôi chữa chữa cổ, hóc.

Một đứa nói, ôi trời! Ăn gà mà cũng hóc được hả?

Nó cũng không thèm xem xem đây có phải lúc nói vấn đề này không.

Bà chủ cũng đi ra, đưa cho tôi một chai dấm nói, hóc thì uống dấm nhanh lên.

Tôi cầm chai vội vàng uống mấy ngụm, cảm nhận lại một chút, vẫn không được.

Tôi lại chạy ra một góc nôn, cục xương kẹt ở chỗ đó không đi lên cũng không đi xuống.

Tôi vừa nôn vừa trách thầm, khỉ thật, con gà này chết rồi mà vẫn còn chí khí dữ vậy.

Tôi nôn nôn nôn, càng nôn càng tuyệt vọng, nôn tới mức mắt cũng đỏ.

Vẫn đang đứng nôn thì trên lưng đột nhiên có một bàn tay vỗ nhẹ.

Người tới hỏi, em sao rồi?

Tôi ngẩng đầu lên, nước mắt lóng lánh kêu lên y như gián điệp tìm được tổ chức vậy,

Tần Khoa

Hai mắt tôi đầm lệ nhìn Tần Khoa.

Vừa nhìn là biết hần vừa chạy tới, tóc bị gió thổi rối bù.

Tần Khoa cau mày hỏi, vẫn hóc à?

Tôi gật đầu.

Hắn nói với ba đứa đứng đằng sau, không được, mình đưa cô ấy đi bệnh viện, các cậu về trước đi, tối nhớ để cửa.

Sau đó kéo tôi đi bắt taxi.

Tôi tựa vào vai hắn, hơi thở mỏng manh hỏi, sao anh lại tới đây, bọn nó gọi điện thoại kêu anh tới à.

Hắn nói, ừ, anh vừa về phòng ngủ thì cô bạn cùng phòng tên Điền Lan của em gọi điện thoại nói em nuốt trọng một cục xương, nghẹn tới mức mắt trợn trắng cả lên.

Tôi dựa vào hắn không nói gì, nói chuyện cũng đau nha.

Hắn hỏi, cục xương em nuốt có to không?

Tôi lắc đầu.

Hắn vén vén tóc mái của tôi nói, lớn rồi mà sao ăn uống vẫn không chú ý vậy.

Tôi vừa nghe câu này xong, nước mắt liền “tí tách” rơi xuống.

Tôi nói, nếu không phải anh không để ý tới em thì làm sao mà em sa sút như vậy được, nếu em không sa sút thì làm gì cần đi ăn canh gà, nếu không ăn canh gà thì làm sao mà bị học xương. Anh còn trách em...

Nói tới đó tôi cũng gần hết hơi, ngồi tại đó ôm cổ vừa rơi nước mắt vừa hít thở.

Không ngờ thằng cha Tần Khoa này còn cười, hắn nói, tốt tốt, còn nói được nhiều như vậy, vấn đề không lớn.

Tôi không để ý tới hắn, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

Nếu như là hồi trước thì tôi làm sao lại yếu ớt như vậy được.

Ngã trần da còn có thể tỏ ra như không có chuyện gì xé bỏ phần da rách đi.

Mà lúc này cứ như là bị ầm ứ gì ghê gớm lắm vậy, nước mắt thì nhau rơi xuống.

Tần Khoa ôm tôi, vỗ về, rồi, rồi, là lỗi của anh, nín đi nào, ngoan, nín đi.

Lái xe ngồi trước nhin không được, “Ha ha” bật cười.

Chú à, đây đâu phải phim hài đâu, mạng của cháu còn đang treo lơ lửng đây.

Xuống xe, ông bác tài xế lại còn là người sống theo Lôi Phong, không lấy tiền.

— Lôi Phong: chiến sĩ cách mạng tiêu biểu của Trung Quốc.

Vào bệnh viện, tôi đột nhiên nghĩ tới, tôi nói, bệnh án...

Tần Khoa vỗ vỗ túi áo khoác, yên tâm, anh mang đầy đủ.

Tôi yên tâm ngồi yên trên ghế dựa, chờ Tần Khoa đứng đằng trước đăng ký.

Lấy số xong, lên tầng 2 chụp X Quang.

Bác sĩ chụp X Quang nói, chụp cái này vẫn có khả năng thất bại. Rất nhiều người làm xong vẫn nhìn không thấy, nếu nhìn không thấy thì phải đi nội soi.

Vừa nghe xong câu này, tâm trạng yên ổn của tôi lại bắt đầu trở nên lo lắng.

Nội soi, phải đưa vào tận trong thực quản mới nội soi được nha...

Bác sĩ lấy một ly gì đó ra nói, uống cái này xong rồi chụp. Tôi nói trước, rất nhiều cô gái trẻ uống xong có cảm giác không thoải mái cho lắm.

Mặt tôi càng trắng hơn.

Tần Khoa cầm tay tôi nói, không có gì, chỉ là Barit trong hóa học thôi mà, không phải sợ.

Tôi cứng ngắc đứng trước máy chụp X Quang, tay cầm ly đựng cái thứ tên là Barit gì gì đó.

Màu trắng đục đục có cặn lắng ở dưới.

Bác sĩ đứng đằng kia điều chỉnh dụng cụ xong nói, rồi, uống đi.

Tôi há mồm uống, gớm chết đi được.

Trông trắng trong thuần khiết như vậy, tại sao mùi vị lại ghê dữ vậy, giống như bỏ một miếng băng gạc vào dung dịch thạch cao rồi uống vào trong bụng vậy.

Cơn buồn nôn nổi lên trong lúc uống bị tôi nén xuống.

Uống xong rồi. Bác sĩ nhìn màn hình máy hồi lâu nói, tôi không thấy thứ gì bị mắc ngay đó cả, cô cảm giác như thế nào?

Tôi thử thử lại một chút, vui vẻ nói, tốt hơn nhiều.

Tần Khoa nghiêm túc nói với tôi, em đừng vì phải làm nội soi mà nói dối, có thật là tốt hơn không?

Tôi nói, không nói dối, em tốt hơn nhiều thật mà. Anh xem xem, Tần Khoa là đồ mặt trắng nhỏ Tần Khoa là đồ mặt trắng nhỏ Tần Khoa là đồ mặt trắng nhỏ. Thấy chưa, ngay cả nói chuyện cũng không có cảm giác hóc.

Bác sĩ đứng cạnh cười, có lẽ là uống Barit làm cục xương trôi theo rồi. Được rồi, không có vấn đề gì.

Tần Khoa cũng cười, cười vô cùng ấm áp, hắn nói, bác sĩ, cháu lo cho bạn gái cháu lắm, vẫn làm nội soi cho cô ấy đi.

Tôi vội vàng ôm tay hắn, không cần, em sai rồi mà.

Ra cổng bệnh viện, tôi ôm cánh tay Tần Khoa cảm thán, con người có sức khỏe là hơn hết.

Tần Khoa xem di động, hơn mười hai giờ.

Hắn nói, giờ này có lẽ cổng Ký túc xá đóng rồi.

Tôi buông tay hắn ra, ôm lấy chính mình, vô cùng nghiêm khắc nói với hắn, em không đi nhà nghỉ với anh đâu!

Hắn nghe xong, ha ha cười lạnh, em không bị hóc ngay cổ mà còn bị hóc trong đầu đúng không? Anh ăn no rảnh rồi mới đi tìm một cô gái ăn gà không nhả xương như em đi nhà nghỉ.

Cái người này, nói chuyện rất dễ khiến người ta mặc cảm!

Cuối cùng, chúng tôi đương nhiên không vào nhà nghỉ, cũng không ăn ngủ đầu đường.

Tôi gõ nửa ngày trời năn nỉ nửa ngày trời, rốt cuộc cũng vào được ký túc xá dưới khuôn mặt âm trầm của bà cô bảo vệ.

Còn Tần Khoa thì sao, chú bảo vệ chỉ nói “Ui chao, đi khám bệnh với bạn gái đúng không” vui tươi hơn hử cho hắn đi vào.

Mọi người nói thử xem giữa người với người tại sao lại khác nhau dữ vậy.

Chương 6: Có bạn từ phương xa đến

Trên thế giới, nếu có thứ có tốc độ lan truyền có thể so sánh với tốc độ ánh sáng thì đó chính là lời đồn.

Sau sự kiện xương gà không bao lâu, bọn con gái xung quanh quen biết tôi đều mang theo vẻ mặt nghiêm trọng tới hỏi tôi, nghe nói cậu đi bệnh viện với bạn trai à?

Mấy câu này nếu như xuất phát từ một đứa bé tám tuổi thì, ok, đó chỉ thuần túy là quan tâm.

Nhưng mà nếu như mấy câu này xuất phát từ...miệng của mấy đứa này thì cái sự quan tâm thuần túy đó đã bị biến sắc, hơn nữa lại biến dần qua màu vàng.

— Màu vàng: hoàng, ý nói có tư tưởng bậy bạ.

Ai nói người Trung Quốc có sức tưởng tượng kém?

Tôi chỉ phải kiên trì lập đi lập lại một lời giải thích, bọn mình đi bệnh viện xử lý cục xương trong cổ mình.

Có đứa không sợ chết còn hỏi thêm, không phải xương trong bụng à?

Tôi bật người lấy chiếc túi xách trong tay ném về phía đứa đó.

Tôi nói với Tần Khoa, thanh danh của em bị anh hủy hoại hết rồi, sau này nếu anh không cưới em thì không hợp với thiên lý đâu nha.

Hắn mỉm cười đồng ý.

Về phần bạn Tần Khoa thì bạn ấy đang bận việc của...phòng thí nghiệm.

Tuy nhiên tôi cũng dần quen rồi.

Quy luật ngôn tình không phải nói rồi sao, giữa người yêu phải phối hợp lẫn nhau, nhân nhượng lẫn nhau.

Nghĩ theo mặt khả quan thì bây giờ chịu khổ một chút, sau này tôi có thể không đi làm nhưng vẫn có thể ngồi nhà đếm tiền, đương nhiên, đó là tiền của chồng.

Rảnh rồi buồn chán, tôi bắt đầu chạy qua chạy lại Trung tâm sinh hoạt.

Tôi đặc biệt có cảm tình với chỗ ngồi kia, dù gì cũng là chỗ xuất phát của cuộc tình của tôi đúng không.

Trước ô cửa bán vé hồi trước ngồi Tần Khoa da trắng thịt mềm, bây giờ là một cô bé thịt mềm da trắng.

Tôi không khỏi nghĩ, quản lý Trung tâm sinh hoạt đúng là nhạy bén, dùng sắc đẹp để dụ tiền tài, thật tuyệt.

Thỉnh thoảng cũng sẽ gửi tin nhắn cho bạn bè, ví dụ như Tiểu Quyển.

Tiểu Quyển hình như bây giờ khá tốt, đi làm ở một Công ty điện nổi tiếng nào đó.

Nói tới công việc của bạn bè năm cấp ba thì hẳn là người có công việc tốt nhất.

Có đôi khi thật sự buồn quá hóa rồ, tôi sẽ không nhịn được quấy rầy Tần Khoa một chút.

Lần trước tôi vừa ăn mì ăn liền vừa gửi tin nhắn cho hắn: bây giờ em đang đi ăn với một anh khóa trên dễ thương, anh ấy khen em dễ thương nha...

Hắn trả lời khá nhanh: vậy hả, vậy em coi chừng đừng ăn gà trước mặt anh ta. Bộ dạng ghen thờ của em trông rất dữ tợn.

Chọc tôi nổi giận luôn, thằng nhóc này chẳng lẽ không có chút cảm giác nguy cơ nào sao?

Sắp tới ngày mừng một tháng năm, tôi rất hưng phấn, vô cùng phấn khởi nghĩ, nghỉ dài hạn bảy ngày nha, lúc đó không cần làm gì, chỉ cần lúc nào cũng dính với Tần Khoa là được rồi.

Vậy mà buổi chiều trước ngày một tháng năm một ngày, tôi vừa chuẩn bị qua khu đông tắm thì lại nhận được một cuộc điện thoại.

Không ngờ là Tiểu Quyển.

Hắn nói, này, Giang Văn, bây giờ mình đang ở dưới ký túc xá của cậu đấy.

Tôi sửng sốt một chút, nói, cậu có nhầm không vậy, mai là mừng một tháng năm nha, không phải mừng một tháng tư.

Hắn nói, ha ha, mình ở dưới đây thật mà, không tin thì xuống xem.

Tôi suýt nữa cầm không chặt điện thoại, hoang mang rối loạn vội vàng nhìn xuống từ cửa sổ tầng sáu, quả nhiên thấy một anh chàng đang đứng dưới sân nhìn lên trên.

Vội vàng chạy xuống.

Nếu như là người khác, chắc chắn tôi sẽ hỏi, ôi trời, cậu có bị gì không tự dưng chạy tới chỗ mình làm gì.

Nhưng mà “người khác” này chính là Tiểu Quyển nha.

Tôi nói, trời à, sao cậu lại tới đây?

Hắn cười, nụ cười sáng lấp lánh như ngàn vì sao trên trời, không bí bí ẩn ẩn như kẻ họ Tần nào đó.

Hắn nói, công ty mình phái người qua đây công tác, mình cũng thuộc tổ được phái.

Tôi vỗ tay, cậu giỏi dữ vậy à, được phái đi công tác rồi?

Hắn cười lắc đầu, làm gì có, mình tới giúp việc thôi.

Tôi hỏi, vậy mấy ngày này cậu ở đâu?

Hắn nói, khách sạn Hằng Xa, ở khoảng một tháng.

Tôi cào cào tóc, cậu chờ mình một chút để mình đi thay đồ cái đã, rồi tụi mình đi ăn.

Đi ngang qua tiệm bán canh gà, bà chủ còn nhiệt tình lớn giọng bắt chuyện với tôi, này, con gái, cổ họng bình thường chưa?

Con thay đồ rồi mà, sao cô vẫn nhận ra con???

Tôi gật gật đầu vội vàng bỏ đi.

Tiểu Quyển hiếu kỳ, cổ họng cậu bị sao vậy?

Bạn có nói cho người bạn từng yêu thầm rằng mình ăn gà bị hóc xương gần chết không.

Tôi cười gượng, mấy hôm trước bị cảm, đau họng.

Vào một tiệm món cay Tứ Xuyên, gọi mấy món cay xé họng.

Tôi hỏi hắn, sao bên cậu mừng một tháng năm mà vẫn tăng ca vậy?

Hắn nói, bây giờ cạnh tranh kịch liệt, ai cũng giành tăng ca.

Tôi nhìn hắn nói, xem cậu kia, ra đời rồi là khác liền, cảm giác khác, khí phách khác!

Hắn cười ánh mắt cong cong, mình bị cậu khen nở lỗ mũi rồi.

Điện thoại di động vang lên, cầm lên nghe, là Tần Khoa.

Hắn hỏi, gọi điện thoại tới phòng ngủ thì bạn em tiếp, em ở đâu vậy?

Tôi nói, bạn cấp ba của em tới chơi, bọn em đang ra ngoài ăn.

Tần Khoa lại hỏi, tiệm nào?

Tôi nói, ở tiệm Tứ Xuyên Vận May Tới.

Đầu bên kia dừng một chút, sau đó hắn nói, anh cũng chưa ăn cơm, vừa vặn tới ăn với bọn em, thuận tiện gặp bạn em luôn.

Tôi còn đang suy nghĩ xem có thích hợp hay không thì Tần Khoa nói “Gặp lại sau nhé” liền gác máy.

Tiểu Quyển hỏi, bạn trai cậu à?

Tôi có chút ngại ngùng, gật đầu, anh ấy cũng chưa ăn, muốn tới ăn cùng.

Hắn cười, vậy thì mình chính là người gặp bạn trai cậu đầu tiên hả?

Điện thoại lại vang lên, lần này là tin nhắn, Điền Lan (một trong số mấy đứa cùng phòng) gửi.

Trên đó ghi, cảnh báo mức độ một: chồng mày gọi điện thoại, tao nói mày dép chưa kịp mang đã vội vàng bỏ đi với thằng khác. Có lẽ chồng mày sẽ chạy tới ngay lập tức! A ha ha ha!!

Con nhỏ này rảnh ghê ta.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên.

Tôi nói với Tiểu Quyển, nếu cậu đói bụng thì tụi mình ăn trước.

Tiểu Quyển nói, chờ bạn trai cậu tới rồi hẵng ăn.

Tôi gạt đầu, tiệm cơm gần cổng trường, Tần Khoa hẳn là sẽ tới ngay.

Tôi nghĩ nghĩ, hẳn tới, ba người ngồi bàn tròn, như vậy mỗi người sẽ chiếm một cung 120 độ. Vì vậy bắt đầu loay hoay chỉnh ghế, muốn tạo ra ba cung bằng nhau.

Tiểu Quyển nói, cậu vẫn thích làm những chuyện kì lạ như trước đây.

Tôi bỏ ghế xuống, cái gì?

Tiểu Quyển nói, trước đây cậu luôn mài bút chì trong giờ Đại số, mài ruột 0.7 thành 0.5. Hơn nữa cậu còn vẽ một khuôn đối thoại bên cạnh hình Khổng Tử trong sách Ngữ Văn, trên đó viết “Giang Văn là người tốt”, đều là những chuyện kỳ quái.

Tôi kinh ngạc, sao cậu biết được?

Hắn cười ha hả, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.

Tôi vội vàng hỏi hắn, cậu còn biết gì nữa?

Tiểu Quyển chăm chú nhìn tôi, mình còn biết nhiều thứ nữa.

Tôi ngây đơ, hồi còn trẻ người non dạ tôi còn làm nhiều chuyện ngu xuẩn vớ vẩn như “mài ruột bút”, không ngờ là...những chuyện này đều bị một cặp mắt khác thấy được, hơn nữa lại còn là cặp mắt của Tiểu Quyển.

Mành cửa bị vén lên, tôi vẩy vẩy tay, Tần Đại tiên của tôi rốt cuộc cũng tới.

Tần Khoa vừa tới liền kéo ghế lệch về phía tôi, cung 120 độ tôi vừa tạo ra cứ như vậy bị phá.

Cứ như vậy, Tần Khoa ngồi cạnh tôi, Tiểu Quyển ngồi đối diện chúng tôi.

Tôi giới thiệu hai người, đây là bạn học cấp ba của em, Lý Minh Vũ (Tên thật của Tiểu Quyển). Đây là, ừm, đó đó, Tần Khoa.

Tần Khoa cười, xin chào, tôi là bạn trai của Giang Văn.

Tiểu Quyển cũng nói, xin chào.

Trong nhất thời không ai nói gì.

Là Tần Khoa mở miệng trước, hắn hỏi Tiểu Quyển, cậu có uống bia không?

Tôi dùng nước sôi tráng tách, nói, cậu ấy không uống bia.

Tần Khoa quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói, cậu ấy không uống, hộp lớp chưa bao giờ thấy cậu ấy uống.

Tiểu Quyển nói, ha ha, tôi không thích mùi vị của bia.

Tần Khoa quay đầu lại cười nói, vậy uống trà đi, ăn món Tứ Xuyên ở đây mà không uống gì đó thì lưỡi sẽ chịu không nổi.

Tôi chuyển tách được tráng xong qua, Tần Khoa vừa rót trà vừa nói, cậu tới chơi nhân dịp mừng một tháng năm à?

Tiểu Quyển nói, không phải, công ty tôi có việc ở đây, phải chúng tôi tới.

Tôi hỏi hắn, vậy có ngày nghỉ không?

Hắn nói, cái đó phải xem cấp trên sắp xếp.

Tần Khoa nói, nếu cậu có ngày nghỉ thì nói với chúng tôi một tiếng, đi một vòng tham quan tất cả những nơi đặc sắc luôn.

Tiểu Quyển gạt đầu cười, vậy là tôi có hướng dẫn viên du lịch miễn phí rồi.

Tôi vốn đang lo lắng, Tần Khoa tới đây thì Tiểu Quyển sẽ không được tự nhiên nhưng xem ra thì đúng là vô cùng hài hòa.

Tần Khoa Tiểu Quyển bắt đầu bàn luận danh thắng và đặc sản địa phương, pha vài câu chuyện cười, trông như thân thiết từ xưa nay vậy.

Tôi là loại người đã ngồi vào bàn ăn cơm thì sẽ không rảnh rỗi để hé răng, lúc này vừa vặn để tôi ăn cơm.

Chiếc bàn gỗ lim này không xoay được, tôi muốn gấp bỏ nường đằng xa, gấp vài lần đều bị trượt xuống.

Thịt bò ở trước mặt Tiểu Quyển, tôi vẫn đang cố gắng rướn, Tần Khoa ngồi cạnh bỗng dưng vươn tay gấp một gấp bỏ vào chén tôi.

Trong khoảnh khắc đó, Tiểu Quyển cũng gấp một gấp chuẩn bị đưa qua, nhìn thấy trong chén tôi đã có, tay hơi dừng lại giữa chừng.

Tôi vội vàng cầm chén đưa qua, liên tục nói cảm ơn nhận lấy miếng thịt bò kia.

Tần Khoa vỗ vỗ đầu tôi, cười tủm tỉm nói, muốn ăn gì thì nói với anh. Ừm, người tay ngắn chân ngắn không tiện vậy đây.

Tôi cắn thịt bò, ừ, đúng vậy, không giống ai đó, nửa người nửa thú, kiểu người tay Vượn chưa tiến hóa hoàn toàn.

Tần Khoa vươn tay gõ lên đầu tôi một cái.

Hắn gõ rất mạnh, tôi đang định gõ lại thì tay trái lại bị tay phải của hắn xoay một cái, áp lên trên bàn.

Hắn nói, bạn em còn ngồi kia kìa, đừng quậy.

Sau đó quay đầu cười hỏi Tiểu Quyển, cậu đi công tác xa nhà lâu như vậy mà bạn gái cậu không cần nhàn à?

Cái tên này, sao lại chọc vào nỗi đau của người khác vậy?

Quả nhiên, Tiểu Quyển cup mắt, nhấp một ngụm trà, vẻ mặt bình tĩnh nói, tôi và bạn gái trước đã chia tay được hai năm rồi.

Lòng tôi hơi quặn lại, người đó chắc là Nhan Nhất Nhất.

Tôi trừng mắt nhìn Tần Khoa, tay trái muốn nhéo tay phải của hắn, lại bị hắn nắm chặt lại.

Tôi không chịu nổi bầu không khí lạnh lẽo như vậy, tôi nói, nói chuyện gì vui vẻ chút đi, để em kể chuyện cười cho hai người nghe.

Tần Khoa thả tay tôi ra, bưng tách trà uống, vừa uống vừa “Hừm” một tiếng.

Tiểu Quyển nhìn tôi, tôi nói, hai người tin không, biết biệt danh của em là gì không, em là Công chúa Bạch Tuyết.

Tần Khoa không trả lời, tại sao?

Tôi nói, vì em rất lạnh...nha.

Sau đó tôi ha ha cười vài tiếng.

Không khí có vẻ lạnh hơn.

Thật ra, chiêu chủ lực của tôi còn chưa được tung ra, nhưng tôi không dám kể, tôi sợ bị đông cứng.

Một lát sau, khoe miệng Tiểu Quyển cong lên, hắn nói, câu chuyện cười này buồn cười ghê.

Mặc dù cậu ấy nói rất gượng gạo, nhưng tôi vẫn rất cảm động, Tiểu Quyển vẫn là Tiểu Quyển, một cậu bé vô cùng lương thiện nha.

Ăn cơm xong, ra tiệm cơm, Tiểu Quyển phải đi về.

Tôi nói với Tiểu Quyển, cậu ở đây có chuyện gì thì gọi ình, mình là sếp sòng ở đây đó!

Tiểu Quyển cười gật đầu, vẫy tay tạm biệt leo lên xe taxi.

Tôi quay đầu lại, Tần Khoa đang đứng đằng sau hai tay đút túi nhìn tôi.

Tôi kéo hần nói, quan lớn Tần ơi, đi về thôi.

Chúng tôi đi nép vào ven đường, Tần Khoa một tay bị tôi kéo, một tay nghịch chùm chìa khóa của hần.

Móc chìa khóa của Tần Khoa là móc liên hoàn, vậy mà Tần Khoa dùng một tay cũng mở ra được.

Trước kia tôi cũng thử qua rồi, dùng luôn cả hai chân mà vẫn không được, lúc ức quá chỉ hận không thể lấy búa đập nát nó luôn.

Tôi hỏi hần, bạn học của em cũng khá được đúng không.

Vì tôi có một người bạn xuất sắc như vậy, nên giọng điệu cũng khá tự hào.

Tần Khoa loay hoay mở móc liên hoàn, hình như không tháo ra được, hần nhét vào túi, nói, anh ghét nhất mấy đứa tóc xoắn tự nhiên.

— Quyển: cong, vòng tròn, quăn.

Sét đánh giữa trời.

Sở dĩ Tiểu Quyển tên là Tiểu Quyển chính là vì cậu ấy có...mái tóc xoắn bồng bênh phấn chấn tự nhiên nha!

Tôi nói, sao lại vậy? Xoắn tự nhiên dễ thương mà!

Hần liếc tôi một cái, dễ thương? Y như một thỏ Khang Sư phụ.

— Khang Sư phụ: tên một nhãn hiệu mì tôm.

Miệng của hần đúng là quá độc, tôi tức giận tới mức thò tay chọt eo hần.

Nhưng cuối cùng động tác của tôi cũng không nhanh bằng hần, lại bị hần dùng tay bắt lại.

Hần nhìn tôi lạnh lẽo nói, anh nói cậu ta cái gì mà em gấp vậy.

Sau đó bỏ tay ra, một mình đi vượt lên trước.

Tôi đứng tại chỗ suy nghĩ cho rõ ràng, bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ trở nên trong sáng rộng mở, miệng nhin không được ngoác rộng ra.

Tôi đuổi theo, giữ tay hần lại, cười to, há há há! Em biết rồi! Ghen tuông trong truyền thuyết đây mà! Ô hô hô!

Hần nói, em gặp ảo giác rồi.

Hần muốn kéo tay ra, tôi không bỏ ra.

Tôi nói, ái chà ái chà, thật ra anh không cần ghen. Tiểu Quyển chỉ là bạn cấp ba thôi mà, loại bạn học không thân lắm. Không phải anh không biết em chỉ thích mặt trắng nhỏ, anh phải vô cùng tự tin mới đúng, trên đời này làm gì có ai trắng hơn anh?

Tôi bắt chước giọng điệu của hần, nào, đừng lấy nữa, để chị hôn đền nào.

Miệng hần nhếch lên, bàn tay vốn đang vật lộn với tay tôi bỗng dưng nắm lấy cổ tay tôi.

Tôi nghi ngờ, làm gì vậy?

Hần cười, cười vô cùng hại nước hại dân, hần nhẹ giọng nói, không phải em muốn hôn sao?

Sau đó tôi bị hần kéo vào rừng cây nhỏ cạnh trường...

Mỗi khi nghĩ tới việc này, tôi đều khá hối hận. Từ lúc quen biết nhau tôi đều ở thế bị áp bức. Khó lắm mới gặp được lúc hần ghen, là cơ hội để tôi chiếm ưu thế, nhưng rốt cuộc như thế nào, toàn bộ quá trình, quyển chủ đạo chỉ dừng lại trong tay tôi trong thời gian hai mươi giây.

Tôi thật thất bại.

Lúc hắn đưa tôi tới ký túc xá, hắn nói với tôi, nếu cái tên lông xoắn kia chỉ là bạn học của em thì em cũng không cần quá nhiệt tình với cậu ta. Nghe lời anh, sau này cố gắng hạn chế đi ra ngoài một mình, ở một mình với cậu ta.

Tôi cười, ha ha, còn nói anh không ghen, rõ ràng là có.

Hắn nói, được rồi, coi như là anh đang ghen, nhớ kỹ lời anh nói chưa?

Tôi gật đầu nói, nhưng mà, em thật sự không có gì với cậu ấy cả, cậu ấy cũng không có ý gì với em.

Hắn nói, em không cần quan tâm tới chuyện khác, nhớ kỹ giữ khoảng cách với cậu ta là được.

Tôi thở dài, đúng là không nói lý lẽ với đàn ông ghen tuông được.

Hắn cười khẽ, vì vậy em phải cẩn thận, đừng có cố ý làm trái quy định, đàn ông ghen tuông thì không nói lý lẽ được đâu.

4. Chương 07-08

Chương 7: Ngày nghỉ nhàn nhã

Toàn bộ kì nghỉ một tháng năm, Tần Khoa chỉ rảnh ba ngày đầu tiên, vì vậy giấc mộng đẹp cùng nhau đi du lịch vào kì nghỉ của tôi bị vỡ tan tành.

Tôi nói với Tần Khoa, nếu không đi chơi xa được thì những nơi gần nhà người phải đi hết với bản cung.

Vì vậy vào ngày Quốc tế Lao Động, tôi kéo Tần Khoa tới tầng cao nhất của trung tâm thương mại – tầng trò chơi.

Tôi hùng dũng oai vệ hiên ngang đối 100 xèng, khí phách chỉ vào kệ cao nhất đặt lò vi sóng nói với Tần Khoa, chính là nó!

Vừa tới khu trò chơi, tôi liền kích động chạy tới trước máy đập chuột vẫy vẫy tay với Tần Khoa.

Hắn đi tới nói, lớn to đầu rồi mà còn chơi cái này.

Tôi nói, anh không biết gì hết, đây là cơn ác mộng hồi nhỏ của em. Hồi nhỏ gần nhà em cũng có một khu trò chơi, trong đó có một máy đập cá sấu, cũng là kiểu lò lên rồi dùng búa đập. Hồi đó em đi chơi, hơn hai mươi con em chỉ đập trúng ba bốn con. Sau đó em hăng máu lên, lại đi đối xèng, không thèm quan tâm tới cái khác, chỉ nhìn chăm chăm lũ cá sấu đó dùng hết sức bình sinh để đập. Lúc đó chẳng qua là để đỡ tức thôi, kết quả cái máy bị em đập hư luôn, tắt nguồn rồi mà vẫn reo títt. Ông chủ liền chạy tới mắng em xối xả, còn bắt bố em đền tiền. Sau đó em thấy loại máy này liền không dám đụng vào.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tần Khoa, thấy em tội nghiệp không.

Tần Khoa nhìn tôi không nói gì, vẻ mặt kia giống như nhìn thấy tôi nuốt chửng một tòa cao ốc vậy.

Tôi vội vàng giải thích, tại cái máy đó là máy dỏm, lúc đó em lớn bao nhiêu đâu, đánh mạnh được cỡ nào chứ.

Tần Khoa quyết đoán quay đầu đi đối xèng, nói, em chơi đi.

Tôi vội vàng cầm búa nói, em phụ trách bên này, anh dùng tay phụ trách bên kia.

Kết quả, cả đám chuột đều bị tiêu diệt.

Tôi vui vẻ rạo rực đếm số phiếu máy nhả ra, cảm khái, danh sách những nỗi tiếc nuối trong đời của em lại ít đi một điều.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, tôi kéo Tần Khoa tới trước máy “Giải cứu con tin”,

Đó là một trò chơi bắn súng.

Tôi vừa nhét xèng vào vừa nói, cốt truyện của trò chơi là một chuyện tình, nhân vật nữ chính bị phần tử khủng bố bắt cóc, nhân vật nam chính yêu cô say đắm đã cùng với bạn mình xâm nhập vào căn phòng của bọn bắt cóc. Mặc dù mưa bom bão đạn, mặc dù máu chảy thành sông, họ vẫn kiên trì niềm tin của mình, sức mạnh của tình yêu và tình bạn giúp họ chiến đấu tới cuối cùng.

Tần Khoa hỏi, em đang làm gì vậy?

Tôi nói, em đang giới thiệu về cốt truyện của trò chơi mà, khi nhập vai rồi thì anh sẽ phát huy tốt hơn.

Tần Khoa không hề để ý tới tôi nhìn vào màn hình đang trước.

Tôi cầm súng tiếp tục nói, nhân vật nam chính thật ra là gay, vừa yêu nhân vật nữ chính vừa yêu bạn của anh ta. Vì vậy, anh phải liều mạng bảo vệ em đó nha.

Trò chơi bắt đầu, thị lực của Tần Khoa tốt, vì vậy bắn rất chính xác.

Nhìn vào màn hình, càng ngày càng nhiều kẻ bị mặt ngã xuống.

Tôi đứng cạnh hô to, bên này bên này! Góc bên phải! Đằng kia còn có một tên! A! Bên này nữa!

Tần Khoa nghiêng nghiêng đầu tránh thoát khỏi tiếng ồn của tôi, nói, tiểu thư, xin hãy dùng viên đạn nói chuyện thay cô.

Lúc này tôi mới phát hiện, tôi chưa bắn phát nào.

Tôi điên cuồng bắn về phía màn hình, có kẻ địch ngã xuống, tôi cũng không rõ có phải là do tôi hạ hay không.

Hình ảnh lại thay đổi, tới một kho hàng.

Đây có vẻ như là một trạm quan trọng, từ trên xuống dưới đều là địch.

Tần Khoa nói, em đừng bắn lung tung nữa.

Tôi đang định chấp hành mệnh lệnh của hắn, ai ngờ đúng là trời trêu người, một viên đạn lạc do tôi phóng ra bắn trúng không biết là địa lôi hay là bao thuốc nổ, ánh lửa tận trời lan ra bốn phía, trên màn hình xuất hiện bốn chữ to: TO BE CONTINUED?

Tôi vầy vầy tay nói, mệt chết đi được, tiếc ghê.

Tần Khoa bỏ súng xuống, bình tĩnh nhìn tôi nói, thì ra người bạn mà anh ta yêu là nội gián của địch, cố gắng tiết kiệm đạn để đồng quy vu tận với anh ta.

Tôi buồn bực.

Phía trước có một máy rút tiền, chính là kiểu máy bỏ tiền vào, sau đó nó sẽ đẩy đẩy đẩy, xèng nào rút xuống thì là của bạn.

Tôi cúi người kiểm tra từng ô rút xèng.

Tần Khoa hỏi, em đừng nói là em đang kiểm xèng nào rút lại nha?

Tôi ngẩng đầu, làm vẻ mặt hiền lành thánh mẫu nói, nếu có, thì nó chính là “Món quà của Thượng Đế”.

Tần Khoa cười khê, lại còn “Món quà của Thượng Đế”, kiểu như em căn bản chính là “tham tiền”.

Sau đó đi ngang qua máy ném bóng rổ, tôi dừng lại nói với Tần Khoa, đây chính là sở trường của loài linh trưởng tay dài như anh đó nha.

Kết quả hắn cười nói “Đương nhiên” rồi kéo tôi K một trận.

100 xèng, ngoại trừ “Máy rút tiền” kia ra thì chúng tôi đều thử.

Tôi ôm một chồng lớn phiếu màu hồng tới cửa quầy, nhân viên đứng quầy đếm được hơn bốn trăm phiếu.

Con số bốn trăm này ngay cả số lẻ cũng không bằng của lò vi sóng, chỉ có thể đổi một bộ dao nĩa hoặc một chiếc kẹp tóc đính hạt.

Cuối cùng chúng tôi đổi lấy hai chiếc móc chìa khóa gấu bông nhỏ.

Tôi cầm hai chiếc móc chìa khóa nghiên cứu nói, cái là em, được là anh. Vậy con nào là cái con nào là được?

Tần Khoa lấy một con nói, con này chắc chắn là cái.

Tôi hỏi, tại sao?

Hắn cầm con gấu nói, em nhìn vẻ mặt của nó nè.

Tôi nghiêng người nhìn.

Hắn nói tiếp, trông ngu ngốc như em vậy.

Tôi sững sốt, sau đó cười, đúng vậy đúng vậy.

Sau đó tôi giơ con gấu đang cầm trong tay lên, như vậy con nào chịu thành một đôi với nó càng ngu ngốc hơn!

Mới đi chơi với Tần Khoa được hai ngày thì hắn nói có việc phải về phòng thí nghiệm.

Hắn có việc phải làm, có luận văn phải viết cho kịp thời hạn.

Tôi nói với hắn, em cũng là sinh vật, anh nghiên cứu em được không?

Tần Khoa nói, loại sinh vật như em anh cần tốn thời gian cả đời để nghiên cứu, không vội nhất thời.

Chỉ một câu nói nhưng lại khiến tôi ngọt chết đi được.

Tần Khoa đã từng khen tôi trông rất giống người heo.

Những lời này vừa đơn giản lại vừa hiệu quả, có thể làm sáng lên phẩm chất riêng của tôi.

Những ngày nghỉ còn lại, tôi bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.

Tôi nằm trên giường đọc tiểu thuyết, ngồi trên giường ăn cơm, lại nằm xuống ngủ.

Điền Lan nói, mày cũng phải rời khỏi cái giường của mày để hoạt động một chút chứ.

Tôi vuốt ve mặt giường nói, giường là người yêu thứ hai của tao, tao không thể rời khỏi nó.

Kết quả, buổi tối Tần Khoa liền dựng tôi dậy.

Hắn cau mày hỏi, hai ngày nay em chưa xuống giường?

Tôi kinh ngạc, anh lắp camera ở phòng em?

Vừa thấy vẻ mặt Tần Khoa không ổn tôi cũng ngay lập tức phát hiện câu hỏi của mình ngu ngốc cỡ nào.

Tôi bừng tỉnh hiểu ra, à! Anh thu mua người bên cạnh em!

Tần Khoa căn bản không để ý tới việc tôi hỏi gì, hắn hỏi tiếp, hai ngày nay em ở trên giường ăn hai gói mì ăn liền và một chiếc bánh mì?

Giọng điệu của hắn rất giống chất vấn, trong lòng tôi liền cảm thấy chột dạ.

Nhìn thấy tôi gặt đầu sắc mặt hắn liền khó coi hơn rất nhiều.

Hắn nhìn tôi nói, kể từ ngày mai em phải ngủ dậy đúng giờ, ba bữa phải ăn đúng giờ, hơn nữa cả ba bữa đều phải tới căn tin ăn, đặc biệt không được ăn mì ăn liền.

Hắn nói vô cùng nghiêm túc, tôi bắt đầu âm ỉ, làm mình làm mẩy, như vậy làm sao mà sống được? Có còn dân chủ nữa không vậy? Có còn dân quyền nữa không vậy? Em mặc kệ tôi mặc kệ!

Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười như mấy nhân vật phản diện trong TV vậy, chậm rãi nói, đúng vậy, cạnh em có cơ sở ngầm của anh, vì vậy em phải nghe theo những gì anh vừa nói. Ha ha, nếu không làm được,

mặc dù anh không làm gì được em, nhưng nếu em không làm theo một ngày, thì trong vòng một tuần dừng hồng gặp anh. Bây giờ anh phải đi phòng thí nghiệm, đã nói nhiều như vậy rồi, tự giải quyết cho tốt.

Hắn xoay người muốn đi, tôi vội vàng kéo tay hắn, liên tục nói, em biết lỗi rồi, em thật sự biết lỗi rồi, em nhất định sẽ sửa.

Hắn cười vỗ đầu tôi, y như vỗ Tiểu Bạch nhà hắn vậy, như vậy mới ngoan.

Trở về phòng ngủ, tôi một cước đá văng cửa phòng, gào to một tiếng, Điền Lan mày là đồ phản bội!

Cánh tay đang cầm miếng dưa của Điền Lan run run, nó cười gượng, ha ha, mày về rồi.

Tôi nói, mày đừng cười, Tần Khoa ày cái gì mà mày bán tao, mày nói!

Tôi dùng chân đá cửa, cười dữ dần nói, hôm nay nếu mày không nói cho rõ ràng thì tao sẽ khiến ày từ đang tồn tại thành từng tồn tại.

Sau khi trao đổi thân mật giữa hai đứa, tôi biết được mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Kể từ lần tôi bị hóc xương gà, Tần Khoa và Điền Lan liên bí mật thông đồng với nhau, nhờ Điền Lan giám sát ngày ba bữa của tôi, một khi không bình thường thì báo cho hắn, được lợi chính là mấy món trái cây điền lan “mua” về mời chúng tôi ăn.

Tôi nghĩ nghĩ hỏi, chuyện bạn học tao tới tìm có phải mày cố ý báo không?

Nó gật gật đầu, cái đó xem như tao mua một tặng một.

Tôi nói, người ta nói tình bạn là vàng, thứ gì cũng ăn mòn không được. Nhưng tình bạn giữa tao với mày lại làm bằng bột mì, có thể tự lên men.

Điền Lan nói, tao chỉ quan tâm tới mày thôi mà, điểm xuất phát là tốt.

Tôi “Hừ” một tiếng, cầm miếng dưa to nó chưa kịp ăn nhét vào miệng.

Nước dưa chảy xuống theo đầu lưỡi, rất ngọt, ngọt tới tận trong lòng.

Hôm sau, tôi làm theo yêu cầu của Tần Khoa, sáng tám giờ rưỡi thức dậy, ba bữa sữa bánh mì rau dưa cơm đầy đủ, đúng là vô cùng khỏe mạnh.

Buổi tối, tôi đặt điện thoại của Điền Lan vào tay nó, thúc giục nó “Báo cáo” với Tần Khoa.

Nó nhìn tôi, có chút không hiểu ý định của tôi.

Nó nói, em gái ơi, chị sai rồi được chưa, em đừng như vậy.

Tôi nói, tao không có nói móc mày, tao muốn mày gửi tin nhắn thật mà, nào, gửi nhanh lên.

Sau khi nhận được tin nhắn, Tần Khoa gửi cho tôi một tin nhắn, chỉ có một chữ: ngoan.

Điền Lan nhìn bộ dạng khoa chân múa tay vui sướng của tôi, hiểu rõ tâm tư của tôi.

Nó nói, mày trông như học trò trông chờ cô giáo khen vậy, đúng là ngây thơ.

Đúng rồi, cô gái nào đang yêu đều ngây thơ.

Ngày nghỉ cuối cùng, tôi nhận được tin nhắn của Tiểu Quyển.

Hắn nói, khó lắm mới đợi được ngày nghỉ hôm nay, cậu rảnh không?

Tôi trả lời, còn rảnh hơn không khí nữa. Nhưng mà ngày mai Tần Khoa có việc.

Hắn nói, dạo này hình như có một bộ phim bom tấn, đi xem không?

Tôi trả lời, tốt tốt. Hẹn gặp nhau lúc ba giờ chiều trước cửa tiệm cơm lần trước!

Mặc dù Tần Khoa có chính sách với tôi, nhưng trên có chính sách thì dưới có đối sách chứ.

Chuyện này chỉ cần chúng tôi không nói, trời biết đất biết, tôi biết Tiểu Quyển biết, làm sao mà Tần Khoa biết được?

Từ tiệm cơm bắt xe đi rạp chiếu phim.

Vẫn là suất buổi chiều, vẫn là Coca, bóng, mực tẩm, nhưng người ngồi cạnh là Tiểu Quyển, chắc chắn tôi sẽ không biểu diễn tập kỹ đớp bóng.

Tôi thành thành thật thật ngồi chờ phim chiếu, từ từ nhét bóng vào miệng.

Đợi tới khi tôi nhét gần xong thì phim cũng bắt đầu.

Đầu phim chính là cảnh đánh đấm kịch liệt, tôi thấy khát nên cầm Coca hút ừng ực mấy miếng.

Hút xong rồi bỏ ly lại chỗ cũ, một đám râu ria đã bị KO.

Trong bóng tối tôi nghe Tiểu Quyển nhẹ giọng nói, cậu vừa uống Coca của mình.

Tôi nói, a, ngưỡng ghê, vậy làm sao bây giờ? Nếu không để mình đi mua lại cho cậu một ly.

Tôi muốn đứng dậy, bị Tiểu Quyển kéo lại.

Hắn nói, thôi khỏi, không quan trọng.

Xung quanh tối đen, tôi cảm thấy hắn như đang cười, ánh mắt sáng lấp lánh.

Sau đó hắn cầm lấy ly Coca đó, hút một ngụm.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn.

Không khí có chút không ổn, nhưng tôi không biết có phải là không ổn thật không, hay là chỉ tại tôi suy nghĩ nhiều, căn bản chẳng có gì cả.

Phim vẫn đang chiếu, Tiểu Quyển nói, cậu có nhớ lần cuối cùng bọn mình cùng xem phim không?

Tôi gật gật đầu nói, hồi tốt nghiệp cấp ba đúng không.

Tôi vẫn nhớ lần đi xem phim hồi tốt nghiệp đó, cả lớp cùng đi với nhau.

Tôi ngồi cạnh Nhan Nhất Nhất, Tiểu Quyển ngồi trước mặt chúng tôi.

Hồi đó tôi còn chưa biết trên đời này có một tên xấu xa tên Tần Khoa, lúc đó trong lòng tôi đều là Tiểu Quyển.

Hôm đó, vì khiến cho Tiểu Quyển chú ý, tôi không ngừng nói chuyện.

Tôi nói với Nhan Nhất Nhất, anh chàng này trông là biết ngay là nhân vật phản diện rồi, đợi lát nữa chắc chắn sẽ làm phản. Nhân vật nam chính này không ai bì nổi, chắc chắn sẽ tan nhà nát cửa, bị đả kích nghiêm trọng. Nhân vật nữ kia chắc chắn sẽ cứu nam nhân vật chính, hai người happy ending.

Sau đó thấy những lời tiên đoán của tôi đều đúng hết, Nhan Nhất Nhất khâm phục nói, đúng hết luôn, cậu giỏi ghê.

Tiểu Quyển quay đầu lại, nở nụ cười.

Tôi vô cùng tự hào lại hơi ngưỡng ngừng nghĩ, cậu ấy đang nhìn mình sao?

Xem phim xong, chúng tôi đi dạo phố, ăn cơm, chơi trò chơi.

Trong lúc đó, tôi cảm thấy Tiểu Quyển luôn nhìn về phía tôi, mỗi khi đó, tôi đều vừa hưng phấn vừa khấn trương.

Về nhà, tôi ngọt ngào nghĩ, Tiểu Quyển nhìn tôi nhiều lần như vậy, chắc cũng thích tôi đúng không.

Kết quả bốn ngày sau tôi nhận được tin hắn và Nhan Nhất Nhất yêu đương.

Thì ra cậu ấy quay đầu lại nhìn thật, chẳng qua nhìn là người cạnh tôi – Nhan Nhất Nhất.

Đúng là ứng với câu của Hà Tiên Tử “Tôi đoán được quá trình của sự việc, nhưng lại không đoán được kết cục”.

Lúc đó sự tưởng bở của tôi lại trở thành điều châm chọc, đúng là tự mình đa tình.

Tiểu Quyển cười nói, lúc đó cậu đoán rất giỏi, giống như thầy bói vậy. Cậu đoán thử xem bộ phim này kết cục như thế nào.

Tôi nói, mình không làm thầy bói nhiều năm rồi, bây giờ đạo diễn càng ngày càng khó đoán, ai biết được kết cục này quẹo qua quẹo lại kiểu nào.

Tiểu Quyển cười cười, cầm ly Coca hút tới đây.

Tôi nghĩ, mới này chả có gì không ổn cả, căn bản chỉ là ảo giác của tôi mà thôi, chẳng qua tôi suy nghĩ nhiều qua nên phản ứng quá độ, tự mình đa tình.

Giữa đường tôi có rời khỏi chỗ đi WC, lấy điện thoại từ trong túi ra, một cuộc gọi nhỡ, hai tin nhắn, đều của Tần Khoa.

Tôi vội vàng trả lời: em đi nhà sách, thuận tiện đi dạo phố, đừng lo.

Quay về chỗ ngồi, trong lòng có chút không yên.

Tôi cũng không phải một người quen làm chuyện xấu, chưa làm gì sai cả mà bản thân đã có chút chột dạ rồi.

Xem phim xong, tôi muốn chia tay sớm về sớm, bị Tần đại gia bắt được thì không thể tránh việc bị lột da rút gân.

Tôi nói, Lí Minh Vũ...

Tôi còn chưa kịp nói lời từ biệt thì Tiểu Quyển đã nói, bọn mình đi ăn cơm đi, tiệm cơm trước cổng trường cậu rất được. Mình tiễn cậu, thuận tiện ăn cơm luôn.

Kết hoạch đúng là rất tốt, tôi nghĩ nghĩ, bây giờ Tần Khoa hẳn là đang ở phòng thí nghiệm, hơn nữa sao khéo vậy được, tôi vừa gặp Tiểu Quyển đã bị hắn bắt gặp. Ừm, chắc là không thành vấn đề.

Có câu gì nhỉ, lòng mang may mắn thì sẽ gặp bất hạnh.

Cặp chân vừa bước vào tiệm cơm của tôi lập tức đồng loạt rụt lại, tôi nói với Tiểu Quyển, mình biết một tiệm canh gà khá được, nghe đồn có người đã từng nuốt cả xương luôn, bọn mình tới đó đi.

Tiểu Quyển còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị tôi đẩy ra ngoài.

Đằng sau truyền tới một giọng nói xuyên qua lỗ tai, giọng nói kia mặc dù ôn hòa lễ độ, nhưng thật ra có giấu sát khí đằng sau.

Hắn dùng giọng nói không cao không thấp, không trầm không bổng gọi, Giang Văn.

Tiểu Quyển dừng lại, tôi cũng dừng.

Tôi khiến mặt mình như hoa sen nở rộ, xoay người nhẹ nhàng nói, a! Tần Khoa, thật khéo nha!

Chương 8: Tự mình đa tình không được tắt sẽ tự tiêu diệt

Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười đứng ở cửa, địch bất động ta bất động, địch vừa động ta bỏ chạy.

Hắn động, hắn động!

Thứ càng khùng bố hơn việc hắn động chính là hắn đột nhiên nở nụ cười.

Mẹ ơi, đứng sau lưng tôi là kẻ hắn “ghét nhất”, cũng không phải chi phiếu 500 vạn, tại sao hắn còn cười được?

Hắn vừa cười vừa đi về phía tôi, tôi vốn muốn bỏ chạy, nhưng tôi mới run rẩy lùi về sau 1cm thì Tần Khoa đã nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay tôi.

Hắn cười gật gật đầu tới Tiểu Quyển đứng sau lưng tôi, sau đó đưa tôi tới bàn hắn ngồi.

Trên bàn ngồi vài nam vài nữ, trông đều có vẻ là sinh viên, còn có một người trung niên.

Tần Khoa kéo tay tôi nói với người trung niên, thầy ơi, đây là bạn gái em.

Lại chĩa chĩa sau lưng tôi, kia là bạn học của bạn gái em.

Ông già trung niên này là thầy của Tần Khoa? Mập mập tròn vo, trông y như mấy cái thùng phi vậy.

Thầy cười ha ha, Tần Khoa may mắn ghê, có bạn gái xinh đẹp như vậy.

Tôi nhìn kỹ, a, thì ra ông thầy này còn khá hiền lành, lúc cười trông y như một pho tượng Phật Di Lặc.

Thầy vẫy tay nói, hai em còn chưa ăn đúng không, ăn cùng luôn đi.

Tôi vội vàng xua tay. Làm sao ăn chung được, muốn tôi mất mạng chắc?

Tôi cười nói, không cần không cần, thầy ơi, bạn em chưa ăn canh gà ở đây, em muốn dẫn cậu ấy đi ăn thử. Mọi người cứ từ từ ăn, bọn em đi trước. Em chào thầy, tạm biệt mọi người.

Không dám nhìn Tần Khoa, vội vàng rời khỏi tiệm món cay Tứ Xuyên với Tiểu Quyển.

Vừa ra khỏi cửa, Tiểu Quyển liền hỏi, cậu sao vậy, mình thấy cậu là lạ?

Tôi nói, ừm, mình mới cãi nhau với Tần Khoa, vẫn còn đang giận nhau. Kệ anh ấy đi, bọn mình đi ăn canh gà.

Tiểu Quyển trầm ngâm một chút, nhưng tại sao trông cậu ấy có vẻ rất vui vẻ vậy.

Tôi cảm khái, đây là điểm đáng sợ của anh ấy.

Nói dối này giờ, nhưng câu này là câu nói thật.

Bà chủ tiệm canh gà vẫn mặc tạp dề bằng vải bông, thấy tôi đi vào liền nhiệt tình tiếp đón.

Gọi hai phần canh gà, hai chúng tôi ngồi dưới quạt điện ăn canh.

Nói thật thì bây giờ tôi chả có tâm trạng nào để ăn nữa.

Đi ra ngoài một mình với Tiểu Quyển mà lừa Tần Khoa, lại còn bị hấn bắt quả tang nữa.

Đây hoàn toàn là sai chổng sai, tội tăng thêm một bậc, không chết thì cũng tàn.

Nhưng mà, sau một hồi nghĩ ngợi tôi lại thấy nếu như vậy thì đã sao, hấn cũng không đến mức đánh tôi nhieć móc tôi đúng không? Cùng lắm là gõ gõ đánh đánh một chút, tiến hành một chút “Sự trừng phạt thân xác của tình yêu”.

Nghĩ như vậy, tôi lại trở nên khoan khoái như cũ, liền cười nói với Tiểu Quyển, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút, không đủ thì mình mua nữa.

Sau này Tần Khoa có đánh giá phương thức tư duy của tôi.

Hấn nói, mỗi khi em gặp khó khăn, mặc dù sự khó khăn này hơn phân nửa là do em tạo ra, em thường thường đều dùng góc độ vô cùng quái dị kỳ lạ để suy xét vấn đề đó, sau đó tự tưởng tượng một kết cục tốt đẹp, tiếp đó lại vô liêm sỉ tin chắc bản thân có thể thoát khỏi hiểm cảnh một cách vô căn cứ. Nói dễ nghe một chút thì em là ngây thơ hồn nhiên, thực tế thì sao, chính là ngu ngốc. Bởi vì logic của em anh không biết có được gọi là “Logic” không nữa.

Mặc dù sau khi nói xong những câu này hấn liền bị tôi xông lên nhéo một trận, nhưng trong lòng tôi vẫn bi ai đồng ý.

Trời nóng ăn canh gà, kết quả là mồ hôi rơi như mưa.

Đợi tới khi chúng tôi ăn canh xong thì trông như vừa chạy tám trăm mét vậy. Nhìn bộ dạng của nhau, chúng tôi đều bật cười.

Tôi lấy khăn giấy đưa cho Tiểu Quyển, đợi tôi lau mồ hôi xong rồi, Tiểu Quyển đứng dậy tới bàn thu ngân tính tiền.

Tôi vội vàng đi qua ngăn hấn lại nói, xem phim cậu mời rồi, lần này để mình.

Tiểu Quyển cười cười gật gật đầu.

Đi ra tiệm canh gà, tôi nói với Tiểu Quyển, đi thôi, xem xem cậu còn muốn ăn gì nữa không.

Tiểu Quyển nói, chờ chút.

Tôi dừng lại hỏi, sao vậy?

Tiểu Quyển nói, giấy dính trên mặt cậu kìa.

Tôi dùng tay chà chà mặt, hỏi, còn không?

Hắn cười cười nói, còn chỗ này nữa.

Sau đó vươn tay giúp tôi lấy mảnh giấy dính giữa gò má và thái dương xuống.

Tôi nói, cảm ơn. À đúng rồi, mình nhớ tiệm Quan Đông ở cửa Đông cũng khá ngon, canh cũng rất cay. Nếu cậu vẫn ăn nổi thì bọn mình đi được không?

Tiểu Quyển đột nhiên giữ chặt tôi lại, nói, Tàn Khoa.

Tôi lập tức dừng lại, nhìn theo hướng nhìn của Tiểu Quyển, là Tàn Đại Tiên chứ còn ai vào đây nữa!

Tàn Khoa đang đi về phía tôi từ “Cửa hàng độc quyền Hồ Ký” cách tôi hơn hai mươi bước, tôi quay đầu len lén nói với Tiểu Quyển, đại thần nhà mình tới trần áp rồi, hôm nay chỉ sợ không đi ăn tiếp với cậu được rồi, hôm khác bọn mình lại đi nha!

Lại quay đầu, Tàn Khoa đã đứng trước mặt.

Tôi cười lấy lòng, Tàn Khoa~~.

Tàn Khoa không thèm nhìn hay để ý tới tôi, chỉ nắm chặt cổ tay tôi, khác với lúc ở tiệm món cay Tứ Xuyên, lần này hắn nắm mạnh hơn, mạnh tới mức khiến tôi hơi đau.

Hắn nói, em đi theo anh. Sau đó nắm cổ tay tôi kéo tôi đi về phía trước.

Tôi có chút bất ngờ, nhỏ giọng gọi, Tàn Khoa.

Hắn vẫn không để ý tới tôi, tay tôi bị nắm thật chặt.

Tiểu Quyển tiến lên ngăn Tàn Khoa lại, nói, cậu muốn làm gì nói rõ đi.

Tàn Khoa cười, tôi là bạn trai cô ấy, bây giờ cậu hỏi câu này không thấy kì sao.

Tiểu Quyển cau mày nói, có phải cậu uống say rồi không...

Lúc này tôi mới phát hiện, khuôn mặt trắng bóc của Tàn Khoa hơi hồng hồng.

Tàn Khoa nói, tin tôi đi, nếu tôi uống say tuyệt đối sẽ không đứng đây nói chuyện với cậu. Là bạn học của Giang Văn mà có thể quan tâm cô ấy như thế, tôi rất cảm ơn. Nhưng bây giờ, chúng tôi muốn xử lý chuyện giữa hai chúng tôi. Mời cậu tránh ra.

Tiểu Quyển nhìn tôi, tôi gạt đầu nháy mắt ý bảo cậu ấy đi trước.

Lúc Tàn Khoa kéo tôi vòng qua Tiểu Quyển, hắn nói với Tiểu Quyển, cuối cùng xin khuyên cậu một câu, là bạn học thì hãy tuân thủ bốn phạm của bạn học.

Lúc này đã tám giờ hơn, đúng là giờ cao điểm, chung quanh đèn đuốc sáng trưng.

Tàn Khoa kéo tôi đi mãi, gì cũng không chịu nói.

Tôi nói, Tàn Khoa, anh hiểu lầm rồi, em và Lí Minh Vũ chỉ có tình đồng chí thôi.

Hắn không phản ứng.

Tôi gọi gọi, Tàn Khoa Tàn Khoa nhìn kìa, trên đất có một trăm tệ đang lặn kìa.

Hắn vẫn không phản ứng.

Tôi nghĩ, thôi xong, giận thật rồi.

Lúc đi tới sân bóng rổ, Tần Khoa ngừng lại, dùng tay kéo tôi tới đứng trước mặt hắn, bản thân hắn lại ngồi trên băng ghế đá cạnh đó.

Hắn vòng tay trước ngực ngồi nhìn tôi, không nói bất cứ điều gì, chỉ nhìn vậy thôi.

Mặc dù tôi nhìn từ trên cao nhìn xuống nhưng căn bản không hề có khí thế đó, bị hắn nhìn tới mức trong lòng thấy sợ, theo bản năng rụt cổ lại.

Tần Khoa mở miệng, bất thành lời, không lạnh lùng ương ngạnh như lúc nói với Tiểu Quyển, giọng điệu vô cùng ôn hòa.

Hắn nói, nói đi, rốt cuộc hôm nay em với lông xoắn đi những chỗ nào?

Tôi nói, hôm nay tụi em tới hiệu sách mua sách, sau đó...

Hắn nói, em ngẩng đầu lên, nhìn anh mà nói.

Tôi thở dài chấp nhận số mệnh nói, chiều nay bọn em đi xem phim, sau đó quay về ăn cơm thì bị anh bắt – gặp.

Tần Khoa đứng dậy, hắn rất cao, hoàn toàn bao trùm tôi dưới cái bóng khổng lồ của hắn.

Chúng tôi đứng rất gần, lúc gió thổi qua còn có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt.

Giỏi thật, con trai uống rượu, lại còn là con trai đang ghen tuông nữa...

Tần Khoa cúi đầu nhìn tôi, chậm rì rì nói, em to gan ghê nhỉ? Anh cứ nghĩ em ngốc, thì ra chỉ số thông minh cũng không thấp, biết nói một đường nhưng làm lại một nẻo.

Giọng điệu của hắn mặc dù bình tĩnh ôn hòa, nhưng những gì hắn nói lại khiến tôi thấy nó sắc như lưỡi dao băng băng vậy.

Tôi cũng bị chiều chuộng quen, không chịu nổi ầm ứ, lập tức lý luận với hắn.

Tôi nói, em lừa anh nói đang ở hiệu sách là em sai, nhưng mà anh nói em không được đi ra ngoài một mình với Lí Minh Vũ không quá đáng sao? Cậu ấy là bạn học cấp ba của em, vượt ngàn dặm xa xôi tới đây, ngoại trừ em ra thì không quen biết ai nữa. Về tình về lý, em giúp đỡ một chút không đúng sao.

Tần Khoa nói, có gì không đúng? Em cảm thấy ở riêng với một người “bạn học” có ý với mình là có lý à?

Cái gì có ý?

Tôi lập tức hiểu được hắn đang nói gì, nhất thời hấp ta hấp tấp, những gì nói ra chưa kịp trải qua sự kiểm duyệt của não đã vội nhảy ra.

Tôi nói với hắn, có ý? Nếu cậu ấy có ý thì làm gì đợi tới bây giờ? Có ngay từ hồi em thăm mền cậu ấy hồi cấp ba có phải nhanh hơn không?

Qua một hồi lâu, hắn cười lạnh, a, anh không biết em còn có chuyện này. Xem ra đúng là không phải là “Có ý”, mà là “Anh tình em nguyện”.

Tôi nổi giận, đẩy mạnh hắn một cái, gào lên, đồ con heo!!!

Sau khi đẩy Tần Khoa tôi liền bỏ chạy như điên.

Chạy một hồi lâu, nhìn lại, không ngờ hắn không đuổi theo, làm tôi mệt chết đi được, vì vậy chạy tới siêu thị nhỏ trong trường mua một chai nước ngọt.

Tôi vừa uống vừa trách thầm trong lòng, Tần Khoa đồ chết bầm, bụng dạ còn nham hiểm hơn rắn độc, ruột còn nhỏ hơn gà.

Về phòng ngủ, tôi cởi giày, trực tiếp nhảy lên trên giường, nằm ngay đơ trên đó.

Bọn Điền Lan ở dưới hỏi lên, mà sao vậy?

Con người vào những lúc như thế này đều có nhu cầu kể lể, tôi nhảy khỏi giường, nói, bọn mày phân xử cho tao.

Sau khi tôi than thở khóc lóc ái tình dào dạt kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, một đứa xoay người lại tiếp tục đấu địa chủ trên QQ, một đứa nói, mày đang khoe khoang kích thích bọn tao đúng không? Một đứa khác nói, mày ăn no rảnh rồi à, cái này thì có gì mà phiền muộn, tao mà là mày thì mừng còn không kịp nữa là.

Tôi dùng đầu đập vào tủ quần áo, trời ơi, thế đạo gì đây.

Điền Lan nói, đây không phải là hấn để ý mày sao, mày còn âm ỉ với người ta nữa.

Tao nói, nhưng đó rõ ràng là hấn sai!

Điền Lan nói, sai cái gì? Nói sai tên kia có ý tứ với mày à? Sao mày biết hấn nói sai, so với nhãn lực của mày thì tao tin chồng mày hơn.

Tôi lại dùng đầu đập bàn.

Tần Khoa đúng là Đắc Kỷ hiện thế, mê hoặc lũ dân đen không biết gì xung quanh tôi.

Mới đầu tôi nghĩ Tần Khoa hấn sẽ gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn cho tôi để giải thích, thỉnh cầu tôi tha thứ ngày đó hấn vì ghen tuông mà miệng không biết cân nhắc. Nhưng tôi đợi hai ngày trời mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Điền Lan nói, người ta nói đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, bọn mày làm lành nhanh lên. Mới nãy tao tới căn tin ăn thấy hấn đi với con nhỏ nào đó, mày không sợ người ta bỏ đi theo người khác à?

Tôi nghĩ cũng đúng, nguyên nhân của chuyện này cũng chẳng có gì to tát, cũng không cương mãi được. Nhưng mà cũng không để tôi làm lành trước đúng không.

Tôi nói, vậy làm sao bây giờ? A, như vậy đi. Mày gọi hấn ra ngoài, sau đó tao cũng đi tới, tao giả bộ như không biết gì bị mày lừa đi ra.

Điền Lan trừng mắt, mày đúng là ngây thơ.

Vì vậy chiều hôm đó tôi ngồi chờ trong tiệm trà sữa.

Tần Khoa vừa đi vào, tôi liền giả bộ như vô cùng kinh ngạc nói, hử, sao anh lại tới đây?

Tần Khoa lườm tôi một cái, đừng giả vờ, nói đi, tìm anh làm gì?

Tôi suýt nữa bị sặc.

Tôi nghĩ tiệm trà sữa này chẳng tốt lành gì cả, sao lần nào tôi cũng bị sặc là sao?

Tôi khụ một chút nói, về chuyện này hử, em cảm thấy em không sai, đương nhiên anh cũng không có lỗi gì lớn cho lắm.

Người đối diện “Hừ” một tiếng.

Tôi tiếp tục nói, em và Lí Minh Vũ thật sự chỉ là bạn học, cậu ấy cũng tuyệt đối không có ý gì với em.

Tần Khoa vẫy tay ngắt lời tôi, anh không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với người có chỉ số thông minh như em.

Tôi cố gắng khiến bản thân xem nhẹ tám chữ “Người có chỉ số thông minh như em”.

Tôi nhìn hấn nói, Tần Khoa, anh biết không, em thật sự rất thích rất thích anh, hơn nữa người trong lòng em cũng chỉ có mình anh thôi.

Trong cuộc đời mỗi người, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ nói vài câu sến chảy nước như vậy. Chỉ cần người nghe hưởng thụ là được rồi.

Tần Khoa cười, ừ, anh biết rồi.

Tôi thấy không khí có chút dịu lại, nói, bọn mình không giận đối nữa được không.

Hấn nói, nếu con cừu lông xoắn kia lại đi tìm em thì em có đi nữa không?

Cừu lông xoắn?...

Tần Khoa thấy tôi không nói gì, cười cười, nếu em cảm thấy mình có lý, vẫn tiếp tục tiếp xúc với con cừu lông xoắn kia thì hôm nay chấm dứt tại đây.

Tôi thấy hắn muốn đi, kéo kéo góc áo hắn nói, anh đừng cứ mãi nhắc tới chuyện của Lí Minh Vũ nữa, đó chỉ là hiểu lầm thôi.

Tần Khoa nói, đó không phải là hiểu lầm, đó là điểm mấu chốt. Chừng nào em tỉnh ngộ rồi thì tới tìm anh.

Thấy Tần Khoa bỏ đi rồi, Điền Lan nãy giờ mua ức gà ở tiệm bên cạnh liền đi vào.

Nó hỏi, sao rồi sao rồi, làm lành chưa?

Tôi đưa ly trà sữa bên chỗ Tần Khoa cho Điền Lan, anh ấy không uống, mày uống đi.

Điền Lan nói, không thôi mày nhận sai rồi năn nỉ hắn một chút đi cho rồi, bạn bè và chồng cái nào quan trọng hơn mày cũng không biết à?

Tôi thở dài, lắc đầu.

Về vấn đề Tiểu Quyển, chúng tôi không ai nhường ai, chính thức tiến vào lần giận dữ đầu tiên từ lúc yêu nhau tới nay.

5. Chương 09-10

Chương 9: Tình yêu say đắm tới muộn

Hễ là một người bình thường thì ai cũng có những lúc để tâm tới những chuyện vụn vặt, hơn nữa những chuyện này thường khiến những người xung quanh cảm thấy khó hiểu và vô nghĩa.

Tôi cảm thấy bạn Tần Khoa của chúng ta về vấn đề Tiểu Quyển chính là chui vào sừng trâu, hơn nữa lại vô cùng bảo thủ.

Nhưng mà tôi lại không thể như Đường Tam Tạng, phe phẩy cây quạt hương bồ ngồi chờ Tôn Hầu Tử tự tỉnh ngộ, tôi nhịn không được nữa nha.

Được rồi, tôi thừa nhận mình là người không hề có chí khí. Những ngày không có hắn, không có tin nhắn, điện thoại của hắn đặc biệt khổ sở, tôi thậm chí còn cảm thấy ngay cả mặt trời cũng có nỗi buồn không nói nên lời.

Hắn ăn chắc tôi rồi, mà tôi thì không có biện pháp nào với hắn.

Có đôi khi nghĩ nghĩ một hồi tôi sẽ cảm thấy vô cùng tức giận, hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, Tần Khoa đồ khốn nạn! Cũng đủ tuyệt tình! Nói không gặp thì không gặp! Tốt! Đủ đàn ông! Đủ quyết đoán!

“Bí quá hóa liều” là bản năng của tất cả những người từng rơi vào đường cùng.

Khi tôi đi được vài lần vòng tuần hoàn nhớ hắn – giận hắn – mắng hắn – lại muốn hắn thì tôi cảm thấy đã tới lúc sử dụng mưu kế.

Tôi không am hiểu lĩnh vực nào, ngoại trừ ngủ và giả vờ đáng thương.

Tôi mua kem bôi lên trên đầu, để rón trước quạt điện thổi gió, tắm không dùng nước nóng, kết quả thân thể vô cùng tốt không hề có bệnh tật gì.

Sau đó gấp quá chịu không nổi nữa, tìm một đứa con gái đang bị cảm trong lớp nói chuyện.

Tôi nói, cậu bỏ khẩu trang xuống, tui mình nói chuyện đi.

Mặt dù mặt cô ta phần lớn bị khẩu trang che khuất, nhưng chỉ riêng phần mắt lộ ra cũng đủ nói lên cô ta đã dọa mất hồn.

Cô ta nghiêng đầu nói, cậu điên rồi, tôi bị cảm nặng đó!

Giọng mũi đậm đặc vô cùng êm tai.

Tôi chỉnh chỉnh đầu cô ta lại, kéo khẩu trang xuống rồi dí sát người vào người cô ta nói, ôi, bọn mình tâm sự đi.

Cô ta không biết động cơ của tôi, hành vi của tôi trong mắt cô ta có lẽ là vừa kỳ quái vừa quỷ dị.

Vì vậy cô ta lấy cớ có việc bỏ chạy, hơn nữa cho tới bây giờ vẫn không cho tôi cơ hội tiếp xúc cô ta.

Tôi vẫn vô cùng khỏe mạnh. Nói chứ nếu tôi biết tổ chức cơ thể mình tốt như vậy thì tôi đã đi thi làm nhà du hành vũ trụ rồi, biết đâu được người cùng Dương Lợi Vĩ xuống phi thuyền chính là tôi không chừng.

Trong lúc này, Tiểu Quyển có gọi điện thoại cho tôi vài lần, tôi đều nói không có chuyện gì. Cậu ấy cũng từng hẹn tôi ra ngoài giải sầu nhưng tôi không dám đi.

Không phải sợ bị Tần Khoa bắt gặp, mà là sợ nhìn thấy mái tóc của Tiểu Quyển thì sẽ nhịn không được nói với cậu ấy, Tần Khoa cảm thấy bọn mình không thích hợp gặp nhau nữa, từ nay về sau cậu đi đường cậu, mình đi đường mình, cúi đầu không thấy ngẩng đầu cũng không cần gặp, có thấy cũng coi như không phát hiện!

Hôm đó, Tiểu Quyển gọi điện thoại nói, vài ngày nữa mình phải đi về, bọn mình gặp nhau một lần đi, coi như tiễn mình.

Hôm gặp nhau, thời tiết không tốt lắm, trời âm u.

Tôi giữa đầu nói với ông trời, tôi đi gặp cậu ấy mà ông cũng mặt nặng mày nhẹ cho tôi xem à. Có bản lĩnh thì ông trút xuống vài giọt mưa đi, trút đi! Trút đi!

Diễn Lan kéo tôi ra xa cửa sổ, nói, Văn Văn đáng thương, tại sao Tần Khoa lại kích thích mày thành như vậy chứ.

Tôi ô cũng không thêm mang, trực tiếp tới tiệm cà phê gặp Tiểu Quyển.

Tiểu Quyển nói, trông cậu có vẻ không có tinh thần lắm.

Tôi cười cười.

Tiểu Quyển cũng cười, cậu ấy nói, cậu đừng cười nữa, trông toàn thấy nhe răng trợn mắt thôi.

Tôi thu lại vẻ mặt, phờ phạc ỉu xiu ngồi nghịch khăn giấy.

Tiểu Quyển nói, thật ra, mình biết mình chính là nguyên nhân khiến cậu và Tần Khoa mâu thuẫn.

Tôi nhìn hẩn, hẩn nói, vì mình đúng không.

Tôi vội vàng nói, không đúng không đúng, cậu đừng để ý, mình cũng không biết anh ấy nghĩ gì nữa, đầu óc cấu tạo kiểu gì không biết, toàn suy nghĩ mấy thứ vô vẩn.

Tiểu Quyển cười cười, để mình kể cho cậu một câu chuyện.

Tôi hơi run run, vừa nghe lời mở đầu này, tôi liền hơi hơi có dự cảm có điềm xấu, nhưng tôi vẫn khách sáo nói, ha ha, vậy cậu kể đi.

Tiểu Quyển hơi nghiêng đầu sang phải, mí mắt sụp xuống nhìn ngoài cửa sổ, giống như đang chìm vào một đoạn ký ức nào đó vậy.

Hắn chậm rãi nói, vậy mình bắt đầu kể đây. X và Y...

Tôi ngắt lời hắn, chờ chút, đổi chữ cái nào hay dùng lúc kể chuyện đi, mình sợ số học, cậu vừa nói XY mình liền lạnh run.

Tiểu Quyển quay đầu nhìn tôi một cái thật trịnh trọng, ánh mắt kia vô cùng quen thuộc, là ánh mắt mà Tần Khoa hay dùng để nhìn tôi.

Đừng nghĩ nhiều, nó không liên quan chút nào tới tình yêu cả.

Lần đó vì đề phòng Tần Khoa ăn vụng quả táo của mình, tôi dùng lưới liềm trái táo một vòng lại nhìn hẩn cười ngây ngô thì hẩn liền dùng ánh mắt đó để nhìn tôi.

Tôi ngồi ngay ngắn lại, không nói gì nữa, Tiểu Quyển bắt đầu câu chuyện của cậu ấy.

A và B là bạn quen biết nhiều năm.

Lúc A mới bắt đầu tiếp xúc với B, A không có nhận xét gì, chỉ thấy B là một cô gái kì quái, tư tưởng kì quái hành vi lại càng kì quái.

A cảm thấy rất mới mẻ, bắt đầu vụng trộm quan sát B.

Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, A chậm rãi phát hiện B có rất nhiều sở thích nho nhỏ.

Ví dụ như, trước khi đi thi A sẽ mang theo một trái trứng luộc, vẽ một ký hiệu bùa mà cô tự nghĩ ra trên vỏ trứng để cầu kết quả thi tốt. Lúc làm nháp rõ ràng có rất nhiều giấy nháp nhưng lại thích dùng nhiều màu bút khác nhau viết đề hết lớp này tới lớp khác trên một tờ nháp duy nhất. Vào mùa đông thì thích mang một lúc ba đôi bao tay, nói là như vậy thì có thể “Tuyệt đối giữ ấm”.

Nghe tới đó, tim tôi co lại, đây không phải tôi sao?

Tiểu Quyển cúi đầu nhìn tách cà phê của cậu ấy tiếp tục nói, làm sao lại có người như vậy cơ chứ? A không nghĩ ra, việc cậu càng không nghĩ ra là, cậu lại cảm thấy B như vậy cũng rất đáng yêu.

A ghi lại những gì mình quan sát được, xem đây là bí mật riêng của cậu, bí mật chỉ có mình cậu biết, cũng vì ý nghĩ đó mà cảm thấy vô cùng sung sướng.

Lúc này A mới nhận ra, thì ra cậu đã thích B.

Cứ như vậy mãi cho tới khi tốt nghiệp, A và B đều thi đậu trường khá tốt.

A suy nghĩ xem không biết đây có phải lúc để thổ lộ với B không. Về vấn đề này, A lo lắng rất nhiều.

Nếu cô ấy không thích mình thì làm sao bây giờ? Nếu thổ lộ bị cự tuyệt thì làm sao bây giờ?

Trên mọi phương diện A đều rất thuận lợi, lòng tự trọng cũng rất lớn, vì sợ bị cự tuyệt nên suy nghĩ về vấn đề này rất lâu, chuyện thổ lộ cũng bị trì hoãn.

Lúc này bạn thân của B là C nói với A rằng B thích một cậu con trai khác trong lớp, còn hỏi A có thể làm bạn gái của A không.

A nghe xong cảm thấy bị tổn thương, có chút hoang mang.

Nếu B thích người khác thì cậu còn cần đi thổ lộ sao?

Con người mỗi khi mất đi thứ gì đó đều sẽ kiếm cơ cho bản thân để lấp đầy sự mất mát đó.

A nghĩ, bây giờ mình thích B chưa chắc gì là chân chính thích, hoặc có lẽ là một loại thích có thể thay thế được, có lẽ cô gái trước mặt cậu cũng có thể khiến cậu có cảm giác động lòng này.

Cái “Có lẽ” như vậy, do dự như vậy, khiến A từ bỏ ý định thổ lộ với B, tiếp nhận C.

Câu chuyện cũng chưa kết thúc tại đó.

Sau đó, vô tình A biết được người năm đó B thích không phải ai khác mà là chính cậu.

A rất tức giận, giận C, càng giận bản thân.

Cậu phát hiện tận sâu trong lòng mình vẫn thích B, không hề vì những năm nay mà thay đổi.

A không hỏi gì cũng không nói cho C lí do gì liền chia tay.

Sau khi về quê, A biết B vẫn cô đơn một mình.

A bắt đầu tiếp cận B với tư cách bạn bè.

Nhưng cậu không dám thổ lộ vì sự lười bước và lựa chọn năm đó có vẻ ti tiện, như vậy cậu có còn tư cách không?

Nhoáng lên một cái lại là hai năm, trong hai năm đó quan hệ giữa A và B gần lại rất nhiều.

Ngay tại khi A cảm thấy thời cơ thành thực, suy nghĩ tới việc thổ lộ thì lại nghe được tin B có người yêu.

Cuộc sống đều có nhân quả tuần hoàn, lúc trước cậu từ bỏ cơ hội đó, mà bây giờ cơ hội đó lại bỏ rơi cậu.

Nhưng lần này A không muốn như vậy liền từ bỏ, mỗi người chỉ sống một lần, cậu không muốn lại từ bỏ.

...

Ai, vậy nên tôi mới ghét nhất là nghe kể chuyện.

Tờ khăn giấy trong tay bị tôi vò rách bươm, lộn xộn như câu chuyện Tiểu Quyển kể cho tôi nghe vậy.

Hay thật, hai năm trước tốn nhiều tiền mua xổ số tới hôm nay mới nói cho tôi biết mình trúng năm trăm vạn, nhưng đã quá hạn rồi.

Những gì Tiểu Quyển kể khiến tôi giật mình, tiếc nuối lại mừng thầm, nhưng chỉ không có ý muốn đáp lại.

Tôi nói với Tiểu Quyển, à ừm, Lí Minh Vũ, thật xin lỗi.

Qua hồi lâu, khi tìm tôi treo tới tận cổ họng thì Tiểu Quyển thở dài nói, cậu cũng quá trực tiếp.

Hắn hỏi, một chút cơ hội cũng không có sao?

Tôi cúi đầu nói, thật xin lỗi.

Tiểu Quyển cười cười, nói, thôi, cậu đừng áy náy. Mình cũng nghĩ tới việc bị từ chối rồi, nhưng luôn muốn thử một lần mới cam tâm, không ngờ thái độ của cậu cũng quá quyết đoán.

Tôi vội vàng nói, Lí Minh Vũ cậu tốt như vậy nên chắc chắn sau này sẽ tìm được một người thật tốt. Mình lại không được, mình là người cộc cằn, nếu cậu ở cạnh mình thì cậu sớm muộn gì cũng sẽ ngoại tình.

Tiểu Quyển cười lắc đầu nói, kiểu an ủi của cậu đúng là mới mẻ.

Tôi nói, không phải an ủi cậu, mình nói thật lòng mà.

Tiểu Quyển ngửa đầu, giọng tiếc nuối nói, làm uống phí mình duyệt đi duyệt lại mấy lần trong đầu, cật lực xây dựng câu chuyện này trong một bầu không khí ưu thương đẹp đẽ, mình còn nghĩ cô gái nào nghe cũng sẽ cảm động, chẳng lẽ cậu không có chút cảm xúc nào sao.

Tôi gãi gãi đầu nói, từ hồi học Đại Học mình không đọc sách nữa, có đọc thì chỉ đọc Tạp chí Văn Nghệ thôi, ngữ cảm đã mất từ lâu.

Tiểu Quyển cười, tôi cũng ngượng ngùng cười.

Gió ngoài đường thổi khiến cửa sổ kêu lách cách, trời sắp mưa, tốt hơn hết là mình đưa cậu về sớm.

Tôi gật đầu đồng ý.

Trên đường đi Tiểu Quyển hỏi, nếu không có Tần Khoa, cậu có chọn mình không?

Tôi nói, trăm phần trăm.

Tiểu Quyển cười, có những lời này của cậu thì không uống phí công lao mình tới đây một chuyến.

Một lát sau, Tiểu Quyển còn nói, về Tần Khoa, không phải mình chia rẽ các cậu, Tần Khoa tốt thì tốt, nhưng mình cảm thấy cậu ta khá nham hiểm, cậu ở bên cậu ta chỉ sợ sẽ luôn chịu thiệt.

Miệng tôi nói sao vậy được nhưng trong lòng lại nghĩ chứ còn gì nữa, mình bị lỗ to rồi.

Tôi hỏi, cậu phải về thì về đi, chừng nào đi thì nói mình, mình tiễn cậu.

Tiểu Quyển nói, đại khái trong mấy ngày này thôi, thời gian cụ thể mình sẽ nói cho cậu sau.

Tôi ký túc xá, tôi muốn Tiểu Quyển chờ tôi một lát, đi lên lấy ô đưa cho cậu ấy.

Tiền Tiểu Quyển đi rồi quay lại phòng ngủ, tôi nghĩ lại, duyên phận đúng là thứ gì đó thật kì diệu.

Tôi từng thích Tiểu Quyển, mà cậu ấy không biết, cậu ấy từng thích tôi, tôi cũng không biết.

Bây giờ, khi chúng tôi đều biết, thì đã là cục diện này.

Quả nhiên thứ duyên phận sợ nhất chính là bỏ lỡ, một sai lầm nhất thời sẽ tạo thành sự mất mát cả đời.

Tôi nhìn gương nói với người bên trong, mặc dù mày không đẹp lắm, nhưng vẫn được hoan nghênh như vậy, đúng là tai họa.

Chuyện của Tiểu Quyển được giải quyết, còn lại chính là Tần Khoa khó giải quyết.

Bây giờ không thể trực tiếp ra tay từ chuyện của Tiểu Quyển, vì tôi đuối lý, nếu như bị hấn nắm nhược điểm này thì sau này không còn đường sống gì nữa.

Tốt nhất vẫn là đường vòng cứu quốc đi.

Thừa dịp trời đang mưa to, tôi liền tận tình chạy rong dưới mưa.

Sau khi tắm mưa, lên lầu bật quạt tới số lớn nhất, bị cơn gió này thổi rồi, tôi cũng không tin còn không thể bị cảm.

Đợi tới khi bọn Điền Lan trở về thì tôi đã bị hong khô.

Có chí thì nên.

Thượng Đế thấy tôi thành tâm như vậy, rất cục thưởng cho tôi bị cảm.

Tôi vốn muốn cảm mạo một chút, ho khan một chút, hắt xì một chút, chảy nước mũi một chút, hôm sau tranh thủ sự đồng tình của Tần Khoa là ok.

Nhưng tôi không ngờ rằng ông Jesus chơi rất high, thưởng luôn cho tôi mấy lần cố gắng trước luôn.

Vì vậy tôi phát sốt.

Chương 10: Bọn mình làm lành đi

Nửa đêm, tôi cảm thấy cả người nóng bủn rủn, cổ họng nóng như uống lửa vậy, tôi biết ngay là không ổn.

Cả người không còn sức lực gì, tôi nằm trên giường hừ hừ vài tiếng, bọn nó ngủ say như chết, không đứa nào thèm để ý đến tôi.

Tôi chỉ phải kêu Điền Lan nằm giường kế bên.

Điền Lan...Điền Lan...

Điền Lan “Xoạt” một tiếng ngồi dậy.

Tôi tiếp tục rên rỉ, Điền Lan...Điền Lan...

Nó nghe ra giọng tôi rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nó nói, chị hai ơi, nửa đêm mà làm trò này thì sẽ xảy ra án mạng đó.

Tôi yếu ớt nói, tao cũng sắp chết rồi đây.

Điền Lan nghe thấy không ổn, đi tới sờ trán tôi, kêu một câu, úi mẹ con ơi!

Nó bật đèn lên, mấy đứa khác cũng tỉnh.

Có đứa hỏi chuyện gì vậy, Điền Lan nói, Giang Văn bị sốt, đầu nóng rực.

Tôi nghe thấy Điền Lan gọi điện thoại cho Tần Khoa, tôi nghĩ, lát nữa Tần Khoa sẽ tới, tôi phải đi xuống.

Bọn nó thấy tôi ngồi dậy, chạy lại giúp tôi mặc áo khoác.

Tôi đứng lên, lưng lay lắt lắc muốn đi ra ngoài.

Điền Lan giữ chặt tôi lại nói, mày đi đâu vậy?

Tôi nói, không phải Tần Khoa sẽ đến sao, tao đi xuống.

Điền Lan kéo tay tôi nói, nóng quá hồ đồ luôn rồi, chồng mày sẽ đi lên đây, mày ở đây đợi đi.

Tôi nói, tao rất tỉnh táo, tao chỉ muốn xuống dưới lầu đợi anh ấy thôi.

Điền Lan nói, mày ngoan ngoãn ngồi đây đợi đi.

Tôi ngả đầu tựa vào lan can giường, nghĩ rằng lúc này làm to chuyện rồi, làm tới bệnh viện luôn.

Một đứa bạn cùng phòng đưa một ly nước cho tôi, tôi uống một ngụm, muốn thuận miệng đùa một chút, nóng quá, có đá không.

Điền Lan dùng giọng điệu chân thành tha thiết đề nghị, ở đây không có đá, siêu thị có, chừng nào Tần Khoa tới mày kêu hắn đi mua đá đi, mày còn có thể nói mày muốn ăn kem.

Tôi không nói gì, tỉnh vi, tưởng tao sốt tới mức hồ đồ à, muốn tao bị Tần Khoa mắng đúng không.

Một lát sau cửa bị đẩy ra, tôi híp mắt nhìn, khuôn mặt trắng nhợt rồi chưa thấy nha.

Tôi ngồi ở đó không nói gì cũng không hề động đậy, Tần Khoa đi tới, ngồi xổm cạnh giường, sau đó đặt tay lên trán tôi.

Trên mặt tôi không biểu hiện gì, nhưng trong lòng thì đang nhảy nhót dữ dội, anh ấy sờ mình, anh ấy sờ mình, giận nhau nhiều ngày như vậy rồi rốt cuộc anh ấy cũng sờ mình!

Con gái, đúng là nên ác độc với bản thân một chút. Cơn sốt này, rất có giá trị!

Tần Khoa muốn lấy tay về, tôi nghĩ nên giả vờ trông như bị sốt tới mức hồ đồ luôn, vì vậy liền bấu môi đè chặt tay hắn lên trán.

Hắn liếc nhìn tôi một cái, quay đầu hỏi Điền Lan, bắt đầu sốt từ khi nào.

Điền Lan nói, vừa mới phát hiện, có lẽ cũng được một lát rồi.

Tần Khoa lại muốn lấy tay về, tôi lại dùng sức đè lại.

Hắn nói với tôi, nghe lời, bây giờ bọn mình đi bệnh viện.

Tôi bấu môi thả hắn ra.

Hắn đứng dậy, Điền Lan đưa bệnh án cho hắn hỏi, có cần mình đi với hai người không?

Tần Khoa nói, không cần, mình đi một mình.

Hắn lại ngồi xổm xuống, nói với tôi, em tự đi được không?

Tôi đứng lên nghiêng ngả lão đảo, đây không phải là giả vờ, tay chân tôi nhũn ra thật.

Tần Khoa quay lưng lại nói với tôi, ngồi lên đi, anh công em.

Cả người tôi nhào về phía trước, ghé lên lưng hắn, trượt một chút, tôi lại lung lay tứ chi leo lên trên.

Hắn nói, vòng tay ôm anh đi.

Tôi nghe lời lấy tay ôm cổ Tần Khoa, hắn công tôi đi ra ngoài.

Lúc này tôi mới thấy bà cô quản lý ký túc xá đứng ngoài cửa.

Cô ơi cô à, cô đừng trừng con, con cũng đâu có muốn nửa đêm bị sốt đánh thức cô đâu.

Tôi nghiêng mặt dán trên lưng Tần Khoa, có thể nghe được tiếng thở của hắn.

Tôi nói, Trư Bát Giới công vợ.

Hắn nói, sốt choáng váng rồi còn nói hươu nói vượn.

Tôi không nói gì, để hắn biết tôi sốt choáng váng luôn mới tốt.

Tôi chậm rãi cọ cọ mặt trên lưng hắn, mấy ngày nay nhớ hắn muốn chết, rốt cuộc bây giờ cũng được chạm vào người thật.

Tần Khoa bắt xe rồi đặt tôi xuống, tôi vừa định tự chui vào thì hắn lại ôm tôi ngồi vào xe.

Tần Khoa nói, sư phụ, làm phiền đi nhanh một chút.

Tôi cười nói, vừa mới nói anh là Trư Bát Giới là anh gọi sư phụ ngay.

Vừa cười một cái, khí thổi qua, tôi liền cảm giác như bị hai cha con Ngưu Ma Vương và Hồng Hải Nhi cùng bám vào, xúc giác ở mũi được phóng đại, ngửa mặt lên trời là có thể phun ra hai luồng lửa.

Tần Khoa liếc nhìn tôi một cái không thèm để ý, không đáng chấp nhặt với người sốt hồ đồ như tôi.

Lái xe nói, bạn gái bị bệnh?

Tần Khoa nói, dạ, sốt cao.

Lái xe nói, ừ, để chú đi nhanh chút.

Vốn Tần Khoa để tôi dựa vào vai hắn, nhưng đầu tôi xích dần, lại lăn lăn, liền lăn vào lòng hắn, tôi thừa thế nằm vào lòng hắn luôn.

Hắn cũng không cản tôi, mặc tôi làm gì thì làm, còn dùng một bàn tay vòng lại đề phòng tôi lăn xuống, ai bảo tôi là người sốt hồ đồ làm chi.

Trong bóng đêm, móng vuốt của tôi vừa tìm được bàn tay hắn một cái liền vuốt ve một hồi.

Hắn vẫn mặc kệ tôi, há há, ai bảo tôi là người sốt hồ đồ làm chi.

Tôi thấy vậy liền to gan hơn, dùng khuôn mặt nóng đỏ bừng kia cọ cọ khuôn mặt trắng lạnh băng của hắn.

Chưa kịp cọ hai cái, Tần Khoa liền kéo tôi ra, cúi đầu nhìn tôi.

Ôi má ơi, vị này đúng là hỏa nhân kim tinh nha, tôi vội vàng nhắm mắt lại vừa hừ hừ vừa kêu nóng.

Tần Khoa để tôi dựa vào lòng hắn, tôi không dám sàm sờ nữa, cũng không có sức lực đâu mà làm, liền như vậy an an phận phận dựa vào lòng hắn.

Trong vòng hai tháng gần ngủ lại đi thăm bệnh viện đa khoa này hai lần, đúng là không biết nên nói là hữu duyên hay là nghiệp chướng.

Đăng ký, chẩn đoán, thử máu, kiểm tra da, tiêm.

Lần này xem như đục vài lỗ trên người tôi.

Điều khiến tôi khó hiểu nhất là, bác sĩ kê cho tôi là truyền dịch, nhưng trước khi truyền dịch lại tiêm mông một mũi.

Đặc điểm lớn nhất của tiêm ngay mông chính là trong một thời gian ngắn có thể gây cho bạn sự đau đớn không gì sánh nổi, tôi thà truyền dịch thêm mười bình còn hơn tiêm cái này.

Tôi ngồi trước mặt bác sĩ tội nghiệp nói, cháu không muốn tiêm ngay mông, cháu không tiêm, xin bác.

Bác sĩ nói, lớn như vậy rồi sao còn sợ tiêm? Cô đang sốt cao, trước khi truyền nước biển phải tiêm mũi này để giải nhiệt giảm đau.

Tôi còn muốn nhõng nhẽo năn nỉ, Tần Khoa nghiêm mặt mắng tôi, việc này em còn cò kè mặc cả, em tưởng đây là giỡn chơi hả?

Em là người bị sốt đó nha, sao anh hung dữ với em vậy?

Cuối cùng tôi vẫn bĩu môi ngồi lên bàn tiêm, y tá tiêm cho tôi đeo khẩu trang lắc lắc ông tiêm dùng giọng điệu lỗ mãng nói, cởi quần ra.

Tôi từ từ tà tà kéo quần xuống một chút, cả người đều treo lên người Tần Khoa, chỉ gác chút xíu trông trơn kia lên bàn tiêm.

Rất giống miếng thịt ba chỉ trên thớt.

Y tá bôi cồn i ốt, vừa không kiên nhẫn nói “Thả lỏng thả lỏng, mông thả lỏng” vừa hung hăng đâm kim tiêm vào mông tôi.

Đau quá! Hung tàn, rất hung tàn.

Y tá đứng sau lưng tôi cà lơ phất phơ nói, được rồi, tiêm xong rồi. Tôi rưng rưng kéo quần lên, bên mông bị chích tê rần.

Tiêm mũi này xong thì phải tới phòng bên cạnh truyền dịch.

Mặc dù y tá ở đây vô cùng hung dữ, nhưng phương tiện lại rất thoải mái, còn cung cấp giường ngủ.

Trên giá treo bình dịch, Tàn Khoa kéo chăn đắp lên người tôi kêu tôi chớp mắt một chút.

Tôi nhắm mắt lại nằm trên giường ngủ, mặc sức tưởng tượng cảnh mình và Tàn Khoa làm hòa.

Đầu tôi vốn toàn là cháo loãng, nhưng bây giờ tôi mới phát hiện thì ra càng suy nghĩ nó càng kết hồ, suy nghĩ một chút liền ngủ quên.

Khi tỉnh lại, trời đã sáng, dịch đã truyền xong từ đời nào, đầu không choáng váng nữa, người cũng không nóng, cơn sốt này tới nhanh đi cũng nhanh.

Tôi theo bản năng tìm Tàn Khoa, thấy hắn đang gối đầu lên cánh tay nằm cạnh giường ngủ.

Tôi có chút áy náy, đều tại tôi nên Tàn Khoa mới thảm như vậy, nửa đêm nửa hôm chạy lên chạy xuống không được nghỉ ngơi.

Tôi nói với chính mình không quan trọng không quan trọng, đợi tới khi tôi với hắn làm lành rồi, tôi sẽ bồi thường cho hắn.

Tôi ngồi dậy, nhưng vừa cúi xuống mặt hắn, Tàn Khoa liền tỉnh.

Hắn vừa tỉnh ngủ, ánh mắt mông mông lung lung, trên mặt còn hằn vài dấu.

Có lẽ là thấy mặt tôi áp sát quá, hắn rõ ràng có động tác nghiêng ra đằng sau, thấy rõ là tôi mới cau mày nói, em tỉnh rồi à.

Sau đó đứng dậy sờ trán tôi.

Tôi nói, hạ sốt rồi.

Hắn nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, rút tay về nói, tiêm xong sáng hạ sốt là bình thường, nhưng chiều có thể sẽ bị sốt lại, vì vậy không được ngừng tiêm và uống thuốc.

Tay hắn đặt lên trên giường, tôi cười hì hì đặt tay mình lên.

Hắn rút tay ra, tôi lại đè lên.

Hắn lại rút tay ra, tôi lại đè lên nắm chặt.

Tàn Khoa linh hoạt tránh được, sau đó ngồi lên ghế dựa nói bằng quơ, nếu em còn muốn nghỉ ngơi thì nằm đó một lát nữa đi, nghỉ ngơi đủ rồi thì tự mình đi về.

Tôi học hắn, ôm cánh tay, rung đùi đắc ý, chặc chặc chặc, hôm qua còn sốt ruột công em chạy lên chạy xuống, sau khi em ngủ còn không ngừng dùng tay sờ trán em xem hạ sốt chưa, sao trời vừa sáng lại xoay như chong chóng thế này.

Hắn nhìn tôi không nói chuyện, sau một lúc lâu mới thông thả nói, xem ra tối qua em rất tỉnh táo nha.

Nhìn vẻ mặt của hắn, tôi biết ngay là hắn đang ám chỉ hành động “Sốt xong làm vậy” của tôi.

Tôi không thèm để ý mấy chuyện linh tinh đó, mà nhìn vào hắn nói, Tàn Khoa, bọn mình làm lành đi.

Tôi nghịch bằng đũa kim truyền dịch trên mu bàn tay tiếp tục nói, hôm bữa Lí Minh Vũ nói hết với em rồi, em biết là em hiểu lầm anh vu tội cậu ấy thích em. Ừm, à ờ, ý em là, em đã biết ngọn nguồn mọi chuyện.

Đi tới bước này rồi, vấn đề này không thể kéo dài nữa, chỉ có thể nói ra.

Tần Khoa ghé miệng nói, xem ra cậu ta cuối cùng cũng thổ lộ với em?

Cái tên này, sao không chịu nghe vào trọng tâm gì hết vậy.

Tôi nói, ừ, nhưng em đã nghiêm khắc trực tiếp cự tuyệt cậu ấy, em và cậu ấy tuyệt đối không có khả năng! Trong lòng em chỉ có anh không có cậu ấy!

Những câu này tôi nói vô cùng trang nghiêm.

Khóe miệng hơi nhếch lên của Tần Khoa rốt cuộc cũng biến thành một nụ cười hiền hòa, hắn nói, bây giờ em đã biết tại sao anh lại không khách khí với cậu ta? Cũng hiểu được tại sao anh lại ngăn cản bọn em làm “Bạn bè bình thường”? Cũng hiểu rõ tại sao anh nói đó không phải là hiểu lầm mà là điểm mấu chốt?

Tôi gật đầu liên tục, Tần Khoa tiếp tục mỉm cười nói, bây giờ thì em biết em sai rồi đúng không?

Tôi gật đầu.

Hắn nói, sau này còn không nghe lời anh nữa không?

Tôi lắc đầu.

Hắn cười dịu dàng nói, ngoan.

Mặc dù làm lạnh tôi rất vui vẻ, nhưng mà vui vẻ một hồi tôi lại vô cùng bất đắc dĩ nghĩ, hồi trước vì tránh tình huống mất chủ quyền này mà tôi phải vắt hết óc mới nghĩ tới phương pháp giả bệnh “tốt” như vậy. Hay ghê, bệnh thì bệnh sống đi chết lại, cứ như đi một vòng lớn nhưng vẫn không tránh được kết cục xấu.

Giống như Tôn Ngộ Không làm cách nào cũng trốn không thoát bàn tay của Phật Tổ Như Lai.

Ai, có câu thơ nói rất đúng về tôi – Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng như giấy.

6. Chương 11-12

Chương 11: Người một nhà ấm áp

Tiền một ngày liền hạ sốt, tôi vốn muốn trốn luôn mấy mũi còn lại, kết quả một câu “Em có gan trốn mũi nào cho anh xem xem” của Tần Khoa liền đánh gãy âm mưu nhỏ nhẻ của tôi.

Sau này có lần hắn hỏi tôi, không phải bình thường em rất trâu sao, sao tự nhiên lại bị sốt?

Giờ quài, nếu tôi nói thật cho hắn hắn không hung hăng dạy tôi một bài học mới lạ, kết cục đó chắc chắn còn thảm hơn việc bị sốt 40 độ.

Tôi nắm tay đầm nhẹ vào ngực hắn lên án, anh có còn là người không vậy anh có còn là người không vậy? Sao lại có thể sử dụng từ “trâu” để hình dung em? Đồ vô lương tâm, em ghét anh em ghét anh.

Cứ như vậy, tôi hóa thân vào vai nữ chính Quỳnh Dao, Tần Khoa đương nhiên không còn hơi nào để nghĩ tới vấn đề đó nữa.

Khỏi bệnh chưa được vài ngày tôi liền nhận được tin nhắn của Tiểu Quyển, cậu ấy sắp đi.

Tôi thử thử nói với Tần Khoa, Lí Minh Vũ sắp đi rồi, em đi tiễn cậu ấy được không?

Hắn cười, đương nhiên là được, nói đi nói lại dù gì cũng là bạn học của em. Chừng nào đi, anh đi với em.

Tôi sợ nhất về mặt này của hắn, trong tình huống không nên cười lại cười vô cùng ấm áp, vô cùng không giống người bình thường.

Tôi nói, anh đừng có giở trò gì bậy bạ, cậu ấy rất ngây thơ, đâu không lại anh đâu.

Hắn vẫn cười vô cùng động lòng như cũ, thấy tôi nói đúng không, hắn đúng là không phải là người bình thường.

Hắn nói, ha ha, thì ra hình tượng của anh trong lòng em là như vậy sao.

Tôi cười giả lả, sao vậy được, trong cảm nhận của em anh luôn luôn chính trực sáng rực ánh mặt trời.

Hắn nói, không quan trọng, anh nhìn một cái là biết ngay em tương thân tương ái với anh bạn cùng lớp lông xoắn kia của em cỡ nào.

Hôm đi tiễn Tiểu Quyển, lúc Tiểu Quyển nhìn thấy Tần Khoa còn cảm thấy hơi kinh ngạc.

Tần Khoa mỉm cười vỗ vỗ bả vai Tiểu Quyển nói, tôi vốn tính đợi hôm nào rảnh rồi lại cùng đi chơi, không ngờ cậu lại đi nhanh như vậy, thật đáng tiếc.

Giọng điệu này động tác này trông y như bạn bè cũ gặp nhau vậy, tôi không thể không cảm thấy kính nể Tần đại nhân, ngài thật sự rất giả!

Tiểu Quyển cười cười, không quan trọng, sau này còn cơ hội.

Ba người cùng nhau đi về phía trước, tạo nên một cục diện vô cùng quỷ dị.

Quan hệ giữa Tần Khoa, tôi, Tiểu Quyển chính là quan hệ tay ba tình nhân, người yêu và gian phu, hơn nữa trong lòng ba người này biết vô cùng rõ ràng, lại còn muốn bồi bồi trét trét thành một bức phong cảnh thiên hạ thái bình.

Trước khi lên xe, Tiểu Quyển giỡn giỡn nói với tôi, nếu Tần Khoa dám đối xử không tốt với cậu thì cậu hãy đá cậu ta đi rồi tới với mình.

Tần Khoa cười, yên tâm, cô ấy sẽ dắt Tần Húc đi gặp cậu.

Tôi hỏi, Tần Húc là ai?

Hắn cười nói, con trai em.

Xe lửa cuối cùng cũng mang Tiểu Quyển đang đỡ ra đi xa.

Tôi cũng nhìn rõ một chuyện, đó chính là có thể đối nghịch với trời, nhưng không thể đối nghịch với Tần đại nhân.

Sau “Biến cố Tiểu Quyển” không lâu, tôi lại nhận được một quả bom nặng kí.

Tối hôm đó đột nhiên nhận được tin nhắn của dì, tôi mở ra nhìn, trên đó ghi, hôm nay em gái cháu dẫn em rể cháu về nhà, ui chao, mẹ cháu bị kích thích suýt nữa chịu không nổi ^____^.

Tôi hoảng sợ, bắn lên từ trên giường gọi điện thoại đường dài về nhà.

Tôi nói, mẹ, dì nói hôm nay Giang Tình mang thằng nhóc nào đó về, đúng không vậy mẹ?

Mẹ tôi hừ một tiếng nói, ừ, nó nói đó là bạn trai nó.

Tôi nói, được nha, bọn nó bắt đầu từ hồi nào?

Giọng mẹ tôi bỗng dưng to lên, nhắc tới cái này tao vẫn tức! Con nhỏ kia gan to thật, từ cấp ba liền lén lút yêu đương! Mới bao lớn đã đòi yêu đương? Nếu lúc ấy nó tập trung học tập thì nói không chừng có thể thi được trường Đại Học rất tốt, biết đâu là Thanh Hoa Bắc Đại!

Tôi nói, mẹ, con đang gọi đường dài, mẹ đừng nói lạc đề được không.

Mẹ tôi nói, thằng nhóc kia là bạn học cấp ba của nó chứ ai nữa. Bọn nó yêu đương hơn hai năm rồi.

Tôi nói, hôm nay chắc chắn rất kích thích đúng không, tình huống như thế nào?

Mẹ tôi nói, kích thích, vô cùng kích thích. Mới sáng sớm nó đã chạy ra ngoài mang thằng nhóc đó về, lúc bọn nó vào bố mày vẫn còn đang mặc quần đùi hoa.

Tôi sốt ruột hỏi, vậy cậu ta như thế nào?

Mẹ tôi hừ hai tiếng, ừm, bình thường. Thành tích bình thường, bộ dạng bình thường, trông có vẻ không thành thật cho lắm.

Tôi nghe giọng điệu của mẹ tôi, có lẽ tên kia của em tôi không được lòng mẹ tôi cho lắm nhưng vẫn đủ qua cửa.

Tôi hỏi, ui cha, vậy bố nói sao? Không phải bố phản đối “yêu sớm” sao?

Mẹ tôi nói, có vết xe đổ của mày rồi thì bố mày còn dám nói gì nữa?

Tôi bị mẹ làm nghẹn lời, tôi nói, hôm nay mẹ giỏi ghê, còn biết thành ngữ “Vết xe đổ” nữa.

Mẹ tôi nói, mày xem xem mày có giỏi giang gì không? Thân là chị gái mà yêu đương lại trẻ hơn em mình, bây giờ nó cũng mang bạn trai về rồi. Mẹ nói mày cũng nhanh lên chút đi chứ, nhanh nhanh dẫn cái cậu tên Tần Khoa kia về đi. Ừm, nghỉ hè, ngay nghỉ hè đi, mày bắt người ta về ẹ!

Tôi nói, sao vậy được, làm gì có chuyện mới yêu nhau một năm đã dẫn về nhà?

Mẹ tôi nói, chị họ mày không phải vậy sao?

Tôi nói, cả nhà dì đều không bình thường sao lại so sánh nhà mình với nhà dì được?

Mẹ tôi rống vào điện thoại, tao không biết, chỉ cần nghỉ hè mày không dẫn người ta về thì mày đừng hòng bước chân vào cửa!

Đúng là thiên hạ to lớn không gì là không thể, bây giờ lại còn bắt con gái dẫn người yêu về nhà nữa.

Tôi cuối cùng vẫn là kẻ hy sinh dưới chính sách lấy máu của kẻ mạnh (ví dụ như mẹ tôi và Tần Khoa).

Đối mặt với hai người đó, chỉ có hai con đường có thể đi, một là phục tùng tuyệt đối, còn lại là phản kháng – bị chèn ép – phục tùng tuyệt đối.

Tôi lớn tuổi rồi, không chịu nổi dằn vặt nữa, nhất là đối mặt với người theo phái mạnh mẽ áp đảo như mẹ tôi, tôi chỉ có thể lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời.

Tôi đang nghĩ xem nên làm thế nào để có thể vừa uyển chuyển lại vừa không mất mặt đưa ra yêu cầu này với Tần Khoa, nhưng không tài nào tìm ra cơ hội để nói, tôi cảm thấy nói ra sẽ rất xấu hổ.

Mất thấy kì nghỉ hè đã tới ngay trước mắt, tôi không thể không mở miệng.

Tôi hỏi hần, nghỉ hè anh có rảnh không?

Tần Khoa nói, ở trường có việc. Nhưng mà có hai tuần nghỉ.

Tôi nói, vậy tranh thủ lúc đó đi chơi đi, bọn mình đi du lịch.

Hần gật đầu, em muốn đi chỗ nào chơi.

Đầu tôi đổ mồ hôi, nói, quê em.

Nói xong tôi cũng không dám nhìn hần, rất rất rất xấu hổ.

Hần nắm tay tôi, cười vô cùng ái muội, nói, thì ra em nóng nảy tới mức đó rồi.

Con gái ít nhiều gì cũng phải rụt rè một chút, mặc dù tôi cũng còn lại không bao nhiêu.

Tôi lập tức nghiêm túc giải thích với hần, anh đừng nghĩ sai nha, là mẹ em muốn gặp anh một chút, em không hề có ý tưởng gì hết, hoàn toàn là ý của một mình mẹ em!

Hần nói, thật không, anh biết rồi.

Hần nói là nói vậy, nhưng mà nhìn xem vẻ mặt của hần xem, còn có giọng điệu của hần nữa!

Tôi thấy mình oan chết đi được, Đậu Nga còn phải kêu tôi một tiếng Sư Tỷ.

Trước khi kỳ nghỉ hè đầy hy vọng tiến đến thì tôi còn phải lo lắng cho kỳ thi cuối kì đầy tra tấn kia, vào những lúc như vậy, ngay cả con người lười tới tận xương tủy như tôi cũng không thể không ngồi nghiêm chỉnh chăm chỉ một phen.

Tôi khác Tần Khoa, mục tiêu học tập của tôi không phải là hoàn hảo không tì vết, nhưng cần phải không có mạo hiểm. Tôi cũng chính là loại người từ tinh thần tới hành động đều thả lỏng, không hề có chí tiến thủ.

Nhưng tôi không sợ, tôi có thể vô tư như vậy là vì sau lưng tôi còn có một người tên là Tần Khoa chứ sao.

Sau lưng một người đàn ông thành công là gì tôi không biết, nhưng sau lưng một cô gái lười biếng nhất định phải có một tên con trai ưu tú, có vậy mới không biết sợ ai chứ.

Ngày đầu tiên của kì nghỉ, Tần Khoa và tôi cùng lên xe lửa về nhà.

Lúc tới dưới lầu tôi nói với hấn, anh đừng hồi hộp nha.

Tần Khoa giúp tôi xách hành lý, hấn cười nói, hồi hộp cái gì? Không phải nói mẹ vợ xem con rể càng xem càng thuận mắt sao.

Tôi nghĩ cũng đúng, âm hiểm như kẻ họ Tần kia thì đúng là không có cảm xúc tên là “hồi hộp” không phù hợp với khí chất kia.

Cửa vừa mở ra, khuôn mặt tươi cười của mẹ tôi liền ập vào mắt.

Nụ cười ấm áp của mẹ chỉ dừng lại trên mặt tôi vài giây liền nhanh chóng lướt qua trực tiếp hướng về Tần Khoa đứng đằng sau.

Bà nói, đây là Tần Khoa đúng không, nào nào nào, mau vào đi, vào ngồi nhanh lên.

Tần Khoa lướt qua tôi vẫn còn ngây ngốc đứng ngay cửa, cười nói, cảm ơn cô.

Mẹ tôi hình như tới lúc này mới nhìn thấy tôi, ngạc nhiên nói, hả? Đứng đây nữa làm gì? Đi vào nhanh lên.

Tôi cảm giận đóng cửa lại.

Trước kia nhà tôi trông như thế nào nhỉ, không tới mức vừa dơ vừa lộn xộn, nhưng tuyệt đối không đủ tiêu chuẩn sạch sẽ, dùng một câu để tổng kết chính là vô cùng nguyên sinh.

Mà bây giờ thì sao, trong nhà rõ ràng là cố ý lau dọn một phen, một hạt bụi cũng không có vô cùng khác thường. Điều khiến tôi không chịu nổi là, trên bệ cửa sổ còn đặt một bó hoa nhựa, cắm trong chiếc lọ trước dùng để bỏ tiền lẻ – nay sáng bóng lờ lờ.

Mẹ tôi cười nói, hai đứa đi tàu mệt lắm đúng không. Ăn cơm trước, ăn cơm xong tắm rửa một cái rồi ngủ một giấc thật ngon.

Mẹ tôi có bao giờ dịu dàng săn sóc như vậy đâu, giọng điệu mềm dịu tới mức chảy nước.

Trên bàn cơm đồ ăn đã dọn ra sẵn sàng, còn dùng loại bàn tròn chuyên dùng vào dịp Tết.

Tôi lặng lẽ nói với Tần Khoa, anh đang hưởng thụ đãi ngộ cho Đại sứ nước ngoài, nhớ trước đây mỗi lần em về làm gì được ăn cơm ngay lập tức.

Vào bàn ăn, mẹ tôi vừa nói “Gấp đồ ăn đi gấp đi, cứ coi như đang ở nhà vậy” vừa dùng ánh mắt giết người với tôi ý bảo tôi gấp đồ ăn cho hấn.

Tần Khoa cười nói, cô đừng khách sáo.

Mẹ tôi xua xua tay hào sảng nói, sao còn gọi cô nữa.

Câu này bà nói quá đột nhiên, tôi vẫn còn đang gặm cánh gà, nghe bà nói như vậy, xuýt nữa lỡ tay trực tiếp nuốt luôn cánh gà vào bụng.

Mẹ ơi là mẹ, mẹ cũng dữ dội quá!

Hiệu quả của câu này vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt bốn người nhà họ Giang đang ngồi trên bàn ăn ngây dại. Bố già, em gái tôi, tôi đồng thời nhìn mẹ tôi chăm chăm.

Ngay lúc này, Tần Khoa vươn đầu kéo miếng cánh gà tôi đang ngậm trong miệng xuống, hần nói, xem em kìa, sao ăn cơm giống con nít vậy.

Câu nói dịu dàng này đánh vỡ cục diện bế tắc, tôi quay đầu nhìn Tần Khoa, mặt hần vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn nhà họ Tần, không có gì khác thường.

Bố tôi cười, đúng vậy, con bé này từ nhỏ đã như vậy rồi.

Vụ này vốn trôi qua rồi, ai ngờ mẹ tôi lại cố tình chêm thêm một câu, bà nói, còn gọi cô làm gì, gọi là bác đi.

Câu này nói ra có hiệu quả y như kể chuyện cười vô duyên vậy, làm mọi người chết cứng. Không bằng không nói, hành vi lấp liếm rất vụng về.

Hèn gì bình thường Tần Khoa hay chê tôi ngốc, thì ra là có lý do sâu xa.

Nhưng không ngờ Tần Khoa lại cười gật đầu phụ họa nói, dạ, bác.

Ăn cơm xong, đi tắm.

Lúc Tần Khoa tắm, mẹ tôi vào bếp gọt trái cây.

Em gái tôi nói với tôi, chị nói xem sao mẹ lại bắt công như vậy chứ. Mấy lần Dương Dương tới làm gì có bàn tiệc thịnh soạn như vậy, chỉ có ba mẹt một canh thôi, trong đó có một món là đồ thừa từ hôm qua. Nhìn lại hôm nay xem, trái cây sau khi ăn xong cũng chuẩn bị tốt. Còn có hôm Dương Dương tới, mặt mẹ đoan trang như Thánh Mẫu Nương Nương vậy, chị xem lại bây giờ đi, mẹ cười còn tươi hơn hoa hướng dương nữa.

Mẹ tôi đi tới nhẹ giọng nói, mày nói nhỏ giọng chút đi, để người ta nghe được thì không tốt.

Em gái tôi nói, mẹ, có phải mẹ nhặt được con trước cổng bệnh viện không? Sao mẹ lại bắt công như vậy?

Tôi nói, nói không chừng mẹ nhặt được con ở cổng sau bệnh viện, cái kẻ đang tắm kia mới chui từ bụng mẹ ra đúng không? A, thì ra anh ấy tên Giang Khoa.

Mẹ tôi nói, rồi rồi rồi, đừng gây sự với mẹ nữa.

Bà nói với em gái tôi, thằng nhóc Dương Dương kia sao sánh bằng bạn trai của chị mày được.

Lại nhìn về phía tôi nhỏ giọng nói, nhìn mày bình thường ngốc ngốc dần dần, tìm bạn trai cũng khá được. Nếu mày giữ không tốt để người ta chạy thì xem xem mẹ có xử mày không.

Em gái tôi cũng chồm tới nhỏ giọng nói, đúng rồi, mẹ, lúc ăn cơm nửa câu sau của câu “Sao còn gọi là cô” là gì vậy nhỉ?

Mẹ tôi kêu lên một câu “Ui cha, quên gọt táo rồi” liền xoay người đi vào bếp.

Lúc Tần Khoa tắm xong vừa đi ra thì tóc còn nhỏ nước, đúng là bức tranh trai đẹp mới tắm xong nha.

Tôi cầm khăn mặt vuốt nước bọt vẩy vẩy tay với hần, muốn lau tóc cho hần.

Đợi tới khi Tần Khoa đi tới, tôi vừa giơ khăn mặt lên lại thả xuống, kéo hần nói, đi, vào phòng em.

Công suất ánh sáng ở phòng khách quá lớn, tôi chịu không nổi.

Vào phòng ngủ, tôi vòng tay ra sau lưng đóng cửa lại.

Tần Khoa nhàn nhã ngồi trên giường tôi, khăng khái nói với tôi, muốn làm gì thì làm, cứ việc nhào lên đi.

Tôi nhào lên phủ khăn mặt lên đầu hần chà đạp một hồi.

Hần cười nói, được rồi được rồi đừng quậy nữa.

Tôi cười dữ dằn nói, địa bàn của em em quyết định!

Giờn quá đà, Tần Khoa vươn tay nắm chặt đôi tay đang chà đạp đầu hần, đầu lộ ra từ dưới khăn mặt, lông mày nhíu lên nói, em đúng là ba ngày không đánh là lên mặt nha.

Hai tay tôi bị hắn dùng một bàn tay nắm chặt, vì vừa rồi đùa giỡn nên cả người bị hắn ôm lấy.

Hai chân hắn khép lại, thuận thế kéo tôi về phía trước, hay thật, tôi cứ như vậy áp sát vào hắn, ép chặt vào lòng hắn.

Hắn cười khê, giọng cười khiến người ta vô cùng ngứa ngáy, hắn nói, ôi, sao mặt em đỏ vậy, hả?

Lúc hắn nói những lời này, tốc độ thông thả, giọng điệu khiêu gợi, lúc nói phun ra hơi thở nóng hổi kèm theo hơi ẩm trực tiếp phả vào mặt tôi. Chữ “Hả” cuối cùng, âm điệu ngân nga, trực tiếp khắc vào tim tôi.

Mẹ ơi! Yêu nghiệt nha!

Tim tôi bắt đầu đập lác nhịp.

Hắn dùng một bàn tay đặt lên cổ tôi cười nói, a, sao em lại nuốt nước bọt vậy.

Tôi hoảng hồn, đẩy mạnh hắn ra, kết quả bị vấp. Tần Khoa vội vàng vươn tay muốn đỡ tôi, tôi nhìn thấy đôi tay sát thủ kia liền vội vàng đẩy ra, kết quả không có gì để bám víu, “Rầm” một tiếng, ngã mặt ngã xuống sàn gỗ.

Nằm trên mặt đất, tôi nhìn chằm chằm trần nhà trắng như tuyết, nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra, qua một hồi mới phản ứng lại được, vô cùng đau đớn, liền nằm ngay đó rên hừ hừ.

Tần Khoa vội vàng nâng tôi dậy, xoa xoa gáy tôi nói, vốn đã ngã, bây giờ ngã thì không còn lại bao nhiêu chất xám.

Tôi nửa dựa vào lòng hắn, vừa hừ hừ vừa nói, tại anh chứ tại ai, nếu em mà bị gì thì đều là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh.

Hắn vừa xoa đầu tôi vừa cười nói, rồi rồi rồi, đều là lỗi của anh, em bị gì thì anh nuôi em.

Tôi vừa nghe được câu cuối cùng kia liền há miệng cười.

Bên này tôi còn nằm trên đất, bên kia cửa liền có động tĩnh.

Mẹ tôi đứng ngoài gõ cửa, còn lớn tiếng gọi, hai đứa ra ngoài ăn trái cây nhanh lên.

Đứa ngốc cũng biết “Ăn trái cây” chỉ là cái cớ, nhưng mà cũng đúng, mới này lúc ngã xuống tiếng vang hơi lớn.

Nếu để mẹ tôi gõ tiếp thì chắc cửa cũng hỏng luôn, tôi đứng dậy đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đầu mẹ tôi liền thò vào xem xét, nhìn vẻ mặt của tôi sưng sốt, bà hỏi, sao vậy?

Tôi đỡ gáy bủn rủn, còn sao nữa, con bị ngã.

Về mặt quan tâm của mẹ lập tức biến thành không sao cả, vẫy vẫy tay nói, ngã rồi thì ra ngoài ăn trái cây đi.

Lúc ngồi ở phòng khách ăn trái cây, em gái tôi chớp chớp mắt, vẻ mặt ái muội, chị, mới này, hừm hừm?

Tôi lấy một miếng táo nhét vào miệng nói, nghĩ gì vậy? Ăn đi!

Buổi tối ngủ, Tần Khoa và bố tôi một phòng, ba mẹ con tôi ngủ phòng khác.

Lúc nằm trên giường, mẹ tôi còn hồi tưởng lại nói, thằng bé Tần Khoa này bộ dạng khá tốt, trắng trẻo nộn nà.

Tôi nói, chứ sao nữa, hồi trước con chắm anh ấy ở điểm này.

Mẹ tôi nói, mẹ thấy thằng bé này được đó, định ra sớm một chút thì tốt.

Em gái tôi nói, đúng vậy, chị, chị xem tuổi của chị, bộ dạng của chị, suy nghĩ của chị, bỏ lỡ cơ hội này thì không còn cơ hội nào khác đâu.

Con nhỏ này muốn ăn đánh mà.

Vừa vặn tôi nằm trên giường, nó trải nệm nằm dưới đất, tôi liền đạp một chân xuống.

Nó rên lên một tiếng nói, chị, nếu chị đánh em thành ngực lép, em rể chị sẽ tìm chị báo thù!

Tôi nói, ôi, ngày mai mày mang thang nhóc Dương Dương kia tới cho chị xem thử xem.

Nó nói, chị đừng làm sợ anh ấy, anh mắc cỡ lắm

~Mẹ tôi đột nhiên sáng giọng, mắc cỡ mới sợ, tao thấy nó càng ngày càng mặt dày.

Em gái tôi bắt đầu nằm trên đất động kinh, hai tay hai chân đồng thời vỗ đập lên sàn, bắt công nha, mẹ bắt công quá! Đều là con rể, sao lại có đái ngộ khác nhau cơ chứ!

Tôi ngẩng đầu lên vui hơn hử nói, ôi, Giang Tình, động tác này của mày đúng chuẩn phim ca nhạc Ấn Độ luôn nha.

Tôi vẫn còn cười, mẹ tôi nằm cạnh lại một cước đá tôi xuống giường, hai chị em mày nếu có nhiều chuyện để nói như vậy thì xuống dưới mà nói, đừng cản trở tao ngủ.

Tội nghiệp cái gáy yếu đuối của tôi, hồi chiều bị va chạm rồi, bây giờ lại bị nữa, tôi cảm thán, gia đình này đúng là càng ngày càng ảm áp.

Chương 12: Cổ hương ngộ bạn cố tri

Tôi và em gái tôi mặc dù là sản phẩm của cùng một cái bụng nhưng quan niệm thẩm mỹ của chúng tôi lại trái ngược hoàn toàn.

Tôi thích mặt trắng nhỏ, mà nó lại thích cơ bắp.

Khi những đứa con gái khác ở lứa tuổi hồn nhiên vô tư sụu tầm hình Châu Chu Dân, Trần Khôn thì trong phòng nó đã treo đầy hình Schwarzenegger.

Sự si mê quái dị đối với cơ bắp của nó tồn tại đã lâu, vì vậy khi tôi nhìn thấy vị bạn trai to lớn phi phàm của nó thì cũng chẳng kinh ngạc mấy, ngược lại còn có cảm giác “y chang” nhẹ nhõm.

Nó vui sướng hài lòng nói với tôi, chị, sao, Dương Dương đẹp trai không? Anh ấy huấn luyện đội bóng rổ đó.

Tôi nhìn bạn trai nó, trong lòng cân nhắc, trông cậu ta như vậy, chỉ sợ có thể chơi môn đẩy tạ như chơi bóng rổ.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, sao này chúng tôi bưng bê khiêng vác linh tinh gì đó đều không lo.

Mặc dù dân gian truyền lưu rộng rãi câu nói “Vạm vỡ thì ý nghĩ đơn giản”, nhưng thật hiển nhiên anh chàng này của em gái tôi hoàn toàn không phải.

Không nói tới gì khác, với mẹ tôi miệng cậu ta như bôi hai lớp mật vậy, với Tần Khoa lại kêu anh rể vô cùng vui vẻ.

Loại hành vi xác định những người nắm quyền để nịnh nọt như vậy thì không hiểu rõ quy tắc đối nhân xử thế là không làm được.

Tôi không thể không khen một câu, Dương Dương, cậu rất tài tình.

Tần Khoa trông có vẻ cũng rất thích cậu ta, hai kẻ người ngoài kia liên liên mình vững chắc thành đồng minh.

Tôi cảm thấy như hai người đó, thay vì gọi là “Tình tình tương tích” thì gọi là “Ý tưởng lớn gặp nhau” thì thích hợp hơn.

— Tình tình tương tích: những người đồng cảnh ngộ thì thông cảm cho nhau, liên kết lại với nhau.

Vốn thừa dịp Tần Khoa ở đây đi chơi tất cả những nơi thú vị ở chỗ này.

Không ngờ kế hoạch không cẩn được bất ngờ, vào ngày thứ ba Tần Khoa nhận được một cuộc điện thoại, nói là mẹ hắn bị ngã, mặc dù đi bệnh viện kiểm tra không có vấn đề gì, nhưng vẫn kêu hắn về thăm.

Tôi nói với hắn, nếu có thể đi với anh thì tốt rồi.

Tần Khoa nói, dẫn em về nhà giới thiệu ọi người trong nhà thì phải trình trọng một chút, nếu cứ như bây giờ đi thì mọi người trong nhà đều phân tâm, không ai để ý tới em.

Hắn lại nắm tay tôi, chờ một thời gian, nghỉ đông năm nay anh sẽ dẫn em về nhà.

Chiều hôm đó, Tần Khoa ngồi ô tô đường dài về nhà.

Nhà hắn và nhà tôi ở hai thành phố rất gần nhau, buổi tối đã tới nơi.

Vào lúc hơn mười một giờ tôi nhận được tin nhắn của hắn, hắn nói, anh về rồi, mẹ anh cũng rất tốt, em đừng lo lắng.

Một phút sau lại nhận được một cái, tôi xem xong liền giật bắn người lên, trên đó viết, quên nói với em, không được đi tìm cái tên lông xoắn kia.

Kì nghỉ hè nóng nực gian nan, nóng nực không có Tần Khoa càng khó chịu hơn, nóng nực không có Tần Khoa lại có Giang Tình và Dương Dương thì đúng là Địa Ngục.

Chỉ cần tôi ở nhà thì trong mắt toàn là cảnh hai đứa nó liếc mắt đưa tình.

Hai đứa nó không coi ai ra gì bốp bốp nhéo nhéo, hi hi ha ha.

Một đứa eo éo nói, đều giả.

Một đứa khác dùng giọng điệu buồn nôn nói, ừ ừ ~ anh là một chàng trai cường tráng.

Chỉ nghe một khúc ngắn như vậy thôi, tôi đã giống như bị dòng điện xoay chiều 220V đánh xuyên qua người, lại không thể làm gì bọn nó.

Mỗi ngày nghe vài đoạn như vậy, là người thì ai cũng chịu không nổi.

Tôi chính là loại người ăn nho mới biết nho ngon bây giờ không có nho để ăn lại còn phải nhìn người khác ăn, mọi người nghĩ thử xem, có thể không khó chịu sao.

Vì vậy khi biết được đi ăn đám cưới thì phản ứng đầu tiên của tôi không phải là “Yeah, được ăn ngon rồi!” mà là “Tốt quá, hôm nay không cần nhìn thấy Dương Dương”.

Là thế này, hôm đi ăn đám cưới, mọi người đương nhiên sẽ làm một chuyện quan trọng trước khi đi chính là nhện một hai bữa, để gỡ lại vốn tiền biếu.

Để kiên quyết quán triệt và chứng thực tư tưởng này, khi tới nhà hàng đãi tiệc thì tôi và mẹ tôi đã gần hai mươi mấy giờ chưa ăn gì. (PS: Giang Tình đi hẹn hò, bố già nhà tôi nói đưa chút tiền mừng như vậy mà mang cả gia đình đi ăn rất xấu hổ, vì vậy cũng không đi).

Nam nhân vật chính trong buổi tiệc hôm đó chính là một vị hàng xóm trong khu nhà tôi ở hồi trước, có vẻ như lần này kết hôn cũng mời không ít những người trong khu.

Mẹ tôi từng nói, tình cảm của hàng xóm trong khu đều rất sâu đậm, vì sao? Vì đó là tình hữu nghị xuất phát từ bức tường thành Mặt Chược dài vạn dặm chứ sao!

Quả thật, mấy cô mấy chú lâu rồi chưa gặp vừa nhìn thấy mẹ tôi đều vô cùng chân thành tiếc nuối bày tỏ suy nghĩ – không có chị, bọn tôi luôn ba thiếu một.

Mọi người bắt đầu triển khai đàm luận về lịch sử phần đầu Mặt Chược kèm theo những chiến tích kinh điển, trong đó tràn đầy những thuật ngữ chuyên nghiệp, cái gì mà Âm Giang, Phong Đỉnh, Khai Khẩu Phiên vân vân...

Tôi nghe không hiểu mọi người đang nói gì, thuận tay cầm một cây kẹo mút Alpes.

Vừa bỏ kẹo vào trong miệng, tôi liền nhổ ra, cảm giác hương vị là lạ.

Nhìn lại, tôi xấu hổ muốn chết, miếng giấy gói kẹo ghi chữ “Alpes” đằng sau lại dùng màu xám viết một chữ nho nhỏ “Núi”.

Thì ra là – kẹo núi Alpes.

Tôi yên lặng lấy viên kẹo ra lại dùng giấy gói lại bỏ lên trên bàn, đột nhiên nghe thấy một giọng xa lạ lại quen thuộc gọi từ sau lưng – “Giang vô lại”.

“Giang vô lại”.

Tôi vừa nghe thấy xưng hô đó liền theo phản xạ quay đầu, nhìn thấy là ai mắt phải liền giật giật hai cái.

Tôi đã nói rồi mà, có thể gọi tôi như vậy, ngoài cậu ta ra thì còn ai vào đây nữa.

Năm đó tôi ở trong khu tác ụ tác quái, chính thằng nhóc này khắp nơi đối nghịch với tôi, gây trở ngại cho việc tôi hoàn thành nghiệp lớn – thống nhất toàn khu.

Mấy đứa khác đều cung kính gọi tôi là Giang tỷ, Văn Văn tỷ hoặc Đại ca, chỉ có cậu ta chỉ vào tôi gọi “Giang vô lại”, chỉ vào em gái tôi kêu “Giang lưu manh”, trở thành tổ hợp “Vô lưu” nổi tiếng toàn khu.

Chắc chắn chắc, nhìn xem, thằng nhóc bé tí nhin thế kia cũng đã lớn thành một chàng trai phóng khoáng như vậy.

Cậu ta vươn chân kéo chiếc ghế dựa cạnh tôi, nhích người qua ngồi vào cạnh tôi, nói, này, đừng nói chị quen tôi rồi nha.

Tôi cắn hạt dưa nói, sao quen được, đồ xấu xa như chú mày cho dù có qua Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ thì chị cũng nhận ra.

Cậu ta cau mày nói, bà nó chứ, sao chị vẫn là tính tình này vậy, vừa gặp liền mắng người khác.

Đừng trông mong gì vào việc tôi lớn hơn cậu ta ba tuổi, tôi cũng không trông mong gì vào việc cậu ta có ý thức “Kính trên nhường dưới”, nếu so đo với cậu ta chỉ sợ sẽ chết không nhắm mắt.

Tôi thật khoan hồng độ lượng tha thứ cậu ta, đưa cục kẹo Alpes nhỏ nhỏ vừa gói lại xong cho cậu ta, nào, lâu rồi không gặp, xem như đây là chút tâm ý của tôi đi.

Cậu ta cầm cục kẹo nhìn nhìn, lại liếc nhìn tôi.

“Nếu cậu không ăn thì cậu không cho chị Giang mặt mũi đó nha.” – tôi đang tính nói như vậy thì lại bị ngắt lời.

Bên cạnh nhào ra một người, vui vẻ ngoắc tôi, chị hai là chị hả, đúng là chị rồi! Cuối cùng cũng gặp được chị!

Tôi nhìn kỹ, há, đây không phải cái đuôi nhỏ của tôi hồi trước – Tôn Hưng – sao.

Tôi hỏi, lâu rồi không gặp, bây giờ thế nào rồi?

Tôn Hưng nói, bây giờ em với anh Diệp học cùng trường Đại Học, anh ấy xem như đàn anh của em.

Anh Diệp mà Tôn Hưng nhắc tới chính là kẻ xấu xa ngồi cạnh tôi, đưa viên “Núi Alpes” tôi vừa đưa cho cậu ta cho Tôn Hưng, nói, này, đây là quà gặp mặt chị hai cậu cho cậu đấy.

Đáng tiếc tôi căn bản chưa kịp ngăn cản, thì Tôn Hưng đã bóc kẹo ra cho vào miệng.

Tôn Hưng thật thà nói, viên kẹo này hơi ướt nha.

Diệp Phàm nói, hai hôm trước mưa, độ ẩm không khí quá cao, có lẽ là bị chảy.

Tôn Hưng bày ra vẻ mặt “Thì ra là thế”, gật gật đầu, à.

Ăn hiếp người thật thà mua vui kiểu đó sao? Tôi trừng mắt nhìn thằng nhóc kia, người này bữ môi đứng dậy đi chỗ khác.

Tôi hỏi Tôn Hưng, chị chưa bao giờ gặp được Nam Quyên, mày có biết nó thế nào rồi không?

Tôn Hưng nói, chị không biết à? Bố mẹ Nam Quyên ly dị, nó được xử cho bố nó, chuyển đi chỗ khác lâu rồi.

Tôi có chút không thể tin được, bạn chơi thân hồi còn nhỏ lại gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng câu nói tiếp theo của Tôn Hưng càng khiến tôi giật mình, cậu ta nhỏ giọng nói, bố mẹ anh Diệp cũng ly dị từ lâu rồi.

Nghe vậy, trong lòng tôi lộp bộp một chút.

Nhớ hồi tôi học lớp mười, lúc đó Diệp Phàm đang học cấp hai, chúng tôi tới nhà cậu ta rủ đi chơi.

Kết quả nghe được cậu ta dùng giọng nói cứng ngắt nói một đoạn như sau.

Cậu ta nói, nếu hai người muốn ly dị thì làm nhanh lên đi, đừng quan tâm đến con, cũng không cần đợi tới khi con trưởng thành lại nói. Với con mà nói, hai người ly dị chính là giải thoát. Con sẽ không trách hai người, thật đấy.

Tôi vốn đang ngồi trên đất nhàn nhã ngoáy mũi, nghe tới đó liền shock ngây đơ.

Lúc đó cậu ta mới bao nhiêu tuổi cơ chứ, trong mắt tôi chính là một thằng nhóc để tôi chà đạp ăn hiếp mà thôi.

Nhưng một thằng nhóc như vậy, lại bình tĩnh nói mấy câu đó.

Sau này, mãi tới khi nhà tôi chuyển đi, bố mẹ cậu ta vẫn chưa có động tĩnh ly dị gì.

Không ngờ vài năm sau vẫn đi tới bước đó.

Cùng người quen ăn loại tiệc lớn như thế này đúng là một cuộc chiến đấu trí đấu dũng.

Bạn vừa phải nghĩ mọi cách tận dụng hết mọi khả năng đạt được mục tiêu ăn hết ăn sạch, ngoài ra, còn phải thể hiện sự khiêm tốn lễ phép trên bàn ăn.

Để làm được như vậy thì phải đạt được sự mâu thuẫn mà lại thống nhất giữa tinh thần và thân thể, đúng là một đại học vấn.

Thức ăn trên bàn tròn đến lại đi, đi lại đến.

Đàm tiếu nhân gian, rượu và thức ăn bụi tan khói diệt.

Ăn xong, nhìn tân nhân lên xe rời đi, mẹ tôi cũng đi theo đám bạn Mạt Chợt lâu năm của bà luôn.

Trước khi đi, bà ném lại cho tôi một tờ tiền nói cho tôi tiền bắt xe.

Động tác ném tiền khá là dứt khoát xinh đẹp, tôi liền cảm thấy bội phục mẹ tôi, ném một tờ năm tệ cũng có thể ném hoành tráng như vậy, cừ!

Số cách chỉ dùng năm tệ để đi từ khách sạn về nhà không nhiều lắm, chưa kịp đợi tôi nghĩ ra thì liền nhìn thấy người quen.

Diệp Phàm đang leo lên xe máy ở phố đối diện.

Ai, vậy mới nói nhân phẩm tôi rất được, thiếu gì được nấy, ông trời đúng là vô cùng quan tâm tới tôi.

Tôi nhét năm tệ vào túi, vui mừng chạy về phía cậu ta chuẩn bị đi nhờ.

Nhưng mới đi tới giữa đường thì phát hiện không ổn.

Diệp Phàm đưa lưng về phía tôi chuẩn bị khởi động xe, đầu xe hướng về một hướng nào đó tôi không biết.

Thời khắc mấu chốt, tôi nóng nảy, lập tức vừa chạy vừa kêu, Diệp Phàm, đợi chút!

Mắt thấy chiếc thuyền Noah sắp bỏ lại tôi mà đi, tôi không thể không kêu to lên một cách thê lương, Diệp Phàm – Diệp Phàm –!

Hồi học cấp hai cô giáo dạy nhạc của tôi đã từng khen tôi có thanh tuyến đặc biệt rồi từ chối tôi gia nhập ban đồng ca.

Vì vậy lúc đó tôi dám thể hiện sự khác người của mình, khiến bánh xe đang lăn đều của cậu ta đột ngột dừng lại.

Tôi cũng không thềm để ý vẻ mặt ghét bỏ của cậu ta, trèo lên yên sau.

Nói là trèo chả có gì sai cả, trong lúc leo lên cậu ta còn đỡ tôi một phen.

Cậu ta hỏi, chị làm gì vậy?

Tôi nói, tiễn chị một đoạn đi.

Cậu ta từ chối, không được, bây giờ tôi có việc, chị xuống đi.

Tôi nói, nhà chị không xa, đi một chút là tới.

Cậu ta nói, chị xuống nhanh lên.

Tôi nói, sao vậy chứ? Hồi nhỏ chị bày mầy làm bài tập, bây giờ giúp một chút cũng không chịu.

Cậu ta nói, chị còn mặt mũi nói vậy à? Bày tôi làm một bài thì ăn hết hộp bánh của tôi mà giờ còn không biết xấu hổ kể à?

Tôi chặn cậu ta lại, đây là sự thật.

Tôi làm vẻ mặt táo bón nói, ôi ôi, chân chị bị chuột rút rồi.

Cậu ta nói, mẹ nó chứ!

Sau đó nhét mũ bảo hiểm vào tay tôi, khởi động xe.

Tôi đắc ý cười, mặc dù nhiều năm không gặp nhưng thằng nhóc này vẫn nhớ tình nghĩa nhiều năm của chúng tôi.

Lại nói tiếp, đây lại là lần đầu tiên tôi ngồi xe máy, há, đúng là có cảm giác gì mà “nhanh như chớp”.

Tôi ngồi ở yên sau chỉ đường, lúc tới nhà tôi, câu đầu tiên Diệp Phàm nói sau khi dừng xe chính là, chị cố ý đi vòng một đoạn xa đúng không?

Tôi cười, tại cảm giác ngồi xe máy tuyệt quá.

Cậu ta đội mũ bảo hiểm vào nói, đúng là đồ yao.

Tôi hỏi, cái gì?

Cậu ta nói, kẻ thô lỗ, ba chữ thổ đặt cùng nhau, đọc là “yao”.

— Nghiêu nhân: kẻ thô lỗ, nghiêu – – gồm ba chữ thổ – – chồng lên nhau, đọc là Yao.

Nói xong câu này, cậu ta liền phóng xe máy như bay bỏ đi.

Tôi suy nghĩ hồi lâu mới hiểu ra là cậu ta đang mắng tôi, mọi người nói thử xem tại sao kẻ này đáng ghét vậy!?

Buổi tối nằm trên giường, gọi điện thoại cho Tần Khoa hỏi hần chừng nào trở lại.

Kết quả gọi hồi lâu cũng không có ai tiếp.

Không còn cách nào khác, đành phải gửi tin nhắn cho hần.

Tối gần mười hai giờ, Tần Khoa gọi điện thoại tới.

Tôi hỏi hần sao mới này không nghe điện thoại, hần nói, mới này bỏ điện thoại trong phòng nên không nghe được.

Tôi nói với hần, em rất nhớ anh.

Hần cười nói, anh biết.

Tôi hỏi, vậy chừng nào anh trở lại?

Hần nói, bên này không còn chuyện gì nữa, có lẽ khoảng ngày hai mươi là anh trở lại.

Tôi bắt đầu bấm tay tính xem ngày hai mươi là ngày nào thì lại nghe Tần Khoa nhẹ nhàng nói một câu, Giang Văn, anh cũng nhớ em.

Ở đầu bên này điện thoại mới đầu tôi ngậy ra, tiếp theo liền há miệng ra, vui tới mức choáng váng.

Phải biết rằng nha, nghe được câu “Nhớ em” xuất ra từ miệng Tần Khoa còn khó hơn việc đội tuyển bóng đá nam Trung Quốc tiến vào World Cup đó!

7. Chương 13-14

Nhưng mà, tôi nhìn tên Diệp Phàm đang ngang nhiên ngồi trên ghế dựa nhà tôi, tần suất xuất hiện của vị này cũng cao quá đáng.

Kể từ lần trước ngồi lên xe máy của cậu ta, thằng nhóc này chỉ có thể dùng từ âm hồn không tiêu tan để hình dung.

Tôi ném dưa hấu tới trước mặt cậu ta rồi đập cậu ta một phát, nói, cậu làm gì thế, nào bị nhiễm cường toan à? Nhà mình có máy lạnh không ngồi, ngày nào cũng tới nhà tôi ngồi quạt điện cũ mèm làm gì?

Cậu ta cầm dưa hấu cắn một ngụm nói, tôi thích gió tự nhiên.

Tôi cướp miếng dưa hấu ra khỏi miệng cậu ta nói, đám anh em của cậu đâu? Tìm bọn họ chơi đi. Ngày nào cũng tới nhà tôi ăn trái cây chùa, không biết xấu hổ à?

Cậu ta nói, chị không thấy trời nắng cỡ nào hả, đi chơi nóng lắm.

Tôi trợn mắt, cậu còn biết nóng? Nóng mà ngày nào cũng tới.

Cậu ta bắt chéo chân, chúng ta lâu như vậy chưa gặp, lần trước lại có việc đi vội vàng không kịp ôn chuyện với chị, bây giờ chúng ta phải tâm sự chứ.

Tôi nghĩ thầm, có gì mà tâm với chả sự, quá khứ của chúng tôi chính là thời huy hoàng của tôi và lịch sử chua xót của cậu ta.

Hồi nhỏ tôi có lòng cừ phú rất mạnh, vì vậy khi nhìn thấy chiếc xe bốn bánh chạy vù vù, chiếc đàn dương cầm vạn năm không đánh lại hoa lệ như trước, chiếc đồng hồ nghe nói phòng nước phòng động đất còn phòng cháy trong lòng chỉ thấy một chữ ghét.

Hơn nữa thằng nhóc này nói năng khó nghe lại hay đối nghịch tôi, vì vậy không thể trách tôi hề có thời gian rảnh rỗi liên đi dĩ cậu ta được.

Mặc dù sau này lại chơi chung với nhau cũng không thay đổi được sự thực cậu ta từng chịu sự chà đạp của tôi.

Nghĩ tới đây tôi liền giật mình, không lẽ cậu ta tới tìm tôi báo thù.

Tôi nhìn Diệp Phàm, cậu ta vẫn đang ăn dưa hấu.

Tôi tự trách mình đa nghi, đều trưởng thành hết rồi, làm sao lại rảnh rỗi như vậy được.

Tôi đuổi cậu ta không được, mà mẹ tôi lại không đuổi cậu ta.

Mẹ tôi nói, chuyện lần trước của cô mày nó có giúp, nó tới thì mày tiếp đãi cho chu đáo.

Mẹ già hiền lành còn nói, bố mẹ nó bây giờ ly dị rồi, bố nó cả ngày vội vàng không thấy bóng người, thằng bé này ở nhà cũng rất tội nghiệp.

Tôi nghĩ lại, cũng đúng. Trong nhà không có ai, bạn gái lại không có ở đây, đúng là rất cô đơn.

Hơn nữa Diệp Phàm cũng hay mang đồ ăn ngon tới, tôi cũng để mặc cậu ta tới, coi như có thêm một đứa em trai.

Diệp Phàm chỉ vào ngày 22 được tô vòng đỏ trên tờ lịch hỏi, ngày mai chị tới kì à?

Tôi học máu.

Tôi dùng điều khiển từ xa gõ đầu cậu ta, nói bậy nói bạ! Ngày mai bạn trai tôi quay lại!

Cậu ta ngây ngẩn cả người, bộ dạng vô cùng kinh ngạc, ngày ra đó một hồi lâu mới nói, khỉ thật, chị mà cũng có người muốn.

Tâm trạng tôi tốt, không so đo với con nít.

Hôm Tàn Khoa quay lại, tôi tới ga đón hắn.

Hắn mặc T-shirt trắng đội mũ chống nắng đứng trong đám đông rất gây sự chú ý, ái chà chà, bạn trai tôi đẹp trai quá đi.

Tôi nhào tới tính làm một cái ôm chặt, bị hắn thông dong đẩy ra.

Hắn đẩy trán tôi nói, học được thói quen xấu này ở đâu vậy, không biết khối lượng tỉ lệ với quán tính sao.

Tôi ôm tay hắn cười ha ha.

Hắn nói, cười gì, y như Hỉ Thái Lang vậy.

Tôi nói, vui vẻ nha, cái này gọi là “Tiểu biệt thắng tâm hôn” đúng không.

Hắn ghé vào cạnh lỗ tai tôi cười, ngốc, mấy câu này dùng để nói trong phòng ngủ.

Đáng thương đứa ngây thơ như tôi nha, xấu hổ vô cùng, sao hắn lại lưu manh như vậy cơ chứ.

Ngồi trên xe, tôi nghịch móc chìa khóa của hắn, là con gấu cùng cặp với con của tôi. Chẳng qua bên cạnh nó còn treo thêm một miếng ngọc Quan Âm.

Tôi lắc lắc chùm chìa khóa hỏi Tàn Khoa, anh mới mua miếng ngọc này hả?

Tàn Khoa cầm lấy chùm chìa khóa từ tay tôi nói, đây là bùa bình an.

Tôi vui sướng vỗ tay, anh rút cuộc cũng tin sức mạnh của Phật! Em thay mặt Phật Tổ và mười tám vị La Hán hoan nghênh anh.

Hắn không nói gì, tháo sợi dây màu đỏ lấy miếng ngọc xuống, cười cười nói, em tin như vậy thì anh cho em này.

Tôi nói, anh giữ đi, cầu bình an, tốt lắm đó.

Hắn chậm rãi xoay xoay miếng ngọc, nói, anh không tin mấy thứ này, vốn dĩ không tính dùng. Nếu em không cần thì anh bỏ.

Nhóc con xấu xa, bùa bình an người lớn thật vất vả đi cầu cho hắn, nói không cần là không cần.

Tôi cầm lấy miếng ngọc nói, dù gì em cũng là con dâu của mẹ anh, cầu cho anh cũng là cầu cho em, để em nhận hộ anh vậy.

Tàn Khoa nhìn tôi, cười không đáp.

Tàn Khoa nói, anh chàng hàng xóm này của em cũng khá thú vị đó, hửm?

Hắn lườm Diệp Phàm đang nằm trên ghế chơi trò chơi một cái, nhìn tôi cười nhạt, nụ cười vô cùng trong sáng, khiến người ta lạnh run.

Tìm tôi co rút lại vài cái, da đầu run lên, tôi nói, đừng đừng đừng, cậu ta vẫn còn là con nít, anh đừng tính kế cậu ta!

Hắn cười như sói trắng, vỗ đầu tôi nói, em cứ nghĩ lung tung, sao có thể?

Lời nói của hắn vô cùng không đáng tin, phải nghe ngược lại.

Vì vậy thông qua máy phiên dịch hình ảnh kiểu Giang Văn chúng ta có được hình ảnh này, Tần Khoa cười nham hiểm, vung roi da nói, để xem xem anh có chính chết cậu ta luôn không.

Trong lòng tôi nghĩ như vậy, sợ run rẩy.

Tần Khoa hỏi tôi, em nghĩ gì vậy?

Tôi lắc đầu như trống bỏi, không có gì không có gì, không nghĩ gì hết.

Lại nói tiếp cái tên Diệp Phàm này cũng quá kỳ cục, cứ rảnh rỗi là chạy qua nhà tôi, hễ tối là nằm trên chiếc ghế đó, hoặc là xem TV hoặc nghe nhạc hoặc ngủ gà ngủ gật, cho dù có rảnh quá cũng đâu tới mức đó.

Càng kì quái là, tính tình nóng nảy như mẹ tôi cũng không thấy cậu ta phiền.

Cũng khó trách, mỗi lần cậu ta tới đều mang theo vài thứ hiếu kính mẹ tôi.

Chiếc máy ép trái cây lần trước cậu ta mang tới, mẹ tôi thích vô cùng, trong một thời gian rất dài hễ mở tủ lạnh ra là thấy một loạt nước trái cây.

Bố tôi đưa bốn vé đi bơi ở hồ bơi công cộng, mẹ tôi khuyến khích mấy đứa thanh niên chúng tôi cùng đi, thuận tiện dẫn Diệp Phàm đi cùng.

Tôi cho rằng dựa theo tính tình của Diệp Phàm, chỉ sợ là thà rằng nằm ngủ trên ghế còn hơn là phơi nắng đi bơi với chúng tôi.

Ai ngờ lúc nói với cậu ta, cậu ta liếc xéo tôi một cái, đi nha, tại sao không đi?

Kết quả là sáng hôm đó, tôi và Tần đại nhân, em gái tôi và Dương Dương, dẫn theo Diệp Phàm, chậm rãi bước lên hành trình tới bể bơi.

Chúng tôi lên từ trạm đầu nên lúc lên xe không có nhiều người lắm, qua sáu bảy trạm xe liền đầy nhóc.

Xuyên qua khe hở của bức tường người, tôi nhìn chăm chăm vào cặp tình nhân ngồi ở hàng trước.

Bọn họ chỉ có một ghế, vì vậy nữ ngồi trên đùi nam, hai người trông có vẻ vô cùng hạnh phúc.

Tôi nhìn Tần Khoa đang ngồi bên trái mình, hắn đang đeo tai nghe nhìn ra cửa sổ.

Tôi vỗ vỗ vai hắn, hắn quay đầu, tôi nói, trên xe nhiều người như vậy, bọn mình phát triển tinh thần Lôi Phong một chút đi.

Hắn nhú mày nhìn tôi, tôi tiếp tục nói, chừa ra một chỗ, để em ngồi trên đùi anh đi.

Hắn nói, em đùa à.

Sau đó lại quay đầu về.

A, câu đối thoại và cảnh tượng này rất quen.

Mặc kệ, hai tay tôi đặt lên cặp đùi khiến tôi thêm chảy nước miếng bấy lâu nay, chuẩn bị bá vương ngành thượng cung.

Tần Khoa chỉ cần dùng tay trái là gạt được tôi đang leo lên người hắn về lại chỗ cũ, hắn nói, ngồi yên, nếu em còn dám xấp lại thì anh không khách khí nữa đâu.

Hữu giang bắt sĩ phi nữ tử.

— Hữu giang bắt sĩ phi nữ tử: nôm na là có gây mà không đánh thì không phải là phụ nữ.

Tôi nói, anh muốn không khách khí như thế nào? Đánh em hay là mắng em? Hả hả?

Giọng điệu của tôi vô cùng kiêu ngạo, Tần Khoa mỉm cười, ghé vào tai tôi, nói, hôn em.

Khí nóng bên tai khiến tôi giật thót một cái.

Hắn đúng là không biết xấu hổ, đây là nơi công cộng đó.

Bà cô vốn đứng cạnh tôi, chắc là chịu không nổi nữa, liếc xéo tôi một cái hừ một tiếng, ngẩng đầu khó khăn đi chuyển đi ra đằng trước.

Tôi xấu hổ muốn chết, quay đầu lại nhìn Tần Khoa, hần cứ như không có chuyện gì vậy, vẫn nhàn nhã nhìn ra cửa sổ.

Tôi nói với chính mình, hần chính là đồ tinh quái. Mày đâu không lại hần. Không nên tức giận không nên tức giận, tức giận có hại cho sức khỏe.

Diệp Phàm ngồi ghế trước đột nhiên mắng một tiếng “Mẹ nó chứ” sau đó vang lên tiếng báo Game over của máy chơi game.

Tôi vỗ vỗ lưng ghế dựa của cậu ta, nói, này, cho tôi mượn GPA của cậu chơi một chút đi.

Hần lại lé mắt nhìn tôi.

Há, thằng nhóc này có phải bị lé không vậy?

Cậu ta giơ chiếc máy chơi game kia lên, nói, chị nói nó là gì?

Tôi nói, không phải là GPA hả? GAP? GPE? TNT? ABC?

Cậu ta cau mày ngắt lời tôi, ngừng ngừng ngừng!!! Nói gì bậy bạ vậy? Đây là GBA!

Tôi chuyển mắt ba mươi độ về phía bên phải, liếc nhìn cậu ta, xì, nhóc con lảm chuyện, GBA, GPA cũng có khác là mấy đâu.

Nhân viên cửa hàng hỏi tôi, chị muốn kiểu gì?

Tôi chỉ chỉ cái treo trên tường, tôi muốn cái Ultraman kia kìa!

Diệp Phàm nhìn tôi cầm phao đi ra, châm biếm, không biết bơi còn chạy đi bơi, phí mất một chiếc vé.

Tôi giáo dục cậu ta, không phải tôi không biết bơi, chẳng qua là mượn sức nổi của phao mà thôi.

Cậu ta nói, ôi trời, tôi phục chị rồi! Chị là đệ nhất nguy hiểm!

Tôi không để ý tới cậu ta, hí ha hí hửng chạy tới trước mặt Tần Khoa, tựa đầu vào phao, ra vẻ đáng yêu then thùng hỏi, anh thấy em đẹp không?

Tần Khoa không thèm nháy mắt một cái, đẹp, đẹp như cái phao này vậy.

Mỗi khi hần khen tôi đều mờ mịt trừu tượng khiến người ta phí công suy nghĩ như vậy, tôi quyết định tự động cắt bỏ nửa câu sau của hần.

Vừa tới bể bơi, mấy kẻ biết bơi đều trực tiếp nhảy tới khu nước sâu.

Tôi kéo Tần Khoa lại, tôi nói, những người khác thì mặc kệ, em là vợ anh, anh không được bỏ em lại!

Tần Khoa cười dịu dàng với tôi, gạt tay của tôi ra, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Làm gì tới mức đó chứ!

Tôi quơ tay quơ chân, đập lung tung trong nước, lại cuối cùng chỉ có thể nhìn người trong lòng cách tôi mà đi.

Con người, cuối cùng cũng phải khuất phục hiện thực.

Tôi một mình ôm chiếc phao rực rỡ kia, đau khổ phiêu đảng ở khu nước cạn, chung quanh toàn là tiếng cười nói của con nít.

Bên cạnh có một thằng nhóc thanh xuân dào dạt biểu diễn nhảy cầu, lúc tiếp nước bắn lên một đồng nước.

Tôi thấy phiền, liều mạng vỗ nước bốn phía, bỏ em lại nè! Mấy người bỏ em lại một mình nè!

Một bà mẹ trẻ tuổi nhìn tôi, vẻ mặt hoảng sợ kéo con mình cách xa khỏi tôi.

Mao Chủ tịch đã từng nói, tự mình ra tay, cơm no áo ấm.

Tôi nằm trong phao dùng sức đi về phía mặt trời, giờ khắc này tôi chiếm được linh hồn của Ultraman, tôi là người đại biểu cho phẩm chất cứng cỏi bất khuất đầy cá tính của phụ nữ Trung Quốc, vào giờ khắc này tôi không chiến đấu một mình, tôi không đơn độc!

Bơi tới giữa bể, lúc này chân tôi đã chạm không tới đáy, nổi trong nước tôi tắm trong nắng sớm hưởng thụ niềm vui sướng của thắng lợi.

Tôi mới hưởng thụ được một lát, liền gặp phải bất trắc.

Chân phải đang ở trong nước của tôi bỗng nhiên bị ai đó kéo xuống thật mạnh, tôi còn chưa kịp kêu cứu, còn chưa kịp nắm chặt lấy phao liền bị kéo thẳng xuống dưới nước.

Các đồng chí, đã bao giờ thấy cảnh bỏ gà vào nước sôi chưa?

Tôi không khác là mấy.

Nước tràn vào mũi, tai, mắt, miệng tôi từ bốn phía, tôi sợ muốn chết, liều mạng đạp nước.

Càng giãy dụa càng chìm xuống nhanh, còn uống phải hai ngụm nước to.

Tôi mặc kệ, tao không sống được thì mày đừng hòng sống.

Nghĩ như vậy, tôi đạp mấy phát thật mạnh vào kẻ kéo tôi xuống nước.

Trong lúc hoảng hốt, tôi nghe được một tiếng “Mẹ nó chứ”. Tôi nghĩ tôi có chết cũng phải sáng mắt, bà đây có thành quỷ cũng biết nên tìm ai báo thù.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông như vậy, một đôi tay mạnh mẽ kéo tôi lên mặt nước.

Tôi dựa vào ngực hần mắng hần, anh là đồ chiết tiết, ai bảo anh bỏ em lại, xem nữa Tần gia Giang thị cứ như vậy chết luôn rồi.

Tần Khoa cười, đừng nóng, anh phát hiện em rất có tiềm năng bơi lội.

Người sống sót sau tai nạn không thích nghe kiểu nói đùa này, tôi cắn một ngụm lên bờ vai trắng bóc của hần.

Tần Khoa nhẹ nhàng thả tay ra, tôi suýt chút nữa lại chìm xuống, vội vàng dùng tứ chi bò lên.

Giang Tình đứng cạnh nói với Dương Dương, nhìn kìa nhìn kìa, gấu Koala nước kìa.

Tần Khoa bật cười.

Hừ hừ, anh cứ việc cười, tiểu nhân đắc chí.

Một đầu người nhô lên khỏi mặt nước, lắc lắc nước trên tóc, a, đầu sỏ gây chuyện cuối cùng cũng nổi lên.

Tôi thật kích động, rướn chân ra muốn đá cậu ta thêm vài cái, bị Tần Khoa đè lại.

Tôi nghi ngờ, hần theo phe Diệp Phàm từ hồi nào?

Ai ngờ Tần Khoa cười với tôi một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Dương Dương, nhẹ giọng gọi một tiếng “em rể”, tiếp theo lại liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Dương Dương ngụp sâu xuống nước, sau đó cái đầu của Diệp Phàm mới trồi lên lại bị hút xuống nước một lần nữa.

Tôi gật gù tán thưởng, người cơ bắp đúng là người cơ bắp, ở trong nước vẫn là người cơ bắp vô địch như cũ.

Bên kia trong nước vô cùng náo nhiệt, Tần Khoa kéo tôi bơi ra, cười nói với tôi, ngoan, ở đây ồn ào lắm, để anh dẫn em tới khu nước cạn.

Tôi vui rạo rức gật đầu, chỉ cần có Tần Khoa, đừng nói là khu nước cạn nho nhỏ, cho dù là Thái Bình Dương tôi cũng đồng ý.

Quay đầu nhìn hai người vẫn còn đang đấu đá với nhau trong nước, há há, Diệp Phàm, dám đắc tội Tần phu nhân ta đây à, nhà người muốn chết sao?

Chương 14: Phía nam có giai nhân

Hai tuần nghỉ hè trôi qua, Tần Khoa phải quay lại vòng tay ôm ấp của mái trường thân yêu.

Mẹ tôi muốn tôi quay lại trường cùng hẳn, Tần Khoa nói, mấy ngày nay trời nóng nực, phòng ngủ của cô ấy chỉ có quạt điện, quay lại cô ấy chịu không nổi.

Tôi gật đầu liên tục, vẫn là Tần đại nhân quan tâm yêu thương người khác.

Tần Khoa đi rồi, mẹ tôi trách tôi không đi với hẳn.

Bà nói, vợ chồng son phải cùng tiến cùng lùi, nó tới trường học tập sao mày lại có thể vì nóng mà không đi với nó được?

Tôi phản bác, giá trị của tình yêu rất đáng quý, giá thành của sinh mệnh cũng rất cao, con mà về cái lồng hấp đó chắc chắn sẽ chịu không nổi, mẹ nhần tâm vậy hả.

Mẹ tôi hừ một tiếng, có ngày nó bỏ đi với đứa khác thì ráng chịu.

Nguyên rửa ác độc dữ chưa.

Tôi đứng trước bàn trang điểm, chống lưng gào lại mẹ tôi, mẹ mồm miệng xui xẻo, phi phi phi!

Mẹ tôi cầm giẻ lau lao tới, con nhóc này, gan to gớm ta? Dám láo với tao à!

Cuối cùng, ở nhà thì vẫn ở nhà, chẳng qua lại rơi vào kết cục bố không để ý mẹ không quan tâm, còn chưa gả đi mà hai người đó đã xem tôi như nước hắt đi rồi vậy.

Đây không phải là ép tôi đi sao?

Tôi ngồi trên ghế ôm chân cắt móng chân, móng chân bị cắt ra bay lung tung trong không khí, bất hạnh rơi vào người Diệp Phàm đang ngồi cạnh đọc tạp chí.

Cậu ta dùng tay vuốt mặt một cái, tức giận mắng, khỉ thật chị không thấy gớm à?! Chị có còn là con gái không vậy? Ít nhiều gì cũng phải để ý có người ngoài là tôi ngồi đây được không vậy?

Tôi nhún nhún vai, chớp chớp mắt với cậu ta, ôi ôi, cậu cũng biết mình là người ngoài hả? Biết bản thân là người ngoài sao lại cứ ở lì nhà tôi mãi không chịu đi?

Thằng nhóc này đạo hạnh còn thấp lắm, tôi đã được rèn luyện dưới tay Tần Khoa cậu ta làm sao thắng được tôi, lập tức liền im re.

Tôi tiếp tục cắt móng chân nói với cậu ta, cậu cũng đừng vội tức, hai ngày nữa tôi về trường, có muốn tìm người cãi nhau cũng không có.

Diệp Phàm sững sốt, chị về trường làm gì?

Tôi nói, còn làm gì nữa? Tần Khoa ở đó. Tôi về trường để ở cạnh ông xã mặt trắng nhỏ của tôi chứ sao, đỡ phải ở nhà hai mắt nhìn nhau với cậu rồi lại sinh sự.

Diệp Phàm xì một tiếng, ném quyển Chuyện Cũ lên trên bàn, đứng dậy lấy chìa khóa bỏ đi.

Tôi nghếch mặt ra chả hiểu gì, tôi đâu có nói gì đâu, thời kỳ phản nghịch của thằng nhóc này quay trở lại hả?

Vừa nghe tôi nói muốn quay lại trường, mẹ tôi vô cùng vui sướng thu xếp hành lý cho tôi, bà hỏi, mày nói với Tần Khoa chưa?

Tôi nói, gọi điện thoại cho anh ấy rồi, anh ấy còn tìm cho con một phòng tự học có máy lạnh nữa, kêu con ban ngày tới đó ngủ.

Khóe miệng mẹ tôi giật giật, ban ngày tới phòng tự học ngủ? Nó cũng hiểu mày quá ha?

Tôi gật đầu, dạ ~~ đúng vậy thật.

Đối với tôi mẹ tôi luôn luôn trong trạng thái “Hận kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh”, vì vậy bà vung tay lên một cái, hành lý cũng không thêm thu xếp hộ tôi nữa, tức giận bỏ đi luôn.

__ Hận kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh: câu này chế ra từ câu “Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh” của Lỗ Tấn, câu gốc thể hiện bất đắc dĩ, đồng tình và phần nộ với nhân dân Trung Quốc thời đó, câu này tác giả thay từ Ai bằng từ Hận, tức là không còn sự bất đắc dĩ, đồng tình nữa mà chỉ còn sự ghét bỏ thôi .

Hôm về trường, thằng nhóc Diệp Phàm xấu xa kia không tới tiễn tôi, khiến tôi hận tới mức ngứa răng.

Ăn biết bao nhiêu cây kem của tôi, hưởng biết bao nhiêu luồng gió tự nhiên của tôi, đọc biết bao nhiêu quyển Chuyện Cũ của tôi, phung phí cho cái đứa vô ơn này.

Quay về trường, tôi đi phòng tự học hai ngày thì không chịu đi nữa. Phòng học quá xa, mặt trời lại rất độc, đi qua một chuyến giống như xuyên qua rừng mưa nhiệt đới một lần vậy, ai mà chịu được cơ chứ.

Không có chỗ đi, Tần Khoa lại bận, tôi cũng chỉ có thể nằm trong phòng ngủ.

Hôm đó trùng hợp điện trong phòng bị cúp, tôi nằm trên giường ngủ cả ngày trời, cuối cùng bị một cuộc di động của Tần Khoa call xuống.

Hắn cười, em đúng là lợi hại, trời nóng như vậy lại không có quạt điện mà em còn ngủ được.

Tôi bĩu môi, ai nói em ngủ, em nằm trên giường nóng quá nên ngất luôn.

Hắn vỗ đầu tôi nói, tìm phòng có máy lạnh cho em rồi mà em còn lười đi, còn không biết xấu hổ bĩu môi nữa, hửm?

Tôi kéo tay hắn nói, mặc kệ em mặc kệ, anh phải mời em ăn khăng cơ cơ.

Trong tiệm KFC, ngồi điều hòa, cắn đùi gà, uống Coca, ái chà, đây mới là cuộc sống chứ.

Tôi ngồi kể mấy câu chuyện cười vô duyên mới nghiên cứu xong trong những ngày nhàm chán vừa qua.

Tần Khoa cắn que khoai tây chiên nói, nếu sau này phòng ngủ của em lại bị cúp điện thì em tự kể mấy câu chuyện cười này ình nghe đi, hiệu quả còn tốt hơn máy lạnh nữa.

__ Chuyện cười vô duyên: gốc là chuyện cười “lạnh”, tức chuyện cười nhạt nhẽo.

Tôi kéo gói khoai tây chiên lại, không cho hắn ăn.

Ra tiệm KFC, tôi còn muốn đi dạo chợ đêm, lúc này điện thoại của Tần Khoa vang lên.

Hắn tiếp điện thoại, tôi chạy tới ven đường xem tiệm bán cá vàng.

Khi thành công trả giá thấp xuống hai tệ rồi, tôi vừa lòng đứng dậy quay lưng lại tìm Tần Khoa.

Hắn đã gọi điện xong, tôi kéo tay hắn chuẩn bị đi dạo phố.

Hắn giữ chặt tôi lại nói, ngày mai có một người đồng hương của anh tới đây, em đi đón người ta với anh.

Tôi sững sốt, hỏi hắn, bạn học anh à? Nam hay nữ?

Hắn nhìn tôi cười nói, hàng xóm cũ, là nữ.

Hừ hừ, đừng tưởng rằng anh giả vờ cột nỏ thì em sẽ không nghi ngờ anh.

Căn cứ vào hồ sơ X trong đầu mình, N lâu N lâu trước đây, hình như cũng có một cô hàng xóm gọi điện cho hắn.

Hay là, là cùng một người?

Trước khi nhìn thấy vị hàng xóm này của Tần Khoa...tôi đã từng nghĩ rốt cuộc cô ta là kiểu em gái nhà bên như thế nào.

Là thông minh xinh đẹp? Là có kiến thức lại lễ phép? Hay là dịu dàng đảm thắm?

Về ba điểm này thì tôi rất sợ, vì cả ba tôi đều không có.

Nhưng khi tôi nhìn thấy cô ta vào ngày hôm sau, há há, nói sao nhỉ, căn bản là không có “Em gái nhà bên” gì cả.

Bà chị hàng xóm này vừa nhìn là biết ngay là người đẹp trưởng thành lẫn lộn trong xã hội, thậm chí còn lớn hơn Tần Khoa vài tuổi.

Tôi nhất thời vô cùng yên tâm.

Tần Khoa nắm tay tôi nói, đây là hàng xóm cũ của anh, Lí Giai Nhân.

Lại nói với Lí Giai Nhân, đây là bạn gái tôi, Giang Văn.

Lí Giai Nhân đầu tiên là nhìn tôi, sau đó cười cười, nói, bạn gái rất xinh đẹp.

Nếu nói xinh đẹp, thì chị ta rõ ràng là một mỹ nhân, mắt ngọc mày ngài, lúc cười rộ lên càng có sự quyến rũ nói không nên lời.

Tần Khoa nói, khách sạn chị đặt khá xa, bắt Taxi qua đi.

Tần Khoa một tay nắm tay tôi một tay kéo hành lý hộ chị ta.

Lí Giai Nhân vuốt tóc bên tai, nói, hành lý nặng lắm, để chị xách bớt.

Nói xong cầm một chiếc túi du lịch lên.

Tôi nói với Tần Khoa, để em cầm một cái cho.

Tần Khoa không để tôi lấy, hắn nói, cẳng tay cẳng chân em bao nhiêu cân anh còn không biết à, đứng yên đó đi.

Lí Giai Nhân đứng cạnh im lặng cười, Tần Khoa quan tâm tới bạn gái ghê.

Tôi hơi ngượng, nói, vậy để em ra ngoài bắt Taxi.

Chạy ra tìm một chiếc xe trống, kêu lái xe đậu ở ven đường, quay đầu nhìn hai người, Lí Giai Nhân ngẩng đầu cười dịu dàng với Tần Khoa, Tần Khoa mặt không thể hiện chút cảm xúc nào đang nói gì đó với chị ta.

Tôi vẫy tay gọi, Tần Khoa ~~ Tần Khoa

~~Tần Khoa ngẩng đầu nhìn tôi, kéo hành lý đi trước, Lí Giai Nhân thản nhiên cười với tôi một cái, cũng đi theo.

Lên xe, Tần Khoa ngồi trước, tôi và Lí Giai Nhân ngồi sau.

Tôi hỏi, chị Lí lần này tới đây để chơi hả?

Lí Giai Nhân cười gật đầu, đúng vậy, chị đi du lịch, thuận tiện tới đây xem xem. Em cũng đừng gọi chị là chị Lí làm gì, gọi tên của chị như Tần Khoa, từ trước tới giờ nó cũng không gọi chị là chị.

Tôi nghĩ, thì ra Tần Khoa và cái tên Diệp Phàm vô liêm sỉ kia là cùng một giuộc, thằng nhóc kia chưa bao giờ gọi tôi là chị!

Lí Giai Nhân hỏi tôi, yêu đương với Tần Khoa chắc cũng biết cậu ấy nham hiểm cỡ nào rồi đúng không?

Tôi sững sốt, mặt trắng nhò của Tần Khoa đen chỗ nào?

— Đen trong phúc hắc.

Sau đó mới nhận ra là không phải nói về da hắc, tôi thở dài nói, nham hiểm, quá là ~~ đen luôn.

Lí Giai Nhân nhìn Tần Khoa ngồi ở hàng ghế trên, cười, trước đây không biết có bao nhiêu người bị cậu ấy lừa rồi.

Tới khách sạn, sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Lí Giai Nhân nói mời chúng tôi xuống dưới nhà hàng dưới lầu ăn gì đó.

Vốn tôi còn muốn hỏi hỏi chị ta vài chuyện thú vị của Tần Khoa hồi còn nhỏ, kết quả chị ta và Tần Khoa lại nói về quê của hai người.

Tên người tên địa danh đó, tôi hoàn toàn không hiểu gì, hoàn toàn không chen vào được.

Tuy nhiên Tần Khoa nói cũng khá ít, hơn phân nửa chỉ là âm ừ, tôi chẳng thấy tí xíu xiu lòng nhiệt tình “Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt nước mắt lưng tròng” nào cả.

Chen vào không được, đành phải tập trung ăn thôi.

Tiêu cay của nhà hàng này đúng là quá tuyệt, tôi múc một muổng to, ăn xong nước mũi chảy ròng ròng nhưng vẫn muốn múc tiếp.

Vừa đưa muổng tới cạnh hũ tiêu, Tần Khoa ngồi cạnh tôi bỗng nhiên vươn tay lên đây nắp lại, hần nói, ăn bao nhiêu rồi còn đòi ăn nữa, không sợ bị loét đúng không.

Hần là cao thủ một hành động trúng hai đích không phải là ngày đầu tiên tôi thấy, nhưng Lí Giai Nhân dường như không hiểu cho lắm, vừa rồi chị ta nói chuyện với Tần Khoa đột ngột bị ngắt lời, không nói tiếp được.

Không khí bỗng nhiên trở nên có chút xấu hổ.

Vẫn là Lí Giai Nhân nói trước, chị ta cười nói, ở đây có chỗ nào thú vị, Tần Khoa chừng nào rảnh làm hướng dẫn viên du lịch cho chị đi.

Giọng điệu Tần Khoa có chút lạnh nhạt nói, mấy ngày nay phòng thí nghiệm khá bận, chỉ sợ không có thời gian rảnh.

Sự lạnh nhạt trong những câu này của hần khá rõ ràng, tôi liền cảm thấy kỳ cục, bình thường cho dù đối mặt với Tiểu Quyển – người có thể tính là bị hần ghét – hần cũng có thể tỏ vẻ nói nói cười cười, hôm nay là sao vậy.

Không khí cũng lạnh ngắt luôn, tôi lại không nói gì được, bữa ăn này ăn vô cùng khó chịu.

Rốt cuộc cũng ăn xong, Lí Giai Nhân phải về khách sạn, trước khi đi còn nói đùa với tôi, Tần Khoa không quan tâm chị, em cũng không thể bỏ rơi chị được. Hôm nào chị rủ em đi chơi thì em nhất định phải đi đó.

Tôi cười gật đầu.

Trên đường về, tôi hỏi Tần Khoa, anh không thích chị hàng xóm kia của anh à?

Tần Khoa liếc tôi một cái, sao, em nhìn ra rồi?

Tôi nói, anh cũng thể hiện rõ quá, ít nhiều gì người ta cũng là người vai trên.

Tôi lại hỏi, em thấy chị ấy cũng rất tốt mà, sao anh lại không thích gặp người ta?

Tần Khoa cười nhéo má tôi, cô ta à, trong đầu không cất những thứ hay ho bằng em.

Tôi xấu hổ chớp chớp mắt, thật vậy hả? Không hay ho bằng em hả?

Nháy mắt tôi hung tợn vô tới nhéo lại hần, em thấy anh mới không đáng tin!

8. Chương 15-16

Chương 15: Ai với ai có một chân

Đêm trước dịp Quốc Khánh mừng một tháng mười, Tần Khoa tỏ ý muốn tôi cùng hần về nhà gặp bố mẹ hần.

Mặc dù sớm hơn thời gian dự định một chút, nhưng dựa theo lời hấn nói thì con dâu ngốc sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ chồng.

Hai mắt tôi sáng ngời hỏi hấn, mẹ anh thích con dâu kiểu gì? Nếu thích kiểu hiền thực thì em sẽ đóng vai Lâm Đại Ngọc, nếu thích hoạt bát thì em sẽ đóng vai Tiểu Yến Tử.

Tần Khoa nói, không cần, chỉ cần người anh mang về là nữ là được.

Hấn lại nhìn vào mắt tôi nói, em xem như “vừa khéo” đủ tiêu chuẩn.

Tôi cẩn thận suy nghĩ lại thâm ý trong lời của hấn, lập tức đâm hấn, anh thấy hay lắm à, ăn hiếp em anh mới thấy thoải mái hả.

Hấn giữ tay tôi lại cười, không còn cách nào khác thôi, anh có sở thích này mà.

Tôi luôn luôn suy nghĩ, rốt cuộc thì cặp bố mẹ như thế nào mà lại có thể nuôi dưỡng ra một kẻ có tính cách đen tối như Tần Khoa.

Sau khi nhìn thấy bố mẹ Tần Khoa, sự thật chứng minh, có bố mẹ ám áp như bố Tần mẹ Tần, Tần Khoa còn có thể trở nên nham hiểm như vậy thì điều đó chắc chắn có liên quan tới sự tự phần đầu bèn bĩ của hấn.

Mẹ Tần vỗ tay tôi dịu dàng nói, thằng bé Tần Khoa này, càng thân với nó thì nó càng ăn hiếp ác hơn. Cho nên hả, sau này nếu con chịu ám ức thì cứ nói với cô, cô giúp con dạy dỗ nó.

Tôi cảm động tới mức suýt khóc, cô đúng là rất hiểu con trai mình! Người mẹ vĩ đại cỡ nào nha, mẹ chồng đáng yêu cỡ nào nha!

Lúc ăn tối xong, anh họ của Tần Khoa – Tần Suất tới, nói là “Đặc biệt tới gặp em dâu”.

Vị anh họ này chỉ sợ cũng từng bị Tần Khoa chinh phục, nói chuyện một hồi liền nói tới lịch sử chưa xốt hồi nhỏ.

Anh ta nói, đêm đó là đêm giao thừa, anh với nó xuống dưới lầu đốt pháo hoa. Hồi đó còn luật cấm đốt pháo hoa, lúc bọn anh đang phóng hăng thì đột nhiên nhìn thấy hai chú Cảnh sát nhân dân đạp xe đạp tới. Anh còn đang nghĩ xem nên làm gì bây giờ, em đoán xem thằng nhóc Tần Khoa này làm gì? Nó nhét tất cả số pháo còn trong tay và bật lửa vào tay anh, sau đó làm như không có chuyện gì vui vẻ bỏ đi, lúc đi ngang qua hai chú Cảnh sát nhân dân còn nói câu gì mà “Cháu chào chú cảnh sát”. Lúc đó anh cũng tròn mắt. Ngơ ngác đứng ở đó, đợi tới khi hai chú Cảnh sát đó thấy anh thì ngay lập tức đưa anh về đồn, cuối cùng mẹ anh phải nộp 200 đồng để bảo lãnh. Lúc đó anh không tài nào hiểu được, một cậu bé mới tám tuổi làm sao có suy nghĩ tinh ranh như vậy được? Về nhà, ai cũng không thèm để ý tới tâm trạng tới kẻ mới ra tù là anh đây, còn nhất trí khen nó, nói Tần Khoa thông minh hơn anh trai mười hai tuổi nhiều. Em nói thử xem chuyện này là sao vậy?

Anh họ rất cao hứng, uống một ngụm nước tỉnh nói tiếp, nhưng vừa nói ra mấy chữ “Còn hả” đã bị Tần Khoa ngắt lời.

Tần Khoa lạnh lạnh liếc anh ta một cái nói, anh chạy qua đây để trốn trông em bé đúng không, nếu anh không biết quý trọng thời gian rảnh rỗi này thì em sẽ gọi điện thoại cho chị dâu.

Anh họ oán giận, em lại uy hiếp anh! Em luôn uy hiếp anh! Được rồi, anh rủ chú chơi cờ được chưa?

Tôi e ngại nhìn Tần Khoa, anh xấu tính quá, em sợ lắm nha

~~Hấn cười lạnh nhìn tôi, bây giờ mới biết sợ? Chậm!

Anh họ đi rồi, mọi người ở dưới lầu xem TV, tôi và Tần Khoa ngồi trong phòng ngủ ở tầng hai xem đĩa.

Tôi ngồi trên sà, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình vừa ném nho vào miệng.

Tần Khoa hỏi, ngon không?

Mắt tôi không rời màn hình, đẩy đĩa qua phía hấn nói, tự ném.

Hấn lại đẩy đĩa về.

Tôi khó hiểu, vừa quay đầu qua đã bị hấn đoạt được.

Thì ra là muốn ăn miếng tôi, muốn ăn thì phải nói với em chứ, anh không nói thì làm sao em biết anh muốn ăn được, anh nói thì nhất định em sẽ cho anh ăn.

Đợi chút.

Tôi rời khỏi hấn, kéo móng vuốt của hấn ra khỏi quần áo của tôi, hỏi, tay anh, nó đang làm gì vậy?

Hấn vô cùng hoang mang nhìn tay hấn, lại nhìn tôi một cách vô cùng hồn nhiên, nói, anh hỏi nó, nhưng nó không nói cho anh biết.

Tôi muốn cười, nhưng vừa hé môi lại bị hấn chặn lại, lần này còn kèm theo hai bàn tay.

Tôi phản kháng bị áp chế, lại phản kháng lại bị áp chế, thật vất vả trốn ra khỏi lòng hấn, tôi đặt chéo hai tay trước ngực tự bảo vệ mình nói, không được, em muốn dâng hiến thân thể thần thánh của em cho đêm tân hôn!

Hấn cười, không được? Tùy vào em nói không được?

Vì vậy, chúng tôi trình diễn cuộc chiến truy đuổi của người nguyên thủy.

Tôi vừa chạy vừa vui vẻ kêu, cứu mạng! Cường hiếp kia! Cứu mạng! Cường hiếp!

Tôi thừa nhận lúc đó tôi giỡn high quá, hoàn toàn quên mất trong nhà còn có người khác.

Vì vậy khi mẹ Tần gõ cửa phòng, ấp úp hỏi “Hai đứa sao vậy” tôi nháy mắt liên hóa đá, đồng thời cũng cảm thấy mặt mũi của tôi đã thành công bị ném ra hệ Ngân Hà rồi.

Trên sofa, tôi ngồi xem phim nhiều tập với mẹ Tần.

Ban đầu mẹ Tần mỉm cười nói, sáng tinh mơ ở trong phòng làm gì, hay là xuống dưới xem TV với cô đi.

Trải qua chuyện tối qua, tôi chợt dạ cảm thấy nửa câu đầu của mẹ Tần giấu ngụ ý rất sâu rất sâu xa.

Vì vậy tôi không thể không ngồi nghiêm chỉnh, lưng dựng thẳng tắp, cổ cũng dựng cứng ngắc luôn.

Bộ phim truyền hình sản phẩm trong nước kia nội dung là gì tôi cũng không quan tâm, chẳng qua tập này chưa chiếu xong thì cơ thể dựng cứng ngắc của tôi sẽ “rắc rắc” – gãy luôn.

Tần Khoa tiếp một cuộc điện thoại, gấp di động lại nói, hôm nay là sinh nhật một người bạn, gọi điện thoại muốn tụi mình qua chơi một chút. Đợi Tần Suất tới rồi tụi mình đi.

Trong lòng tôi ngay lập tức liền tràn đầy ánh sáng, cũng thay xương cột sống dựng thẳng tắp của tôi chân thành cảm tạ người bạn kia.

Chờ không bao lâu anh họ Tần Suất liền tới.

Anh ta mặc một chiếc sơ mi ca rô đen giả da. Chết một cái là anh ta còn đeo thêm một chiếc cà vạt đen vô cùng nghiêm túc, trong khi giấy chết, anh ta còn chỉ vào chiếc cà vạt đó chớp chớp lông mi đắc ý hỏi tôi, em dâu, nhìn xem, thế nào?

Chẳng lẽ muốn tôi nói, anh thất chiếc cà vạt này trông vô duyên y như nếp nhăn bên mép mẹ Nhóc Maruko sao.

Nhưng mà anh ta gọi tôi là em dâu nha, vì vậy tôi chỉ phải trái lương tâm nói, vô cùng, ừm, sáng tạo.

Theo lời Tần Khoa nói, người bạn kia của hấn sinh vào ngày “Mùng một tháng mười”, vì vậy bố anh ta không thể không lấy cái tên “Chu Quốc Khánh” kêu đừng đừng này đặt cho anh ta.

Chu Quốc Khánh vốn nghĩ cái tên này sẽ khiến mình cô đơn cả đời, không ngờ nó ngược lại lại mang tới cho anh ta một đóa hoa đào. Bạn gái hiện tại của anh ta, cũng là bạn cùng lớp một môn học tự chọn của anh ta, sau tiết học đầu tiên đã đưa cho anh ta một tờ giấy, trên đó viết: ề, sinh ngày mùng một tháng mười đúng không? Đúng là một cái tên dễ suy luận (bên cạnh vẽ thêm một biểu cảm khinh bỉ). Lúc đó Chu

Quốc Khánh vô cùng tức tối, vốn anh ta đã ghét cái tên này rồi, cố tình ngọn lửa này lại bị người ta khơi ra. Kể từ đó anh ta liền đối nghịch với cô gái đó, ai dè đối nghịch sao đó lại chà ra tia lửa điện tình yêu.

Nghĩ lại thời gian đó của tôi và Tần Khoa, tôi cảm khái, hiểu lầm không hổ là đất lành cho tình yêu nảy sinh.

Chu Quốc Khánh bao một phòng lớn, lúc chúng tôi tới đã có không ít người.

Tôi nhìn lướt qua, không ngờ lại thấy một người quen mắt.

Vị mỹ nhân cầm ly rượu gạt đầu với chúng tôi kia không phải Lí Giai Nhân sao?

Tôi ngẩng đầu nghi vấn nhìn Tần Khoa, hắn chỉ nở nụ cười nhàn nhạt chứ không nói gì.

Nhưng anh họ đứng cạnh lại nói chuyện, anh ta nói, chắc, sao cô ta cũng tới.

Tôi nhìn về phía anh họ, vẻ mặt anh ta rất khó chịu, sao đàn ông nhà họ Tần không ai ưa Lí Giai Nhân hết vậy.

Bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, vỗ vỗ vai Tần Khoa cười nói, a, đây là vợ cậu sao! Ừm, xinh hơn của mình nhiều.

Vừa dứt lời, lỗ tai anh ta liền mọc thêm một bàn tay, chủ của bàn tay nói, Chu Quốc Khánh anh nói gì đấy tôi chưa nghe rõ, anh nói lớn lên coi!

Chu Quốc Khánh vừa bảo vệ lỗ tai bị nhéo vừa nói, em không nghe được thì nhéo tai anh làm gì?

Cô gái quyết đoán xoay tay một góc chín mươi độ, chợt nghe thấy Chu Quốc Khánh rên lên, em điên à? Ừ ừ, anh sai rồi, anh sai rồi, nể tình hôm nay là sinh nhật anh tha anh một mạng đi.

Cô gái nghe vậy thả tay ra, sau đó cười vô cùng ngọt ngào nói với chúng tôi, hôm nay là sinh nhật của khuyến phu, mọi người tới chơi vui vẻ.

Tôi đoán, cô gái này sau này chắc chắn sẽ không thua mẹ tôi.

Có người đưa micro qua, nói muốn mời Tần phu nhân hát một bài.

Tôi bất lực nhìn Tần Khoa, công lực biểu diễn của tôi hắn đã từng được thưởng thức rồi.

Nhớ lần đầu tiên hát cho hắn nghe xong, hắn liền nói với tôi câu này, sau này nếu em hát ru cho con bọn mình nghe, nó tuyệt đối sẽ không ngủ được ngược lại còn tỉnh hơn.

Tôi khó xử cầm micro nói tôi hát không được, người xung quanh bắt đầu ồn ào, Tần Khoa cười nói, hát đi, dùng tiếng hát của em cho bọn họ biết mặt.

Tôi gật gật đầu, có đường lên Thiên Đường mà các người không đi, Địa Ngục không có cửa lại cứ muốn xông vào. Cứ bắt tôi hát, các người tự làm tự chịu.

Tôi chọn bài tôi hát được nhất “Cây chanh”.

— Cây chanh: Lemon tree, bài này chắc nhiều bạn biết rồi, ai chưa biết thì tìm nghe thử nhé .

Người chọn bài nói, không có bản tiếng Trung, bản tiếng Anh được không.

Tôi nghĩ nghĩ, chắc cũng không khác nhau mấy, vì vậy gật gật đầu.

Khúc dạo đầu của hai bản đều giống nhau, tôi vừa bắt đầu yên tâm liền phát hiện không ổn.

Khi tôi mới hát tới từ thứ tư thì phụ đề trên màn hình đã sang trang khác.

Tôi hết hồn, không lẽ tiếng Trung với tiếng Anh tốc độ khác nhau.

Hát vài câu nhưng không tài nào đuổi kịp tiết tấu của bài hát, rốt cuộc, dòng phụ đề màu xanh kia chọc điên tôi.

Người từng tham gia cuộc thi hùng biện tiếng Anh có thể thua thứ vớ vẩn này sao.

Tôi nắm chặt micro ra toàn lực để ứng phó, cuối cùng khi tôi hát xong trên màn hình vẫn còn một câu phụ đề!

Tôi thở hổn hển bỏ micro xuống, lại phát hiện vẻ mặt của mọi người ngồi dưới thật nghiêm trọng, trông có vẻ như bị táo bón.

Lúc về chỗ ngồi trên sôpha, Tần Khoa cười rung hết cả vai.

Tôi then quá thành giận, buồn cười dữ vậy à.

Hắn ôm eo tôi nói, em đúng là đồ dở hơi.

Trên đời này có vịt kêu cạp cạp, thì cũng sẽ có chim hoàng anh bé nhỏ hót véo von.

Lí Giai Nhân mỉm cười đứng dậy trong tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người, chọn bài “Chuyện tình Hiroshima”.

Cô ta cười nói, đây là một bài song ca nam nữ.

Nói xong, cô ta nhìn về phía chúng tôi, chân thành đi tới trước mặt Tần Khoa, vươn tay đưa micro ra, hoạt bát nghiêng đầu qua một cái, nhẹ nhàng nói, giúp một chút đi.

Tôi thật khó hiểu, chị Hai Lí à, đây là tình ca nha, chị làm như vậy có phải là hơi thiếu suy nghĩ không?

Tần Khoa nhìn cô ta không nói gì, anh họ bỗng nhiên cười hì hì đứng dậy, nói, bài này là bài tử của tôi, nào nào nào, để tôi hát với cậu.

Lí Giai Nhân linh hoạt né tránh bàn tay lấy micro của anh họ, cười xinh đẹp nói, tôi với cậu ngồi cùng bàn bao nhiêu năm rồi, nghe cậu hát còn chưa thiếu sao?

Người ngồi xung quanh cười vang lên, Lí Giai Nhân quay đầu lại, hơi khom người, đưa micro cho Tần Khoa, một lọn tóc quăn trượt xuống bờ vai cô ta.

Cô ta cứ giữ nguyên tư thế đó nhìn Tần Khoa, khoe miệng cong lên, nói, cầm đi.

Tần Khoa ngồi cạnh chậm rãi đứng lên, nhìn Lí Giai Nhân, cười vô cùng lạnh nhạt.

Trên sân khấu hai người đứng sóng vai nhau, giọng hát của Tần Khoa rất êm tai, giọng hát của Lí Giai Nhân cũng rất xuất sắc, bản tình ca này được hai người biểu diễn vô cùng hoàn mỹ.

Tôi nhìn chằm chằm Lí Giai Nhân, uống trà sữa trên châu, quay sang hỏi anh họ, Lí Giai Nhân là bạn học của anh, lại còn là hàng xóm của Tần Khoa, chị ta thân với Tần Khoa lắm hả?

Anh họ cười cười, vuốt vuốt thái dương nói, ừm, nói là hàng xóm nhưng cùng lắm chỉ ở cùng một khu gặp nhau thì chào một câu thôi, cũng không quen lắm.

Tôi nhìn anh họ nói, tháng trước, Lí Giai Nhân đi du lịch còn cố ý tới thăm Tần Khoa kìa.

Anh họ uống một ngụm trà sữa, cười nói, a, nếu vậy thì chắc là vì trước kia cô ta từng làm gia sư cho Tần Khoa, có chút lui tới. Nhưng bây giờ hai người đó hiếm khi gặp mặt lắm.

Tôi nhìn hai người trên sân khấu đặt ly trà sữa xuống nói, không được, không nín được, em phải đi toilet.

Đứng lên đi ra ngoài, khi tôi đi tới cửa, “Bụp” một tiếng, âm hưởng tắt, tiếng nhạc đột ngột im bặt.

Tôi nhìn mọi người cười áy náy, ngượng ghê, hình như tôi đá trúng dây điện.

Đợi tới khi tôi giải quyết xong vấn đề nước non quay lại phòng, dây điện đã được cắm lại, chẳng qua bọn họ không hát tiếp bài đó nữa.

Micro bắt đầu trường kỳ dừng lại giữa Chu Quốc Khánh và bạn gái anh ta, hai người hát từ “Người đang yêu phóng khoáng lạc quan” tới “Sự lựa chọn” lại hát tới “Người chèo con thuyền tình yêu” cuối cùng hát tới “Ôm một cái”, hát tới mức mọi người thấy chán, đều tự lập sông bài.

Bàn tôi có Lí Giai Nhân và hai anh chàng khác, tôi xung phong đánh trước, Tần Khoa ngồi cạnh nhìn.

Là con gái nhà họ Giang, chơi Mạt Chược gần như là một loại bản năng, như vậy đối phó mấy kẻ linh tinh không thành vấn đề.

Nhưng hôm nay có vẻ tôi không đạt phong độ cho lắm, đã không hồ thì thôi lại còn đánh ra con pháo, thua te tua xơ xác, hoa rơi nước chảy thảm vô cùng.

— Khúc Mạt Chược này mình không biết luật chơi nên edit lướt qua thôi.

Nếu chơi tiếp chỉ sợ ngay cả tiền bắt taxi về nhà cũng không có, tôi chỉ phải truyền ngôi cho Tần Khoa.

Tần Khoa cười vỗ trán tôi, đúng là ngốc.

Tôi tức giận đứng dậy nhường chỗ cho hắn, ai ngờ hắn lại không chịu, kéo tôi ngồi lên đùi hắn luôn.

Lí Giai Nhân liếc nhìn chúng tôi một cái, hai anh chàng kia thấy nhưng không nói gì.

Tôi đẩy hắn, hắn dùng tay cản tôi lại, nói, đừng nhúc nhích, nhúc nhích nữa không có tiền xe luôn bây giờ.

A, không nhúc nhích thì không nhúc nhích, dù gì thì vị trí trên chân của hắn tôi cũng đã tơ tưởng từ lâu.

Nhưng mà, Tần đại gia à, đánh bài thì lo mà đánh đi chứ, làm gì có kiểu một tay cầm bài một tay sờ em hả?

Phía bên này, tôi ra sức đấu tranh với tay của hắn, phía bên kia, hắn lại đánh thắng vang dội.

Qua mấy ván, mấy người ngồi cửa dưới ngậm điều thuốc đếm vài đồng xu lẻ loi để trước mấy quân bài cảm thán, Tần Khoa ơi Tần Khoa, cậu đúng là kẻ nham hiểm nhất.

Tôi nhìn chiếc bánh ngọt hình chữ nhật trên bàn, trong lòng thầm bội phục đồng chí Chu Quốc Khánh sát đất.

Bộ dáng trông rất thông minh lanh lợi, trong đầu lại suy nghĩ gì đầu đầu. Một chiếc bánh ngọt lành lặn bị biến thành hình dạng quái dị không nói, ở trên lại còn viết chằng chịt chi chít toàn chữ là chữ, gì mà “Chu Quốc Khánh yêu Tôn Miêu Miếu, tình yêu của anh với em triền miên không dứt như thủy triều”.

Vẫn lại anh họ một câu nói toạc ra Thiên cơ, đây có phải bánh sinh nhật đâu, rõ ràng là một tấm bia mộ!

Dù sao thì cuối cùng chiếc bánh ngọt đó không ai dám ăn miếng nào, bị lông tóc không sút mẻ vứt trong góc xó.

Anh chàng vừa rồi chơi Mạt Chược bị thua sạch miệng ngậm một que snack lại uống thêm một ngụm rượu, phần uất nói, Tần Khoa, bọn mình làm lại đi, đánh bài!

Tần Khoa dựa vào sô pha cười vô cùng đều giả, được thôi, cậu lấy tiền tới đi.

Anh chàng kia có lẽ là bị Tần Khoa kích thích, đặt ly cái cách lên trên bàn, tức giận nói, mình ghét nhất là cái tính này của cậu, nham hiểm y như rắn phun lưỡi vậy! Mới nãy rõ ràng mình thấy cậu rờ mó vợ cậu dưới bàn, vậy mà còn có thể tập trung ra bài, cậu đúng là, đúng là!

Cuối cùng anh ta cũng không nói được “Đúng là” cái gì, dứt khoát ngửa cổ uống rượu.

Mấy câu oán giận này không làm gì được Tần Khoa nhưng lại làm tôi xấu hổ muốn chết.

Thì ra mới nãy chúng tôi đánh đánh sờ sờ nhéo nhéo bị người ta thấy hết trơn rồi?

Tôn Miêu Miếu tỏ vẻ không hiểu, tôi nhìn tên Tần Khoa đang ra vẻ vô cùng nghiêm trang kia.

Chu Quốc Khánh nhìn cô ta vô cùng yêu thương, thế giới này rất hắc ám, em còn rất ngây thơ.

Lí Giai Nhân ngấp một ngụm rượu nho, cười nói với Tôn Miêu Miếu, Tần Khoa hả, rất nham hiểm. Hồi chị học lớp tám, vừa chuyển tới khu cậu ấy. Có lần chị đi đưa sách luyện tập cho em gái, tới trường của nó, tìm tới lớp, một đám nhóc nhảy loi choi xung quanh. Chị thuận tay chặn một đứa có vẻ đáng yêu lại, nhìn kỹ, cảm thấy cậu bé này giống như từng gặp ở đâu rồi. Chị liền nói với cậu bé đó, em ơi, phiền em gọi Lí Văn Đình ra hộ chị. Cậu bé kia cũng rất ngoan, mỉm cười gật gật đầu xoay người chạy vào lớp, vừa đi còn vừa kêu, Lí Văn Đình, mẹ cậu tới tìm cậu kìa!

Lí Giai Nhân xoay người nhìn lướt qua chúng tôi rồi nói tiếp, sau đó thì sao, sách đưa cho em gái như thế nào chị không nhớ, chị về nhà bằng cách nào cũng rất mơ hồ, điều rõ ràng nhất trong đầu chính là giọng nói trong trẻo kia – “Mẹ cậu tới tìm cậu”. Lúc đó chị mới bao nhiêu tuổi cơ chứ, sao chịu nổi tiếng “Mẹ” này được. Lúc đó chị còn lo lắng mãi, cứ nghĩ xem có phải bản thân mình có chỗ nào không bình thường không. Sau đó hả, chị mới phát hiện thì ra cậu bé kia ở cùng khu với mình, tên là Tần Khoa. Sau đó chị còn hỏi cậu ta, sao em lại nhìn lung tung rồi nói vậy? Em đoán xem cậu ấy nói gì? Cậu ấy cười vô cùng đáng yêu nói, chị đừng tức giận, em biết chị mới chuyển tới, chỉ đùa chút thôi mà. Chị cũng rất buồn bực, thì ra thằng nhóc này biết rõ nhưng lại cố ý, một câu nói đùa như vậy lại khiến thời thiếu nữ của chị chìm trong bóng ma.

Anh chàng oán giận kia càng oán giận hơn, một que snack bay qua, nói, thằng nhóc này ngay cả chị Giai Nhân cũng dám đùa giỡn!

Không biết tại sao, bỗng nhiên tôi nghĩ tới câu Lí Giai Nhân từng nói trên xe “Trước đây cũng không biết có bao nhiêu người từng bị cậu ấy tính kế”, đây cũng tính là một lần sao.

Anh chàng oán giận tiếp tục nói, Giang Văn, cậu dưới tay cậu ấy cần phải chú ý, ngàn vạn lần không được để cậu ấy tính kế.

Tôi không biết nói gì, ngẩng đầu nhìn Tần Khoa, vừa vặn đúng lúc hắn cũng nhìn tôi.

Hắn cười nhẹ, vỗ đầu tôi nói, sao lại ngờ ngác, tin lời cậu ta à? Cho dù đầu anh có vấn đề gì đi nữa thì cũng không làm gì em đâu.

Tôi cười, câu nói gớm ghiếc vậy mà anh cũng nói được.

Oằn tù tù, uống rượu, đổ xúc xắc.

Rượu để thay rượu đỏ, uống tới mức khiến tôi choáng váng.

Tần Khoa đi toilet giải quyết, tôi dựa vào sofa, Tôn Miêu Miêu lại đưa qua một ly, tôi lắc lắc tay, uống nữa chắc xong luôn.

Di động “reng reng” vang lên, tôi hí mắt nhìn, màn hình báo người gọi tới là Diệp Phàm.

Tôi nói, alô.

Bên kia không nói gì.

Tôi nói, nhóc con dư tiền à, đánh đường dài chơi cho vui đúng không.

Bên kia rốt cuộc cũng nói gì đó, nhưng chung quanh quá ồn ào không nghe rõ.

Tôi mở cửa phòng đi ra ngoài, nói, cậu nói gì lặp lại lần nữa đi.

Cậu ta nói, Quốc Khánh không về nhà, ở ngoài chơi vui lắm đúng không?!

Tôi cười, đúng là rất vui. Nói mới nhớ, sao nghe y như cậu đang đòi mẹ vậy?

Cậu ta nói, tôi gọi điện thoại tới để nói cho chị, chị không về nhà là điều đáng tiếc cỡ nào. Tôi mua một đồng ~~ pháo hoa thật đẹp, bây giờ sắp đốt này.

Tôi nhìn trời, sắc trời quả nhiên đã sẫm xuống, loáng thoáng còn nghe được tiếng đốt pháo hoa.

Tôi nói, ừm ừm ừm, người ta muốn xem ghê đó, xem không được tiếc ghê. Vừa lòng chưa?

Diệp Phàm không đáp lại, cậu ta nói, tôi đốt này, chị nghe tiếng một chút đi.

Không thể ở đó xem thì nghe tiếng trực tiếp cũng được.

Diệp Phàm bắt đầu đếm ngược, tôi đi về phía cửa sổ kính trên hành lang.

Lúc sắp đi tới cửa sổ, tôi bỗng nhiên dừng bước, pháo hoa ngoài trời chiếu lên kính cửa sổ đủ hình đủ dạng, Diệp Phàm kêu lên đầy hưng phấn trong điện thoại, chị có nghe không? Có nghe không?

Pháo hoa ở đầu bên kia điện thoại đang nổ “Bùm bùm”, nhưng cho dù có vang như vậy vẫn không át được tiếng nói chuyện của bọn họ.

Mẹ của A Cam nói với cậu bé, cuộc sống giống như một hộp sôcôla vậy, con vĩnh viễn không bao giờ biết tiếp theo mình sẽ ăn phải vị gì.

Mà bây giờ tôi lại cảm thấy, cuộc sống thật ra là một quả bom vô hình, bạn căn bản sẽ không biết chừng nào mình sẽ bị nổ tung.

Lí Giai Nhân nói, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Từ chỗ tôi đứng có thể nhìn thấy bọn họ đang đứng ở góc cầu thang, dưới ánh đèn mờ mờ lung, tôi không cách nào nhìn rõ được vẻ mặt của Tần Khoa.

Hắn tựa vào lan can cầu thang, dường như hơi nở nụ cười, nói, rốt cuộc là ai muốn thế nào? Tôi nhớ lần trước tôi đã nói rất rõ ràng, cô cũng phải có chừng mực đi, đừng làm những chuyện vô nghĩa nữa.

Giọng điệu lãnh đạm lại mang theo một chút châm chọc này của Tần Khoa tôi thường xuyên nghe được trong những lần hờn dỗi nho nhỏ của chúng tôi, lúc đó cảm thấy rất ngọt ngào, bây giờ nghe được lại cảm thấy lạnh lùng đau xót.

Tôi thấy Lí Giai Nhân nâng tay lên vén tóc, khoát tay lên cánh tay đang ôm trước ngực của Tần Khoa.

Tần Khoa lùi lại tránh tay cô ta ra nói, cô có vẻ không hiểu rõ tình huống cho lắm. Tại tôi chưa giải thích chưa rõ ràng hay tại cô quá kiêu ngạo? Thật ra thì, cho dù có thế nào đi chăng nữa tôi cũng không sao, tôi chỉ thấy cô không nên làm những chuyện vô ích, ảnh hưởng tới người khác.

Giọng Lí Giai Nhân có chút sắc bén, ảnh hưởng? Ảnh hưởng tới ai? Tới Giang Văn sao?

Tần Khoa cười nhạt, nói thêm gì nữa cũng vô ích không phải sao. Tôi đi ra cũng lâu rồi, nói tới đây thôi, hi vọng đây là lần cuối cùng dùng cách này nói chuyện với cô.

Tần Khoa đi lên cầu thang, tôi muốn chạy nhưng gót chân lại nhấc không lên, vội vàng lùi vào một sàn nhảy cỡ nhỏ bên hông.

Tôi từ từ nhắm mắt lại, nghe được Lí Giai Nhân kêu tên Tần Khoa, nghe được tiếng Tần Khoa đi ngang qua, nghe được tiếng giày cao gót đập lên sàn của Lí Giai Nhân, cuối cùng tất cả cũng trở lại yên tĩnh.

Đèn màu trong phòng đảo qua phía tôi, quá mức chói mắt, khiến tôi cảm thấy hơi chóng mặt.

Trước kia cứ luôn cho rằng, ba tuổi cách một thế hệ, nếu là nữ lớn hơn nam bốn tuổi thì lại là hố sâu vực thẳm, cho dù sơn vô lăng thiên địa hợp bọn họ cũng không thể có gì được.

Không có căn cứ khoa học nào nhưng tôi vẫn cứ tin, tình yêu chị em là tình tiết chỉ nên xuất hiện trong phim truyền hình.

Bây giờ sự thật đã chứng minh sự tin tưởng vô căn cứ này của tôi ngu xuẩn cỡ nào, mà điều tôi tin chắc lại trở thành điểm mù che lại sự thật.

Khi tôi quay lại phòng, tất cả dường như không khác lúc tôi đi ra là mấy.

Tần Khoa cười hỏi tôi, làm gì lâu vậy, suýt nữa anh gọi 110 rồi.

Tôi nói, tại Diệp Phàm chứ ai, gọi điện thoại khoe em mớ pháo hoa cậu ấy vừa mua.

Anh họ thắc mắc, ủa, mới này em đi ra không gặp Tần Khoa hả.

Tần Khoa cũng cười nhìn tôi, đúng vậy, sao anh không thấy em.

Tôi nhìn hắn, cười vô cùng vui vẻ, đúng là đồ con heo, sảng trước sáng sủa như vậy đương nhiên là em ra đó rồi.

Tôi không thèm để ý tới tin nhắn Diệp Phàm gửi, dứt khoát tắt máy, cùng bọn họ chơi vung tay.

Tôn Miêu Miếu nói, Giang Văn sao cậu ngốc vậy, ra mười mà kêu năm.

— Chơi vung tay: cái này là mình tạm chuyển từ “Vung quyền”, một trò chơi của Trung Quốc, có nhiều cách chơi, cách Giang Văn đang chơi là vung bàn tay ra như chơi oẳn tù tì vậy theo một kí hiệu với số điểm quy định sẵn 5, 10, 20 gì đó đồng thời miệng hô số điểm mình ra, người thua bị phạt rượu.

Tôi vừa cười ha ha vừa nốc rượu.

Cuối cùng thì lúc tan cuộc tôi được Tần Khoa đỡ lên taxi.

Nghe được có người ra đề nghị vô duyên kêu Tần Khoa đưa Lí Giai Nhân về, ngồi trong xe gân xanh trên trán tôi lập tức giật giật, may mắn cuối cùng anh họ nhận nhiệm vụ này.

Trong xe taxi, tôi từ từ nhắm mắt lại dựa vào người Tần Khoa.

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi, giọng nói dịu dàng, Giang Văn, đừng ngủ, bây giờ ngủ sẽ bị cảm đó.

Tôi nhắm mắt lại lắc đầu, em buồn ngủ.

Hắn nói, em nhìn kìa, có một anh chàng đẹp trai đang trần truồng chạy ngoài đường kìa.

Tôi mở mắt ra nói, lừa đảo.

Hắn ôm tôi cười.

Tôi nghiêng ngả ngồi thẳng dậy, tôi nói, em hỏi anh một vấn đề, anh không được lừa em. Không được lừa em!

Hắn buồn cười nhìn tôi, nói đi, lại có vấn đề kì quái gì nữa.

Tôi nhìn hắn, có phải anh với Lí Giai Nhân có một chân không?

Một hồi im lặng.

Tần Khoa nhìn tôi, sau một hồi lâu, nở nụ cười nho nhỏ, gõ đầu tôi, đầu chỉ có một chân, anh và cô ta hai người tổng cộng có bốn chân lận. Sao em uống say cứ như bị sốt vậy, đầu óc mơ mơ màng màng, hỏi mấy chuyện tào lao.

Tôi giãy dụa muốn hỏi tiếp, anh và cô ta –

Hắn ngắt lời tôi, không có, anh và cô ta không có gì cả.

Tôi nhắm mắt lại dựa vào vai hắn thì thào, Tần Khoa, anh không được lừa em.

Vì nếu anh lừa dối em, em sẽ chịu không nổi.

Chương 16: Cuộc tình của bọn họ

Hồi tôi học tiểu học, có một thời gian vở bài tập đem đi nộp thường xuyên vô duyên vô cớ bị mất. Đối quyển nào là mất ngay quyển đó. Lúc đó đi học chưa được bao lâu, không có nhiều kiến thức, vì vậy tôi chỉ cảm thấy rất kì dị, rất sợ hãi, thậm chí tôi còn trộm lấy tượng Quan Âm trong nhà giấu trong cặp sách đi học để trừ tà. Cuối cùng trong một lần tình cờ tôi phát hiện được sự thật, thì ra là đứa cùng tổ ngồi trước mặt tôi mỗi lần phát vở bài tập đều lén giấu vở của tôi đi, hai chữ “Giang Văn” còn có thể thấy được mờ mờ xuyên qua lớp bọc vở mới. Vừa kích động vừa phấn khởi cầm vật chứng đi tố giác, kết quả lại vô cùng mất mặt. Không được chứng kiến cảnh cô giáo vì chuyện này mà mắng đứa kia, nhưng lại chính mắt nhìn thấy đứa đó nhờ những gì tôi thu hoạch mà đạt được giải thưởng “Cúp Mĩ đăng” trong cuộc thi viết văn. Còn cười vô cùng đáng yêu cầm giấy khen trong tay nói với tôi, Giang Văn, giấy khen cũng có một nửa là công của cậu, cảm ơn.

Tôi nói lại chuyện này để chứng minh, có người không đào hoa, có người không có tài vận, mà tôi đại khái là kẻ không có số bất gian tại trận.

Sự thật thường thường hấp dẫn con người, mà gian tình lại không thể nghi ngờ là thứ hấp dẫn nhất trong mọi sự thật.

Rất muốn vạch trần bí mật giữa bọn họ nhưng chỉ sợ bằng vận khí của tôi sẽ bị thất bại thê thảm.

Tối hôm Quốc Khánh, tôi mắt ngủ lặn qua lặn lại trên giường như một chiếc lạp xưởng nướng, trong lòng dầy vò không biết rốt cuộc nên dứt khoát đi tìm hiểu sự thật hay vẫn giả vờ như không biết gì cả tiếp tục vui vẻ như cũ. Dù sao thì đó cũng là quá khứ của Tần Khoa, dù sao thì bây giờ Tần Khoa cũng toàn tâm toàn ý thay đổi.

Hôm sau lúc ngủ dậy, hai mắt tôi sưng lên như hai viên bò viên, đầu cũng xoay mòng mòng.

Tần Khoa nhìn tôi cười, thấy chưa, đây chính là hậu quả của việc say rượu.

Nhướn mí trên sưng vù lên trềnh hăn, rõ ràng hăn mới là kẻ đầu sỏ.

Ăn sáng xong, bố Tần lấy bàn cờ vây ra cười hề hề hỏi tôi, cháu biết đánh không? Nếu biết thì bác cháu mình làm vài ván?

Trình độ cờ tướng còn như vậy, thì nói gì đến cờ vây?

Hồi còn nhỏ tôi đã dừng vô cùng chân thành nhiệt tình nhờ chú hàng xóm bày chơi cờ vây, cuối cùng ông chú hàng xóm kia lại vô cùng chân thành nghiêm túc cầu xin tôi dừng nhờ chú ấy dạy nữa. Tôi nhớ lúc đó chú ấy còn ra điều kiện, chỉ cần không tới học nữa chú ấy sẽ mua cho tôi hai gói Vượng Vượng cỡ to.

Ngượng ngùng cười với bố Tần, cờ năm quân thì cháu biết, cờ vây thì cháu chịu.

Bố Tần cũng cười cười, thanh niên bây giờ biết chơi cờ vây cũng ít. Thằng nhóc Tần Khoa đâu rồi, đã nói là chơi cờ rồi mà, sao ăn cơm xong lại không thấy?

Mẹ Tần đứng cạnh hé miệng cười, nó hă, tối qua hỏi uống gì để tỉnh rượu, hôm nay đã vào bếp từ sớm mà mò rồi. Nói giúp nó nó cũng không cho.

Vừa nói xong liền thấy Tần Khoa bưng một chén gì đó đi ra.

Hăn ngồi xuống cạnh tôi đặt bát canh vào tay tôi, cười tủm tỉm, uống đi.

Nước canh đậm đà bốc khói, mùi thơm ngọt, hỏi hăn, cái gì vậy?

Hăn, canh đậu xanh đường đỏ, rất hiệu quả trong việc tỉnh rượu.

Mẹ Tần hỏi, không phải hầm canh đậu xanh sao?

Tần Khoa, con không yên tâm lắm nên lên mạng tìm, vẫn là canh đậu xanh đường đỏ hiệu quả hơn một chút.

Mẹ Tần lại hé miệng cười, ôi, ánh mắt của cô kì quái quá nha.

Uống canh xong, Tần Khoa vỗ vỗ chân hăn ý bảo tôi nằm xuống.

Xấu hổ muốn chết, bố mẹ hăn còn đứng cạnh nhìn kia, hăn điên rồi sao.

Lúc đó mẹ Tần dịu dàng nói với bố Tần, nào, ông vào bếp nhặt rau hộ tôi. Lúc sắp đi còn nhìn chúng tôi cười cười.

Mới một buổi sáng mà cô đã cười với cháu ba lần rồi, hơn cả Thu Hương rồi đó.

— Thu Hương trong tích “Đường Bá Hổ điểm Thu Hương” vì “Tam tiểu” (ba nụ cười).

Tần Khoa lại kêu tôi nằm lên đùi hăn...sớm tỉnh mơ mới ngủ dậy nằm gì nữa.

Hăn cũng không lằng nhằng, trực tiếp ấn tôi nằm lên đùi hăn, sau đó không biết lấy từ đâu ra hai trái trứng luộc.

Tôi nhìn chằm chằm hai trái trứng ngạc nhiên hỏi, anh mới đẻ ra đó à?

Hăn nhìn tôi cười, cười vô cùng uy hiếp.

Tôi quên mất cái đầu quan trọng nhất của tôi vẫn còn gối lên đùi hăn, đây không phải là muốn chết sao.

Vội vàng nhận sai, hăn dùng tay vuốt hai mắt tôi khép lại, động tác vô cùng giống mấy cảnh an ủi người chết không nhắm mắt trong TV.

Vừa nhắm mắt lại, liền cảm giác được cảm giác trứng gà âm ỉ trên mí mắt.

Tần Khoa nói bên tai tôi, chườm nóng kiểu này có thể giảm sưng. Xem kìa, chắc chắc, mắt sưng còn to hơn trứng gà nữa.

Mắt to hơn trứng gà thì hốc mắt còn chứa vừa sao, nhưng tôi không phản bác lại hẳn, nằm lười trên đùi hẳn cảm nhận hai trái trứng gà âm ỉ chậm rãi lăn trên mí mắt.

Vào lúc đó tôi nghĩ, thôi thì quên đi, chuyện gì qua rồi thì để nó qua luôn. Hồi còn trẻ ai không từng có một cuộc tình cơ chứ?

Nhưng mọi việc luôn phát triển lệch đi với mong muốn của con người, khi tôi hạ quyết tâm thì tình thế lại biến hóa.

Cái gọi là ta không theo núi thì núi sẽ theo ta.

Nhận được tin nhắn của Lí Giai Nhân, hẹn gặp tôi, thời gian địa điểm cô ta đã định trước.

Hôm đó, tôi lừa Tần Khoa nói đi ra ngoài mua đồ dùng phụ nữ, bắt taxi tới chỗ hẹn.

Câu “Tình nhân trong mắt biển Tây Thi” hiện tại được tôi sử dụng với ý nghĩa hoàn toàn tương phản nhưng cũng rất hợp lý.

Trước đây tôi cảm thấy Lí Giai Nhân đẹp không gì sánh bằng, bây giờ nhìn lại cô ta chỉ cảm thấy con người có mắt có mũi như vậy đúng là người nhiều mưu ma chước quỷ.

Tôi vừa ngồi xuống Lí Giai Nhân liền hỏi tôi, uống gì?

Tôi lắc đầu nói không cần, cuộc nói chuyện này sẽ không tốn nhiều thời gian.

Lí Giai Nhân liền gọi hai ly nước trái cây.

Tôi không muốn dông dài, nói thẳng vào vấn đề, chị gọi tôi ra muốn nói gì tôi biết hết rồi, đơn giản chị là một đoạn tình của chị và anh ấy mà thôi. Mà quá khứ chỉ là quá khứ, với tôi thì chả có ý nghĩa gì, với tôi chỉ cần hiện tại anh ấy thích tôi là đủ rồi.

Lí Giai Nhân cười khẽ, thì ra cô biết hết rồi.

Chị ta liếc nhìn tôi một cái, có điều, hiện tại anh ấy thích cô thật sao?

Tôi cứng người, tức giận nói, cho dù thế nào đi nữa thì người đó cũng không phải là cô. Hơn nữa cô cũng biết rõ điều này, Tần Khoa đã nói với cô rồi đúng không?

Lí Giai Nhân biến sắc hỏi, anh ấy nói với cô?

Tôi nghiêng đầu, không phải, hôm đó tôi nghe được hai người nói chuyện.

Cô ta nói với tôi, cô có biết tại sao tôi hỏi người anh ấy chân chính thích có phải cô hay không không? Cô đừng phản bác vội, đợi tôi nói xong chuyện giữa chúng tôi rồi cô phát biểu ý kiến cũng không muộn.

Là một câu chuyện cũ, cũng là một đoạn tình.

Như lời Lí Giai Nhân kể, lần đầu tiên giao phong giữa cô ta và Tần Khoa chính là sự kiện “Mẹ cậu tới tìm” kia. Từ đó về sau hai người coi như là oan gia tù đầu, suốt ngày gây chuyện đấu đá nhau.

Lí Giai Nhân cười nói, lúc đó tôi nghĩ thằng nhóc này rất đáng ghét.

Sau đó Tần Khoa lên cấp ba, Lí Giai Nhân cũng đã là sinh viên Đại học X, vì vậy Tần Khoa mời Lí Giai Nhân dạy kèm cho hẳn vào ngày nghỉ.

Lí Giai Nhân nói, nói thật thì khi anh ấy nói muốn tôi dạy kèm thì tôi rất giật mình, phải biết rằng thành tích của Tần Khoa luôn đứng đầu khối. Vì vậy tôi mới hỏi anh ấy “Tôi kèm gì cho cậu được cơ chứ”, kết quả anh ấy nói với tôi “Chị kèm tôi môn văn đi”, tới tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ ánh mắt nhìn tôi không được tự nhiên của anh ấy khi nói những câu này, đó là lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt đó của anh ấy.

Lần dạy kèm đó kéo dài suốt hai năm trời, mặc dù không biết rốt cuộc có “kèm” thêm được gì không.

Vào kì nghỉ đông năm Tần Khoa học lớp mười một trường cũng mở lớp dạy kèm nhưng cuối tuần vẫn để Lí Giai Nhân dạy kèm tiếng Anh.

Lí Giai Nhân nói, hôm đó học xong, tôi trò chuyện với anh ấy. Tôi hỏi anh ấy muốn thi trường nào, anh ấy lại cúi đầu béc cam hỏi tôi đi học có bạn trai không. Tôi cười anh ấy nhiều chuyện, kết, anh ấy nhét cam vào tay tôi, đề tôi lên ghé hôn môi.

Tôi bỗng nhiên chịu không nổi nữa, tại sao tôi phải ngồi đây nghe những...thứ này?

Tôi đứng dậy muốn bỏ đi, ai ngờ một câu của Lí Giai Nhân lại khiến tôi gần như ngã ngồi xuống.

Cô ta nói, cô có biết không, Tần Khoa không còn là trai tơ nữa.

Tôi nỗ lực lấp lại vết thương trong lòng, qua hồi lâu, ngẩng đầu nhìn cô ta chăm chăm nói, nếu như cô muốn tôi nghe hết thì đừng thêm vào những chi tiết miêu tả dư thừa này nữa!

Lí Giai Nhân cười cười, gật đầu đồng ý.

Hai người từ lúc đó trở thành người yêu, nhưng vì Tần Khoa vẫn còn đang học cấp ba nên cuộc tình đó biến thành cuộc tình ngầm. Người biết được cũng chỉ có đương sự và anh họ. Cứ như vậy mãi tới năm Tần Khoa bước vào giảng đường Đại học Y cùng thành phố với Đại học X, hai người vì hiểu lầm mà chia tay, Lí Giai Nhân đi du học.

Lí Giai Nhân nói, trong thời gian đi du học tôi cũng có trở về, mỗi lần trở về tới trường tìm anh ấy thì anh ấy đều có một người bạn gái, nhưng thời gian với mỗi người bạn gái cũng không lâu, nhiều nhất tôi cũng không gặp được tới lần thứ ba. Cô hiểu điều đó có nghĩa là gì chưa?

Cô ta cười cười nói, bây giờ cô hiểu tại sao tôi lại hỏi cô như vậy rồi chứ?

Tôi nhìn cô ta hỏi, hiểu lầm mà cô nói là cái gì?

Nụ cười trên môi Lí Giai Nhân dập tắt, không trả lời.

Tôi nói, những gì cô nói cho tôi nghe chỉ là những gì cô muốn cho tôi nghe mà thôi, cho dù điều cô nói có là thật đi chăng nữa thì sự thật chắc chắn cũng không chỉ có như vậy. Cô không nói ra lần “hiểu lầm” đó, Tần Khoa không tha thứ cô chắc chắn cũng vì không thể tha thứ được.

Một lát sau, Lí Giai Nhân nói, vậy thì sao? Chỉ dựa vào tốc độ thay bạn gái này tôi dám khẳng định, Tần Khoa hận tôi thì có hận, mặt trái của hận cũng chính là yêu. Mà cô có dám khẳng định, cô không phải là một người trong số những người bạn gái đó?

Tôi đứng dậy nói, anh ấy có thích tôi hay không trong lòng tôi biết rất rõ, mà bây giờ anh ấy có còn thích cô hay không, cũng chỉ có cô hiểu rõ nhất thôi.

Nói xong, tôi quyết đoán rời khỏi tiệm trà.

Lúc nói với Lí Giai Nhân thì vô cùng tự tin, quay lưng lại trong lòng tôi lại vô cùng bất an.

Lí Giai Nhân nói hẳn đã từng đổi rất nhiều bạn gái, tôi nhớ rõ lúc vừa yêu nhau tôi từng hỏi Tần Khoa đã yêu đương bao nhiêu lần, mối tình đầu có từ khi nào, Tần Khoa chưa bao giờ thẳng thắn trả lời tôi. Lẽ nào những gì Lí Giai Nhân nói là thật? Tất cả đều vì cô ta sao?

Tôi gõ gõ trán nói với chính mình phải bình tĩnh, những gì chúng tôi cùng trải qua, những kỉ niệm tích góp từng chút một, tình cảm của Tần Khoa với tôi không phải là giả.

Lúc quay lại nhà Tần Khoa, bố mẹ hẳn đều đi ra ngoài, chỉ có Tần Khoa ở nhà.

Vừa vào nhà hẳn liền cau mày hỏi tôi, em đi đâu mà lâu vậy, còn tắt điện thoại nữa, không phải khiến người ta lo lắng sao? Anh còn nghĩ là em đi lạc rồi.

Tôi nhìn hẳn nói, em đi gặp Lí Giai Nhân.

Tần Khoa ngây ngẩn cả người, rất nhanh bình tĩnh trở lại nói, thật không.

Tôi lấy điện thoại ra, chỉ vào miếng ngọc Quan Âm hẳn mang từ nhà đến cho tôi, hỏi, ai cầu cho anh?

Tần Khoa nhìn tôi không nói gì.

Tôi bật cười, là Lí Giai Nhân cầu đúng không? Miếng ngọc Quan Âm này, hôm nay em nhìn thấy trên cổ cô ta một miếng giống hệt. Chỉ có em cứ như một đứa ngốc, suốt ngày mang thứ tình địch tặng bên người.

Nói xong, tôi bắt đầu gỡ miếng ngọc Quan Âm đó ra, nhưng làm cách nào cũng không gỡ ra được, tôi nổi giận bứt sợi dây, tay rất nhanh bị hằn ra dấu.

Tần Khoa chạy lại cầm cổ tay tôi muốn ngăn tôi lại, tôi giãy dụa, hấn đơn giản vút điện thoại lên sô pha.

Tần Khoa giữ tôi lại nói, em đừng nóng, nghe anh nói đã. Lần trước mẹ anh bị ngã là nhờ Lí Giai Nhân nhờ bạn chăm sóc. Lúc đó cô ta đi cầu miếng ngọc đó ẹ anh nói để cầu bình an. Mẹ anh mê tín cũng muốn anh mang một miếng như vậy, lúc đó anh cũng không nghĩ nhiều, sau đó trở lại quên gỡ ra bị em nhìn thấy. Miếng ngọc đó chỉ có như vậy thôi, không có gì to tát hết, nếu em không thích thì vút đi cũng được. Nhưng đừng nghĩ bậy bạ, được không?

Nói xong hấn vươn tay muốn ôm tôi vào lòng, tôi đẩy hấn ra, ngửa đầu nhìn hấn, Tần Khoa, có phải anh thấy em rất ngu ngốc, có phải anh nghĩ chỉ cần anh không nói thì với đầu óc của em thì cái gì em cũng không biết không?

Tôi cảm giác được bàn tay hấn trên tay tôi cứng đờ.

Tôi gạt tay hấn ra, cuộc nói chuyện của anh và Lí Giai Nhân vào tối hôm Quốc Khánh em nghe hết rồi, hôm nay gặp nhau cô ta cũng nói hết rồi, không cần gạt em về cuộc tình của hai người nữa! Còn nói em suy nghĩ nhiều nữa sao!

Tần Khoa thở dài, tiến lên ôm tôi.

Tôi lại muốn giãy dụa, hấn ôm rất chặt, đó thật ra không phải là “ôm” nữa mà là gồng.

Tôi dùng lượng hô hấp còn sót lại gọi hấn, làm gì vậy, anh đang “Lấy thịt đè người” sao? Bỏ ra!

Tần Khoa không chịu bỏ ra, lại còn trêu chọc, đúng rồi, cứ như vậy, ngửa mặt lên hít thêm một chút không khí.

Tôi hận muốn chết, há mồm tính cắn cổ hấn, kết quả kĩ thuật không đạt tiêu chuẩn, chỉ cắn được cổ áo.

Tần Khoa cũng nghiêm túc, đề cầm lên đỉnh đầu tôi cố định tôi lại, lần này thì xong rồi, tôi từ đầu tới chân đều không động đậy được.

Tần Khoa từ trên đỉnh đầu tôi nói, chuyện Lí Giai Nhân qua lâu rồi, anh không nói với em vì đó không phải là chuyện gì vui vẻ đáng tự hào cho lắm. Hơn nữa cho dù nói với em thì ngoại trừ cho em thêm khúc mắc thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tôi trợn trắng mắt sau đó ý thức được hấn căn bản không nhìn thấy, tôi khinh thường, hừ, ai biết anh có nói thật không.

Hấn lại nói tiếp, em cũng biết rồi mà, bây giờ người anh thích là ai. Nếu như em lo lắng thì anh có tiền lẻ đây, bọn mình đi đăng ký.

Tôi rướn cổ, bây giờ anh thích ai vậy, Lâm Thanh Hà hả? Em không biết đó.

Hấn cười thờ dài, có lẽ là năm đó bị chuyện của Lí Giai Nhân kích thích, con mắt thẩm mỹ phát sinh biến dị nghiêm trọng. Nếu không làm sao thích em được.

Heo rừng ngu ngốc làm cách nào cũng đâu không lại thợ săn nham hiểm.

Hấn luôn biết làm cách nào để tôi đầu hàng, đồng thời một phát là trúng.

Giọng điệu bắt đầu dĩ nhiên như vậy, lời nói ngọt ngào như vậy liền khiến tôi nộp vũ khí đầu hàng.

Ai thêm quan tâm trước đây hấn như thế nào, chỉ cần hấn thật lòng thích tôi là được rồi.

Tôi dựa vào lòng hấn có chút ác độc nghĩ, tiếc là trên đầu không có máy ghi âm, nếu ghi âm khúc vừa rồi đưa cho Lí Giai Nhân nghe thì tốt biết mấy.

Sau đó tôi biết Tần Khoa có đi tìm Lí Giai Nhân.

Đó có lẽ là lần nói chuyện cuối cùng của bọn họ, chỉ hy vọng sau này trong cuộc sống của tôi sẽ không xuất hiện người này nữa.

Ngày bảy tháng mười tôi lên tàu về nhà.

Mới ra cửa liền đụng phải Lí Giai Nhân.

Tần Khoa nắm tay tôi, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô ta.

Lí Giai Nhân cười nói, tôi chỉ tới tiễn hai người thôi. Sau này chắc không gặp lại Giang Văn nữa, tốt xấu cũng quen biết nhau một hồi, kẻ làm chị đây tặng em một món quà nho nhỏ.

Đó là một máy mp3 của Apple, tôi theo bản năng từ chối, Lí Giai Nhân lại cười, coi như quà tạm biệt đi, có lẽ sẽ có sự ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Lên tàu, tôi mở hộp ra, một máy mp3 rất đẹp.

Tôi nói giỡn với Tần Khoa, em còn tưởng trong này là bom kìa.

Mở mp3, pin đầy.

Trong máy có một bài hát, tôi nhét tai nghe vào, ngạc nhiên phát hiện có rất nhiều tạp âm, có lẽ là một đoạn ghi âm.

Ha ha, nói ra tôi và Lí Giai Nhân thật có duyên. Tôi mới nghĩ tới chuyện tặng cô ta một đoạn ghi âm, cô ta lại thật sự tặng tôi một đoạn ghi âm của Tần Khoa và cô ta.

Phải nói cho tới bây giờ tôi mới được chứng kiến sức mạnh của Lí Giai Nhân.

Đoạn ghi âm đó cắt rất chuẩn, ngắn gọn vắn tắt, đậm trùng chỗ hiểm.

Đầu tiên là giọng của Lí Giai Nhân: anh nói không phải vậy, anh nói anh nghiêm túc với Giang Văn, vậy anh nói thử xem tại sao lúc anh mới bắt đầu yêu đương với cô ta lại là thời gian trước khi em trở về? Còn tại sao Lễ tình nhân năm đó em tới tìm anh, đầu tiên anh tắt máy không nhận điện thoại, sau đó lại khởi động máy gửi tin nhắn cho em biết anh và cô ta đi ăn ở đâu, đợi tới khi em chạy tới anh rõ ràng thấy em lại giả vờ như nhìn không thấy?

Tôi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tần Khoa ngồi đối diện.

Trong đoạn ghi âm hần im lặng hồi lâu, mới mở miệng nói, đúng vậy, mặc dù ban đầu tôi không có ý định nghiêm túc...

Tôi tháo tai nghe xuống, không cần phải nghe nữa.

9. Chương 17-18

Chương 17: Đây có phải là tình yêu không?

Nhìn Tần Khoa, trong phút chốc có cảm giác hoảng hốt, có phải từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy rõ hần không.

Xung quanh ồn ào nhốn nháo, nhưng trong hoàn cảnh ồn ào như vậy dường như tôi lại nghe được tiếng sôi “Ừ ực” của máu trong mạch máu mình.

Tần Khoa là người khôn khéo cỡ nào, hần nhận ra có gì đó không ổn, vừa định mở miệng nói gì đó thì tôi xiết chặt tay hung hăng ném chiếc mp3 kia về phía hần, đồ khốn nạn!

Không muốn nhìn thấy hấn nữa, cầm lấy ba lô, xoay người chen qua đám người đi về phía cửa toa.

Tay bị kéo lại, tôi quay đầu nhìn lên với hấn, bỏ ra, khốn nạn!

Hấn cau chặt mày nhìn tôi, miệng hơi há ra nhưng không nói được điều gì.

Tôi ra sức giãy dụa hô to, bỏ ra! Anh có bỏ ra không? Đồ chết tiệt bỏ ra mau lên!

Tần Khoa một tay xiết chặt cổ tay tôi, tay kia vươn ra muốn kéo ba lô của tôi, hấn nói, cho dù có chuyện gì đi nữa thì em bình tĩnh đi đã được không.

Tôi nhìn vào mắt hấn nói, ha, sao anh vẫn còn không biết xấu hổ nói những lời như vậy?

Tôi lại cúi đầu nhìn cổ tay bị hấn nắm nói, anh luôn nghĩ rằng tôi dễ khống chế đúng không.

Nói xong câu đó, tôi cúi đầu xuống, hung hăng cắn vào tay hấn.

Lúc đó tôi chỉ hận chỗ tôi cắn không phải là cổ hấn, chuyện khẩu hạ lưu tình cũng không cần mơ, chưa được bao lâu tôi đã ngửi thấy mùi máu.

Tần Khoa rút cuộc bỏ tay ra, tôi giãy ra chạy về phía cửa toa.

Một lát sau, Tần Khoa cũng mang theo hành lý chạy xuống tàu lửa, nhìn xung quanh đám người đông đúc, vừa gọi điện thoại vừa cao giọng kêu “Giang Văn”.

Khi thấy hấn đi xa dần dọc theo sân ga, tôi mới từ cửa toa bên cạnh leo lên tàu lửa.

Còi tàu kéo dài, tàu lửa chậm rãi khởi hành.

Tôi một mình nằm xoài ra trên bàn, dây thần kinh này giờ kéo căng rồi cuộc cũng nói lỏng, nghĩ tới đoạn ghi âm đó, nước mắt rồi cuộc khống chế không được rơi xuống.

Đó là gì vậy? Đó có phải là tình yêu của tôi không?

Tổn sức cân nhắc, vì hấn khổ vì hấn cười, mà với Tần Khoa nó chỉ là một trò chơi nửa vời.

Những gì đã trải qua, tôi tự cho là đã cảm nhận được sự thật lòng của hấn, thậm chí còn cảm thấy dương dương tự đắc, vậy mà cuối cùng tất cả những điều đó chỉ là màn kịch hấn diễn cho Lí Giai Nhân xem.

Nằm sắp trên bàn khóc một hồi, mặc dù không bị ai thấy nhưng rất dễ bị nước mũi tồn hàng làm nghẹt.

Tôi phải ngẩng đầu lên, há miệng ra thở.

Vừa nhấc đầu lên liền đảo mắt nhìn thấy một người, làm tôi giật cả mình, quay đầu lại nhìn, thì ra là một cậu bé dơ ồm, trên mũi đeo thò lò nước mũi màu xanh ngọc bích trong sáng há hốc mồm ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi vừa rút nước mắt vừa ác độc trừng nó, nhìn gì mà nhìn!

Bộ dáng lúc đó của tôi không dính dáng tí tẹo nào tới chữ hiền lành cả, rồi cuộc làm nó khóc.

Nó khóc vô cùng đau khổ, tâm trạng cũng lây cho nhau, tôi càng đau khổ hơn.

Vì vậy trên tàu lửa hai chúng tôi cứ như vậy mặt đối mặt gào khóc thật to, đúng là tương cổ vô ngôn, duy hữu lệ thiên hành.

Tàu lửa chạy băng băng về ga, tôi cứ một đường khóc trở về.

Về tới nhà, bước lên mảnh đất quen thuộc, tôi xách hành lý, bắt đầu lang thang không mục đích trên đường.

Không muốn về nhà, lại không biết đi đâu, tới khi trời tối, tôi mới nhớ ra còn có Diệp Phàm.

Đợi tới khi Diệp Phàm cỡi chiếc mô tô chạy như bay tới thì tôi đang ngồi cạnh buồng điện thoại công cộng.

Hấn ở đằng sau thô lỗ kêu, Ê! Chị coi tôi là lừa thò hàng hả? Báo địa điểm xong là gác máy, cho dù có là lừa thì cũng cần giao lưu tình cảm chứ!

Đợi tới khi tôi quay mặt lại, cậu ta bật người im bật không nói gì ngẩn ra, nhìn tôi hỏi, chị sao vậy?

Tôi đi qua bò lên yên sau, ôm ba lô trước ngực, ồm ồm nói với cậu ta, không phải nhà cậu có rất nhiều nhà sao? Tùy tiện tìm một chỗ hẻo lánh không có ai cho tôi ở nhờ vài ngày, tiền thuê nhà đợi khi nào tôi tốt nghiệp kiếm được tiền thì sẽ trả lại cậu gấp đôi.

Cậu ta nhìn tôi, tôi tránh né ánh mắt cậu ta, nhìn chăm chăm vào nhãn hiệu trên ba lô.

Rốt cuộc cậu ta cũng không hỏi gì nữa, cởi mũ bảo hiểm ra đội lên đầu tôi, sau đó nổ máy đi.

Xe dừng trước một khu căn hộ hiện đại rất to, tôi nói với Diệp Phàm, tôi nói chỗ hẻo lánh không có ai.

Diệp Phàm xách ba lô của tôi nói, đúng vậy, nhà của tôi đã một thời gian dài không có người ở, rất hẻo lánh.

Theo cậu ta lên lầu, vào nhà, cậu ta chỉ vào một căn phòng nói với tôi, mấy bữa nay chị cứ ở phòng tôi, ông già nhà tôi căn bản không hề ở nhà, tôi ở phòng ông ấy.

Tôi gật đầu.

Điện thoại di động đã tắt máy từ lâu, tôi dùng điện thoại của nhà cậu ta gọi điện ẹ tôi, nói cho bà tôi về trường trước rồi.

Diệp Phàm hỏi tôi, à ừm, chị đói bụng chưa? Tôi gọi món cho hai người nhé?

Tôi lắc đầu, nói với cậu ta “Đừng quan tâm đến tôi”, sau đó đóng cửa lại ngã lên trên giường.

Lấy điện thoại di động ra, ngón tay đặt trên nút khởi động máy, một lát sau lại dời đi, vùi đầu vào gối.

Diệp Phàm đứng ngoài gõ cửa, này, đi ra ăn gì đi.

Tôi không trả lời, cậu ta lại gõ cửa, này, xỉu rồi à? Đi ra ăn gì đi.

Tôi dùng giọng mũi nặng nề nói với cậu ta, đã nói không ăn là không ăn, đừng lo cho tôi!

Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa.

Nằm cong người trên giường, ánh đèn của hàng vạn gia đình hắt vào từ cửa sổ, hắt vào khiến tôi cảm thấy thật hoang vắng.

Bây giờ Tần Khoa đang làm gì? Đang nhớ tôi, hay đã mặc kệ tôi rồi? Tần Khoa...Tần Khoa...Tần Khoa...

Mơ màng ngủ tỉnh ngủ tỉnh, từ ban đêm tới ban ngày, lại từ ban ngày tới ban đêm.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp thảo nguyên xanh biếc, Tần Khoa đang ngồi trên tảng đá nâng má suy tư.

Tôi đi tới hỏi hấn, anh đang làm gì vậy.

Tần Khoa thì thào nói, đầu anh đau quá.

Tôi nói, đừng sợ đừng sợ, để em xoa cho anh.

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên đầu hấn, vẽ mặt Tần Khoa rất đau khổ, đừng, đau quá.

Tôi hoảng hồn, lấy tay ra.

Lúc này, một chiếc nắm thật to mọc lên từ đỉnh đầu Tần Khoa.

Tần Khoa vươn tay lên, hái chiếc nắm trên đầu xuống, cười nói với tôi, cả đời anh chỉ kết được một chiếc nắm này thôi, này, cho em. Tôi vô cùng hài lòng, vui cười hơn hử hử, thật hả thật hả?

Tần Khoa gật đầu, đưa nắm qua cho tôi.

“Rầm!” một tiếng phá cửa khiến chiếc nắm thần vắng ra, tiếp đó là tiếng rống to của Diệp Phàm, này, chị chết rồi à?! Không ra tôi phá cửa đó!

Không phải cậu đang đập cửa rồi đó sao? Tôi đứng trước cửa quát, này này!!! Đã nói là cậu đừng động tới tôi rồi mà?! Tôi không ra đó, nhóc con xấu xa cút xa đi!

Cửa im lặng một chút, tới khi lại mở miệng thì giọng của Diệp Phàm hơi hạ xuống, cậu ta nói, chị mở cửa!

Tôi nói, cậu mà dong dài nữa là tôi lấy nước mũi chùi lên ga giường cậu đó.

Cửa không hề nhúc nhích.

Tôi nằm thẳng trên giường, nhìn trần nhà.

Một lát sau, cửa lại một lần nữa truyền tới tiếng bước chân, Diệp Phàm dùng giọng điệu bình thường nói, chị không ra đúng không?

Tôi cũng bình tĩnh lại nói năng đàng hoàng với cậu ta, Diệp Phàm, tôi biết cậu quan tâm tôi, nhưng tôi muốn một mình...

Nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị một búa của Diệp Phàm ngắt lời.

Cửa “rầm rầm” một tiếng bị hấn đá văng ra, Diệp Phàm vác búa đứng ở cửa, mặt hung ác y như Quỷ Dạ Xoa dưới Âm Phủ lên vậy.

Đúng vậy, cậu ta dùng chìa khóa mở cửa, mà chốt an toàn lại bị một búa của cậu ta đập gãy luôn.

Tôi giật mình nhìn cái chốt an toàn bị chặt xuống kia cùng với miếng gỗ dính liền với nó, cậu ăn trứng gì à? Bị động kinh hả?

Diệp Phàm bỏ búa xuống, ngạo nghễ nhìn xuống tôi, nói, đi ra ăn gì đi.

Tôi cười nhạt, tôi dễ dàng để cậu làm gì thì làm như vậy sao? Tôi đã nói rồi tôi không cần cậu quan tâm, bây giờ cậu đi ra ngoài cho tôi đi.

Tôi nằm trên giường theo hình chữ số “7”, lưng quay về phía cậu ta.

Thằng nhóc này chắc là bị mắc bệnh bò điên, dám nhắc tôi lên, lại còn vọng tưởng khiêng tôi ra ngoài nữa chứ.

Rốt cuộc cũng đánh giá thấp cân nặng của tôi, chân cậu ta lão đảo một cái.

Tôi điên lên rồi, giơ nắm đấm lên, đấm một phát lên chỗ Tàn Khoa mọc nắm trong giấc mơ của tôi trên đầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm hô một tiếng “Á –” rồi ngã xuống đất.

Tôi xoa tay nói với cậu ta đang ngồi dưới đất, đã nói là đừng chọc tôi.

Diệp Phàm ngồi dậy, xoay người giơ tay lên nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nhìn, hay thật, chốt an toàn bị chặt xuống rốt cuộc cũng báo được mối thù một nhát búa rồi.

Diệp Phàm ngã lên chốt an toàn, khuỷu tay bị thương.

Cuộc đời của tôi sao mà nhấp nhô dữ vậy?

Tôi vốn chỉ muốn tìm một không gian kín đáo nho nhỏ, một mình im lặng, tử mĩ nghĩ lại cũng được, chán chường một chút cũng được, chỉ có một nguyện vọng nhỏ xíu xiu đó thôi mà cũng không đạt được.

Vết thương trong lòng vẫn đang đổ máu ào ào, bây giờ lại phải xử lý miệng vết thương cho thằng nhóc này.

“Á, chị nhẹ tay chút đi! Chị đang gấp vụn gỗ hay gấp thịt vậy?”

Tôi cầm nhíp khơi một cái, nói với cậu ta, có ngon thì tự mình làm.

Dán băng OK lên cho cậu ta, Diệp Phàm nói, nếu đi ra rồi thì ăn gì đó đi được không?

Tôi liếc cặp mắt cá chết nhìn thức ăn trên bàn, cậu mua à?

Diệp Phàm tự hào gật đầu, không chỉ có vậy đâu, tốn nhiều tiền mới mua được đó, cho tôi chút mặt mũi đi. Nhưng mà lạnh mất rồi, phải hâm lại.

Tôi gãi đầu, hâm gì nữa, đi ra ngoài ăn khăng cơ cơ đi.

Diệp Phàm nói, khăng cơ cơ là cái gì, cửa hàng mới mở hả?

Tôi bỏ tay xuống, vả miệng, nói nhảm, là KFC.

Mua một hộp đùi gà cánh gà về, khui vài chai rượu của bố Diệp Phàm, chúng tôi đi chân trần ngồi trên sàn nhà bắt đầu uống thả cửa.

Diệp Phàm nói, à ờ, có phải chị và Tần Khoa cãi nhau không? Ủi chà ủi chà ủi chà, chị đừng trêu tôi. Nhưng mà giờ là thời đại nào rồi cơ chứ, làm gì có ai xa ai mà không sống nổi đâu? Cũng có mình chị thôi, bình thường kiêu ngạo vô cùng, bây giờ lại rúc trong xó này buồn rầu, nửa sống nửa chết, đúng là suy đồi.

Tôi nhìn cậu ta, cậu biết khỉ gì.

Diệp Phàm hừ một tiếng, tôi biết khỉ gì? Chị thì chả hiểu khỉ gì cả. Nếu như chị tiếp tục như vậy ở nhà tôi thì chừng nào chán thì đi đi, tôi cũng không muốn phát hiện xác nữ trong nhà mình.

Tôi đột nhiên vươn đầu tới trước mặt cậu ta.

Cậu ta biến sắc, bắt đầu cà lăm, chị...chị làm gì vậy?

Tôi mở miệng, “Ừ –” một luồng khí có thành phần phức tạp phả ra.

Diệp Phàm nhảy dựng lên, khỉ thật!

Tôi đá ghế một cái, ai biểu cậu khỉ thật nè.

Diệp Phàm ngồi phịch lên ghế, tay ôm lưng ghế, vẻ mặt y như đi đại tiện vậy.

Tôi nói vô cùng thâm thía với cậu ta, sau này nếu cậu còn muốn an ủi ai thì ngàn vạn lần không nên dùng cách này, tố chất tâm lý của chị đây tốt, nếu như yếu hơn một chút thì nghe cậu nói xong là đi tự tử liền đó. Chị đây là ai? Chị ăn phân còn nhiều hơn chú mày ăn cơm nữa, đạo lý này làm sao mà chị không hiểu cơ chứ.

Diệp Phàm bỗng nhiên cười vô cùng nham hiểm, tôi hỏi, cậu muốn gì?

Cậu ta nói, chị ăn phân nhiều hơn tôi ăn cơm.

Tôi ngẫm lại, cậu uống say rồi, nghe nhảm đó.

Cậu ta nói, không phải! Rõ ràng là chị nói như vậy.

Tôi nói, đồ ngu, đúng là cậu uống say rồi.

Cậu ta nói, khỉ thật! Chị đừng có đánh trống lảng! Rõ ràng là tôi nghe được.

Tôi nói, khỉ thật khỉ thật! Bà đây đâu có nói gì!

Từ lúc đó, đối thoại của chúng tôi chuyển dần sang hướng quỷ dị, bắt đầu từ việc tranh cãi câu nói kia lại vòng qua thảo luận rốt cuộc ai uống say rồi lại đấu xem tửu lượng ai lớn hơn.

Kết quả rất hay, hai người cùng say quắc cần câu luôn.

Hôm sau tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Tiếng chuông đó kiên trì không ngừng vang lên, đánh thức cả tôi vốn đang ngủ say dậy.

Tôi ngồi dậy trên sofa, dùng chân đá đá Diệp Phàm đang nằm trên đất, cậu ta nằm sấp trên đất hồi lâu không hề nhúc nhích.

Tôi cũng buồn ngủ muốn chết, hùng hù hỏ hỏ nghe điện thoại, tới khi cầm điện thoại lên mới ý thức được là không phải điện thoại của nhà mình, không nên nghe.

Tôi alo hai tiếng đầu bên kia mới trả lời, là một cô gái, hỏi, đây có phải là nhà Diệp Phàm không?

Tôi vội vàng nói, đúng vậy đúng vậy, cô chờ một chút.

Tôi chạy về đá Diệp Phàm mấy cú thật mạnh, rốt cuộc cũng gọi cậu ta dậy được.

Cậu ta trở mình nằm ngửa trên đất mơ mơ màng màng nói, khỉ thật, muốn chết à.

Tôi nói, cậu muốn chết thì có, bạn gái cậu gọi điện thoại kìa, còn không đi nghe đi.

Cậu ta nghe vậy chậm rì rì đứng dậy, lại chậm rì rì đi ra chỗ điện thoại.

Tôi gấp tới mức hận không thể dùng chổi quét cậu ta tới luôn.

Diệp Phàm gác máy, tôi hỏi cậu ta, là bạn gái đúng không.

Cậu ta gỡ mái tóc rối bởi gậy đầu.

Tôi lại hỏi, nói mới nhớ sao cậu không đi học? Khai giảng rồi đúng không?

Cậu ta bĩu môi, sao không đi? Chẳng qua trong phòng có một đứa chân hôi quá nên tôi mới về nhà ngủ thôi.

Đây là ưu thế lớn nhất của việc học trường gần nhà.

Cậu ta rửa mặt, thu dọn đồ đạc xong bắt đầu chuẩn bị đi học.

Lúc gần đi cậu ta nói, nếu khi tôi về còn thấy chị nằm đây như con lợn chết thì tôi sẽ nói ẹ chị là chị ở đây.

Nói xong cậu ta vội vàng đi ra đóng cửa lại, giống như sợ tôi chạy qua K cậu ta lắm vậy.

Sắp xếp lại phòng một chút, tôi ngồi trên sofa, lấy điện thoại di động ra, mở máy.

Sau khi tiếng khởi động máy kết thúc là một tràng chuông báo tin nhắn.

Tôi hít sâu một hơi, mở hộp tin nhắn ra.

Bốn mươi hai tin nhắn, có của Giang Tình, của Điền Lan, còn lại ba mươi tám cái là của Tần Khoa.

Xem một cái, lại xóa một cái. Đợi tới khi xóa hết rồi, trong lòng lại cảm thấy rối bời.

Hắn nói “Anh thích em thật lòng”, nhưng tại sao nhìn chữ “thích” này lại khiến tôi đau lòng quá vậy.

Khoảng ba giờ chiều, Diệp Phàm quay lại.

Xách theo mấy chiếc túi, vừa vào cửa liền ồn ào, ờ, tôi mua cá này, tôi sẽ cho chị nếm thử món cá hầm của tôi ngay lập tức.

Tôi đặt túi lên trên bàn nói, may mà cậu về sớm. Có tiền không? Thẻ ATM của tôi để ở trường rồi, cậu cho tôi mượn ba trăm, chừng nào về tôi trả lại cho cậu.

Diệp Phàm đang đi vào bếp chợt dừng lại, xoay người hỏi, sao vậy? Chị phải về trường hả?

Tôi gật đầu, ừ, hôm nay phải về.

Cậu ta xoay hẳn người lại bỏ túi xuống nói, thấy tốt hơn chưa?

Tôi nói, cái gì tốt hơn? Bạn tôi nói là ở trường có việc phải về, tôi là người coi trọng việc học hành đó nha.

Diệp Phàm “Xì” một tiếng, đi tới mở bóp, lấy ba trăm đồng ra đặt trước mặt tôi, sau đó không nói gì nữa, mang cá vào bếp.

Tôi cầm tiền bỏ vào túi, vào bếp, Diệp Phàm đang cầm dao điên cuồng làm cá.

Tôi đứng cạnh nói, cậu đối xử với một thi thể như vậy thì sau này sẽ bị dày xuống Địa Ngục đó.

Diệp Phàm liếc tôi một cái, tiếp tục chặt chặt.

Tôi nói, vậy cậu cứ từ từ chặt, tôi đi đây. Còn nữa, hai ngày nay cảm ơn cậu, tạm biệt.

Cậu ta không nói gì, tôi cầm túi nhìn cậu ta một cái rồi đi.

Đi xuống lầu, ra khỏi khu, vừa mới chuẩn bị leo lên một chiếc taxi, phía sau vang lên tiếng động cơ “Rùm rùm”.

Tôi quay đầu lại hỏi, ủa, không chặt cá nữa hả.

Diệp Phàm trợn mắt, không phải chị muốn ra ga sao? Lên đi!

Xe máy đi rất nhanh, vừa leo lên là tới ga ngay lập tức.

Tôi nhảy xuống, muốn cảm ơn cậu ta một tiếng, nhưng Diệp Phàm lại không thèm quay đầu lại đi luôn.

Mua vé, lên tàu, tới tới là về tới trường.

Về tới phòng ngủ, Điền Lan kéo tôi ra ngoài hỏi, mày với Tần Khoa sao vậy? Hôm qua hần gọi điện thoại hỏi tao mày về chưa, hôm nay lại tới tìm tao nói nếu mày về thì gọi điện thoại báo cho hần. Nhìn vẻ mặt của hần là biết ngay bọn mày có chuyện rồi, hỏi hần hần cũng không nói. Bọn mày cãi nhau gì vậy?

Tôi nói, lần này không phải là cãi nhau.

Ngồi trên cầu thang, tôi nói hết mọi chuyện cho Điền Lan.

Nó nghe xong, hồi lâu không nói gì, sau đó lại thở dài nói, rắc rối quá, sao lại như vậy chứ.

Tôi nhìn ngón chân nói với nó, mày đừng nói với hần là tao về rồi, bây giờ tao chưa biết phải nói gì với hần.

Điền Lan hỏi, cứ để người ta lên trời xuống đất tìm mày như vậy à?

Tôi không nói gì.

Điền Lan lại hỏi, vậy giờ mày tính sao, muốn làm như thế nào?

Tôi lắc đầu, không biết.

Không phải vấn đề nào trên thế giới này đều là câu hỏi đúng sai, không phải chỉ dùng to be or not to be là có thể trả lời được.

Đối với vấn đề Tần Khoa, tôi không nghĩ được, không dám nghĩ, có nghĩ cũng nghĩ không ra. Giống như cả người tôi đang bị một đám sương muối bao quanh, phân biệt không rõ phương hướng, nhưng lại khiến trái tim bị ăn mòn, thương tích đầy mình.

Hôm sau điền đơn đăng kí nộp cho thầy hướng dẫn.

Thầy hướng dẫn nhìn tôi nói, với thành tích của em thì cơ hội được chọn với đơn này là rất nhỏ.

Tôi cúi đầu với thầy một cái, thưa thầy, em biết trước đây em ham chơi lười học, nhưng từ giờ em sẽ cố gắng hết sức.

Thầy hướng dẫn sững sốt một chút, ừm, có tinh thần tiến tới là được.

Tôi ép chính mình tới phòng tự học, ép chính mình đọc quyển giáo trình môn chuyên ngành xấu đã man kia, ép chính mình tới Góc tiếng Anh, ép chính mình tiến hành những cuộc đối thoại Where are you from? What's your name? What's your major? với những người đó.

Có đứa bạn trêu chọc, sao vậy Giang Văn, tự nhiên lại trở nên hăng hái, bị kích thích hả?

Những câu nói vô tâm của những người ngoài kia lại thường là mặt khẩu mở ra sự thật.

Đúng vậy, tôi bị kích thích.

Không bị kích thích thì làm sao học như thế này được? Một quyển từ vựng dày cộm trong vòng ba ngày tôi đã dò lại hai lần.

Điền Lan vượt quyển sách đó cảm thấy thật khó tin, thật ra cũng không có gì kỳ quái, chỉ cần trong đầu nhảy ra hai chữ Tần Khoa thì tôi lại xem một tờ, cứ như vậy dò qua hai lần.

Tôi muốn tạo ình một vỏ bọc thật cứng rắn, tôi muốn nói cho hần cho dù như thế nào thì tôi cũng sống rất tích cực.

Chiều hôm thứ tư, tôi lại đi Góc tiếng Anh.

Đối thoại với tôi là một sinh viên trường khác, tiếng Anh nói khá tốt.

Kể từ câu thứ tư tôi đã không hiểu anh ta nói gì cho lắm, chỉ có thể nắm một vài từ sau đó suy diễn ra đại ý.

Đây không phải rèn luyện khẩu ngữ mà là khảo nghiệm sức tưởng tượng.

Tôi triển khai nụ cười xã giao nhìn anh ta, trong lòng mắng thầm, mẹ ơi, trình độ như anh rồi còn đi luyện gì nữa, đứng trước gương lắm lắm là đủ rồi.

Tới khi tôi nhin không nổi nữa chuẩn bị bí tiểu thì người đối diện rút cuộc nói một câu tôi hiểu được, anh ta cố ý nói chậm rãi, bây giờ tôi còn độc thân, cậu muốn làm bạn gái của tôi không?

Về mặt ngữ ngôn kia giống như đang ban ơn cho tôi vậy.

Tôi trầm tư, câu “Bạn gái cái đầu anh” dịch sang tiếng Anh như thế nào nhỉ.

Một bàn tay bỗng nhiên kéo tôi lại từ sau lưng, một người sử dụng âm điệu quen thuộc nói, I’m sorry, but she is not available.

Ngữ điệu Mỹ duyên dáng cỡ nào nha, tôi giật mình, không nói gì bỏ chạy.

Chạy trốn hoàn toàn là một hành vi vô thức.

Nhưng mà vừa bỏ chạy thì người đằng sau cũng đuổi theo, lại còn diễn hoạt cảnh “Sao cô lại chạy, anh không đuổi theo thì làm sao tôi lại chạy, cô không chạy thì làm sao tôi đuổi theo” kinh điển.

Còn chưa kịp chạy được vài bước thì đã “Hả – á”.

Tôi không biết chuyện gì xảy ra, tại sao cuộc đời tôi bị thảm dữ vậy?!

Con mẹ nó tại sao ven đường lại mở nắp cống, miệng cống bị thằng cha nào chôm đi rồi, mang về nhà làm bánh nướng ăn hả?

Tôi đứng trong ống cống khô queo nhìn trời xanh muốn khóc, có phải ông muốn đùa giỡn con tới khi con chết thì ông mới vừa lòng không?

Mọi chuyện luôn xuất hiện trong hoàn cảnh xấu hơn mọi khả năng tôi dự đoán, tôi đứng trong ống cống được Tần Khoa và một nam sinh thấy việc nghĩa hăng hái làm khác lôi lên.

Tần Khoa nói, sao thấy anh lại bỏ chạy? Trốn anh tới mức đó sao?

Tôi cười nhạt, làm gì có, chẳng qua thấy anh còn ghê tởm hơn ăn cao da chó thôi.

Tần Khoa bị tôi làm ngen lời.

Một lát sau, hần vươn tay ra tính kéo tôi bị tôi hất ra.

Hần thở dài nói, bọn mình nói chuyện được không.

Tôi nghiêng đầu, còn gì để nói.

Tần Khoa nói, đoạn ghi âm trong mp3 anh nghe rồi, anh biết em đang giận cái gì, nhưng sự thật không hoàn toàn như em nghĩ. Anh thừa nhận, mới đầu...

Tôi phần nộ ngắt lời hần, đủ rồi đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!

Những câu tiếp theo hần định nói là ác mộng mấy ngày nay của tôi, quen thuộc tới mức tôi chịu không nổi việc nghe lại nó.

Tần Khoa còn muốn nói tiếp, tôi lấy tay bịt tai lại, hần cau mày tiến lên kéo tay tôi xuống nắm chặt lại, tôi oán hận nhìn hần, cúi đầu táp lên vết thương trên cổ tay hần.

Vết thương cũ vừa khép lại, lần này có thể ngửi được mùi máu nhanh hơn lần trước, nhưng mặc dù vậy tay Tần Khoa vẫn kiên định không bỏ ra, mặc tôi cắn.

Một chút máu tràn ra đầu lưỡi, tay Tần Khoa cầm thật chặt, đột nhiên tôi cảm thấy thật thất bại, dường như làm cách nào tôi cũng không đấu lại hần.

Không chống cự vô ích nữa, tôi buông lỏng khớp hàm, ngẩng đầu nhìn hắn, cười khổ với hắn, quả nhiên cùng một chiêu không dùng lại với anh được, anh muốn nói gì thì nói đi.

Tần Khoa nhìn tôi, chậm rãi nói, anh biết em hận anh, anh cũng biết mình rất khổ nạn. Anh thừa nhận lúc bắt đầu anh không hề có thái độ nghiêm túc, cũng không phủ nhận tất cả điều đó đều xuất phát từ tâm lý trả thù. Nhưng Giang Văn à, không phải vậy, anh phát hiện cảm giác của anh với em khác đi, anh thật sự thích em mất rồi. Sự biến hóa của tình cảm không có giới hạn rõ ràng, anh không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết nó bắt đầu từ lúc nào, anh chỉ biết rằng chỉ cần em ở cạnh anh anh sẽ cảm thấy rất thỏa mãn. Cảm giác an ổn phát ra từ tận sâu trong lòng này trước giờ anh chưa bao giờ có được. Giang Văn, anh thích em, điều này không đáng gì tới bất kì ai hết, đây là thật sự. Bọn mình bỏ qua quá khứ, cứ tiếp tục như trước, đừng suy nghĩ những chuyện không thoải mái này nữa.

Tôi nhìn hắn, sao lại nói dễ nghe vậy? Anh có biết mấy ngày nay tôi sống như thế nào không? Tôi không thể để đầu óc mình tỉnh táo được, vì hễ đầu óc tỉnh táo thì sẽ nghĩ tới hình ảnh của anh và Lí Giai Nhân. Tôi có thể không để ý tới chuyện anh giấu diếm tôi, thậm chí có thể không để ý tới chuyện anh từng phát sinh quan hệ với Lí Giai Nhân, nhưng tại sao anh lại có thể mang mục đích này mà yêu đương với tôi. Đây là mối tình đầu của tôi, anh muốn trả thù Lí Giai Nhân tại sao không tìm người khác? Tại sao anh lại phá hủy tình cảm của tôi? Anh không nghĩ tới rằng nếu tôi biết được sẽ đau đớn như thế nào sao?

Nước mắt rơi lên tay Tần Khoa hắn mới đột ngột buông đôi tay đang nắm chặt tay tôi ra.

Tôi cũng không muốn khóc, tôi muốn tỏ ra kiên cường trước mặt hắn, nhưng ngực khó chịu không chịu được.

Người ta thường nói gặp chuyện thì đừng quá đau buồn, tới khi gặp chuyện thì muốn khóc cũng khóc không được.

Nhưng đối với tôi mà nói điều đáng buồn nhất chính là bản thân tôi, tới bây giờ tôi vẫn không có cách nào hoàn toàn buông tha hắn.

Mặc dù tôi hận hắn, hận muốn chết, nhưng hận cũng chỉ là yêu dưới lớp áo khoác nguy trang ác độc mà thôi.

Tôi nói, tôi cũng không rõ, giữa chúng ta có tính là tình yêu không?

Tần Khoa tiến lên ôm tôi nhẹ giọng nói, anh xin lỗi sau này sẽ không như vậy nữa, anh thề sau này sẽ không như vậy nữa. Tha thứ anh, tha thứ anh lần này được không.

Tôi nhắm mắt lại lại mở ra, lướt qua vai hắn nhìn cột đèn đường bên cạnh nói, anh biết không, thật ra tôi là một người rất không có chí khí, tới bây giờ vẫn còn rất thích anh, cũng muốn quên hắn quá khứ này đi. Nhưng tôi không có cách, rất đau khổ. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến anh, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu, sẽ không tự chủ nghĩ tới hôm Lễ Tình nhân, trở lại khung cảnh đó, tôi đầy vui mừng dựa vào lòng anh, lại hoàn toàn không biết rằng Lí Giai Nhân ở cạnh đó, anh dung túng đùa giỡn với tôi cũng chỉ là đấu đá với Lí Giai Nhân mà thôi.

Tôi lấy tay che miệng Tần Khoa lại, anh đừng giải thích. Em đã bình tĩnh suy nghĩ rồi, nghĩ rất nhiều rất nhiều lần, lúc đó rốt cuộc anh có chút thật lòng nào không. Nhưng tới cuối cùng em mới phát hiện, cho dù đáp án em nghĩ ra như thế nào đi chăng nữa thì vết thương trong lòng em vẫn rỉ máu. Tần Khoa, anh quá khôn khéo quá cường thế, em không phải đối thủ của anh, cho dù có tiến hóa thêm hai đời cũng không đoán được anh đang nghĩ gì. Mẹ em đã từng nói với em, với chuyện bất lợi ỉn thì phải cắt đứt ngay. Bây giờ em rất khó chịu, khó chịu muốn chết, vì vậy em phải cắt đứt, em chỉ muốn giải thoát. Vì vậy, Tần Khoa.

Tôi nhìn mặt hắn, chúng ta chia tay thôi.

Ánh trắng màu trắng mà đèn đường màu cam giao hòa lại với nhau thành một màu kì dị, ánh lên khuôn mặt Tần Khoa càng rõ ràng hơn, hắn yên lặng nhìn tôi, chậm rãi hỏi, em nói gì?

Âm điệu ổn định cho thấy có nguy hiểm, tôi vô thức lùi về sau một bước. Lùi xong lại tự mắng mình vô dụng, tới nước này rồi còn sợ gì nữa.

Nghĩ như vậy, tôi lại tiến về trước hai bước.

Tôi nói với hắn, nếu tiếp tục thì chỉ có đau khổ mà thôi, chia tay thôi. Như vậy với chúng ta đều...

Tôi còn chưa nói xong, còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã bị hắn kèm chặt, môi hắn cứ như vậy ép xuống.

Như thế này thay vì nói là hôn vì nói là cắn thì đúng hơn.

Tôi giãy dụa, hắn đè lại, tôi lui ra sau, hắn áp sát tới, liên tiếp khiến tôi không có cả cơ hội để thở.

Tôi tức giận tới mức rút mạnh tay ra bóp cổ hắn, hắn liền trối chéo hai tay tôi ra sau lưng.

Tôi tựa như châu chấu trong mạng nhện, cho dù giãy dụa như thế nào thì cũng chỉ là phản kháng vô ích.

Đợi tới khi hắn rút cuộc dừng lại, chậm rãi rời khỏi môi tôi, còn mang theo vẻ mặt chưa thỏa mãn, tôi trừng mắt nhìn hắn, anh thỏa mãn chưa? Đây là phí chia tay sao?

Tần Khoa cúi đầu nhìn tôi mở miệng nói, hồi nhỏ mẹ anh cũng từng dạy anh, những thứ quan trọng nếu đã nắm được trong tay thì tuyệt đối không được thả ra. Anh là một người rất ích kỷ. Em có thể hận anh, có thể trả thù anh, vậy cũng không sao. Nhưng muốn anh buông em ra, xin lỗi anh làm không được. Vì vậy chúng ta hãy cho nhau không gian để suy nghĩ một chút, nhưng chia tay thì không được.

Tại sao lúc nói những câu này thì vẻ mặt của hắn lại thành kính hết như đang nghe Kinh Thánh ở giáo đường vậy, nhưng những thứ hắn nói ra lại vô đạo đức, tâng tặn lương tâm như thế?

Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao trên Trái Đất hiện nay vẫn còn loại người như hắn? Chớp mắt tôi liền từ trạng thái vô cùng ủ rũ chuyển sang trạng thái phẫn nộ.

Tôi đẩy hắn ra, nhảy dựng lên giẫm lên chân hắn, gào vào mặt hắn, đi gặp quỷ đi! Đồ Sở Khanh! Đồ Tây Môn Khánh! Anh làm nhiều chuyện ác như vậy dựa vào gì mà yêu cầu tôi! Anh dựa vào cái gì! Tôi nói cho anh biết, chia tay đi! Chúng ta chia tay rồi! Đi tong hết rồi!

Gào xong câu cuối, tôi đập cho hắn một cước thật mạnh, sau đó chạy thật nhanh về ký túc xá, mà hắn cũng không đuổi theo.

Lúc quay lại phòng ngủ, chỉ có mình Điền Lan đang ngồi đọc sách.

Tôi tiến lên giật sách của nó hỏi, mày nói cho Tần Khoa tao ở Góc tiếng Anh à?

Điền Lan nhìn tôi gật đầu, đúng vậy.

Tôi không khống chế được giọng điệu của mình, đã dặn mày không được nói cho hắn rồi, rốt cuộc hắn ày cái gì? Rốt cuộc ai mới là bạn cùng phòng của mày hả?

Điền Lan cũng hơi nổi giận, hắn cho tao cái gì? Mày tưởng tao muốn quan tâm tới mày chắc? Là ai buổi tối ngủ không yên lặn qua lặn lại, là ai luôn vô tình nhìn trời ngẩn ra? Mày như vậy tao không nói cho hắn có được không?

Tôi cúi đầu, Điền Lan vỗ vỗ tôi, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết thôi, đừng ép buộc chính mình.

Tôi nói, xin lỗi.

Điền Lan nói, trời, tao với mày nói xin lỗi làm gì. Vậy hôm nay bọn mày thế nào rồi?

Tôi nói, chia tay rồi.

Điền Lan thất kinh, chia tay? Mày nghĩ kĩ chưa?

Tôi ngồi lên giường, trước khi gặp hắn hôm nay tao đều không muốn đối mặt hắn, cảm thấy gặp hắn thì không biết nên nói gì. Mà hôm nay lúc nhìn thấy hắn, tất cả oán hận trong lòng tao đều bùng lên, chia tay cũng nói rồi. Nói như vậy có lẽ mày sẽ nghĩ là tao xúc động, chưa suy nghĩ kĩ. Thật ra đưa ra quyết định cũng không có gì, trong tiềm thức đã đưa ra phán đoán trước rồi, nhưng vì không cam lòng nên mới do dự lâu hơn, cho dù có do dự suy xét cỡ nào đi chăng nữa thì cũng quay lại quyết định ban đầu thôi. Bây giờ chỉ cần nhắc tới Tần Khoa lòng tao sẽ chua xót, quá khó chấp nhận, ai cũng có bản năng tự bảo vệ, con đường này tao đi không nổi nữa.

Diễn Lan thở dài, bọn mày như vậy tao cũng không biết nên nói gì nữa. Nhưng mày phải suy nghĩ cho kĩ, chia tay thì không còn gì nữa, sau này đừng hối hận.

Về mặt tôi đau khổ, tao không biết, có thể lắm.

Mặc dù như vậy nhưng tôi cũng không quan nhiều thứ như vậy được, bây giờ chỉ muốn một sự giải thoát. Giống như bị túi nhựa bao lấy đầu mình, ngay tại thời khắc sắp nghẹt thở chỉ muốn đâm lủng túi, mà bên ngoài túi là không khí hay khí than thì không quan tâm.

Tôi nằm trên giường nói, thật ra nghĩ về mặt tích cực thì tao còn trẻ, có thể còn tìm được tên nào đó mặt còn trắng hơn mặt Tần Khoa cũng không chừng. Cuộc sống luôn tràn ngập ánh sáng và hy vọng đúng không.

Diễn Lan nhìn tôi, đột nhiên nói một câu, mày muốn chia tay mà Tần Khoa lại khinh địch đồng ý nhanh vậy à? Không giống phong cách của hắn nha.

Tôi vừa nghe nó nói như vậy, trong lòng liền không khống chế được lạnh run lên.

Nói chia tay, từ đầu tới cuối chỉ có mình tôi nói, ngay cả vào lúc cuối cùng tôi hô to chia tay rồi bỏ chạy theo kiểu Quỳnh Dao thì Tần Khoa cũng không hề tỏ ý thỏa hiệp.

Loại kết quả lửng lơ không biết sống chết này khiến tôi có chút bất an.

Vốn đang có chút lo âu, nhưng khi thời gian dần trôi, tôi từ từ cảm thấy yên tâm, tất cả đều sáng êm gió lặng, Tần Khoa cứ như vậy biến mất không thấy tăm hơi khỏi cuộc sống của tôi.

Lúc cảm thấy yên tâm rồi, tôi lại cảm thấy có chút cô đơn, cứ như ngực tôi thiếu một thứ gì đó vậy. Tôi nhìn không được sĩ và chính mình, không có phiền phức còn không hài lòng à? Như mày không phải là rảnh rồi tìm việc để làm sao?

Mặc dù người tên Tần Khoa này biến mất, nhưng dấu vết của hắn vẫn còn dày đặc trong cuộc sống của tôi.

Hiệu sách kia chúng tôi từng đi, ghế đá kia chúng tôi từng ngồi, đoạn sườn núi trong trường kia chúng tôi từng đi lên.

Cho dù đi tới đâu cũng đều có cảm giác phảng phất như thăm lại chốn xưa vậy, toàn những ký ức khi ở cạnh Tần Khoa.

Khác với dự đoán ban đầu của tôi, cuộc sống của tôi không chỉ không nhẹ nhàng thoải mái mà còn đầy phiền muộn, bàng hoàng, thương tâm, nguyên nhân của những thứ này chính là tảng đá tưởng niệm. Tôi tự nói với mình, Giang Văn, đừng lo, những...thứ này chỉ là di chứng, sớm muộn gì cũng sẽ trôi qua, ngày mai tươi sáng đang chờ mày!

Đúng vậy, dù gì cũng phải sống qua ngày.

Mặc dù đau khổ nhưng tôi sẽ vượt qua chướng ngại này thôi.

Học hành, tốt nghiệp, tìm một công việc không tốt lắm nhưng cũng không đói chết, tìm một người đàn ông không tính đẹp trai nhưng nhìn được, kết hôn, sinh con.

Vào một ngày nào đó, cùng chồng dẫn con đi chơi công viên, gặp được người đó, rốt cuộc có thể nhìn nhau cười, à, thì ra là anh/em.

Sau đó sát vai nhau mà qua.

Tới lúc này, câu chuyện với Tần Khoa rốt cuộc cũng kết thúc – THE END.

Khi tôi nằm ườn trên giường, vừa gãi mũi vừa tự quyết định, YY thích với kết cục của chúng tôi thì tôi đã quên mất một điều.

Đây là sai lầm trí mạng.

Anh chàng kia của tôi, không phải ông B bà B, mà là một người tên là “Tần Khoa”.

Cái người tên Tần Khoa đó, vô cùng nham hiểm, có thể xem là thiên địch của rắn rết.

Trước đây khi hần dạy tôi chơi cờ tướng hần từng nói, niềm vui lớn nhất khi chơi cờ không phải kết quả, mà là quá trình. Gặp phải người chơi kém, đương nhiên không cần nghĩ nhiều. Nếu xem không vừa mắt thì kết thúc nhanh, nếu xem vừa mắt hã, há há, vậy thì không vội, từ từ từ từ lắng trì tới chết. Đó, cứ như chơi cờ với em vậy, cảm thấy có một niềm vui khác. Nhưng nếu như gặp được cao thủ, tới khi gặp đường cùng thì không ngại lùi lại một bước, bỏ xe giữ tướng, tạm thời thả anh ta một nước, để anh ta chiếm ưu thế. Thực tắc hư, hư tắc thực, ma túy đối phương, khi đối phương đắc ý thì lại cho anh ta một kích trí mạng ngay khi anh ta yên tâm nhất.

Nhớ năm đó Từ Thiên Xuyên cũng là ở thời khắc bị tính kế cuối cùng mới cảm thán một câu “Vi hương chủ người đúng là thâm sâu khó dò a ~”.

Mà tôi thì sao, cũng tới cuối cùng mới hiểu được, đầm hoa đào sâu ngàn thước, cũng TMD không sâu bằng Tần Khoa.

Chương 18: Cá muối không trở mình nổi

Giống như đi siêu thị mua kem đánh răng sẽ tặng một chiếc ly súc miệng vậy, thất tình ngoại trừ khiến bản thân đau khổ ra thì nó còn có thể tặng kèm theo một loạt phiền toái nho nhỏ.

Ví dụ như đi ra ngoài ngẫu nhiên sẽ có người hỏi, ủa, dạo này toàn thấy cậu một mình, bạn trai cậu đâu? Hã, chia tay? Không thể nào? Tại sao lại như vậy chứ?

Cứ như vậy, tiếp tục dây dưa nhiều hơn về vấn đề này, kiểu quan tâm như vậy thật ra lại biến thành hành động xát muối vào vết thương.

Nhiều người hỏi, muối xát nhiều hơn, miệng vết thương kia dần dần sẽ trở thành thịt muối tháng Giêng.

Nhưng điều khiến tôi cảm thấy thật sự phiền toái không ai khác chính là mẹ già nhà tôi.

Đều nói giấy không gói được lửa, nhưng thật ra cát hay nước hay Long tu tô đều gói không được.

— Long tu tô: một món ăn thời xưa của Vua Chúa, giờ là một món ăn vặt của người Trung Quốc.

Vì vậy khi mẹ tôi gọi điện thoại tới lớn tiếng chất vấn tôi, tôi nghĩ rốt cuộc cũng tới, hoàn thành công đoạn cuối cùng khi muối thịt là rắc tiêu.

Tôi nói cho bà, con và Tần Khoa không hợp tính nhau, con không thích anh ấy, đá anh ấy rồi.

Mẹ tôi nghe tôi nói xong, phản ứng đầu tiên là nói muốn lên tàu lại đây làm thịt tôi. Phản ứng oán giận này giống phản ứng của mẹ của Đỗ Thập Nương khi trở mặt nhìn cô ta ném hộp nữ trang của mình xuống sông vậy.

— Đỗ Thập Nương: nhân vật tiểu thuyết đã vì tức giận mà ném hộp nữ trang tích góp cả đời làm kĩ nữ của mình xuống sông trong tập 32 tác phẩm “Cảnh thế thông ngôn”.

Tới gần cuối tháng, mẹ tôi lại gọi điện thoại cho tôi, kêu tôi về nhà để tổ chức sinh nhật cho tôi.

Tôi cảm thấy kì quái, lần trước trong điện thoại bà vẫn hăm he đòi xử tôi cho đã hận, sao bây giờ lại thành bộ dạng mẹ hiền từ rồi?

Mẹ tôi nói dịu dàng trong điện thoại, con là con gái mẹ, làm mẹ sao lại không hy vọng con sống tốt được? Bất luận con có chuyện gì, thứ sáu nhớ về sớm, mẹ nấu đồ ăn ngon cho con, mừng sinh nhật con.

Tôi gác máy, trong lòng nước ăm tuôn trào, trên đời chỉ có mẹ tốt.

Hôm sinh nhật 23 tuổi, tôi về nhà.

Trong ánh nền lung linh, mẹ thân yêu của tôi thúc giục, nào nào nào, ước nguyện đi nhanh lên.

Tôi nhắm mắt lại, mặc niệm, Thần ơi, nếu ngài thật sự tồn tại, xin người khiến người bên tay phải con biến mất, hoặc nói cho con tất cả chỉ là ảo giác không phải là sự thật không phải là sự thật không phải là sự thật...

Đèn huỳnh quang mở lên, khi căn phòng lại tràn ngập ánh sáng, tôi quay đầu nhìn sang phải – Thần hỡi, người vứt bỏ con sao?

Người bên phải nhận ra tôi đang nhìn hắn, quay đầu mỉm cười với tôi, tôi lập tức nhú mày, cười cái rầm.

Mẹ tôi dùng đũa gõ tôi, nói gì vậy, Tần Khoa là khách tao mời tới, không liên quan gì tới mày hết. Nào nào nào, dùng bữa, chiếc đùi gà này cho cháu, nào Diệp Phàm, cái này cho cháu, hai đứa đừng khách sáo nha.

Một con gà có hai cái đùi, người bên trái một cái, người bên phải một cái. Mà chén của tôi thì trong veo như nắng sớm.

Tôi từng nói gì nhỉ, trên đời chỉ có mẹ tốt?

Tần Khoa gấp đùi gà bỏ vào chén tôi, tôi nhìn hắn, hắn nói, đùi gà để ai sinh nhật ăn.

Tôi gấp chân gà về lại đường cũ, trước đây thích ăn, giờ thấy là chán.

Tần Khoa liếc nhìn tôi một cái, không nói gì.

Mẹ tôi hỏi, bây giờ Tần Khoa học hành bận bịu lắm đúng không?

Hắn nói, bây giờ mới khai giảng nên cũng không bận lắm ạ.

Mẹ tôi nói chuyện với hắn, tôi cũng chẳng hơi đâu xen vào, cầm ly rượu nho uống cạn.

Tôi đẩy đẩy Diệp Phàm, muốn cậu ta lấy chai rượu qua.

Diệp Phàm nói, rượu này mắc lắm, chị đừng ngưu ẩm được không?

Tôi gạt đầu, rót đầy cho tôi, tôi miêu ẩm cho cậu xem.

— Ngưu ẩm: uống như trâu uống.

Mẹ tôi đột nhiên hắng giọng, nói, vợ chồng son lúc nào cũng cãi nhau hết á, bác với bố Giang Văn hồi trẻ cũng hay cãi nhau. Nhưng cãi thì cãi chứ không bao giờ làm mất tình cảm hết. Thanh niên rất dễ xúc động, mắc lỗi nhỏ xíu xiu đã đòi chia tay, sau đó hối hận thú tội. Con bé Giang Văn này từ nhỏ tính tình đã xúc động, mặc dù nói chia tay nhưng bác nghĩ chẳng qua là nó không cho qua được thôi, Tần Khoa cháu thì sao, nhường nó chút đi.

Tôi cúi đầu dùng đũa ắn ắn cơm.

Hôm nay mẹ tôi gọi Tần Khoa đến, rốt cuộc cũng vì khuyên can, chẳng qua mẹ tôi tận tình khuyên nhủ như thế này cũng uống phí.

“Bác, chuyện chia tay là lỗi của cháu, không liên quan tới Giang Văn.”

Nghe Tần Khoa nói vậy, tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hắn nói với mẹ tôi, bọn cháu chia tay là vì cháu không biết quý trọng, làm sai chuyện khiến cô ấy thương tâm. Cháu không chăm sóc tốt Giang Văn, cháu xin lỗi.

Mẹ tôi không ngờ rằng hắn sẽ nói như vậy, ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới thở dài nói, quên đi, cứ như bố nó nói, con cháu đều có phúc của con cháu, thanh niên tụi bay yêu đương không giống hồi bọn bác, thôi tự tụi bay xem làm sao thì làm.

Bữa cơm này liền không mặn không nhạt như vậy kết thúc.

Ăn xong, tôi kéo Tần Khoa ra ngoài cửa.

Tôi nhìn hắn, hỏi, rốt cuộc anh có âm mưu gì?

Từ khi chia tay tới nay đều luôn rất bình tĩnh, thời gian ngủ đông lúc trước là vì một đòn bất ngờ hôm nay sao?

Tần Khoa nói, em nghĩ nhiều. Anh tới vì mẹ em gọi điện thoại kêu anh tới, vốn dĩ anh đã chuẩn bị tư tưởng bị đánh, tới nơi mới phát hiện mẹ em không biết nguyên nhân khiến bọn mình chia tay.

Lúc nói những câu này, hắn luôn mỉm cười, khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Hắn hỏi, tại sao em không nói ẹ em biết nguyên nhân thật sự khiến bọn mình chia tay?

Tôi nhìn hấn hừ lạnh nói, anh đừng hiểu lầm, mẹ tôi không chấp nhận tôi phải chịu một chút ảm ức nào, câu chuyện của chúng ta lại kích thích như vậy, tôi sợ nói cho bà thì bà chịu không nổi.

Một lát sau, Tần Khoa nhìn tôi nói, thật xin lỗi.

Tôi hất đầu qua một bên nói, chúng ta đã chia tay, vì vậy anh có lỗi hay không cũng không sao, không liên quan tới tôi.

Nói xong, tôi xoay người đẩy cửa vào nhà.

Sau khi vào nhà, mẹ tôi đã cắt bánh ngọt xong, bỏ lên mấy chiếc đĩa nhỏ.

Tôi cầm một chiếc đĩa lên, ném một miếng, hương vị thuần khiết đậm đà.

Lườm Tần Khoa một cái, hấn nhìn chiếc đĩa trong tay lại chậm chạp không cử động.

Nhìn kỹ lại, tôi ngây đơ.

Ban đầu trên bánh ngọt có ghi dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật Giang Văn hai mươi ba tuổi vui vẻ”.

Mà sau khi bánh ngọt bị cắt, miếng Tần Khoa cầm trên tay, trùng đầu không trùng, lại vừa trùng ngay hai chữ “Giang Văn”.

Tôi chỉ có thể nhìn Tần Khoa chậm rãi dích “Giang Văn” lên, đưa tới bên miệng, mở miệng ngậm vào, sau đó, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cảnh này rất tà ma, lửa giận của tôi “Phùng” một cái bốc lên luôn.

Tôi cau mày nhìn hấn, anh ăn nhanh lên! Ăn xong rồi thì lên tàu về nhanh đi!

Mẹ tôi xoa xoa tay nói, trẻ thế này rồi, nếu đi thì cũng để mai, bây giờ làm gì có xe lửa?

Tôi không nói gì.

Cứ cương như vậy một hồi, Tần Khoa bỏ đĩa xuống nói, không sao đâu bác, giờ này vẫn mua vé được.

Hấn đứng lên đi tới, đưa một gói to cho tôi, nói, sinh nhật vui vẻ.

Tôi nhận lấy, tùy tiện đặt lên sô pha, mặt lạnh tanh nói cảm ơn.

Tần Khoa cũng không thêm để ý, quay đầu cười nói với bố mẹ tôi, bác trai bác gái cháu không quấy rầy nữa.

Mẹ tôi đứng dậy liếc nhìn tôi một cái, khuya rồi, thật là, để bác tiễn cháu.

Hơn mười phút sau, khi mẹ tôi trở lại, tôi vẫn duy trì tư thế đó ngồi tại chỗ.

Mẹ tôi nhìn tôi nói, mày nha mày, đúng là cầm tinh tảng đá, ngoan cố như bố mày vậy.

Bố tôi vốn đang yên lành ngồi đó đọc báo, nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng ảm ức.

Tôi nói, mẹ, con và anh ấy đã chia tay hoàn toàn rồi, hoàn toàn, mẹ hiểu chưa? Cho dù Bush và Bin Laden bắt tay làm hòa thì con và anh ấy cũng sẽ không có gì tích gì hết, vì vậy nên sau này mẹ đừng làm vậy nữa, xấu hổ lắm.

Mẹ tôi vẫy vẫy tay, rồi rồi rồi, mày lớn rồi, tự mình làm quyết định được, tao muốn xen vào cũng xen không được. Nhưng mày phải nhớ kĩ, làm gì cũng chừa cho nhau chút mặt mũi, sau này còn gặp lại nhau.

Tôi mặt ngoài không nói chuyện nhưng trong lòng lại nghĩ, nói là nói như vậy, nếu mẹ biết ngọn nguồn sự tình thì đừng nói là chừa chút mặt mũi, chỉ sợ một điểm nhỏ xíu xiu cũng không chịu chừa, cưỡng chế cũng phải bắt hấn biến mất khỏi tầm mắt.

Liếc nhìn chiếc túi Tần Khoa đưa trên sô pha, tiện tay cầm lấy nó.

Nhìn hồi lâu, bỏ lên bàn, suy nghĩ một chút, lại cầm lại đặt lên đùi.

Diệp Phàm trào phúng, không phải là một món quà sao? Trong đó cũng đâu phải bom, chị có cần như vậy không?

Tôi trợn mắt, xé giấy gói, trong đó là một hộp ghép hình.

Món quà đúng là vô cùng mới mẻ độc đáo.

Tôi bỏ hộp ghép hình sang một bên, nói với Diệp Phàm, cậu có muốn về sớm không, về trễ quá không an toàn đâu.

Mẹ tôi vốn đang ngồi trước TV, bỗng nhiên bâng quơ chêm vào một câu, đúng vậy, khuya, không an toàn. Buổi tối mấy bữa trước ở ngã tư còn xảy ra đâm chém để cướp đồ đó, thủ phạm còn chưa bắt được kìa. Ai, tội nghiệp thằng bé, khuya như vậy rồi, ở đây lại không quen, đường cũng không biết, lỡ may đi lạc vào ngõ nhỏ, ôi, nói không chừng tên thủ phạm đó đang ngồi trong cái ngõ đó, trong lòng còn vui sướng, ái chà chà, ông đây đợi cả nửa ngày trời, rốt cuộc cũng có thực phẩm tươi sống đưa tới miệng, ha ha ha ha.

Trên đầu tôi xuất hiện vài vạch đen, mẹ à mẹ già rồi, đừng ngây thơ như vậy được không, tội phạm cướp của gì nữa không nói tội phạm giết người luôn cho nhanh.

Bố tôi nói, chuyện này có thật đấy, người bị cướp là bạn đánh bài cũ của mẹ mày.

Tôi ghen lời, hoãn lại một chút mới nói, ừ thì có, vậy thì sao.

TV đang chiếu Tiểu ngao giang hồ, Lâm Bình Chi đang vung đao tự cung, mẹ tôi vừa ngâm bài “Tội nghiệp thằng bé” vừa ngâm nga nhạc điệu nhạc nào đó, phải nói là vô cùng réo rắt thấm thiết.

Tôi nhìn chằm chằm tờ tạp chí trong tay, “Bồ nhí quyến rũ của cục trưởng tham quan **”, sa vào cạm bẫy tình ái dẫn đến họa sát thân”, nhìn hồi lâu nhưng vẫn chưa đọc xong đoạn thứ nhất.

Buồn bực, tôi ném tạp chí lên bàn nói, khát nước, con ra ngoài mua đồ uống đây.

Mẹ tôi cười gật đầu, đi đi.

Diệp Phàm đi theo tôi, tôi nói với cậu ta, không sớm nữa cậu về đi.

Diệp Phàm nhìn về phía trước, chị muốn đi tìm anh ta đúng không? Tôi đi cùng chị.

Tôi nói, cậu nói vậy gì vậy.

Cậu ta liếc xéo tôi một cái, không phải sao? Chứ mới nãy chị gửi tin nhắn với ai vậy?

Tôi không nói gì, cậu ta quay đầu lại nói tiếp, đi chung đi, chị tính sắp xếp như thế nào? Tối nay để anh ta ngủ chỗ tôi đi.

Tôi nói, phiền cậu quá.

Cậu ta liếc nhìn tôi một cái nói, mẹ nó chứ, chị đã làm phiền tôi từ lâu rồi, giờ mới phát hiện à?

Ngồi trên xe Taxi, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người, Diệp Phàm đột nhiên nói, thật ra tôi cũng có một món quà tặng chị.

Tôi quay đầu, cậu ta lấy ra một chiếc hộp nhỏ, trong đó là một chiếc lắc tay.

Tôi cầm chiếc lắc lên, hỏi, ngọc bích hả? Bao nhiêu cara?

Cậu ta hừ hừ, thềm tiền tới mức điên luôn rồi, hàng chợ đó bà chị.

Tôi đeo chiếc lắc vào, lắc lắc tay, rất đẹp.

Tôi nhìn chiếc lắc hỏi, rốt cuộc làm bằng gì? Thủy tinh? Mã não?

Cậu ta nói, thủy tinh.

Ra vậy, lắc tay bằng thủy tinh màu xanh.

Xe dừng lại trước quảng trường, Tần Khoa đang ngồi dựa trên băng ghế dài ngửa đầu nhìn trời.

Đi tới, Tần Khoa quay đầu lại, nở nụ cười, em tới rồi.

Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt hần phẳng phất có nét gì đó của một đứa trẻ.

Tôi hất mặt qua không nhìn hấn nói, là mẹ tôi sợ anh gặp chuyện không may. Muốn anh tối nay qua nhà Diệp Phàm ngủ, mai hẵng đi.

Hấn không trả lời, chỉ nhìn tôi rồi chậm rãi nở nụ cười, nụ cười vô cùng đáng đánh đòn.

Tôi lạnh lùng nói, tôi thấy tốt hơn hết là anh đi ngay hôm nay đi.

Nói xong tôi quay đầu bỏ đi, hấn thuận tay giữ chặt tay tôi lại nói, sao lại nổi giận? Anh đâu nói gì đâu.

Tôi hất tay hấn ra, đừng núm kéo!

Tần Khoa nói, mặc dù bác gái lo lắng cho anh như vậy nhưng anh mua vé tàu rồi. Nếu mua rồi thì không cần bỏ. Anh sẽ chờ, mãi tới khi nào chuyến tàu đó tới thì thôi.

Tôi nói, vậy thì tùy anh.

Tôi quay người bỏ đi, hấn ở sau lưng tôi nói, Giang Văn, cảm ơn em.

Tôi nói, anh cảm ơn nhầm người rồi. Chúng ta thật sự đã chia tay, tôi không hề muốn dính dáng gì tới anh.

Trên đường về, không khí im lặng.

Lúc tôi xuống xe, Diệp Phàm nói, chị vẫn thích anh ta đúng không.

Tôi nói, bọn tôi đã thật sự chia tay rồi.

Cậu ta hỏi, chị vẫn thích anh ta đúng không?

Tôi đóng cửa xe, nhóc con, về nhà đi!

Buổi tối, tôi nằm trên giường làm cách nào cũng không ngủ được. Nâng cổ tay lên nhìn, trên đó dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm nào đó.

Xuống giường, bật đèn bàn, lấy hộp ghép hình từ ngăn kéo dưới cùng ra.

Đổ tất cả các miếng ghép ra, sáu trăm miếng, đổ đầy giường, thứ rớt xuống cuối cùng là một tấm thiệp màu hồng.

Người yêu cũ, món quà, đêm khuya, tấm thiệp giấu đi, màu hồng.

Có những từ khóa như vậy nên đừng trách tôi tự kỷ, tiến hành phương pháp phỏng đoán kiểu thiếu nữ trong truyện tranh.

Tôi do dự mở tấm thiệp màu hồng kia ra, mười giây sau, nhẹ nhàng khép lại.

Sau đó, tấm thiệp đó lại nằm im trong tay tôi.

Trên tấm thiệp chỉ viết một câu này: mặc dù ghép hình không liên quan gì tới chỉ số thông minh, nhưng xét theo năng lực của em, anh cảm thấy cần phải nói cho em biết rằng mặt trái của những mảnh ghép đều có gợi ý, dựa theo gợi ý thì việc ghép hình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nỗ lực phần đầu hơn nửa tiếng đồng hồ với mớ mảnh ghép đó, tôi chỉ tìm được hai miếng phù hợp. Rốt cuộc tôi cũng từ bỏ, lật trái sáu trăm mảnh ghép đó lại.

Mặt trái của mỗi mảnh ghép đều có ghi chữ cái, chỉ rõ mảnh đó nằm ở phần nào.

Cứ như vậy từng mảnh từng mảnh, từng phần từng phần, đợi tới khi sáu trăm mảnh ghép trở lại vị trí cũ thì trời đã tờ mờ sáng.

Không ngờ thời gian trôi còn nhanh hơn mấy lần lên mạng suốt đêm.

Bức hình được ghép hoàn chỉnh hiện ra một phong cảnh tuyệt vời, thiên nga bơi trên mặt hồ, thiên nga bay trong không trung.

Chẳng qua bức ghép hình này hiển nhiên đã bị người chỉnh sửa, chủ nhân ban đầu sau hoàn thành đã dùng bút viết thêm vài chữ.

Mà bây giờ vài chữ này đã hiện ra khi bức hình được hoàn thành.

“Thật xin lỗi.”

Tôi nằm lại lên giường, thật xin lỗi?

Thật xin lỗi, là câu nói vô trách nhiệm nhất trên thế giới này.

Trường tôi có lưu hành một truyền thuyết rất xinh đẹp, ai trong vòng một ngày gặp mặt nhau ba lần thì giữa hai người đó có duyên trời định.

Rất nhiều sinh viên mới vào trường từng vì ứng nghiệm truyền thuyết này mà ào ào rơi vào bể tình. Mà sau năm đó, khi đại đa số đều khôi phục trạng thái độc thân thì mọi người mới tỉnh ngộ ra, duyên phận cái gì? Cái gì mà gặp mặt nhau ba lần chính là trời định? Đường đi tới các khu giảng đường đều thông với một con đường, muốn không gặp cũng khó!

Không sai, truyền thuyết đó của trường tôi chỉ là bịa đặt, vì vậy gặp phải Tần Khoa cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Kể từ khi quay về trường sau dịp sinh nhật, tôi bắt đầu gặp Tần Khoa với một tỷ lệ vô cùng kỳ quái.

Ban đầu tôi còn lơ đãng, nhìn thấy hắn từ xa thì vội vàng chạy sang đi đường vòng, nhưng rốt cuộc vẫn có lúc chạy sai.

Hôm đó sau khi ra khỏi phòng học, vì quá mức chăm chú suy nghĩ xem nên ăn gì nên khi đứng trước mặt hắn tôi mới phát hiện ra, muốn giả vờ không thấy đã là điều không thể.

Hắn cầm hai quyển sách đứng đó mỉm cười, Giang Văn.

Tôi muốn xem hắn như người qua đường cho pass luôn, hắn lại chạy theo.

Tôi nói, đừng đi theo tôi.

Hắn cười, con đường này cũng không phải đường do nhà Giang Văn mở.

Tôi quay đầu nhìn hắn. Câu nói ngậy thơ như vậy mà hắn cũng nói được.

Hắn vẫn cười tủm tỉm, anh đùa thôi, chỉ có con đường này tới căn tin được thôi mà.

Tôi trợn mắt, hắn lại hỏi, xem hộp ghép hình anh tặng em dịp sinh nhật chưa?

Tôi nói, à, thì ra hôm bữa tặng hộp ghép hình hả? Bỏ đâu quên mất rồi, chắc là dưới gầm giường.

Hắn cũng không thèm để ý, ừm, vậy à. Em cũng đi căn tin hả, cùng đi?

Tôi dừng lại, hắn cũng dừng lại.

Tôi nhìn hắn nói, tôi về ký túc xá ăn mì ăn liền.

Mặc dù hết sức tinh vi, nhưng tôi cũng thấy đuôi lông mày hắn hơi nhíu xuống.

Hắn vẫn đang cười, cười có chút khấn trương, hắn nói, ăn mì ăn liền không tốt lắm đâu.

Tôi cũng cười, đúng vậy, nhưng mà tôi thích ăn, hôm qua ăn mì ăn liền, hôm nay cũng ăn mì ăn liền, trong phòng còn hai thùng lận. Anh muốn đi căn tin đúng không, chúng ta khác đường rồi, bái bai.

Về mặt tiến thoái giữa bùng nổ và ẩn nhẫn của Tần Khoa không hiểu sao lại khiến tâm trạng tôi tốt hơn nhiều, về phòng ngủ ăn một lèo hai gói mì.

Kể từ lần đó, chúng tôi gặp nhau thường xuyên hơn, tới trình độ nào nhỉ?

Thượng Đế cũng tồn tại với tôi, kể họ Tần nào đó còn hiện diện mọi lúc mọi nơi hơn cả Thượng Đế nữa.

Hôm nay gặp được anh, là anh, là anh, cũng là anh.

Trong căn tin, tôi dùng đũa ra sức cắm vào cơm, nhìn người ngồi đối diện, rốt cuộc anh có ý gì?

Tần Khoa nói, đừng kích động. Newton từng nói, lúc ăn phải giữ tâm trạng tốt, nếu không sẽ rối loạn tiêu hóa.

Newton là danh nhân trong ngành chúng tôi, tôi từng nghe thấy câu này trong bộ truyện ký hay sử ký nào đó rồi.

Hắn cười rộ lên, biết ngay em sẽ ngồi nghĩ mà. Anh đùa thôi, Newton không nói câu đó.

Tôi nổi điên, sao nhiều cái đùa quá vậy.

Hắn nói, bọn mình có thể gặp nhau...

Tôi ngắt lời, bọn mình gì mà bọn mình, là “Tôi và anh”!

Hắn cũng không thèm để ý, tiếp tục cười hề hề, trường học là nơi nào chứ, ký túc xá, khu giảng đường, căn tin đều nằm trên cùng một con đường, anh và em hay gặp nhau cũng không phải chuyện gì kì lạ, trăm ngàn lần gặp chú ý quá nha.

Nụ cười của hắn đang nói, mọi chuyện giờ là vậy đó, nén đau buồn mà tiếp tục đi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nói với hắn, tuổi hai chúng ta cộng lại cũng là bán trăm, chúng ta phải làm những chuyện...

Hắn nói, ủa, không phải nói “Tôi và anh” hả?

Tôi nhéo tay mình nói cho bản thân phải bình tĩnh phải bình tĩnh, tôi là người trưởng thành, phải bình tĩnh.

Bình tĩnh lại rồi, tôi hít sâu một hơi, nỗ lực khiến vẻ mặt của mình trông thật nghiêm túc chứ không phải đang đùa với hắn.

Tôi nói, Tần Khoa, chúng ta chia tay, đừng nói đùa với em cũng đừng chọc em.

Về mặt hắn cũng trở nên nghiêm túc, nói, em rất nghiêm túc với việc chúng ta tách ra, đúng không?

Hắn nói, cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không hối hận, đúng không?

Tôi gật đầu.

Hắn nói, sẽ không vì bất cứ người nào hay việc nào mà dao động, đúng không?

Tôi gật đầu.

Hắn cười, như vậy anh làm gì cũng sẽ không ảnh hưởng tới em, nếu như như vậy rồi thì em cần gì phải để ý?

Tôi ngây ngẩn cả người.

Hắn bưng khay cơm đứng dậy cười nói, liền là như vậy, vậy nên không cần so đo với anh làm gì.

Hắn đi rồi, tôi vẫn suy xét đoạn đối thoại ban nãy.

Lập trường của tôi rất kiên định, sẽ không vì bất kì ai mà dao động, vì vậy sẽ không vì Tần Khoa mà dao động, vì vậy không cần so đo.

Nhưng mà, sao tôi cứ có cảm giác có gì đó không đúng?

Nhưng mà hắn nói rất có lí nha, nhưng mà tại sao tôi vẫn cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Không ngừng phủ định bản thân là một chuyện hơi mệt, rất nhiều tế bào não của tôi bỏ mình, tôi cảm thấy vô cùng mỏi mệt.

Quên đi, không thèm nghĩ nữa, dù sao đi nữa thì quyền chủ đạo cũng nằm trong tay tôi, hắn cũng không làm gì tôi được.

Tới gần Tết Dương lịch, các khoa lại bắt đầu tổ chức tiệc Tết.

Ủy viên văn nghệ khoa tôi là hoa khôi của khoa Trương Linh.

Điều khiến tôi giật mình là, hoa khôi đại nhân lại tới tìm tôi, mà điều khiến tôi càng giật mình hơn là, cô ta lại đi mời tôi hát một bài trong bữa tiệc.

Tôi xua tay liên tục, đừng đừng đừng, cổ họng của tôi gào rú thì được, ca hát thì tuyệt đối không.

Hoa khôi đại nhân nói, không sợ, tiệc Tết quan trọng là náo nhiệt. Chỉ cần tham dự là được, hát thể nào cũng không sao.

Tôi nói, không được không được, chịu không nổi.

Cô ta nói, sinh viên nữ khoa mình thiếu, năm nay ai cũng có tiết mục riêng hết rồi, bài này cậu mà không hát thì thiếu người đó. Vì tập thể thì phải hi sinh chứ!

Tôi vẻ mặt đau khổ hỏi, nhưng mà tôi hát sai nhạc thì sao?

Trương Linh cười, không quan trọng, sẽ có người hướng dẫn, tự luyện mấy lần là không sao.

Cô ta lại bổ sung thêm, bác của La Cầm Cầm mở tiệm cho thuê áo cưới gần trường, cung cấp trang phục giá hữu nghị đó.

Áo cưới? Áo cưới trắng tinh tung bay đầy thơ mộng?

Tôi gật đầu, tham gia, đương nhiên tham gia! Không tham gia thì sẽ rất xin lỗi tập thể!

Tiệc Tết lần này là hai khoa hợp tác với nhau, vì vậy hai bên đều tiến hành rất cẩn thận, đi diễn tập rất sớm.

Tôi và Điền Lan tới hội trường tập, vừa vào cửa tôi liền dừng lại.

Tôi nhắm mắt lại xoa xoa thái dương, hỏi Điền Lan, có phải dạo này tao mệt mỏi quá hay không? Sao lại có ảo giác thế này?

Điền Lan nói, không, cưng à, đó không phải là ảo giác.

Thì ra bữa tiệc này không những tổ chức theo ngành mà còn tổ chức theo hệ nữa hả?!

Tần Khoa và một anh chàng nào đó đứng ở cửa, nhìn thấy chúng tôi tới còn vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi đi qua, nhìn hẩn, trên thế giới này rốt cuộc có chỗ nào không có anh?

Tần Khoa cười, hai khoa hợp tác tổ chức tiệc tối, bọn anh sắp tốt nghiệp đương nhiên phải tham gia lần cuối chứ.

Tôi không thèm để ý hẩn, xoay người đi tìm Trương Linh.

Trương Linh nhìn thấy tôi, nói với tôi “Đợi chút”, sau đó quay về phía cửa kêu, anh ơi, anh ơi!

Tôi không dám tin nhìn người đang đi tới, sau đó hỏi Trương Linh, người hát cùng tôi không phải là Vương Tăng Lượng sao?

Anh chàng đứng cạnh Tần Khoa dùng cổ họng vịt nói, thật xin lỗi, mấy hôm trước bị cảm nên mất giọng, vì vậy nên Tần Khoa thay tôi.

Mất giọng mà còn đăng kí hát?!

Trương Linh lật lật cuốn sổ, ngẩng đầu nói, ừ, là vậy đó, cậu và anh đây sẽ hợp xướng “Cát tường tam bảo”.

Cát tường tam bảo...

— Cát tường tam bảo: bài hợp xướng với không khí vui vẻ, gồm ba người đóng vai gia đình hát, như bài Ba ngọn nến lung linh của mình vậy đó.

Trong chớp mắt, tôi cảm thấy tôi rơi vào một cơn ác mộng, một cơn ác mộng chưa tỉnh lại.

Tôi đứng đờ ở đó không nói được gì, sau đó cười gượng nhìn Trương Linh, cậu đùa đúng không? Hai người làm sao hát “Cát tường tam bảo” được?

Tần Khoa nói, điều này thì em không cần lo lắng, thầy hướng dẫn đồng ý cho bọn mình mượn con của thầy rồi.

Tôi nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Tần Khoa, đột nhiên có ước muốn nhào lên vô cùng mãnh liệt.

Trương Linh đưa ra hai tờ giấy, đây là lời nhạc, hai người làm quen trước đi, lát sau hát cũng dễ hơn một chút.

Tôi hỏi Trương Linh, đổi người được không?

Trương Linh nói, tại sao lại đổi? Không thể được. Cứ vậy đi, làm quen lời bài hát đi.

Nhìn bóng dáng quyết tuyệt của Trương Linh, nhìn nhìn lại tờ giấy ghi lời bài hát kia, tôi nằm sấp lên bàn, Thần ơi, giết con đi.

Tần Khoa ngồi xuống cạnh tôi, nói, bài này dễ hát hơn Cây chanh nhiều.

Tôi nhìn hắn nói với hắn, tôi cảnh cáo anh không được cười nữa, anh còn cười nữa thì sẽ khiến tôi mất hứng với tất cả những người cười với tôi.

Hắn vẫn đang cười, anh cũng đề nghị em tạm thời quên chuyện của bọn mình đi, luyện cho tốt bài này mới là điều quan trọng trước mắt.

Tôi nói, giữa chúng ta có chuyện gì? Giữa chúng ta chả có gì cả, chỉ có không khí thôi.

Hắn vẫy vẫy tay, em nói vậy thì cho là vậy đi. Lược lời một lần đi.

Tôi không cam lòng hái sơ qua một lần với hắn.

Trước đây nghe bài này cảm thấy rất dễ nghe, sao bây giờ tới phiên tôi hát lại thấy gớm như vậy chứ?

“Tần Khoa, mình mang Cầu Cầu tới rồi này!”

Tôi quay đầu, cổ họng vịt dẫn một đứa bé đi vào, mà đứa bé tên “Cầu Cầu” kia quả nhiên đúng là người cũng như tên.

Tôi nhìn thấy viên thịt nhỏ kia bỗng nhiên bứt ra khỏi vòng tay của cổ họng vịt, lấy tốc độ nhanh dần lặn về phía tôi.

Tôi vừa lui về sau một bước, viên thịt kia liền đụng vào bụng tôi, bị nó đụng phải, eo tôi đụng vào góc bàn, đau chảy nước mắt.

Cầu Cầu rút đầu ra khỏi lòng tôi, nở nụ cười, khoan khoái kêu, mẹ!

Trẻ con không sợ người lạ là chuyện tốt, nhưng cũng không được gọi mẹ bậy bạ chứ?!

Thằng bé lại xoay cổ lại (mặc dù cổ nó béo quá nhìn không thấy), gọi Tần Khoa, bố!

Tôi nhìn Tần Khoa, dùng ánh mắt đe dọa hắn, là anh xúi bậy à?

Tần Khoa sờ sờ đầu thằng bé, Cầu Cầu, không phải là bố mẹ, là anh chị.

Cầu Cầu rướn cổ (mặc dù vẫn không nhìn thấy cổ của nó), nhưng mà không phải chúng ta sẽ hát “Cát tường tam bảo” sao? Bài đó gọi bố mẹ mà!

Tần Khoa cười, vậy con biết hát “Cát tường tam bảo” không?

Cầu Cầu lớn tiếng nói, biết!

Sao lại chuyển đề tài rồi, không phải là dạy sự khác nhau giữa bố mẹ và anh chị cho thằng bé này sao?

Người đến đông đủ, Hội trưởng năm thứ ba nghiên cứu sinh Lưu Chính vỗ vỗ tay, tiểu phẩm, tấu hài qua bên kia, ca hát ngồi dưới sân khấu chuẩn bị lên hát thử.

Chúng tôi ngồi dưới chõ, nhìn thấy mấy người trên sân khấu hát mấy bài như “Đồng thoại”, “Ba lô”, “Nghe tiếng biển” tôi liền cảm thấy khó hiểu, sao tiệc Tết tới phiên tôi lại bị hát “Cát tường tam bảo” vậy?

Mớ thịt đè trên người tôi nói, mẹ, vì sao cái anh kia lúc hát lại nhắm mắt lại vậy?

Tôi nói, Cầu Cầu, năm tuổi rưỡi rồi thì cũng nên biết trong bài hát gọi là mẹ, ở ngoài nên gọi là chị.

Nó nói, mẹ, cái anh kia lại nhắm mắt lại!

Tôi bắt đắc dĩ gục đầu xuống, từ bỏ.

Nó chỉ vào người đứng trên sân khấu nói, mẹ, sao quần cái anh kia có lỗ vậy?

Tôi nhắm mắt lại, đó là quần rách, vì nhà người ta nghèo.

Nó lại chỉ vào bên cạnh, sao đằng sau cây cột kia anh kia lại đang cắn miệng chị kia?

Tôi quay đầu nó lại, vì anh đó đói, đang tìm đồ ăn thừa hồi sáng trong miệng chị đó.

Nó lại hỏi, sao trên đùi anh Lượng Lượng lại mọc râu?

Tôi nói, bé ngốc, đó không phải là râu, là lông.

Tần Khoa ngồi cạnh cười, đừng dạy hư con nít.

Cầu Cầu không chịu ngồi yên trên người tôi, quay trước quay sau, tôi cố hết sức ôm nó, nhóc con, đừng lộn xộn!

Tần Khoa nói, để anh.

Hắn vươn tay ôm Cầu Cầu qua, tôi nhanh chóng cảm thấy thật thoải mái.

Cầu Cầu không chịu giãy dụa, con muốn ngồi chỗ mẹ!

Tần Khoa chỉ vào góc, nhìn kia, anh kia lại cắn miệng chị kia kia.

Tôi toát mồ hôi hột, anh mới là người không nên dạy hư con nít!

Cầu Cầu nói, bố.

Tần Khoa cúi đầu, không phải là bố, là anh.

Cầu Cầu nói, bố, con nóng.

Tần Khoa cầm tờ giấy ghi lời bài hát quạt, cười hỏi nó, bố tốt hay mẹ tốt?

Tôi quay đầu, anh nói gì vậy? Muốn chết hả?!

Cầu Cầu trợn to mắt nhìn, tôi vỗ vỗ đầu nó, ngoan, không phải nói em.

Trên sân khấu có người gọi, tổ tiếp theo, Cát tường tam bảo, Cát tường tam bảo đâu?

Hay rồi, bây giờ tam bảo chúng tôi lên sân khấu đây.

Vì là hát thử nên không có ánh sáng cũng không có âm nhạc, hoàn cảnh rất thoải mái.

Đợi tới khi chúng tôi hát xong đi xuống, vài người phụ trách đứng dưới sân khấu bàn bạc ào ào.

Trương Linh đứng dưới nhìn tôi, Giang Văn, đừng đùa, hát nghiêm túc.

Tôi muốn khóc, tôi hát nghiêm túc mà.

Người đứng cạnh tôi nói, từ từ, xuống dưới cái đã.

Chúng tôi xuống dưới, tổ tiếp theo đi lên.

Trương Linh hỏi tôi, đây là trình độ thật sự của cậu?

Tôi gật gật đầu.

Trương Linh nhìn Tần Khoa lại nhìn tôi, cười vô cùng miễn cưỡng, à ờ, cũng không gấp lắm, đừng vội, luyện thêm một chút, luyện thêm một chút há.

Tần Khoa nhìn tôi hơi dăm chiêu, thì ra không lùi được nữa vẫn có thể lùi được, đúng là trình độ ca hát của em.

Tôi hát mặt xem thường, cảm ơn ngài khích lệ.

Tôi tìm Điền Lan, nói với nó, mày nghe thử đi, xem tao hát có tốt hay không, phải khách quan đó. Ba ba! A! Mặt trời xuất hiện rồi, mặt trăng phải về nhà sao?

Điền Lan bịt tai lại kêu, no stop! Đừng ô nhiễm tai tao nữa!

Tôi tiến lên bóp cổ nó nói, mới hát có ba câu, mày đợi tao hát xong rồi hẵng nói.

Điền Lan lắc đầu, không cần, ba câu đã đủ để phản ánh trình độ của mày rồi.

Chẳng lẽ kém tới mức đó thật rồi sao?

Buổi trưa lúc giải tán, Lưu Chính dặn mọi người buổi chiều nhớ tới sớm.

Trên đường đi về tôi vẫn còn buồn bực, biết vậy đã không vì ham áo cưới mà đồng ý chuyện ca hát, giờ thì hay rồi, lại bị khinh bỉ, còn không biết nên xử lý như thế nào đây.

Điền Lan nói, đằng trước không phải là Tần Khoa sao?

Tôi nghe vậy ngẩng đầu, quả nhiên là Tần Khoa, tuy nhiên không chỉ có mình hắn, bên cạnh còn có cổ họng vịt và Lưu Chính, mà Lưu Chính thì đang nắm tay Trương Linh.

Tôi nhìn bốn người này, trong phút chốc tia lửa điện lóe lên, giống như Conan trong nháy mắt xâu chuỗi tất cả manh mối, tìm ra chân tướng.

Biết ngay mà, làm sao mà khéo vậy được!

Quan hệ cạp vấy thật đáng sợ, bao che cho nhau thật đáng sợ nha!

Hắn đúng là quan hệ rộng rãi, râu vươn tới khoa tôi luôn rồi.

Nói như vậy, kêu tôi đi hát là ý của hắn? Hát “Cát tường tam bảo” cũng là hắn đề nghị?!

Buổi chiều tôi vẫn đi tập bình thường, vào hội trường thì thấy có một đám người đứng tùm lại.

Hỏi người bên cạnh có chuyện gì, người đó nói, Lưu Chính mời bạn cậu ấy tới, chính là anh chàng Lục Phẩm.

Tôi và Điền Lan nhìn nhau, Lục Phẩm hả.

Trong trường tôi Lục Phẩm cũng xem như là truyền thuyết, không phải là học sinh khoa âm nhạc, lại tiến vào nhóm tám người đứng đầu trong một cuộc thi âm nhạc, hành vi cá tính như mỗi lần hát xong một bài liền hất mái tóc dài như áo choàng tới nay còn bị người ta bàn tán say sưa.

Tôi nhìn xung quanh một vòng, không thấy Lục Phẩm, khi thấy được một người thì mắt tôi sáng ngời.

Điền Lan đẩy đẩy tôi, tôi gật gật đầu, thấy rồi, rất trắng rất được.

Điền Lan hỏi người bên cạnh, anh chàng kia là ai vậy? Cũng là Học viện Sinh học hả?

Người nọ nói, ai? Đó là Nghiêm Hoảng, anh ta không phải trường chúng ta, là bạn Lục Phẩm. Tốt nghiệp Học viện âm nhạc kể bên Đại học S, bây giờ ở lại trường làm giảng viên đó.

Anh chàng tên Nghiêm Hoảng kia, là một mặt trắng nhỏ.

Vẫn tập hát như buổi sáng.

Tần Khoa ôm Cầu Cầu ngồi cạnh tôi, sao mặt nhăn nhó vậy? Nhăn miết mặt biến thành hình viên Mạt Chược hình chữ nhật đó.

Tôi nhìn đằng trước nói, xin đừng dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, quan hệ của chúng ta chưa hài hòa tới mức đó.

Mớ thịt kia hỏi Tần Khoa, mẹ sao vậy?

Tần Khoa nói, mẹ giận bố.

Tôi phần nộ nhìn về phía Tần Khoa, nhưng lại đụng phải ánh mắt hồn nhiên của Cầu Cầu.

Tôi vuốt vuốt ngực, nương theo miệng con nít hay lắm à?

Hắn cụp mắt xuống, thờ ơ nói, đúng vậy, không có gì hay ho, nhưng bây giờ anh chỉ làm vậy được thôi, không đúng sao.

Tôi quay đầu đi không nhìn hắn.

Rất cuộc cũng tới phiên chúng tôi lên sân khấu.

Khác với hồi sáng, bây giờ tôi phải đối diện với dân chuyên nghiệp, tâm trạng không thoải mái như trước, cổ họng càng không thoải mái hơn.

Cứ để như vậy hát, hiệu quả kinh sợ hơn.

Nhìn vẻ mặt của mọi người tôi biết ngay mình lại thất bại.

“Bạn gái kia, bạn cảm thấy hát như bạn có phải là hát không?”

Tôi hơi kinh ngạc, trong trường hợp công cộng như thế này, khi nói chuyện ai cũng chừa mặt mũi cho nhau chứ không nói như vậy.

Mà từ trước tới nay, giáp mặt tôi phê bình sắc bén về giọng hát của tôi như vậy ngoài trừ Tần Khoa ra thì không có ai khác nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn ông thầy vừa nói, á chà chà, đúng là miệng độc là mặt trắng nhỏ.

10. Chương 19-20

Chương 19: Gia huấn nhà họ Giang có ba điều

Con người thật ra là động vật hệ thị giác, mặc dù miệng lúc nào cũng bô bô “Không đánh giá qua vẻ bề ngoài” nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt sáng sủa, cử chỉ tao nhã thì người ta vẫn sẽ thiên vị nghĩ thầm, ừm, người này chắc là người tốt.

Trước khi tôi lên sân khấu, thầy Nghiêm chắc là một người hiền lành, tôi nghĩ vậy.

Nghiêm Hoảng đứng giữa mọi người, thanh thần xem hết một lượt rồi tổng kết, về phần ca hát hầu hết mọi người đều không có vấn đề gì quá lớn, ngoại trừ.

Anh ta dừng lại liếc về phía chúng tôi một cái nói, một tổ cá biệt, một người cá biệt.

Có người liếc trộm, có người cười thầm.

Ừm, đây là cảm giác gì nhỉ?

Giống như con ốc sên đang chui trong chiếc vỏ tối om bỗng dưng bị người ta lấy mất chiếc vỏ đó, lại bị tàn nhẫn kéo ra dưới ánh mặt trời, mà người đó lại dùng một lồng kính để úp lại nhốt con sên ở bên trong, còn bày đặt nói như thương hại, thấy chưa, tôi cho cậu lớp lưới bảo vệ rồi đó, không hề bị nắng chiếu nha.

Tôi nghĩ thầm trong bụng, đúng là không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài.

Trong toilet, Điền Lan nói với tôi, ui, nhanh ghê mày, chiều nay trôi qua cái vèo rồi.

Tôi rửa tay, vậy à? Sao tao thấy dài như một tháng vậy nhỉ?

Điền Lan nói, anh chàng tên Nghiêm Hoảng kia nói mày ác lắm đúng không?

Tôi tức giận, dòm vắn mình là vậy mà miệng không hề khiếm tốn chút nào, những lời nói ra còn độc hơn H2S nữa.

Điền Lan cười, há há, Tần Khoa không cúu mày?

Tôi nói, buồn cười, liên quan gì tới hần. Bây giờ tao hiểu rồi, hể là mặt trắng nhỏ thì đều không tốt đẹp gì! Tao sẽ đưa câu này vào Gia huấn của nhà họ Giang, truyền cho hậu nhân của tao. Thôi, tao ra ngoài đợi mày, nhanh lên nha.

Tôi vừa lau tay vừa đi ra ngoài, vừa đi ra vừa ngẩng đầu, ặc...

Nghĩ lại, cũng cần chào hỏi một chút, tôi vừa định mỉm cười thì lại nghe thấy tiếng của Lục Phẩm xuất ra từ toilet nam đối diện, OK, OK, sức nén ở hạ bộ giảm xuống, đúng là thoải mái

~~Nghiêm Hoảng liếc nhìn tôi một cái, xoay người đi với Lục Phẩm.

Tôi nghe được Điền Lan ở trọng thì thầm, á, giấy đâu giấy đâu?

Đầu tôi đầy mồ hôi lạnh, nhẹ giọng hỏi, Điền Lan, mày nghe thấy tao nói gì không?

Điền Lan ở trong rống ra, hử, nghe, mày sao vậy?

Tôi cúi đầu dựa vào tường, xong rồi.

Hôm sau, tôi nói với Điền Lan, hôm nay tao thấy không ổn lắm, tao không muốn đi.

Điền Lan kiên quyết kéo tôi đi, đừng vậy đừng vậy đứng dậy nhanh đi, tao muốn thấy Lục Phẩm.

Tới nơi, mọi người đã bắt đầu tách ra luyện tập.

Tần Khoa và Cầu Cầu đang ngồi chơi cạnh bậc thềm, tôi vừa bước hai bước về phía hai người đó thì Trương Linh ngăn tôi lại.

Cô ta cười có chút áy náy, thật ngượng, Giang Văn à, cậu hát bài đó, ừm, còn kém chút nữa, vì vậy, ha ha, phải chỉ lại một chút.

Tôi nhìn người đứng sau lưng cô ta, nhất thời trong lòng bị một đám mây mù không rõ ở đâu chui ra bao phủ.

Dưới chân bỗng nhiên bị một nguồn lực đánh úp lại, tôi đỡ bàn giữ thăng bằng, nhìn xuống, là Cầu Cầu.

Tôi nhìn nó, chân chị rất thon, em cứ làm vậy miết thì sẽ bị gãy xương.

Cầu Cầu chỉ Tần Khoa ngửa đầu nhìn tôi, mẹ, bố muốn con nói với mẹ là phải cố lên, tuyệt đối tuyệt đối không được cản chân con và bố.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tần Khoa, hần ngồi trên bậc thềm mỉm cười nhìn tôi.

Nghiêm Hoảng nhìn danh sách trên tay, ngẩng đầu, Giang Văn đứng không?

Tôi gật đầu, đúng vậy.

Anh ta cầm giấy viết gì đó, quay đầu bước đi, đi theo tôi.

Tôi đi theo sau anh ta, trong lòng không yên, có cần giải thích về những gì tôi nói hôm qua không, nhưng mà trông thái độ của anh ta thì có lẽ giải thích chỉ khiến tôi chết thảm hơn mà thôi.

Tới một góc không có ai, Nghiêm Hoảng đưa lời bài hát cho tôi, được rồi, bây giờ, cô hát bài này một lần cho tôi nghe xem nào.

Tôi cầm tờ giấy ghi lời bài hát nuốt nước miếng ực ực.

Tôi mở miệng, ba ba!

Anh ta ngắt lời, cao lên một chút.

Tôi lại mở miệng, ba ba!

Anh ta vẫn không thềm ngẩng đầu lên, cao lên nữa!

Tôi run run mở miệng lần nữa, ba ~ ba!

Anh ta rời mắt khỏi tờ giấy ghi lời bài hát, cao nữa.

Tôi rơi lệ, anh đang ăn hiếp tôi hả?

Anh ta nói, từ câu này, ba ba, bắt đầu.

Theo lời bắt nhịp của anh ta, tôi nơm nớp lo sợ hát xong một lần.

Anh ta đặt tờ giấy ghi lời bài hát lên bàn, quay đầu nhìn tôi, cô nghĩ cô đang ghi âm nhạc chuông kinh dị à?

Tôi đau khổ lắc đầu, anh ta nói, cô đợi đây.

Nói xong, anh ta đi về phía sân khấu.

Từ nhỏ tới lớn, tôi sợ nhất chính là “Giáo viên”, hồi nhỏ thứ bố mẹ hay dọa tôi không phải là “Sói tới” mà là “Cô giáo tới”.

Mặc dù bây giờ, mặc dù sắp thành giáo viên, mặc dù không sợ như hồi nhỏ nữa nhưng trong lòng tôi vẫn tự động sinh ra sự sợ hãi.

Mà anh chàng Nghiêm Hoảng này lại có khả năng không tức giận nhưng vẫn có uy, lại còn mang mác “Thầy”, hơn nữa tôi còn đắc tội anh ta, đứng trước mặt anh ta tôi dường như trở lại cảnh thời học Tiểu học run rẩy đứng trước mặt cô giáo chịu phạt.

Tôi nhìn bóng dáng rời đi của anh ta, cảm thấy thật bất lực, chẳng lẽ anh ta đi lấy thuốc kẻ.

Chỉ chốc lát sau, anh ta trở lại, không mang theo thuốc kẻ nhưng trên mũi lại có thêm một cặp kính mắt.

Kính mắt là vật thiết yếu của thư sinh, nhìn anh ta đeo kính, trong lòng tôi hiện lên bốn chữ, mặt người dạ thú.

Anh ta chậm rãi vén cổ tay áo lên tới khuỷu tay, cầm tờ giấy ghi lời bài hát nói, nếu ngũ âm của cô đã tệ tới mức này thì chỉ có thể như vậy thôi. Tôi hát một câu, cô bắt chước hát theo, hiểu không?

Tôi hỏi, bài này hát phân vai, như vậy có phải tôi chỉ cần luyện phần của mình, không cần luyện phần của những người khác đúng không?

Anh ta nhìn tôi, hợp xướng và đóng kịch có quy luật giống nhau, mặc dù lúc biểu diễn cô chỉ cần thực hiện phần của mình là được, nhưng nắm chắc chính thể là điều vô cùng quan trọng, như vậy chẳng những phải hát tốt phần của bản thân thì cũng phải quen thuộc phần của người khác. Có vấn đề gì nữa không?

Tôi lắc đầu.

Anh ta tựa vào cạnh bàn bắt đầu hát, ba ba!

Tôi hát theo, ba ba!

Anh ta gật gù đầu, tiếp tục hát.

Hát xong đoạn đầu tiên, tiếp theo là đoạn thứ hai.

Anh ta hát, mẹ!

Tôi nghĩ thầm, há ~ cuối cùng cũng đến, mới này bắt tôi gọi anh mấy tiếng ba ba, rốt cuộc cũng tới lượt tôi.

Nghĩ như vậy, hơi mất tập trung, theo bản năng liền khoan khoái đập lại, ới!

Anh ta dừng lại, nhìn tôi qua tròng kính.

Kính mắt phản xạ lại ánh sáng khiến tôi hoảng hồn, vội vàng lắc đầu, không đúng không đúng, là – mẹ!

Anh ta duỗi tay ra, bây giờ cô hát lại đoạn một đi.

Đợi tới khi tôi hát xong, anh ta ngẩng đầu nhìn tôi nói, giỏi ghê, chín câu thì năm câu cô hát sai.

Tôi nghếch ra, tôi lợi hại dữ vậy hả?

Anh ta nói, lại lần nữa.

Cứ như vậy, dạy tôi bắt chước rồi lại sửa lỗi sai cho tôi, anh ta lại dạy tôi bắt chước rồi lại sửa lỗi sai cho tôi, càng đánh càng thua, càng thua càng đánh.

Đợi tới hết buổi sáng, tôi cảm thấy mình đã trải qua hết tang thương của cuộc đời.

Anh ta đúng là cao thủ ngược đãi, toàn bộ quá trình căn bản không hề nổi giận, lại vẫn có thể tra tấn tôi tới mức thể xác và tinh thần mệt mỏi, hoàn toàn là bạo lực mềm.

Buổi trưa lúc ăn cơm, tôi vẫn đeo tai nghe nghe Cát tường tam bảo, Điền Lan nói, hóa ra mày thích bài hát này dữ.

Đúng vậy đúng vậy, sao mắt anh lại rưng rưng nước mắt vậy, vì tình yêu sâu đậm của anh với em.

— Câu này nằm trong bài hát Anh yêu mảnh đất này.

Buổi chiều, vẫn trong góc phòng âm u đó.

Nghiêm Hoảng nhẹ nhàng ném giấy ghi lời bài hát lên bàn, tháo kính xuống xoa xoa mắt, bài hát này chỉ là lặp đi lặp lại cùng một giai điệu mà thôi, mà giai điệu ngắn ngủn này tôi đã dạy đi dạy lại cô mấy chục lần rồi mà cô vẫn có thể hát như vậy.

Anh ta lại đeo kính vào, đúng là nhân tài. Như vậy, hát lại từ đoạn một đi.

“Thầy Nghiêm như vậy có hơi quá không.”

Tần Khoa đi tới, Cầu Cầu bám trên đùi hắn, hắn nhìn Nghiêm Hoảng, cô ấy không phải ca sĩ chuyên nghiệp, có cần hà khắc như vậy sao?

Cứu công chúa ra khỏi miệng ma long, cho dù là ác ma thì cũng trở thành dũng sĩ.

Đối với sự xuất hiện lúc này của Tần Khoa, tôi phát sinh tâm lý tương tự với hội chứng Stockholm.

Tôi đứng cạnh Tần Khoa gật đầu tỏ vẻ đồng ý với những gì hắn nói.

Nghiêm Hoảng liếc nhìn hai chúng tôi một cái, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người Tần Khoa, tôi hà khắc lắm à? Là đạo diễn buổi tiệc, phải cải thiện những lỗ hổng trong khâu biểu diễn, phải có yêu cầu với diễn viên chứ nhỉ.

Tần Khoa chỉ chỉ tôi nói, tố chất biểu diễn của người này vốn thấp, lúc hát hay nhất cũng không hay hơn bây giờ. Bây giờ đối với cô ấy mà nói đã là trình độ tốt nhất rồi, nếu yêu cầu cô ấy nhiều hơn thì khó tránh khỏi việc ép buộc làm khó cô ấy. Thầy Nghiêm có lẽ cũng không tắt yêu cầu cô ấy như yêu cầu học sinh của thầy. Với tiêu chuẩn hiện tại của cô ấy thì đã đủ cho bữa tiệc rồi, nếu còn chưa đủ thì tôi sẽ sửa lại.

Nghiêm Hoảng lại cười cười, được, nếu như vậy thì tôi chờ mong biểu hiện tốt của các bạn.

Anh ta mỉm cười gật gật đầu với chúng tôi rồi tránh đi.

Tôi vừa thở phào nhẹ nhõm trong lòng, Tần Khoa quay mặt qua nhìn tôi giọng lạnh như băng, em chỉ được vậy thôi à? Bình thường với anh không phải rất gan dạ sao? Sao với người khác lại vậy?

Nói xong hắn kéo lấy Cầu Cầu đang đứng bên chân lên, xoay người bỏ đi.

Kể từ khi chia tay với hắn, lúc nào gặp tôi mặt Tần Khoa cũng cười vô cùng ân cần, lâu rồi chưa thấy vẻ mặt này của hắn, trong lòng hơi buồn bã.

Chẳng qua, anh có lập trường gì mà mặt nặng mày nhẹ với tôi.

Buổi tiệc vẫn cử hành đúng hạn, vẫn phải luyện hát như cũ thôi.

Lần tiếp theo tôi tìm Tần Khoa thì hắn lại trở lại bộ dạng mỉm cười hòa ái, trong lòng tôi nổi da gà, đúng là vua biến diện.

Hai ngày trước buổi tiệc, bắt đầu diễn tập có hiệu ứng âm thanh và ánh sáng.

Hát thử một lần xong, tôi cảm thấy khá được.

Sau khi xuống sân khấu một người phụ trách buổi tiệc nói với chúng tôi, hát không không có động tác gì thì không ổn lắm.

Vì vậy người phụ trách này dạy cho chúng tôi vài động tác, vài động tác như xoay tròn, vẫy vẫy tay còn chấp nhận được, điều tôi không thể hiểu được chính là động tác kết thúc.

Anh ta nói, khi kết thúc hai người quì một chân, hai tay đặt bên má, làm như bông hoa vậy.

Anh ta nghĩ đây là nhà trẻ sao, Cầu Cầu thì dễ, hai người hơn hai mươi tuổi làm động tác này không sợ khán giả thấy hết hồn à?

Tôi đưa ra ý kiến với người phụ trách, nhưng thái độ của anh ta lại vô cùng cứng rắn nói, cần hiệu quả như vậy, mời hai bạn phối hợp. Em bé ở giữa là nụ hoa, hai người ở hai bên làm hai bông hoa, hợp thành một đóa.

Quan điểm thẩm mỹ kiểu gì vậy!

Một ngày trước Tết Dương Lịch, rốt cuộc cũng tới thời khắc thu hoạch thành quả.

Lúc thay đồ trong toilet, tôi lại suýt nữa chịu không nổi.

Tôi hỏi Trương Linh, không phải nói là bác của La Cầm Cầm cung cấp trang phục sao.

Trương Linh chìa chìa Điền Lan, áo cưới dành cho tiểu phẩm “Công chúa Bạch Tuyết và Romeo”, tổ của cậu mặc đồ dân tộc mà.

Điều thứ hai trong Gia huấn của nhà họ Giang: người có động cơ không thuần khiết sẽ bị trời phạt.

Đứng trong cánh gà, tiết mục tiếp theo là của chúng tôi.

Tôi liếc sơ qua khán đài, đen tuyền, đầy nhóc.

Tần Khoa hỏi, run không?

Tôi liếc xéo, không.

Không run, chỉ có điều chân hơi run thôi.

“Tiếp theo tiết mục dành ọi người là – Cát tường tam bảo.” người dẫn chương trình đi vào, giai điệu hoạt bát của bài hát vang lên.

Tôi cứng ngắc bước ra sân khấu.

Bài hát đã bắt đầu, đèn đỏ đèn vàng trên sân khấu chiếu vào mắt tôi, tôi cảm thấy hơi chóng mặt, không khí trở nên vừa nóng vừa loăng.

Tần Khoa đột nhiên cầm tay tôi, trong kịch bản không hề có động tác này.

Tôi nhìn về phía hắn, hắn quay mặt xuống khán giả hát, nhưng vẫn nắm tay tôi rất chặt.

Đoạn thứ hai là phần tôi và Cầu Cầu hát đối.

Tôi bị Tần Khoa cầm tay, bình an hát xong phần này.

Hát xong, cảm giác tốt hơn nhiều.

Hát xong đoạn ba, chúng tôi tách hai bên ném kẹo xuống cho khán giả. Đây xem như là một chút quà nho nhỏ cho khán giả, không khí trong hội trường nóng hơn.

Ném ném, nhìn lại người ngồi hàng đầu, không phải là mặt người dạ thú đeo kính sao.

Tôi ném vài viên kẹo qua.

Tôi thề, tôi thật sự không cố ý, cho dù trong tiềm thức có ý định này nhưng tôi tuyệt đối không cố ý.

Mấy viên kẹo đó từ không trung trút xuống đầu Nghiêm Hoảng hết như Thiên Nữ tung hoa vậy, có một viên kẹo xộp còn ngoan cổ kẹp trên gọng kính của anh ta.

Không ai chú ý tới chi tiết này, mọi người đều đang cướp kẹo.

Nghiêm Hoảng chậm rãi tháo kính xuống, cầm lấy viên kẹo xộp kia, xoay xoay trên đầu ngón tay, nhanh nhẹn ném lên bàn, sau đó tựa lên ghế nhìn tôi.

Tôi cứng ngắc rút tay lại trở về sân khấu.

Ca khúc vẫn đang tiếp tục, anh ta vẫn đang nhìn tôi.

Tôi khẩn trương quên lời, kết quả đoạn đó cho dù Cầu Cầu hát gì tôi đều đáp lại là “Đợi mùa hè tới”, mà sự chú ý của khán giả vẫn còn trên mấy viên kẹo nên không có ai để ý.

Thật vất vả đợi tới khi hát xong, rốt cuộc cũng tới động tác kết thúc ngu ngốc kia.

Tôi nửa quỳ cạnh Cầu Cầu, vươn tay phải đặt bên mặt trông như bông hoa đang nở rộ.

Nhạc ngừng hẳn, tôi vừa chuẩn bị rút tay lại –

Khán giả dưới đài lại bắt đầu sôi trào, vì nam diễn viên trên sân khấu bỗng dưng đặt môi mình lên má trái nữ diễn viên.

A, cảm giác mềm mềm ướt ướt này là gì vậy?

Tần Khoa ơi là Tần Khoa, thì ra mục đích cuối cùng của anh là đây sao?

Bàn tay vẫn còn làm động tác bông hoa của tôi đột nhiên dữ dội nắm chặt lại, chém về phía Tần Khoa.

Điều thứ ba trong Gia huấn nhà họ Giang: khi có người xâm phạm má trái của mình, thì phải dùng tay phải tát người đó.

Chương 20: Chim khôn chọn cành mà đậu

Còn một ngày nữa là tới Tết Dương Lịch, ngoài đường vô cùng nhộn nhịp.

Tôi đã từng cầu nhàu với Tần Khoa, thành phố này mỗi khi tới ngày nghỉ thì chật chội y như kết quả sau bốn ngày táo bón của một bà già do ăn bánh hành nướng vậy. Không phải là bánh cải trắng nướng, mà là bánh hành, bạn biết đấy, hiệu quả đây chuyện đặc biệt.

Lúc đó hắn còn hất khuôn mặt trắng của mình lên nhìn trời, đúng là không thể tin nổi tại sao anh lại thích em.

Nhìn dòng xe cộ ngoài đường, tôi hỏi, làm sao bây giờ.

Diễn Lan nói, làm sao bây giờ cái gì, hắn chỉ hôn mày một chút chứ mấy, hơn nữa mày cũng trả lại một cái tát rồi còn gì, coi như hết giận. Nếu mày khó chịu thì xuống xe lại K hấn tiếp.

Tôi quay đầu liếc nhìn nó một cái, khỏe miệng nó treo tới tận mang tai cười hớn ha hớn hử không biết đang gửi tin nhắn cho ai.

Thì ra nó không hiểu tôi đang nói gì, cũng khó trách, ngay cả bản thân tôi cũng không làm rõ được rốt cuộc chính mình đang nghĩ gì.

Cái tát mới nãy trên sân khấu cũng không khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn, ngược lại khán giả còn tưởng đó làm một phần của tiết mục mà lớn tiếng hoan hô.

Sau khi toàn bộ buổi tiệc kết thúc thành công, vài người phụ trách kêu gào muốn tiếp tục vui vẻ vì vậy nên mới có cảnh này. Xe dừng lại, cả đám bọn tôi vào một quán bar nhỏ. Vài người khuyến khích tôi ngồi cạnh Tần Khoa. Tôi lắc đầu nói không, một anh chàng răng thô cười vô cùng vui vẻ, anh ta nói, ngồi đi ngồi đi, đã nhìn ra hai người không bình thường từ lâu rồi mới nãy ở trên sân khấu còn vậy nữa, ha ha. Anh chàng răng thô này trước khi đi cũng ồn ào muốn tôi và Tần Khoa ngồi cùng xe, lúc đó tôi không nói gì tự đi trước. Sao giờ tới đây lại ồn ào nữa? Tôi nói, anh hiểu lầm. Anh ta cười hì hì, đừng giấu làm gì, thật ra giữa hai người có gì? Thú nhận đi, hả? Bọn tôi nhìn ra hết rồi mà, há há, thừa nhận đi nhanh lên! Tôi ngắc đầu,

đã nói là anh hiểu lầm! Chúng tôi không có gì! Giọng hơi to, rằng tỏ bị dọa hoảng hồn. Không khí hơi cứng lại, tôi đưa tay đặt bên má như hình bông hoa, cười hề hề nói với rằng tỏ, anh hiểu lầm thôi ~-~ rằng tỏ cười gượng, gật gật đầu, ngồi xuống cạnh tôi.

Lục Phẩm lấy một bộ bài ra nói, uống không thì không vui. Như vậy đi, chúng ta rút bài, rút trúng Joker đỏ thì sai khiến rút trúng Joker đen thì phải làm một chuyện, không dám làm thì phạt rượu, thế nào? Vài vòng trôi qua, có người chạy vào toilet gào to “Tôi yêu cái mùi này”, có người cởi sạch chỉ còn chiếc áo lót mỏng chạy một vòng quanh quán, cũng có người sợ mất mặt nên chịu phạt rượu. Ván này tôi rút trúng Joker đen, mà người rút trúng Joker đỏ chính là rằng tỏ. Anh ta nghĩ một hồi, đẩy một ly rượu nhỏ qua, ngưỡng ngừng cười cười, vậy uống hết ly này đi. Một bàn tay cầm lấy chiếc ly đó, Nghiêm Hoảng nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu kia, cậu tưởng đang chơi phạt rượu kiểu trò phân vai gia đình của con nít à? Nhiệm vụ sai khiến sao dễ vậy được. Nếu cố ý bao che thì trái luật rồi. Như vậy hai người đều bị phạt.

Anh ta đẩy hai ly hỗn hợp rượu đỏ rượu đế và bia nói, đây, uống đi. Tôi nhìn Nghiêm Hoảng, ai nói là trái luật? Ai quy định phải phạt hai người cùng một lúc? Anh ta khoát khoát tay ngắt lời tôi, chỉ chỉ rằng tỏ. Tôi vừa quay lại nhìn, ngay lập tức không còn chút ý chí chiến đấu nào, á à, thì ra tôi ngồi đây công khai lên án hộ anh ta, anh ta ở đằng kia đã bắt đầu uống rồi. Đừng nói là có hai chiếc rằng tỏ thì biến thành tỏ trắng nha, ở đây toàn là hổ sói hung ác thôi đó. Nghiêm Hoảng đẩy ly rượu còn lại qua phía tôi, nào, người rút trúng Joker đỏ cũng uống rồi, cô uống nhanh lên.

Tần Khoa bỗng nhiên cầm lấy ly rượu đó nói, có chơi thì cũng không chơi kiểu này chứ, anh nghĩ anh đang chuốc rượu cho chuột à? Rằng tỏ đang chùi miệng nghe được câu đó khụ vài tiếng. Nghiêm Hoảng gật gật đầu nói, nếu uống thay thì chúng tôi không có ý kiến. Tôi vội vàng nói “Không cần”, giật lấy ly rượu từ tay Tần Khoa, ngửa đầu uống cạn. Nói đùa, ăn, uống, X, đánh bài, ngoại trừ món thứ ba có hạn chế về giới tính thì làm gì có món nào mà con gái lớn nhà họ Giang không biết chứ? Uống xong ly rượu đó, tôi không nhìn Tần Khoa, tôi không nhìn bất kì ai, ngồi xuống. Xung quanh mọi người ồn ào nói gì mà “Nữ trung hào kiệt” gì gì đó, tôi vỗ bàn – tiếp tục! Tinh túy của trò chơi này chính là anh chết, tôi chết, mọi người cùng chết. Nếu tôi không bảo toàn được mạng mình thì cũng phải kéo người khác xuống theo, tôi hung hăng nhìn Nghiêm Hoảng. Anh ta gật đầu cười, vậy tiếp tục đi.

Vô số tác phẩm điện ảnh nói cho chúng ta biết, bước lên con đường báo thù chính là bước lên con đường xấu xa. Đúng vậy, giờ phút này hãy để tôi vứt bỏ lớp áo hiền lành, vứt bỏ sự giam cầm của đạo lý tình nghĩa, hóa thân thành ma quỷ – tôi lên đánh dấu lên lá bài Joker đỏ. Tôi chỉ vào Lục Phẩm, đi đi, tới trước mặt bà chị kia hỏi “Tóc chị dài hơn hay tóc tôi dài hơn”. Tôi chỉ vào rằng tỏ nói, đi đi, hỏi nhân viên pha chế xem ở đây có bán sữa không. Lưu Chính nói, hình như Giang Văn uống thành hưng phấn luôn rồi. Bài lật một cái, tôi chỉ vào Lưu Chính, nào, ôm vợ anh Trương Linh hít đất hai mươi cái, không, hai mươi hình như chưa nhiều lắm, làm năm mươi cái! Tôi gãi đầu, sao mãi chưa tới Nghiêm Hoảng? Vòng tiếp theo, lại là rằng tỏ bốc trúng Joker đen. Tôi nhìn anh ta, lại chỗ anh chàng pha chế mới nãy hỏi “Nếu không có sữa, vậy thì có sữa dâu không?” rằng tỏ nhìn tôi vô cùng tội nghiệp, tôi lắc đầu, nhìn tôi cũng vô ích, tôi biến thành ma quỷ rồi. Vì vậy rằng tỏ cắn răng rưng rưng nước mắt uống ly rượu hỗn hợp thứ hai. Có người hỏi, có phải có vấn đề gì không, sao cô rút trúng Joker đỏ mãi vậy? Tôi gật đầu nói, tốt lắm, đưa ra chất vấn thì phải chuẩn bị sẵn sàng, người tiếp theo chính là anh! Tiếp theo không phải là người đó, mà là người tôi trông chờ nãy giờ vòng vào mãi rồi cuộc cũng tới – thầy Nghiêm Hoảng.

Anh ta nhìn tôi, cô muốn tôi làm gì? Tôi nghĩ nghĩ nói, tục ngữ nói “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha”, tôi sẽ không quá đáng. Xin mời anh đi tới chỗ cô gái kia nói với cô ấy “Biết tại sao da tôi trắng như vậy không, vì ngày nào tôi cũng dùng Olay”, đương nhiên anh cũng có thể lựa chọn uống hết ly này. Nghiêm Hoảng nhìn tôi cười, đứng lên đi tới chỗ người đẹp kia. Quay đầu lại nhìn, hơi ngạc nhiên, cười mắc cỡ, xấu hổ, một lát sau lại có vẻ mặt “Thẹn thùng”, anh ta nói gì vậy? Người chạy qua canh chừng chạy về, nói Nghiêm Hoảng đã hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ hai người đang tâm sự, anh ta còn nói chúng ta cứ tiếp tục không cần chờ.

Bị gián đoạn, rất nhiều người kiêng kỵ tài năng thần kỳ hơn người của tôi thi nhau nói không chơi nữa, mọi người ngồi cùng nhau uống rượu tâm sự.

Tôi cầm lấy một chai bia, một bàn tay thon dài dè tay tôi lại.

Tôi cũng không thèm nhìn, lạnh lùng nói với chủ bàn tay, xin mời tránh ra, mời anh tránh xa tôi ra một

chút.

Hắn bắt động, tôi nói, sao, Chinese nghe không hiểu?

Hắn giữ chặt tay tôi nói, đi theo anh.

Tôi cũng không từ chối, biết rõ giấy dựa cũng vô ích thì giấy dựa làm gì.

Ra cửa, gió lạnh thổi vào mặt một cái, nhất thời tỉnh táo lại không ít.

Tần Khoa đi tới, quay lưng về hướng gió thổi, chặn gió lại.

Tôi nhìn, anh muốn nói gì thì nói nhanh lên.

Hắn nói, sao lại như vậy được?

Tôi không hiểu nhìn hắn.

Hắn nói, khoảng cách rõ ràng đã kéo lại gần rồi, tại sao lại biến thành như vậy?

Tôi nói, không hiểu anh đang nói gì.

Hắn nói, chẳng lẽ không đúng sao? Mấy ngày nay, em ở bên anh vui vẻ hát hò, chẳng lẽ những thứ đó đều là giả sao? Chính em cũng có cảm giác đúng không? Bây giờ sao em lại lạnh nhạt như vậy, lại muốn đẩy anh ra xa sao?

Mấy câu này của hắn lại đâm trúng chỗ đau của tôi, tôi lớn tiếng phản bác, đừng có mà tự mình đa tình! Đừng có mà nói bậy! Chúng ta chia tay rồi! Anh tránh xa tôi ra!

Hắn nói, là tự anh đa tình sao? Nếu là tự anh đa tình thì tại sao mới đầu em lại đồng ý hát chung với anh?

Đây thật sự là bí mật riêng tư nhất của tôi, mà những gì hắn nói như một nhát búa, làm lộ ra sự thật tôi không muốn đối mặt nhất.

Mắt tôi lập tức đỏ bừng.

Đúng vậy, anh nói không sai, nhưng anh nhất định phải nói như vậy sao, nhất định không chừa cho tôi chút mặt mũi nho nhỏ nào sao?

Hắn thấy tôi như vậy, có chút hoảng muốn giơ tay lên.

Tôi gạt tay hắn qua, gào lên với hắn, anh rút đi! Rút đi! Anh rút đi!

Hắn còn đang tiến tới gần tôi, tôi từ từ nhắm mắt lại vừa kêu gào vừa đánh hắn.

Lúc đó, có lẽ men say cũng nổi lên rồi, dám dùng cái đầu quý giá của mình đập vào người hắn.

Hai người làm gì vậy. Vợ chồng son đánh nhau cũng phải lựa chỗ chứ? – có người nói.

Tôi thở phì phò trừng mắt nhìn Nghiêm Hoảng và người đẹp cạnh anh ta, không phải vợ chồng son!

Xoay người chạy ra đường, bắt xe, mở cửa, lên xe, đóng cửa.

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra.

Tôi vừa chuẩn bị đá hắn xuống mới phát hiện không phải là Tần Khoa.

Anh ta vừa ngồi xuống cạnh tôi vừa nói, anh chàng của cô còn đứng đờ ra đó kia. Chú ơi, tới KFC khu Trung Nghiễm.

Tôi nói, không đi KFC!

Nghiêm Hoảng nhìn tôi một chút, nói với tài xế, tới McDonalds.

Tôi hỏi anh ta, anh leo lên làm gì vậy?

Anh ta nói, bây giờ kí túc xá đóng cửa rồi, một cô gái say rượu lang thang trên đường rất nguy hiểm, tôi đương nhiên phải quan tâm rồi. Một ngày làm thầy cả đời làm cha mà.

Tôi nói, anh dùng bộ dạng nghiêm túc như vậy nói mấy câu này khiến tôi có cảm giác rất tà ác.

Anh ta nói, à, vậy à.

Xe chạy rồi chúng tôi cũng không nói gì thêm.

Những gì Tần Khoa vừa nói vẫn còn vang lên trong đầu tôi, hẳn cảm thấy khó hiểu, tôi cũng đâu khác gì. Kể từ khi chia tay, tôi cẩn thận từng chút một, tự cho rằng mình đã khống chế hướng đi của mọi chuyện, mà nụ hôn trên sân khấu mới này khiến tôi kinh ngạc nhận ra rằng thật ra không phải như vậy. Khi Tần Khoa bỗng nhiên hôn lên má tôi thì phản ứng đầu tiên của tôi, ý nghĩ phát ra đầu tiên từ sâu trong lòng tôi lại là mừng rỡ.

Cảm giác này khiến tôi cảm thấy rất mất mặt, rất kinh khủng.

Giống như dùng nước lạnh nấu ếch, nếu dùng nước nóng ngay từ đầu thì con ếch sẽ rất cảnh giác, nhưng theo thời gian trôi qua thì cảm giác sẽ dần bị gây tê, ếch sẽ bị nấu chín một cách từ từ.

Rõ ràng là đã chia tay nhưng nghĩ lại từng chút một mối quan hệ của chúng tôi thì dường như giống lời Tần Khoa đã nói, từ sự hồ hững ban đầu tới cuối cùng lại có thể bình yên ngồi cạnh hẳn nói nói cười cười, mà tôi lại không hề cảm thấy sự biến hóa này. Giống như con ếch kia vậy, chết tới nơi mà vẫn không biết. Nếu không có nụ hôn ban nãy của Tần Khoa, nói không chừng tôi sẽ bị luộc chín luôn.

Như vậy rất kinh khủng.

Không phải lập trường của tôi rất kiên định sao? Tại sao lại bị lung lay chứ? Chẳng lẽ tôi không hề nhận ra chút thay đổi nào sao?

Trước đây tôi luôn cho rằng hiểu suy nghĩ của người khác rất khó, bây giờ tôi mới phát hiện, hiểu suy nghĩ của bản thân còn khó khăn hơn hiểu suy nghĩ của người khác nhiều.

Sự giả tạo của người khác chúng ta có thể nghi ngờ, có thể vạch trần nó, mà đối mặt với lời nói dối của bản thân thì làm sao nhần tâm đi vạch trần được.

McDonalds mở cửa 24h, như vậy rất tốt, có thể giúp những người không về nhà được có một chỗ trú ẩn ấm áp.

Nghiêm Hoảng đặt phần ăn lên bàn, ăn đi.

Tôi nói, cảm ơn.

Anh ta mở nắp một ly Coca, đưa cho tôi, nhìn tôi hỏi, thích cậu ta?

Tôi ngẩng đầu, không phải.

Anh ta lại hỏi, không thích?

Tôi nói, không phải đơn giản là có thích hay không. Ví dụ như anh thích ăn cá trích chẳng hạn, vô cùng thích, thích tới mức chỉ dùng đầu cá hầm canh anh cũng có thể ăn hai chén. Anh vô cùng háo hức làm cá trích kho tàu, đang vô cùng hạnh phúc thưởng thức món ăn thì anh lại bị hóc. Lúc bị hóc rất đau khổ, không thể ăn cá, không thể uống nước, đứng cũng đau, nằm cũng đau, hề nghĩ tới nó đều thấy đau. Rồi cuộc tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra, chẩn đoán, dùng dụng cụ lạnh như băng lấy mảnh xương đó ra khỏi cổ họng anh. Về nhà, nhìn đĩa cá kho vẫn còn bốc khói kia, rất tức giận, quăng vào tủ lạnh thì sẽ không bao giờ ăn nữa, mai sẽ quăng vào WC! Một ngày trôi qua, vài ngày trôi qua, đĩa cá đó vẫn còn trong tủ lạnh. Anh lấy đĩa cá đó ra, nhìn nước kho đông lạnh đó, nhìn thịt cá hấp dẫn đó, cân nhắc nếu cứ như vậy đổ vào WC thì WC sẽ bị tắc, đi thông sẽ rất phiền, vậy thôi đợi nó tan ra rồi hãy đổ. Thời gian chậm rãi trôi qua, con cá bị đông lạnh từ từ tan ra, khôi phục lại ánh sáng càng hấp dẫn hơn, không khí thoang thoang một mùi rất hấp dẫn. Ngay cả con mắt của con cá đó cũng đang nhìn anh, nói với anh, ăn tôi đi ăn tôi đi nhanh lên! Anh vốn thích ăn cá trích như vậy, nhịn không được muốn cầm thìa lên lần thứ hai, nhưng sự đau đớn trong cổ họng vẫn còn rõ ràng như cũ. Mặc dù thích ăn con cá đó, nhưng vì vết thương vẫn còn đau, vì sợ sẽ bị hóc lần nữa, rốt cuộc chỉ bỏ con cá đó trên bàn, không đổ đi cũng không ăn. Nhìn con cá đó nghĩ không biết nên nghĩ như thế nào, không biết nên làm gì bây giờ, cho dù làm gì đi nữa cũng sẽ rất đau khổ, cảm giác này anh có hiểu không?

Anh ta cười, tôi hiểu.

Tôi xé gói sốt cà chua rưới lên khoai tây chiên rồi đưa cho anh ta, thật xin lỗi, anh theo tôi tới đây, gọi đồ ăn cho tôi mà còn phải nghe tôi cầu nhàu nữa.

Anh ta cầm lấy một que khoai tây chiên có dính sốt, nhìn một chút, bỏ vào miệng nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha mà.

Tôi nằm sấp lên bàn, cảm ơn bố nha.

Nhìn những ngọn đèn ngoài cửa sổ, tôi nhắm mắt lại.

Khi tôi sắp ngủ thì bỗng nhiên lại nghe thấy anh ta nói, tôi biết nên làm như thế nào.

Tôi ngồi dậy, đại não còn chưa đuổi kịp, hỏi anh ta, cái gì?

Anh ta nhìn tôi nói, người ăn cá trích bị hóc kia, tôi biết anh ta nên làm như thế nào.

Tôi hỏi anh ta, nên làm gì?

Anh ta cười, thử con cá khác. Thử con cá khác mới biết được có phải xương cá trích khiến chúng ta đau đớn nhất không, cũng chỉ có thử con cá khác mới biết được có phải cá trích ngon nhất không. Làm bạn gái tôi đi, Giang Văn.

Tôi biết con người của tôi lúc đó chắc chắn đang phóng đại ra, đây là biểu hiện khi tôi hoảng hốt.

Có người nói, tất cả mọi thứ đều có ba trạng thái, ban đầu lúc mới thấy nó là núi, khi gặp lại nó không còn là núi nữa, lần sau nhìn thấy nó thì nó lại trở thành là núi.

Đối với thầy Nghiêm Hoảng tôi vừa phán anh ta là người tốt, bây giờ lại bắt đầu nghi ngờ sự phán đoán của mình lần thứ hai.

Tôi hỏi anh ta, tại sao? Chúng ta mới quen biết nhau, đừng nói tôi là anh thật lòng thích tôi, tôi hai mươi ba rồi, không tin đâu.

Anh ta lại cầm lấy một que khoai tây chiên, vụn vụn nó, nói, thử xem sao, là một phép thử đối với cô, cũng là một phép thử đối với tôi. Nếu như thử xong thấy không hợp, thấy khó chịu thì có thể chia tay bất kì lúc nào, không có hại cho cả hai bên, thế nào?

Người làm nghệ thuật đều có vài hành động để kích thích cảm hứng của bản thân.

Tôi không phải nghệ sĩ, tôi là dân tự nhiên.

Sống hai mươi ba năm trên đời Giang Văn tôi chưa bao giờ làm chuyện gì điên cuồng cả.

Nhìn hai ngón tay đang cầm khoai tây chiên của anh ta, tôi cứ như bị đầu độc vậy, quay mặt lại nói với người tôi mới quen được một tuần này, được rồi, tôi làm bạn gái anh.

11. Chương 21-22

Chương 21: Ai nói tiêu đề vừa vô nghĩa lại vừa không liên quan tới truyện này là phá phách???

Thời tiết ngày càng lạnh, có nghĩa học kỳ này cũng sắp kết thúc.

Hồi trước đứng trước thầy hướng dẫn hùng hồn chí khí thề thốt, kích động tới mức chỉ hận không thể đổ máu vì nghĩa, bây giờ thì hay rồi, tới lúc thực hiện lời hứa tôi không cần cột tóc lên xà nhà, trực tiếp treo cổ tôi lên cho tôi chết luôn cho nhanh.

_ Cột tóc lên xà nhà để khi ngủ gật thì sẽ bị giật tóc

Thầy Nghiêm Hoảng nhàn nhã lật lật quyển sách dày cui trước mặt tôi nói, em biến nhà tôi thành phòng tự học hả.

Tôi ngồi trước máy sưởi chân thành nói, phòng tự học ở ngoài làm sao mà vừa ấm áp lại vừa tao nhã như nhà thầy được.

Anh ta gấp sách lại, nịnh hay đó.

Thật ra thì tôi nói thật, không biết tại sao mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, nếu ở nơi không có máy sưởi như ở trường thì trên cơ bản chỉ có thể ôm bình thủy sống qua ngày. Trong cảnh tuyệt vọng tôi nghĩ tới chỗ của anh ta, giống như một con ếch bị lạnh cóng một chân tìm được một hang động để ngủ đông, bám chặt lại chỗ đó không chịu đi.

Tôi búng tay cái tách, Nghiêm tiên sinh, châm trà, tôi muốn trà sữa thượng hạng!

Anh ta đứng dậy nhìn xuống tôi, tự mình là con gái của tôi à?

Tôi lắc lắc ngón tay, NO, NO, đương nhiên là bạn gái.

Anh ta tiếp tục nhìn xuống tôi, em nói thử xem, kiểu tự tung tự tác của em giống bạn gái chỗ nào?

Tôi sờ cằm nghĩ nghĩ, ừm, cũng có lý.

Là thế này, từ ngày chính thức yêu nhau cho tới nay, chúng tôi một chưa nắm tay lần nào, hai chưa tâm tình gì cả, ôm ôm hôn hôn thì đừng mơ, ngay cả không khí love cũng không có.

Từ lúc yêu nhau thì quan hệ rất hòa hợp, nhưng mà hình như hòa hợp quá mức, bỏ qua giai đoạn tình yêu nhảy tới vạch xuất phát của giai đoạn tình thân luôn, thậm chí không phải là hình thức “Anh em” mà là “Cha và con gái”.

Há, có lẽ đây là tình yêu kiểu Plato thần thánh trong truyền thuyết?

Chuyên gia Điền Lan – người từng chìm nổi trong bể tình nhiều năm, kinh nghiệm dày mình nói, như hai người yêu đương cái nổi gì, hai người hoàn toàn không biết gì về nhau làm thành một cặp, nền tảng không vững chắc thì sau này sẽ bị biến dạng, rõ ràng là làm bậy nha. Tao nghĩ kĩ rồi, có phải Nghiêm Hoảng có ý đồ xấu xa gì không, cuộc sống này phức tạp cỡ nào chứ. Mới đầu giả vờ yêu đương với mày, sau đó cướp lấy trái tim mày, sau đó giả vờ hứa hẹn, đương nhiên người được lợi là anh ta, sau đó...đừng đừng đừng! Mày phải cẩn thận đó Giang Văn!

Tôi nhìn nó, Điền Lan, mày khỏi cần đi học nữa, qua Nhật Bản đi, cùng Gosho Aoyama sáng tác “Thám tử lừng danh Conan” đi.

Nó liếc ra chiêu “Tiểu Điền phi thư” với tôi.

Những người đi sờ chân Phật cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất có được một bàn tay đầy mùi hương.

Vì vậy sau một thời gian phấn đấu ngắn hạn của tôi, điểm số cuối kỳ này mặc dù cũng tệ nhưng so sánh với trước kia thì cũng là chết nhưng đỡ mất mặt hơn một chút. Như vậy, tôi cũng có thể an tâm nghỉ đông.

Di động trên bàn vang lên tiếng chuông dễ nghe, tên hiện lên là “Anh chàng trong giấc mộng thứ hai”.

Tôi từng hỏi Nghiêm Hoảng, anh có biết tại sao tôi gọi anh như vậy không.

Đương nhiên là không có câu trả lời rồi, vì vậy tôi nói cho anh ta, anh chàng trong giấc mơ thức hai – mùa xuân thứ hai đó, a há há hể hể ha ha !

Sau đó mặt Nghiêm Hoảng trông như bị thổi sương vậy, nói, trước đây lúc nghe em hát tôi đã nghi rồi, bây giờ tôi gần như xác định, thật ra tinh thần em hơi có vấn đề đúng không.

Nhấn nút nghe, tôi nói, a, lâu rồi không gặp.

Anh ta nói, ra hạn cho em trong vòng một tiếng tới nhà tôi lấy chồng sách của em đi, nếu không tôi sẽ đem ra lò thiêu.

Tút – tut –

Đây là thế giới gì vậy, một giáo sư – nghề được mệnh danh là kỹ sư linh hồn – mà dọa sẽ đốt sách?

Vội vội vàng vàng chạy tới chỗ anh ta, tôi bảo vệ sách của mình nói với anh ta, sao anh lại có thể như vậy? Có chút xíu sách này mà cũng chứa không nổi sao?

Anh ta liếc xéo tôi một cái, chỉ vào ba chồng sách trên bàn che luôn màn hình máy tính nói, cái này là “chút xíu” hả?

Giọng tôi nhỏ lại một chút, vậy thì anh chuyển nó qua một góc không được sao?

Anh ta đi tới, nhẹ nhàng chìa vào mớ sách của tôi nói, sách của em vừa nhiều vừa dày, không dính cạnh bánh quy thì cũng từng đắm mình trong nước miếng của em, cần bản không đụng tay vào được, như vậy xin hỏi tôi phải chuyển bằng gì đây? Cần cầu hả?

Tôi cúi đầu nhận thua, biết rồi, tôi chuyển ngay đây.

Lúc tôi sửa soạn lại sách của mình, Nghiêm Hoảng ra ngoài nghe một cuộc điện thoại.

Anh ta đi vào nói với tôi, bây giờ tôi có việc phải đi ra ngoài, em dọn dẹp xong khi đi nhớ khóa cửa là được.

Tôi vẫy tay, biết rồi, yên tâm đi đi.

Trong núi không có hổ, khi đương nhiên sẽ xưng vương. Ngồi máy sưởi, tôi bật máy tính, chơi trò chơi một chút, không cần đi vội.

Chơi mấy trò kiểu như đấu địa chủ này đúng là khiến người ta sa đà nhanh hơn thuốc phiện.

— Đấu địa chủ: giống như chơi đánh bài trên On game.

Tôi vốn tính chơi chút thôi, không ngờ lại chơi một lều từ sáng tới chiều.

Ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa, Nghiêm Hoảng đã trở lại.

Ặc, anh ta nhìn thấy tôi chắc là không ngạc nhiên đâu nhỉ, mất cả ngày trời mà chỉ chuyển được sách từ trên bàn xuống dưới bàn.

Tôi ra phòng khách tính chào anh ta một chút, anh ta nhìn thấy tôi quả nhiên rất kinh ngạc, tuy nhiên, tôi cũng kinh ngạc.

Không phải vì anh ta đang xách túi đồ ăn, mà vì sau lưng anh ta còn có một cô gái.

Nghiêm Hoảng nhìn tôi, hiệu suất làm việc của em đúng là cao vô cùng.

Tôi cười ha ha, tôi dọn dẹp xong rồi, đi ngay đây.

Cầm lấy hai túi sách kia, gật gật đầu nói tạm biệt bọn họ.

Nghiêm Hoảng quay đầu lại nói với tôi, có cần tôi đưa em đi không?

Tôi lắc đầu nói, có chút sách chứ mấy, không quan trọng, bái bai.

Một ngày trước khi về nhà nghỉ đông, Nghiêm Hoảng hẹn tôi ra ăn cơm, xem như tạm biệt.

Anh ta quơ quơ chiếc ly nói, chuyện lần trước em không thắc mắc gì sao?

Tôi thắc mắc, chuyện lần trước? À, ý anh là cô gái lần trước hả?

Gắp một miếng thịt bỏ vào miệng ăn, tôi nói, có gì đâu mà hỏi, nếu thật có gì đó thì anh sẽ trực tiếp chia tay với tôi đúng không, cần gì đi vòng vèo.

Nghiêm Hoảng cười cười, không nói gì.

Một lát sau, anh ta bỏ ly rượu xuống nói, mấy hôm trước gặp Lục Phẩm, cậu ấy nghe Lưu Chính nói dạo này Tần Khoa không ổn lắm.

Tim tôi run lên một chút.

Một ngày sau Tết Dương lịch lúc Nghiêm Hoảng đưa tôi về thì gặp phải Tần Khoa dưới ký túc xá.

Hắn vừa nhìn thấy chúng tôi liền hỏi với giọng điệu khó chịu, hai người đi đâu vậy? Sao lại đi với nhau?

Tôi không nói gì, Nghiêm Hoảng mỉm cười nói, cô ấy là bạn gái của tôi, sao không đi cùng nhau được?

Tần Khoa đầu tiên là hơi ngẩn ra, nhưng gần như trong chớp mắt hắn liền cau mày lạnh lùng nhìn Nghiêm Hoảng nói, anh nói đùa gì vậy.

Tôi nói, không phải đùa.

Tần Khoa nhìn tôi, em nhìn anh rồi nhắc lại, không phải là nói đùa.

Tần Khoa nói với tôi, em điên rồi à? Rốt cuộc thì em nghĩ gì vậy? Vì né tránh anh mà làm bạn gái một người xa lạ? Lúc trước em đòi chia tay anh không tính, sao bây giờ lại trở con như vậy?!

Tôi nói, cái gì mà trở con? Tôi không được làm bạn gái người khác sao? Tôi nhất định không thể xa anh được sao?

Tần Khoa nắm tay tôi, em đi theo anh.

Tôi giãy giụa, Nghiêm Hoảng nắm cổ tay còn lại của tôi nói với Tần Khoa, mời anh bỏ tay bạn gái tôi ra.

Tần Khoa mặt lạnh tanh nhìn Nghiêm Hoảng, lạnh lùng nói, người nên bỏ tay ra chính là anh.

Nghiêm Hoảng vươn tay muốn kéo Tần Khoa ra, không ngờ Tần Khoa lại vùng ra một đám.

Tôi kéo Nghiêm Hoảng qua một bên nhìn Tần Khoa, anh làm gì?!

Tần Khoa nhìn chúng tôi, bỗng nhiên khe khẽ động khước miệng nở nụ cười, cười nhưng lại không có chút gì là cười cả.

Hắn nói, được, Giang Văn, anh sẽ xem xem em trở con được bao lâu.

Nói xong câu đó, Tần Khoa liền xoay người bỏ đi, từ lúc đó tới bây giờ tôi không nhìn thấy hắn thêm lần nào.

Nghiêm Hoảng dùng đầu gối gõ gõ chén phát ra tiếng “Leng keng”, anh ta nói, ngẩn ra nghĩ gì vậy?

Tôi nhìn anh ta nói, tôi đang nghĩ xem bây giờ là mười hai giờ, nếu không về thì sẽ không kịp chuyển tàu lúc hai giờ rưỡi.

Đương nhiên tôi vẫn lên tàu kịp, bình an về tới nhà.

Sau khi về nhà, mẹ tôi không quần quýt lấy tôi hỏi chuyện Tần Khoa thì đã a di đà Phật lắm rồi, bố tôi cũng thò một chân vào con đường xem mắt nhỏ tí ti, áp bính đỉnh đầu trâu mặt ngựa gì gì đó đều ra trận hết rồi, tôi không ngờ Trung Quốc còn nhiều người cần tình yêu vậy đó.

Đúng là phiền chết đi được, tôi ném dép về phía hai người, bố mẹ mà còn vậy nữa thì con về trường đó!

Diệp Phàm hỏi tôi, này, bà chị, không tính tìm một người nữa à?

Tôi vô cùng tang thương nói, mới chấm dứt một mối tình, tôi có cảm giác tinh tấn nhân vong, ai, quá mệt mỏi.

Huống chi không phải bây giờ tôi đang có một cái sao, mặc dù “mối tình” này rất không đáng tin.

Diệp Phàm nói, mẹ nó! Cái gì mà tinh tấn nhân vong, nói kiệt sức là được rồi!

Tôi nói, ủa? Tinh tấn nhân vong không phải là hao hết tinh lực mà chết sao?

Cậu ta nổi giận, mẹ nó! Không hiểu thì đừng dùng lung tung!

— Tinh tấn nhân vong: túng dục quá độ mà chết, tinh ở đây chỉ tinh dịch.

Từ trước tới nay tôi không hề biết rằng thì ra nghĩ cũng có thể nghĩ một cách buồn khổ như vậy, trong lòng cứ như thiếu gì đó vậy, rõ ràng xung quanh mình đều là người thân nhưng cứ có cảm giác không yên trong lòng, cảm giác rất hoảng loạn.

Khi một người phụ nữ có vấn đề về cảm xúc thì sẽ làm gì đó với tóc của mình.

Tối tiệm uốn tóc Tinh Phẩm, muốn thợ cắt tóc sửa sửa mái tóc dài của tôi một chút.

Anh hai cắt tóc cầm kéo, vừa cắt vừa không ngừng lải nhải bên tai tôi rằng tóc quăn đẹp cỡ nào.

Anh ta nói tới mức một hồi sau tôi cảm thấy nếu không làm tóc quăn thì tôi thật xin lỗi khuôn mặt của mình.

Được rồi, tôi tùy theo ý anh ta, tốn một buổi trưa làm mái tóc quăn anh ta đề nghị.

Đợi tới khi thành phẩm xuất ra, anh hai cắt tóc đưa tôi ra trước gương.

Nhìn bản thân mình trong gương, trong nháy mắt tôi tựa như mình xuyên qua không gian và thời gian nhìn thấy Lí Minh Vũ vậy.

Nâng tay lên, cầm một lọn tóc quăn trên đầu lên, kéo thẳng, sau đó buông tay, lọn tóc đó co lại trở về nguyên trạng.

Anh hai vô cùng đặc ý hỏi tôi, thế nào? Đẹp đúng không?

Tôi nghiêng rằng, đẹp con khỉ, rõ ràng là đầu toàn lò xo.

Anh hai cười ha ha, cô thật hài hước!

Cho dù anh ta có khen tôi hài hước đi chăng nữa thì tiền làm tóc cũng không thiếu một xu, cảm giác tiền mất tật mang này khiến tâm trạng vốn không sáng sủa gì lắm của tôi càng u ám thêm.

Đảo mắt lại tới dịp họp lớp, lúc lớp trưởng thông báo trên QQ tôi đã nghĩ, không thể đi tuyệt đối không thể đi! Nếu đi chắc chắn sẽ bị người ta hỏi mấy đề tài linh tinh như bạn trai này nọ, không thể đi đánh chết cũng không đi!

Tôi dài giọng kiếm cớ nói “Bây giờ đi du lịch chưa về” để trốn họp lớp.

Một lát sau, Lí Minh Vũ tìm tôi trên QQ hỏi, cậu không đi họp lớp hả?

Tôi nói, bây giờ mình còn đang ở trường nè.

Lí Minh Vũ gõ một khuôn mặt cười, đừng gạt mình, có thể nhìn thấy địa chỉ trên QQ của cậu đó.

Tôi đổ mồ hôi hột.

Hắn nói, lâu rồi không gặp cậu, vốn muốn nhìn thấy cậu một chút.

Tôi trả lời, đi họp lớp thì không đi nhưng bọn mình gặp riêng cũng được.

Vì vậy định ra thời gian, tôi lên đặt tên cho lần gặp này là “Quần quần gặp mặt”.

Tôi vốn nghĩ, hai mái tóc quăn của chúng tôi tùm lại cùng một chỗ sẽ rất buồn cười, ai ngờ -

Tôi chỉ vào mái tóc của hắn lắc đầu lia lịa, không không, anh không phải là Lí Minh Vũ, Lí Minh Vũ không có tóc quăn thì không phải là Lí Minh Vũ chân chính.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc mái mềm mại của mình, má ơi, hình ảnh long lanh lóng lánh kia thật chói mắt.

Hắn cười, không còn cách khác, bạn gái mình nói thích nhìn bộ dạng mình lúc tóc thẳng, ép mình duỗi tóc.

Tôi nghiêng ngẫm, có thể duỗi tóc cậu thẳng ra đúng là uy lực cỡ nào nha.

Hắn lại cười, cậu đúng là không thay đổi gì cả.

Tôi phục hồi tinh thần lại, cậu vừa nói bạn gái?

Hắn cười gật gật đầu, ừ, gần nửa năm rồi.

Tôi ôm ngực, ôi, hậu cung của mình lại mất đi một người rồi.

Hắn vô cùng cảm khái nói, xem lại hai đứa mình, đúng là không ngừng lỡ mất lẫn nhau, ngay cả kiểu tóc cũng vậy. Vậy nên bây giờ ngắm lại mới thấy thật may mắn khi lúc đó lựa chọn buông tha gốc cây mục là cậu, rốt cuộc tìm được cánh rừng của mình.

Tôi nói, cậu đúng là hết thuốc chữa rồi, tìm được bạn gái nên nói chuyện cũng không khách sáo nữa.

Hắn cười, nếu không bữa nào cậu gọi Tần Khoa, mình dẫn theo bạn gái mình, mọi người tụ tập một chút.

...

Hắn nhìn vẻ mặt của tôi, sao vậy? Lại cãi nhau à?

Tôi lắc đầu, chia tay.

Lí Minh Vũ mở to mắt, chia tay?!

Vì vậy tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Lí Minh Vũ cong môi cười, cảm xúc của cậu dao động lớn thật, trước thì lòng đầy cảm phần muốn giết người, sau đó lại đau buồn uất ức hai mắt đỏ bừng, cuối cùng lại có thể trở lại trạng thái buồn khổ lạnh nhạt giao nhau.

Tôi nhìn hắn, cậu còn cười hả, đúng là yêu đương rồi, tim cũng đen thui, đen luôn lương tâm.

Hắn nói, rồi rồi mình sai rồi, chẳng qua cậu hãy nghe mình nói, Giang Văn, mình là người ngoài cuộc nên sáng suốt hơn. Tình yêu trên thế gian này đều trưởng thành từ những cuộc tranh cãi âm ỉ, không thể nào lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió được, chẳng qua trường hợp của các cậu nghiêm trọng một chút thôi, có chứa yếu tố không ổn định là phản bội, ngờ vực vô căn cứ. Tâm trạng của cậu mình có thể lí giải, ồn ào với cậu ấy, tra tấn cậu ấy, đòi chia tay, đả kích sự kiêu ngạo của cậu ấy, nói thật, mình nghe vậy cũng thấy khoái trá. Chẳng qua tình yêu là của các cậu, việc cậu yêu cậu ấy là sự thật, như vậy đả kích cậu ấy thì đồng thời cậu cũng sẽ khó chịu, tình yêu vốn chính là cùng sống cùng chết, ai cũng trốn không thoát. Có nghi ngờ vô căn cứ có vấn đề gì thì đi chứng thực đi giải quyết, khúc mắc của cậu nằm ở chỗ cậu căn bản không xác định được cậu ấy có thật sự thích cậu không. Nói thật, theo ý mình thì, khi mình ở cạnh cậu, sự khấn trương mà Tần Khoa thể hiện, sát khí phát ra mỗi khi nhìn mình cũng không phải là giả vờ. Tìm được người mình thật lòng thích trên thế giới này đã khó, tìm được một người mà bản thân mình thích mà người đó cũng thích mình càng khó hơn nữa. Nếu các cậu đủ may mắn để tìm được đối phương thì đừng vì vài hiểu lầm không thể gỡ bỏ mà bỏ lỡ lẫn nhau.

Hắn ngừng một chút, nhìn tôi tiếp tục nói, đương nhiên, hướng đi của tình cảm của các cậu phải do cậu suy nghĩ kĩ sau đó quyết định. Thời kì này, cậu có thể trút giận, có thể hối hận, có thể oán giận mắng cậu ấy sống đi chết lại. Nhưng sau khi trút giận rồi thì hồi phục lại tâm trạng cũ, nghiêm túc suy xét con đường tiếp theo của các cậu. Đừng phóng đại vô hạn sự đau khổ của bản thân, sau đó đắm chìm trong sự đau khổ đó mà tạo thành tiếc nuối. Mặt khác, vị giảng viên mà cậu đang yêu đương kia mình khuyên cậu nên chia tay nhanh đi, theo tính tình của cậu thì làm ra loại chuyện này mình có thể hiểu được, một người đàn ông trưởng thành 28 tuổi, lại là giáo viên, lại đưa ra đề nghị ngây thơ như vậy, chắc chắn có gì đó không ổn.

Tôi cúi đầu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Lí Minh Vũ hỏi, cậu nói xem Tần Khoa có thật lòng thích mình không?

Lí Minh Vũ ôn hòa cười, cái này phải hỏi chính cậu.

Buổi chiều tôi dắt Lí Minh Vũ về nhà ăn cơm, vừa mở cửa một cái mắt hai ông bà già trong nhà liền sáng rực lên hết như sói đói chưa ăn một tháng vậy.

Tôi bắt đầu dĩ nhiên tay nói với hai người, đây là bạn học cấp ba của con, có bạn gái rồi.

Ánh sáng trong mắt hai người lập tức tối lại.

Lí Minh Vũ cười nói với tôi, bố mẹ cậu thật thú vị.

Bố già nói với tôi, mấy tính nhà mình hình như dính virus rồi, khởi động với tất máy đều tốn thời gian rất lâu, lại còn hay hiện ra cái gì đó.

Mẹ già liếc xéo ông, có phải hôm nay ông vào trang web nào không nên vào không?

Bố già quơ quơ tay, con cái ở đây nói gì bậy bạ!

Tôi hỏi Lí Minh Vũ, cài lại win mình không quen, cậu làm hộ đi.

Hắn gật đầu, rồi, để mình làm.

Khởi động máy, đúng là trúng virus, chạy rất chậm.

Lí Minh Vũ hỏi tôi, có dữ liệu gì quan trọng không lấy ra đi.

Tôi vội vàng cắm USB vào, mở My Documents ra, lúc mở ra, tôi nhìn thấy một tấm hình, là hình chụp màn hình một câu của Tần Khoa khi tôi chat với hắn hồi Tết “Đừng sợ đừng sợ, không có tiền đồ mới tốt, không có tiền đồ thì anh nuôi em.”

Tôi im lặng chép tấm hình đó ra.

Lí Minh Vũ ngồi cạnh cười, tôi hơi xấu hổ, cậu cười cái gì.

Đêm Trừ Tịch nhà tôi ăn Tất Niên, bố Diệp Phàm đi công tác không ở nhà, vì vậy cậu ta lại chạy tới nhà tôi.

Ăn đồ ăn, uống rượu, mặt ai cũng hồng hào.

Lúc này bố tôi lấy hai mươi tệ ra đưa cho tôi, mẹ tôi cũng móc một tờ mười tệ nhăn nheo từ túi quần ra.

A ~ cảm giác thật chua xót.

Tôi run run cầm ba mươi tệ tiền lì xì kia nhìn hai người nói, bố mẹ đang đùa với con sao?

Mẹ tôi nói, lớn to đầu rồi, có tiền lì xì là ngon lắm rồi còn dám kén chọn!

Tôi ngửa mặt lên trời cười to, ha ha, đây là người nhà của con, thật tốt thật yêu thương nhau, ha ha!

Diệp Phàm ném một viên đậu phụ vào mái tóc quăn của tôi, cười nói, cháu giấu đậu phụ rồi, mọi người tìm đi, ai tìm được sẽ hạnh phúc cả năm.

Tôi hất tóc, quăng đậu phụ ra ngoài, rống với cậu ta, cậu dám lấy tóc tôi làm trò đùa thì tôi sẽ giết cậu!

Cậu ta cười vô cùng thách thức, há? Tôi sợ chị chắc?

Cậu ta cầm lấy một con tôm nhỏ trên bàn đặt lên đỉnh đầu tôi nói, tôm nấp vào rong biển.

Tay tôi nổi gân xanh, vung tay ra đánh về phía cậu ta, một tiếng “Bép” vô cùng vang.

Mẹ tôi lắc đầu thở dài, đúng là tự làm bậy thì sẽ không sống được.

Đúng vậy, trời làm bậy thì có thể sống, còn tự làm bậy thì không sống được.

Câu nói này lại ứng nghiệm một lần nữa sau khi nhận được cuộc điện thoại vào sáng mừng bầy.

Điền Lan gọi điện thoại nói cho tôi, Tần Khoa ngộ độc cồn nằm bệnh viện.

Tại sao lại như vậy?!

Mẹ tôi nói tôi đừng hoảng, nhưng làm sao mà tôi không hoảng được?

Hắn luôn khỏe mạnh mà, sao lại ngộ độc cồn được? Sao lại đi bệnh viện rửa ruột được?

Ngồi tàu lửa, chuyển xe, lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện mà bạn cùng phòng hắn nói, lúc chạy lên cầu thang tim tôi vẫn đập bình bịch.

Tới cửa phòng bệnh, không ngờ lại gặp mẹ Tần, bà cười cười với tôi nói, cháu tới rồi.

Đẩy cửa ra, Tần Khoa nhắm mắt nằm trên giường, tay vẫn đang truyền dịch, khuôn mặt vốn đã trắng bầy giờ lại không có chút máu nào.

Tôi quay đầu, nhìn Tần Khoa liền rơi nước mắt, cháu xin lỗi.

Mẹ Tần vỗ vỗ đầu tôi nói, đừng nói ngốc như vậy, không phải lỗi của cháu, muốn trách thì chỉ có thể trách chính nó thôi, cháu cũng sợ đúng không.

Tôi thút thít nói, Tần Khoa không có chuyện gì chứ ạ?

Bà gật gật đầu, không sao, nằm viện nghỉ ngơi vài ngày là được. Bây giờ cô đi mua gì đó cho nó ăn, cháu trông nó giúp cô được không.

Tôi gật gật đầu, mẹ Tần vuốt vuốt mặt tôi, không sao đâu, đừng khóc nữa.

Tôi ngồi cạnh Tần Khoa nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, càng nhìn trong lòng càng khó chịu.

Nếu không phải tại tôi thì hắn cũng sẽ không uống rượu như vậy, càng không phải nằm trong này.

Tôi ghé vào cạnh người hắn, hai tay vói vào trong chăn nắm bàn tay đang truyền nước biển của hắn.

Một bàn tay ấm ấm khoát lên đầu tôi, tôi nghe thấy hắn nói, Giang Văn.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, hắn khẽ mỉm cười nhìn tôi.

Nước mắt của tôi lại rơi xuống, gào lên với hắn, sao anh lại có thể như vậy?! Hoàn toàn không có trách nhiệm gì với bản thân! Có phải anh không muốn sống nữa không, nếu không muốn sống nữa thì em cho anh toại nguyện!

Hắn ngồi dậy, ôm lấy tôi, cười nói, nào, nín khóc, anh biết lỗi rồi.

Hắn vừa ôm một cái, những suy nghĩ miên man trên đường đi, những sự lo lắng lung tung và sợ hãi đều thi nhau nhảy ra, khóc càng âm ức hơn.

Khóc khóc một hồi mới thấy có gì đó không đúng, giữa chúng tôi làm gì hài hòa như thế này?

Vì vậy tôi chỉnh lại sắc mặt, đẩy hắn ra ngồi lại ngay ngắn.

Hắn bị tôi đẩy, dựa lên tường ho một tràng.

Chẳng lẽ bị thương nội tạng? Tôi nâng hắn dậy, anh sao vậy?

Hắn nở nụ cười nói, không sao, cho anh ôm một chút được không.

Nói xong hắn liền nằm lên đùi tôi, ôm eo tôi, nhẹ nhàng nói, như vậy thật tốt.

Lưng tôi cứng ngắc, Tần Khoa tiếp tục ôm tôi nhẹ giọng nói, anh biết lỗi rồi, thật sự biết lỗi rồi. Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, đánh anh cũng được, trách móc anh cũng được, không để ý tới anh cũng được, ngược đãi anh cũng được, làm gì cũng được hết, nhưng đừng đi làm bạn gái người khác được không, anh chịu không nổi, một ngày cũng chịu không nổi.

Tôi đặt tay lên vai hắn không nói gì.

Một lát sau, mẹ Tần mua cháo mang lên, tôi thuận tiện về trường mang vài đồ dùng cá nhân của Tần Khoa tới.

Sách, di động và quần áo, lúc mở tủ quần áo ra tôi ngây ngẩn cả người.

Tôi lấy món đồ trang trí ở ngăn trên cùng ra, bạn cùng phòng của Tần Khoa nhìn thấy vậy liền cười, a ha, cái đó do Tần Khoa mua đó, bọn anh đều nói nó là yêu thú hợp thể của heo trâu dê, vậy mà nó nói là biểu tượng của một bộ lạc nào đó. Có lần Lão Ngũ vắt khăn lau chân lên món bảo bối đó của nó, bị Tần Khoa K vài phát thật ác, sau đó nó liền cất đồ vào tủ khóa lại.

Tôi cười, à, ra vậy.

A, biểu tượng? Một hắn còn bịa ra được.

Đây không phải đồ đi mua, không phải là biểu tượng mà cũng không phải là yêu thú, mà là một con ngựa chiến, một con ngựa chiến do Tần Khoa nặn hồng.

Đây là chuyện lâu rất lâu, tôi kéo hắn tới xưởng làm đồ sứ thủ công, lúc đó các cặp tình nhân thịnh hành một này.

Tôi nghịch đất từ nhỏ tới lớn, nặn đất sét đương nhiên không làm khó được tôi.

Đợi tới khi tôi nặn xong một con thiên nga, một bàn tay và một đôi giày chơi bóng, nhìn lại Tần Khoa, hắn ngồi ngay ngắn cạnh bàn, nín thở nhìn chăm chú, khẽ nhíu mày, cẩn thận cử động ngón tay, đùa nghịch mó đất sét trong tay hắn.

Bộ dạng nghiêm túc như vậy của hắn đúng là hiếm thấy, nhưng tới khi tôi thấy hình dáng của thứ hắn nặn, mặt tôi liền đen thui.

Tôi nói, anh đang nặn gì vậy, nguyên tố thứ năm hả? Sinh vật ngoài hành tinh hả?

Tần Khoa ngẩng đầu nhìn tôi, bình tĩnh mở miệng nói, anh đang nặn ngựa chiến.

Vừa nghe hắn nói như vậy, tôi ngây ra, sau đó phụt một cái ôm bụng cười lẫn lộn trên bàn, ngựa? Lại còn là ngựa chiến? Chết rồi, không ổn, buồn cười quá! Thì ra Tần Khoa không phải vạn năng, thì ra còn có chuyện anh làm không được hả? Ui cha, ngựa chiến? Ha ha!

Tần Khoa nhìn tôi cười phô trương như vậy, lông mày hơi nhíu lại, nhưng không nói gì tiếp tục tác phẩm nghệ thuật trong tay hắn.

Tôi giơ ngón tay cái lên với hắn, gặp nguy không loạn, cừ!

Chủ xưởng đi tới hỏi, hai đứa muốn làm “Cầu nguyện tình yêu” không? Bây giờ rất nhiều cặp làm cái này.

Cái gọi là “Cầu nguyện tình yêu” thật ra chính là một hình vẽ phức tạp do xưởng tự chế ra, trên hình là 999 trái tim nối lại với nhau, trong đó còn có một truyền thuyết rằng chỉ cần hoàn thành hình vẽ này trên phôi trước khi nung thì hai người này có thể dắt tay nhau tới đầu bạc.

Tần Khoa lạnh lùng nói “Cầu nguyện tình yêu”? Cái gọi là “Truyền thuyết” kia nghe là biết ngay là tự bịa ra vì lợi nhuận đúng không?

Ông chủ bị Tần Khoa nói như vậy chỉ biết ầm ỨC đi về.

Vì không để oán khí của Tần Khoa lan sang mình, tôi hí ha hí hửng đi tìm cô con gái 8 tuổi của ông chủ chơi, tránh đi để hắn tiếp tục ngồi đó nặn “Ngựa chiến”.

Tôi và cô bé chung sức hợp tác, nặn mì sợi, sâu róm, cục phân bốc khói, tổ năm nữ chiến sĩ sinh đẹp và một bộ đồ dùng gia đình.

Một lát sau, Tần Khoa vỗ vỗ vai tôi, tôi quay đầu hỏi hắn, anh nặn xong rồi hả?

Hắn gật đầu nói, anh đưa cho ông chủ nung rồi, hai ngày sau tới lấy.

Tôi giơ cục phân bốc khói lên, em muốn nung cái này nữa.

Tần Khoa cười vô cùng ôn hòa, giọng nói lại cứng như thép, không được.

Tôi mặc kệ, ầm ĩ nói, em nặn nó đẹp cỡ nào nè, đúng là ngón tay thần! Em mặc kệ! Em muốn nung! Em muốn nung!

Hắn lại chọn dùng chính sách dụ dỗ ôm tôi nói, ngoan, vứt nó đi, bọn mình về chơi hun hun.

Tôi vẫn ầm ĩ đòi nung, sau đó ông chủ đi tới cười hề hề nói, như vậy đi, cái này chú nung giúp các cháu.

Tôi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chú ơi chú tốt ghê.

Tần Khoa bất đắc dĩ thở dài, chịu không nổi em.

Tôi nói, chẳng lẽ anh không thấy tác phẩm của em vô cùng đáng yêu sao?

Hắn nói, chẳng lẽ em không thấy tác phẩm của mình thật vớ vẩn sao?

Tôi nói, chẳng lẽ anh không biết tác phẩm em nặn ra rất đáng yêu sao?

Hắn nói, chẳng lẽ em cho rằng “Đáng yêu” nghĩa là xấu sao?

Tôi nổi giận, ịn tay lên khuôn mặt trắng nhỏ của hắn, nhe răng cười, đây là bàn tay em vừa nặn cục phân!

Hai ngày sau tới lấy, con “Ngựa chiến” kia tôi vừa liếc nhìn được một cái thì đã bị Tần Khoa cắt vào một gói đen to.

Tôi nói, cho em xem đi mà, em không cười đâu.

Hắn nói, không có gì hay ho cả.

Tôi nói, nhìn một chút, em chỉ nhìn chút xíu thôi.

Hắn liếc nhìn tôi, không có cửa đâu.

Sau đó, tôi nắn nỉ lâu thật lâu cũng không xin được quyền nhìn một cái.

Bạn cùng phòng của Tần Khoa đi tới nói, em thấy có giống yêu thú không?

Tôi nhìn con “Ngựa chiến” trên tay, đúng là vô cùng hài hước, đúng là gọi là “yêu thú” thì thích hợp hơn.

Dưới ngón tay hơi cộm lên, tôi thấy kì kì, vì vậy lật ngược con ngựa lên.

Thì ra dưới bụng con ngựa chiến này có một hình vẽ vô cùng rắc rối.

Đó là hình vẽ được vẽ từng nét từng nét một, 999 trái tim.

Chương 22: Con trai cũng giống kem đường da, tốt hơn hết là dùng cái đầu tiên

Tôi cẩn thận di chuyển lưỡi dao, vô cùng chăm chú xử lý trái táo trong tay, “Xoạt”, mới gọt được 3cm lại đứt. Nếu ai kêu tôi chơi trò gọt táo vào lúc nửa đêm chắc sẽ biến thành “Bách quỷ dạ hành” mất.

Tần Khoa dựa vào giường cười tùm tùm nói, thật ra có một phương pháp gọt vỏ rất đơn giản.

Tôi ngừng tay lại nghi hoặc nhìn hắn, hả?

Khóe miệng hắn cong lên, mắt sáng ngời nói, em dùng miệng cắn hết vỏ đi là được, như vậy quả táo cũng ngon hơn nữa.

Tôi vung lưỡi dao lên chém lung tung cắt quả táo ra, bỏ vào đĩa rồi đặt trước mặt hắn, liếc hắn một cái nói, ai nói ăn táo thì phải gọt vỏ?

Mấy ngày nay cơ thể hắn dần dần hồi phục lại, không ngờ máu dê cũng nổi lên theo, hử chút là đòi ôm ôm ấp ấp, yêu cầu lưu manh ừn ừn. Nếu không phải nể tình hắn còn nằm trên cái giường bệnh kia thì, hử hử, gọt táo thì tôi không giỏi chứ lột da người thì tôi thành thạo lắm.

Mẹ Tần cười đứng dậy nói, Giang Văn, ra ngoài kiếm gì ăn với cô đi.

Trong quán ăn, tôi đẩy tô mì thịt bò không cay tới trước mặt mẹ Tần Khoa, mì thịt bò ở đây cháu ăn rồi, ngon lắm.

Gắp một gắp mì trong tô của mình lên ăn một miếng, bỗng dưng nghe thấy mẹ Tần nói, cháu và Tần Khoa vì Lí Giai Nhân nên mới chia tay đúng không?

Tôi ngẩng đầu, mì rơi ra khỏi miệng.

Bà cười cười nói, nguyên nhân chia tay cụ thể của hai đứa Tần Khoa cũng không nói cho cô, nhưng cô cũng hiểu đại khái. Hồi trung học Tần Khoa và Lí Giai Nhân lén lút yêu nhau cô và bố nó cũng biết nhưng lúc đó cảm thấy không cần được nên cũng không xen vào. Sau đó bọn nó chia tay, rồi Giai Nhân về nước, cô cứ nghĩ nó và Tần Khoa không còn gì nữa, dù gì lúc đó Tần Khoa cũng còn nhỏ. Không ngờ cuối cùng con bé đó vẫn chia rẽ hai đứa.

Mẹ Tần ngừng lại một chút nói, thật ra cháu là cô gái duy nhất Tần Khoa từng mang về nhà. Sau khi chia tay với Lí Giai Nhân nó từng sống hồ đồ một thời gian, mặc dù nó thường xuyên đối bạn gái nhưng chưa từng mang về nhà lần nào, cháu là người đầu tiên. Lúc hai đứa yêu nhau nó cũng hay nhắc tới cháu, trong điện thoại cũng nhắc, ở nhà cũng nhắc, lúc nói tới cháu về mặt đều vô cùng sung sướng. Cô và bố nó cuối cùng cũng có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc thì nó cũng chịu nghiêm túc yêu đương. Sau đó nó mang cháu về nhà, nhìn thái độ của nó với cháu, cô càng chắc chắn hơn, nghĩ rằng con dâu cô chính là cô gái tên Giang Văn này.

Mẹ Tần nhìn tôi nói, sau đó Tần Khoa rất ít khi gọi điện thoại về, cũng rất ít khi nói tới cháu, cô liền đoán được có vấn đề. Đợi tới khi cô hỏi nó, quả nhiên nó nói hai đứa đã chia tay. Hôm Tết Tần Khoa về nhà, cô chưa bao giờ thấy nó như vậy, trầm mặc, không nói gì, luôn ở trong phòng một mình, uống rượu cũng không biết tiết chế, trạng thái sa sút tinh thần hoàn toàn này chưa từng có bao giờ.

Bà nhẹ nhàng cầm tay tôi nói, về mặt yêu đương, Tần Khoa thật ra chỉ là một người mới. Mặc dù đã có rất nhiều bạn gái, nhưng chưa có lần nào, kể cả mối tình với Lí Giai Nhân, là yêu đương chân chính. Có vài phương diện nó còn chưa biết, còn rất khờ, còn cần học hỏi. Nhưng có vài điều cô chắc chắn, nó thích cháu thật lòng, coi cháu như người bạn đời làm bạn nó trong quãng đời còn lại. Vì vậy, đừng trách người mẹ ích kỷ này, tha thứ cho nó được không. Cho dù nó mắc lỗi gì đi nữa thì cũng tha thứ cho nó đi.

Có vài chuyện cần phải giải quyết nhanh, sau một hồi suy nghĩ tôi gọi điện thoại cho Nghiêm Hoảng, hẹn anh ta ra gặp.

Để đạt được hiệu quả tâm lý đến nơi đến chốn, bắt đầu ở Mc Donalds, vì vậy địa điểm gặp mặt lần này cũng ở chỗ đó.

Như lần trước, Nghiêm Hoảng giúp tôi cầm ống hút vào ly Coca sau đó đưa cho tôi.

Tôi nghĩ nghĩ nói, thầy Nghiêm, mấy bữa nay hưởng không ít máy sưởi của thầy, ăn không ít đồ ăn vặt của thầy, được thầy chăm sóc không ít em vô cùng biết ơn. Nhưng cứ tiếp tục đùa giỡn như thế này cũng không phải cách hay, vì vậy chúng ta trở lại làm bạn bè có tiếng lại có miếng đi.

Nghiêm Hoảng nói, vì Tần Khoa sao?

Tôi gật đầu.

Nghiêm Hoảng không nói gì, sau khi nhìn tôi thật lâu lại chậm rãi nói một câu, nếu tôi không đồng ý thì sao?

Tay tôi cứng lại, hoàn toàn ngây ra.

Lúc đó, Nghiêm Hoảng lại bỗng nhiên phì cười nói, đúng là bé con, hừ một cái đã chịu không nổi, sắc mặt cũng thay đổi luôn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đùa kiểu gì mà...

Anh ta cười yếu ớt hỏi, đưa ra quyết định qua mấy ngày nay ở bệnh viện chăm sóc cậu ta à?

Tôi ôm Coca hút ừng ực gật đầu nói, em nghĩ thông rồi, phương pháp tốt nhất để trừng phạt anh ấy chính là trở lại cạnh anh ấy tra tấn anh ấy.

Nghiêm Hoảng nói, em biết không, thật ra sau khi chúng ta xác định quan hệ không lâu, có một lần tôi ra ngoài gặp phải Tần Khoa. Nhìn thấy tôi và em gái đùa giỡn trên đường, không ngờ cậu ta lại chạy lên đâm tôi một cái.

Tôi xấu hổ cười. Có chuyện này nữa sao?

Anh ta cầm một que khoai tây chiên, nói thật, vẻ mặt lạnh tanh uy hiếp người khác của cậu ta rất đáng ghét.

Tôi gật đầu liên tục, đúng vậy đúng vậy, vẻ mặt lạnh tanh của Tần Khoa chỉ khiến người ta muốn biến mặt anh ấy thành bột mì đang nhào mà thôi.

Nghiêm Hoảng bỏ khoai tây chiên xuống, đương nhiên, tôi là thầy giáo nhân dân nên không thể đánh trả học sinh. Nhưng đối với ba cú đâm của Tần Khoa, tôi chắc chắn sẽ có món quà lớn tặng cậu ta.

Anh ta nhìn tôi mỉm cười, tối hôm đó, buổi tối mà Tần Khoa ngộ độc cồn tôi từng gặp cậu ta ở một quán bar nhỏ. Lúc tôi thấy cậu ta, cậu ta đã bỏ ly rượu lên bàn chuẩn bị đi về, có thể nhìn ra được mặc dù cậu ta say nhưng vẫn rất tỉnh táo, cũng tuyệt đối không tới mức ngộ độc cồn. Vậy em nghĩ lại xem, chuyện cậu ta ngộ độc cồn sau đó rốt cuộc như thế nào.

Tôi đặt ly Coca xuống nói, món quà này có sức công phá thật lớn.

Nghiêm Hoảng nói, sao, bây giờ ý định với Tần Khoa có dao động không?

Tôi lắc đầu, nhìn anh ta nói, trong tình yêu, chỉ dựa vào tâm địa và mưu kế thì không giữ được ai hết. Chỉ sợ người đó có thủ đoạn gian xảo nhưng lại có tấm chân tình, đó, Tần Khoa là như vậy đó, vì vậy nên em mới trốn không thoát. Thật ra em cũng từng hoang mang vì một vấn đề, Tần Khoa quá sâu xa tới mức em đoán mãi cũng không ra, như vậy thì không biết sau này có chuyện gì không, lại có thể vì vậy mà trở nên thật vất vả hay không. Sau đó em lại nghĩ thông, chỉ cần anh ấy yêu em, chuyện anh ấy quá thông minh cũng không sao, vừa vặn có thể dẫn dắt em. Còn chuyện đoán không ra anh ấy, nhân loại không phải cả cuộc đời mình đều đoán không ra vũ trụ nhưng vẫn yên bình sống trong nó hay sao? Vì vậy, đó không phải là vấn đề.

Nghiêm Hoảng cười nói, em đã hiểu thấu triệt như vậy rồi.

Tôi nghĩ nghĩ cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy hỏi anh ta, không phải Tần Khoa chỉ đánh thầy hai đấm thôi sao, sao lại là ba đấm?

Anh ta mỉm cười, muốn một người đàn ông nhớ lại quá trình mình bị một người đàn ông khác đánh, đây là điều quá tàn nhẫn.

Tôi gãi gãi đầu, biết rồi biết rồi, chừng nào về em sẽ đánh lại cho thầy, một người đàn ông bị một phụ nữ đánh còn thảm hơn anh nhiều.

Trong phòng bệnh tôi cầm đồ gọt vỏ, dồn sức vào quả lê tôi đang cầm trong tay, “Xoạt xoạt xoạt”, hai ba nhát liền gọt xong.

Tần Khoa ôm eo tôi, dứt cho anh.

Tôi cầm đồ gọt vỏ gạt cánh tay vừa bò lên của hắn, đứng cạnh đó nhìn hắn từ trên cao xuống.

Tôi nghiêm mặt nói, bây giờ có nên nói chuyện giữa chúng ta không nhỉ.

Tần Khoa không nói gì, ôm chần, cụp mắt xuống làm điệu bộ đáng thương.

Tôi nhìn hắn, nghe cho rõ, bây giờ em hỏi gì anh cũng phải thành thật trả lời.

Hắn gật gật đầu.

Tôi nói, anh có thật lòng thích em không?

Hắn nói, có.

Tôi nói, phải trả lời đầy đủ.

Hắn nói, thật lòng thích.

Tôi vừa lòng gật gật đầu hỏi tiếp, anh có thật lòng thích em không?

Hắn nói, không phải em vừa hỏi xong à?

Tôi liếc hắn một cái thật nhẹ, em thích anh lặp lại câu nói đó, thế nào, có vấn đề gì sao?

Hắn thở dài, ừ, anh thật lòng thích em.

Tôi hỏi tiếp, sau này có nói dối em nữa không?

Hắn nói, sẽ không nói dối ác ý.

Tôi nhún mày, vậy là vẫn sẽ nói dối em?

Hắn nói, nếu ngay cả nói dối thiện ý em cũng không cho nói, vậy thì không phải sau này ngay cả khen em thông minh cũng không được sao?

Tôi nghĩ lại thấy cũng đúng, trong cuộc sống vẫn cần white lie.

Tôi cất chiếc MP3 vừa ghi âm những câu này lại vào túi, nghĩ rằng về nhà liền cất bản ghi âm này cùng với tấm hình “Nuôi tôi” vào cùng một chỗ.

Tôi xoay người vỗ vỗ tay nói, được rồi, em tha thứ cho anh.

Tần Khoa vốn đang ở trong chăn nhích tới nhích lui, vừa nghe tôi nói vậy ngậy ngấn cả người.

Hắn xốc chăn lên, ngồi thẳng dậy nói với tôi, em tha thứ cho anh?

Tôi vừa ra vẻ ban phát hoàng ân gật gật đầu hắn liền nhảy xuống giường đi chân trần ôm lấy tôi.

Tôi đấm hắn, anh điên à! Không sợ bị cảm hả, leo lên lại nhanh lên!

Vì vậy, lại trở lại tư thế hắn nằm trên giường ôm eo tôi.

Tay hắn vuốt ve lưng tôi, bỗng nhiên nói, sao anh có cảm giác eo em thô hơn nhỉ.

Tôi búng tay hắn ra, đi tới chỗ ghế dựa, từ trong túi lấy ra – con ngựa chiến pháp bảo kia.

Tôi lật bụng con ngựa chiến kia ra cho hắn nhìn, làm vẻ mặt công tử đạo kỹ viện nói, ôi, đây là gì vậy? 999 trái tim tự tay khắc nha! Không phải có người mạnh miệng nói, không tin điều này sao? A? Ai khắc vậy? Ui cha, thì ra là Tần công tử của chúng ta! 999 trái tim này, có nghĩa là nắm tay tới già đó! Ui cha, thì ra Tần công tử của chúng ta còn biết làm mấy thứ này nữa

chuyện buồn nôn cỡ nào cơ chứ! Làm xong còn giấu đi sợ người khác nhìn thấy nữa

~~Lúc đó mặt tôi đầy vẻ tiểu nhân đắc chí, kiêu ngạo tới cực điểm, vì vậy cũng khó trách Tần Khoa lại phản kích.

Hắn lựa chọn phương pháp ngắn gọn nhất làm tôi câm miệng lại – dùng hôn bịt môi.

Vì vậy khi mẹ Tần mở cửa đi vào, cảnh tượng đập vào mắt chính là cảnh Tần Khoa đè tôi lên giường tùy ý làm bậy.

Sau đó, mẹ Tần còn cười tôi, cô hiểu mà, thanh niên thôi, huyết khí sôi trào, bình thường bình thường.

Hôm Tần Khoa xuất viện quay về trường, mẹ tôi lại bắt ngờ tới.

Mẹ tôi nhìn mẹ Tần Khoa, cười nói với tôi, mẹ tới đưa dép cho con.

Chậc chậc mẹ tôi đúng là càng ngày càng am hiểu chuyện càng bôi càng đen.

OK, hai bà mẹ gặp nhau đúng là bầy tiên nữ gặp nhau trong Bá Vương Hoa, không ngờ lại vô cùng hài hòa.

Trên bàn cơm trong quán ăn, mẹ tôi vẫy tay dừng cảm nói, đợi bọn nó tốt nghiệp rồi kết hôn luôn đi.

Mẹ Tần mỉm cười, tôi cũng thấy nên làm vậy.

Há, đây là tiệc đính hôn của chúng tôi?

Nói tóm lại, tóm lại nói, sự kiện chia tay của tôi và Tần Khoa cuối cùng cũng kết thúc hòa bình.

Sau này tôi hỏi Tần Khoa, có phải anh từng đấm thầy Nghiêm Hoảng ba đấm không?

Tần Khoa liếc nhìn tôi một cái, hỏi cái này làm gì? Quan tâm anh ta như vậy sao?

Tôi nói, em tò mò mà.

Hắn vỗ vỗ đầu tôi nói, ngoan, anh ta là người xấu, tránh xa anh ta ra.

Tôi nói, anh ta cho em ngồi máy sưởi, còn cho em uống trà sữa nữa, anh ta là người tốt.

Hắn nhú mày, em là gì vậy? Chó hoang hả? Cho ăn mấy miếng liền phán người ta là người tốt.

Tôi khóc, a, anh hung hăng với em, lúc ở bệnh viện rõ ràng anh rất nhu nhược đáng yêu

~Hắn cười lạnh, không vậy sao lừa em lại được? Em phải hiểu rõ quan hệ của chúng ta, anh là sói, mà em chỉ có thể là con cừu bị anh ăn thịt thôi.

Đúng vậy đúng vậy, lúc ở bệnh viện tôi là nữ hoàng, mà sau khi làm lành xuất viện, vị trí của hai chúng tôi lại biến lại như cũ.

Việc tôi chiêm thượng phong, quả nhiên giống như phù dung sớm nở tối tàn vậy.

Lại sau đó, ngẫu nhiên có được đáp án từ Lưu Chính – bạn trai Trương Linh. Tần Khoa đúng là từng đánh thầy Nghiêm Hoảng ba lần, một lần là dưới ký túc xá của tôi, một lần là khi Nghiêm Hoảng và em gái anh ta đi chơi ngoài đường, mà lần thứ ba là ở quán bar nhỏ đó.

Theo lời Lưu Chính nói, hôm đó anh ta và Nghiêm Hoảng, Lục Phẩm đi quán bar, sau đó bắt gặp Tần Khoa đang chuẩn bị ra về. Lúc Tần Khoa đi sắp tới cửa Nghiêm Hoảng lại đi tới không biết nói gì đó với Tần Khoa, kết quả Tần Khoa giống như bị chọc giận đâm anh ta một cái, sau đó về mặt lạnh tanh không nói gì bỏ đi.

Hả? Ba lần thật sao? Biết được điều này coi như giải thích được một dấu hỏi về Nghiêm Hoảng.

Tuy nhiên, điều khiến những người xung quanh tôi, nhất là Điền Lan thắc mắc nhất chính là tại sao lúc trước anh ta lại đưa ra đề nghị yêu đương với tôi.

Đương nhiên, đáp án vô cùng phong phú.

Có người nói, chỉ vì thấy thú vị, có người nói, vì thầy Nghiêm đẹp trai nên tốt bụng (logic gì vậy?!), tới để giải cứu thiếu nữ đang hoang mang trên đường tình, còn có người nói, anh ta bị vẻ đẹp hồn nhiên lương thiện của tôi hấp dẫn (thật ra chỉ có mình tôi ủng hộ giả thuyết này thôi).

Về phần Nghiêm Hoảng rồi cuộc nghĩ gì thì không ai để ý lắm, đáp án cũng chỉ có mình anh ta biết.

Đúng rồi, đối với những “người cuồng dại” muốn lấy lại trái tim của người mình bằng cách ngộ độc cồn, tôi xin tặng một câu “Tự cầu nhiều phúc”.

Bởi vì, sau này thật lâu khi nhắc lại chuyện này, Tần Khoa nói, mới đầu hắn chỉ tính uống sao cho ngộ độc cồn nhẹ thôi, tới mức độ nằm viện truyền dịch một chút là được. Chẳng qua sau đó có chút sự cố bất ngờ, nhất thời không khống chế tốt nên uống tới mức phải rửa ruột luôn.

Đúng rồi, đây mới là chân lý “Tự làm bậy không sống nổi” của chương trước.

12. Chương 23-24

Chương 23: Mọi chuyện đều có lần đầu tiên

Tần Khoa xuất viện rất đúng lúc, vừa vặn dịp Lễ tình nhân năm nay.

Một đêm trước Lễ tình nhân, hắn nháy mắt mấy cái thần bí nói với tôi muốn tặng tôi một món quà vừa khiến tôi hài lòng lại vừa đặc biệt.

Tôi âm thầm đoán mò, quà gì nhỉ? Món quà gì vừa khiến tôi hài lòng lại vừa đặc biệt?

Chẳng lẽ là thân thể của Tần Khoa?!

Vừa nghĩ như vậy tôi liền hưng phấn hai mắt đỏ bừng, cả đêm ngủ không yên.

Hôm sau ngủ dậy, sau hưng phấn chính là cảm giác khản trương khó hiểu, tôi nôn nóng đi tới đi lui trong phòng ngủ, Điền Lan hỏi, mày sao vậy? Lại mất cân đối nội tiết tố hả?

Tôi chạy tới cầm tay nó, làm sao bây giờ đây Điền Lan? Tần Khoa muốn cướp đi tấm thân trong trắng của tao!

Điền Lan nhún nhún vai, loại hàng tồn kho như mày rồi cuộc cũng được thanh lý hả?

Tôi lóng lánh nước mắt, làm sao bây giờ, tao hồi hộp quá.

Điền Lan nói, có gì mà hồi hộp, rướn cổ, nhắm mắt, cắn chặt răng là xong thôi mà.

Tôi tiếp tục lóng lánh nước mắt, tao sợ làm không tốt.

Diễn Lan phẩy phẩy tay, yên tâm đi, có chồng mày ở đó làm sao “không tốt” được.

Vì vậy dưới sự tự ám thị và kiến thiết tâm lý của bản thân, tôi chào đón Lễ tình nhân đầy màu hoa hồng này.

Hôm 14 tháng 2 ăn tối xong, Tần Khoa mỉm cười nói với tôi, tiếp theo, anh muốn dẫn em tới một nơi.

Tôi đỏ mặt, xấu hổ gật gầu.

Xe dừng lại ở ven đường, tôi nhìn bốn phía nghi ngờ, đề sông?

Tần Khoa cầm tay tôi, cười nói, đi theo anh.

Đi trên con đê dài thật dài, lòng tôi vô cùng bồn chồn, sau một hồi lâu, hần dừng lại nghiêng người nói, được rồi, ở đây.

Lòng tôi căng thẳng, ngẩng đầu hỏi, ở đây thật hả?!

Hần mỉm cười gật đầu.

Tôi kéo kéo vạt áo, ánh mắt né tránh nói, ở đây cũng không phải không tốt, em cũng nghe nói làm ở ngoài có lẽ sẽ kích thích...cái đó, nhưng mà, nhưng mà em, em vẫn thấy, lần đầu tiên làm ở trong thì sẽ tốt hơn...

Tôi lại ngẩng đầu lên, ai ngờ lại thấy Tần Khoa tay đang cầm nhãn kính ngạc nhìn tôi.

Một ngọn gió thổi qua...

Tôi bùm mặt quay đầu bỏ chạy, chết mất chết mất! Mất hết mặt mũi rồi!

Tần Khoa chạy tới kéo tôi lại, mặt lại nở nụ cười liên tục.

Tôi đỏ mặt lớn giọng nói, không được cười!

Hần vừa cười vừa nói, đúng là không ngờ em lại thèm muốn anh như vậy!

Tôi nhéo hần, anh còn cười anh còn cười.

Tần Khoa nỗ lực bình tĩnh lại, lấy nhãn ra nói, cái này làm sao bây giờ, mất hết không khí rồi.

Nói xong lại “Phì” nở nụ cười.

Tôi đẩy mạnh hần ra, giận dữ chạy đi.

Hần lại đuổi theo, chạy tới trước mặt tôi ngăn tôi lại nói, được rồi được rồi, anh không cười nữa, bọn mình nói chuyện nghiêm túc.

Tôi nhìn hần.

Hần cầm nhãn rồi cầm tay tôi, chậm rãi đeo lên ngón áp út của tôi nói, chiếc nhãn này không chỉ trói ngón tay em lại, anh muốn trói lại cả cuộc đời em.

Tôi gơ tay lên, nhìn chiếc nhãn bạc ánh ra tia sáng dịu dàng trên tay mình.

Khóe miệng tôi nhin không được căng ra, lại chống eo ngửa đầu lên trời nói, anh cũng thấy dạo này em rất hot sao, chiếc nhãn này mỏng quá không bảo đảm lắm, sau này anh phải dùng hột xoàn 10 cara thì mới trói được em.

Hần tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy tôi, cười khê bên tai tôi nói, ừ anh biết rồi, anh nhớ kỹ.

Tôi ôm lại hần, hạnh phúc cười toe toét.

Một hồi lâu sau, chúng tôi tách ra, dưới ánh trăng, hần nhìn tôi mỉm cười rất thành khẩn nói, trông em có vẻ rất đói khát, nếu em chịu bỏ tiền thì anh sẽ chịu khổ cực chút đi nhà nghỉ với em.

Nói câu đó xong, trên con đê sông gió thổi hiu hiu, bỗng nhiên có tiếng hét thất thanh của một chàng trai, ngay cả ánh trăng cũng bao phủ một màu máu nhàn nhạt.

Nghỉ đông xong quay lại trường học, đây là học kỳ cuối cùng của khóa nghiên cứu sinh của Tần Khoa, hắn thuê một căn hộ một phòng ngủ một phòng khách ở ngoài trường.

Trong số đồ đạc của hắn có sách vở máy tính, nồi niêu xoong chảo, ngoài ra còn có tôi.

Khi tôi nói sắp chuyển ra ngoài ở thì, mấy đứa trong phòng ngủ đều có vẻ mặt vô cùng bí hiểm.

Diễn Lan lắc đầu nói, chắc chắc, động cơ của Tần Khoa cũng quá rõ ràng.

Tôi nói, chẳng qua anh ấy lỡ thuê nhà lớn quá, không muốn phí phạm nên mới kêu tao dọn vào, không có...không thuần khiết như bọn mày nghĩ đâu.

Diễn Lan dùng ngón tay đẩy đầu tôi, ngốc! Hắn có ý đó trời à! Nếu hắn thật sự muốn ở một mình thì sao lại thuê nhà lớn như vậy? Mày cứ tiếp tục ngốc như vậy thì sẽ bị hắn ăn sạch ngay cả xương cũng không thừa!

Tôi cười, há há.

Nó hỏi, mày cười gì.

Tôi che mặt xấu hổ nói, vừa nghĩ tới chuyện hắn muốn ăn tao, tao liền thấy vô cùng xấu hổ

~Bọn nó nhìn tôi đồng loạt lạnh mặt, sau đó không nói gì quay đi.

Đương nhiên, chuyện dọn ra ngoài ở tôi cũng báo ẹ biết, bà chỉ vô cùng có ẩn ý nói sáu chữ – mọi việc, chú ý an toàn.

Hôm cuối tuần dọn nhà tôi rất hài lòng, trước có nhà, sau lại có nhà, hết như kết hôn vậy.

Ngày đầu tiên dọn tới, tôi và hắn nắm tay nhau đi chợ mua đồ ăn, tâm trạng sung sướng y như học sinh tiểu học chuẩn bị đi chơi xuân.

Tôi nói với cô bán tỏi tây, chồng cháu đẹp trai không?

Cô bán tỏi tây cười ha ha, đẹp trai.

Tôi nói, đẹp trai thì cho cháu thêm mấy cọng đi.

Tần Khoa liếc xéo tôi, phương pháp mặc cả của em rất khác biệt.

Tôi sờ sờ khuôn mặt trắng nhỏ của hắn nói, cưng à, đây gọi là tận dụng đó.

Về tới nhà, hắn phụ trách vo gạo, tôi phụ trách nấu cơm, hắn phụ trách nhặt rau, tôi phụ trách xào rau.

Có lẽ sẽ có người nghi ngờ khả năng nấu cơm của tôi, nhưng tôi muốn nói cho các bạn rằng, tôi là một cô gái được mệnh danh là “Food God”. Ngay cả Tần Khoa khi ăn xong cũng khen không dứt miệng nói, Thượng Đế đóng cả cửa lớn và cửa sổ lại, quả nhiên cũng chưa một khe hở cho anh thở.

Ăn cơm xong, Tần Khoa dùng máy tính viết luận văn, tôi vào nhà vệ sinh tắm, nhìn bộ đồ lót màu hồng nhạt mới mua, tôi nở nụ cười há há.

Tắm xong, tôi đứng trước cửa vỗ vỗ trán, nói với Tần Khoa đang ngồi trước máy tính, ôi, mệt quá, em ngủ trước đây.

Hắn cười gật đầu, nhớ đắp chăn kĩ đó.

Trong phòng ngủ có hai chiếc giường cách nhau một khoảng cách nửa mét, nhưng khoảng cách nửa mét này đối với Tần Thú mà nói chẳng là gì cả, chỉ là một khe hở mà thôi.

Ui cha ui cha, có chút nguy hiểm nha, tôi nằm trên giường nghĩ.

Tần Khoa đi vào sẽ phát hiện vẻ đẹp của tôi, trong lòng ngứa ngáy chịu không nổi nhào lên.

Tôi quá sợ hãi che ngực hô, a ~ anh làm gì vậy?

Hắn nắm tay tôi cười gian nói, hôm nay em theo anh đi.

Tôi sợ hãi nhìn hắn, đừng mà

~Hắn cười to ba tiếng, ha ha, tiểu mỹ nhân, em không cảm thấy bây giờ mới nói đừng là đã quá muộn sao?
Sau đó – a – đừng đừng – @# %*...

Há há, lo quá nha.

Vốn tôi tính vừa nằm vừa chờ, có thể là vì tôi quá mệt mỏi, không ngờ ngủ thật luôn.

Không ngờ hơn là mở mắt ra thì trời đã sáng.

Tôi mở mắt ra, Tần Khoa đứng trên đầu tôi nhìn tôi nói, mau dậy đi, sáng nay em học tiết hai đúng không.

Tôi xốc chăn lên nhìn nhìn, đúng là hoàn bích hơn cả hoàn bích.

Tần Khoa ngồi trước máy tính loay hoay với bài luận văn của hắn nói, hôm nay anh không cần lên trường, trứng gà và nước ở trên bàn đó, em ăn xong thì đi, ở đây bắt xe hơi lâu.

Tôi nhét hai quả trứng vào túi, “Ủm” một tiếng, đóng cửa đi.

Sau khi đi ra năm phút, tôi mới vỗ vỗ mặt mình, có gì mà tiếc nuối chứ, đúng là ấu trĩ ấu trĩ.

Buổi chiều lúc trở về, hắn vẫn đang viết luận văn.

Tôi châu đầu vào nhìn, anh đừng nói là cả ngày hôm nay anh đều ngồi trước máy tính nha, sao vất vả vậy.

Hắn đứng dậy, vươn vươn người nói, đói bụng chưa, nếu đói thì anh đi hâm đồ ăn.

Tôi ngăn hắn lại, để em, anh nghỉ ngơi một chút đi.

Đồ ăn là đồ thừa hôm qua, xào xào một chút là được.

Tôi đang hâm đồ ăn, hắn bỗng nhiên dè lại từ đằng sau, hắn ôm tôi lại nói, xin lỗi, Giang Văn, dạo này anh hơi bận, có lẽ sẽ không có thời gian với em.

Mớ tóc quăn bên tai bị hắn phả hơi làm tôi hơi ngứa, tôi đẩy hắn ra hất cằm nói, nói đùa, em tài đức vẹn toàn, sao lại tính toán với anh chứ, được rồi được rồi, đi ra nhanh lên, đừng cản trở em.

Ăn cơm xong, Tần Khoa đi rửa chén, tôi đứng trong phòng tắm nhìn bộ đồ lót kiểu hoa quả mới mua, mặc dù khả năng không cao nhưng phải để phòng chứ, cứ mặc vào thôi.

Kết quả, lại là một buổi tối bình tĩnh.

Tôi gặp Điền Lan trên trường, nó nháy mắt với tôi nói, bọn mày nha, làm chưa?

Tôi làm vẻ mặt nghiêm túc như thầy hiệu trưởng trường cấp ba của tôi hay làm lúc chào cờ nói, nhầm chán, mày đúng là vô cùng nhầm chán.

Tối hôm Lễ tình nhân đã bị nó cười gần chết rồi, nếu bây giờ lại nói cho nó tình cảnh của tôi hiện giờ, không được, kiên quyết không được.

Một ngày trôi qua như vậy, hai ngày trôi qua như vậy...n ngày trôi qua như vậy.

Ai nói nam nữ ở chung nhất định sẽ có quan hệ nguy hiểm? Rõ ràng là đánh –~!

Nhưng mà, nhưng mà tại sao tôi lại an toàn chứ? Chẳng lẽ chỉ vì hắn bận bịu thôi sao?

Có khi linh cảm chỉ xuất hiện trong nháy mắt.

Mà trong nháy mắt đó, tôi bỗng nhiên hiểu rõ tất cả – là tóc!

Đúng vậy! Nhất định là tại mái tóc quăn của tôi!

Hắn từng nói hắn ghét tóc quăn tự nhiên, mà sự khác biệt duy nhất giữa tóc quăn tự nhiên và tóc quăn nhân tạo chính là có trả tiền hay không mà thôi.

Mặc dù hắn chưa từng phát biểu bình luận gì với kiểu tóc mới của tôi nhưng tôi vẫn thấy rất khả nghi. Vậy chẳng lẽ mọi chuyện là như thế này, hắn nhìn thấy tôi tựa như nhìn thấy Lí Minh Vũ nên không có nổi chút hứng thú nào?

Tôi nhìn mái tóc quăn của mình, bọn nó không chịu nổi chút sóng gió nào nữa rồi. Vậy cắt đi vậy, nhưng cắt rồi thì cho dù là bề ngoài hoặc độ dài đều giống Lí Minh Vũ mất.

Mâu thuẫn và đau khổ đan vào nhau, cuộc đời gì đây chứ

~~Tôi ủ rũ về nhà, Tần Khoa đã dọn cơm sẵn, hôm nay ăn lẩu nha?

Nhân dịp cuối đông mà ăn lẩu.

Ăn no, nhân sinh quan cũng sẽ thay đổi. Tôi ngẫm lại những suy nghĩ vừa rồi của mình, chỉ có hai chữ để hình dung, động kinh.

Tần Khoa sao lại vì vấn đề ấu trĩ như tóc mà không thèm tôi được? Há há.

Ngồi tựa trên ghế, ngọn lửa nấu lẩu vẫn còn cháy liu liu, trong phòng dào dạt khí sưởi, ngay cả ngọn đèn treo trên đầu cũng trở nên ấm áp.

Tần Khoa bỗng nhiên kéo ghế dựa qua, ngồi xuống cạnh tôi.

Hắn khoát tay lên lưng ghế chỗ tôi ngồi, mặt hơi cúi xuống trầm tĩnh đầy suy nghĩ nhìn tôi.

Trước giờ tôi chưa hề phát hiện mắt Tần Khoa lại đen tuyền như ngọc vậy, ánh lửa nhảy nhót trong mắt hắn, dường như mang theo một loại ma lực kinh tâm động phách nào đó.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, tôi vừa định đánh vỡ sự im lặng này thì Tần Khoa bỗng nhiên nói.

Giọng nói của hắn trầm trầm mang theo chút mê say, chậm rãi nói, “Cơm hôm nay do anh chuẩn bị. Em vừa hưởng thụ quyền lợi của bạn gái, bây giờ, có nên thực hiện một chút nghĩa vụ của bạn gái không?”

Ngọn lửa trên bàn vẫn đang cháy, lén lút liếm vào không khí xung quanh.

Hắn rướn người tới, rướn rất sát, nhẹ nhàng cười cười, mở miệng nói rằng, đi, rửa chén.

Tay tôi run rẩy mạnh một cái, chiếc đĩa đựng phải chiếc bát bên cạnh, một tiếng “Xoảng” vang lên.

Hắn thu người lại, mỉm cười nói băng quơ, nào, đi rửa chén đi nhanh lên.

Tôi khóc lóc đứng trong bếp rửa chén, quả nhiên, quả nhiên là hắn chú ý tới mái tóc quăn của tôi rồi.

Hắn đứng ngoài tâm trạng vô cùng vui vẻ hỏi thăm, về mặt mới nãy của em rất đáng yêu, đang nghĩ gì vậy?

Tôi gào lên, nghĩ tới kẻ đáng ghét là anh đó!

Tắm rửa xong, tôi ôm laptop nằm trên giường đầu địa chủ.

Biệt danh của tôi là “Hong nhan họa thủy”, người chơi với tôi tên là “Lam sắc yêu cơ”, cô ta thêm bạn QQ của tôi.

Cô ta nói, biệt danh của chúng ta có duyên ghê, ha ha.

Tôi gõ một khuôn mặt méo.

Cô ta hỏi, sao vậy?

Tôi trả lời, bài xấu.

Cô ta nói, vậy thì dễ rồi, để tôi giúp cô.

Vì vậy một người nông dân đã trắng trợn phản bội giai cấp vô sản, làm gián điệp cho kẻ địa chủ là tôi đây.

Người nông dân còn lại bị lừa không biết lại còn nói một câu “Bạn đánh bài hay quá!”

Vừa chơi vừa nói chuyện, nói chuyện quá hưng phấn, nhanh gọn tắt trò chơi, chỉ ngồi nói chuyện.

Thì ra cô ta cũng học trường tôi, quá đúng với câu nói mới nãy của cô ta – có duyên ghê.

Tần Khoa tắm xong, ngồi trên giường của hắn vừa lau tóc vừa hỏi tôi, có gì mà vui vậy, ngồi cười khúc khích một mình mãi.

Tôi nhìn chăm chăm màn hình nói, một người bạn học, quen qua đầu địa chủ.

Cô ta đưa ra yêu cầu nói chuyện có hình và tiếng, tôi chấp nhận.

Ấn ấn mấy cái, tôi vừa nhìn lại, ặc.

Tôi nói, ui cha, sao cô lại là con trai?

Anh ta cười cười, xin lỗi, cô nghĩ tôi là con gái đúng không.

Tôi nói, vậy anh có đúng là học đại học Y không vậy.

Anh ta gật đầu nói, tôi là –

Anh ta chưa kịp nói xong mình là gì và cũng không có cách nào nói xong, vì Tần Khoa ấn nút khởi động lại.

Tôi nhìn Tần Khoa, anh qua đây hỏi nào vậy? Còn nữa, khởi động lại máy em làm gì vậy, mấy thứ em đang làm còn chưa lưu lại nữa.

Hắn liếc nhìn màn hình đang khởi động lại của máy tôi, nói, em viết đông viết tây viết tới chat video với thằng khác luôn hả?

Tôi “xí” một tiếng nói, em đâu biết đó là con trai.

Hắn híp mắt lại nói, em thấy mình có lí quá ha.

Tôi lại “xí” thêm một tiếng.

Hắn gật đầu, nằm dựa lên gối nhàn nhã nói, quên đi, cũng đúng thôi, không nên tính toán với những người ngu ngốc đầu trống rỗng.

Tôi quay đầu lại, anh nói ai ngu ngốc?

Hắn nhìn thẳng vào tôi, em.

Tôi cắn răng, anh nói lại lần nữa?

Mắt hắn không thèm chớp cái nào, gọn gàng lưu loát nói, em.

Tôi xoay người lại nhét laptop xuống dưới giường, quay người lại muốn bóp cổ hắn, kêu lên, anh nói ai ngu ngốc? Nói ngốc nghếch còn được, không được nói ngu ngốc!

Tôi nhéo, hắn đỡ, tôi đá, hắn đè lại, tôi nhào người qua, trong nháy mắt đã bị hắn lật ngược lại đè lên.

Hắn nằm đè lên tôi bĩu môi, chắc chắc, yếu quá.

Tôi tức giận muốn dùng đầu đập hắn, hắn lại dùng trán đè đầu tôi lại.

Cứ như vậy tôi bị đưa vào thế ngũ thế đầu “Tần”.

Ợi chút, ủa ủa, bầu không khí này sao là lạ vậy.

Sao hô hấp của hắn càng ngày càng nhanh vậy?

Hơi nóng Tần Khoa thổi ra phun lên mặt tôi, hình như chính tôi cũng thiếu không khí thì phải.

Tôi đẩy hắn, ờ, xuống đi, anh đè lên động mạch của em rồi, em không thở được.

Tôi chỉ nghe thấy hắn mơ mơ hồ hồ nói một tiếng “Ngu ngốc”, sau đó cổ tôi ướt âm ập.

Tôi giật thót mình, nói, anh, anh đang làm gì vậy?

Hắn nắm hai tay tôi đặt lên đỉnh đầu, nói bên tai tôi, mấy hôm trước anh lo làm luận văn đều là vì giờ phút này, ha ha, xong em rồi.

Ui cha, tôi nghĩ xong thật rồi, vì cả hai bộ đồ lót màu hồng và kiểu trái cây đều không có trên người tôi, bây giờ tôi đang mặc đồ lót kiểu bác gái...

Chương 24: Có hoa để ngắt cũng không được ngắt mạnh

Lăn qua lăn lại trong chiếc chăn tối mịt mùng, hơn nửa ngày trời, rốt cuộc cũng chui đầu ra được.

Sau khi hít luồng không khí đầu tiên vào sáng sớm, nằm ườn một lát, cảm thấy trong chăn vẫn ấm hơn, vì vậy chuẩn bị lăn về đường cũ.

Ai ngờ tôi còn chưa kịp khởi hành thì người bên cạnh lại duỗi tay ra kéo tôi qua.

Tôi bị hất kéo về lại trước ngực hần, cả người áp sát vào người hần, trước mắt là da thịt trần trụi của hần, trong mũi toàn là hương vị của hần.

Ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi nói, sáng sớm mà bò qua bò lại như sâu róm rất nguy hiểm.

Có lẽ do vừa ngủ dậy, giọng cười của hần hơi khàn khàn.

Tôi dựa vào ngực hần, hưởng thụ sự yên tĩnh vào sáng sớm này.

Sau một hồi lâu, tôi ngẩng đầu kêu, Tần Khoa.

Hần cúi đầu xuống tâm trạng có vẻ tốt nhìn tôi nói, sao?

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay đang đặt trên ngực mình nói, mặc dù như vậy rất ấm áp, nhưng mà...

Tôi còn chưa nói xong, hần lại đột nhiên áp sát lại, cắn tai tôi nói nhỏ, làm sao bây giờ, tại em hết đó.

Tôi còn chưa ý thức được hần đang nói gì thì đã thấy Tần Khoa vươn tay kéo chăn lên, vì vậy, tôi lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Vào buổi sáng vô cùng bận rộn này, tôi liên tiếp gặp phải tai họa do chiếc chăn này mang tới. Có lẽ đây là điều mà mọi người hay nói, sâu dậy sớm bị chìm ăn.

Dây dưa tới buổi trưa, kẻ họ Tần nào đó cuối cùng cũng chịu đi ra ngoài ăn sáng.

Lúc ra cửa, hần khí phách hiên ngang, mặt mày rạng rỡ, mà tôi lại là tiểu tụy vô cùng, giống như u hồn mỹ nhân chốn sơn dã vậy.

Vừa bước vào tiệm mì, không chờ ông chủ hỏi tôi đã đứng trước quầy nói như súng liên thanh, cho cháu một bát bún thịt bò thêm hai miếng gan và một quả trứng gà giòn với một cây lạc nướng cho nhiều tiêu.

Tần Khoa sờ đầu tôi, tại anh hết, đói lắm đúng không.

Bún vừa bung lên một cái là tôi hất bàn tay trên đầu mình ra, gấp một gấp lên thổi hai cái liền bỏ vào miệng.

Tần Khoa nói “Chậm một chút” xong liền gấp hết thịt bò trong bát của hần qua cho tôi.

Tôi là thiếu nữ thành thị “Sói mắt trắng phản bội, ngã theo chiều gió” điển hình, vì vậy tôi ngay lập tức cảm thấy vô cùng cảm động, hận không thể rưng rưng nước mắt.

Nhận được ánh mắt cảm kích của tôi, Tần Khoa chồm qua nói nhỏ bên tai tôi, đừng biết ơn anh như vậy. Hồi cấp ba em học chuỗi thức ăn rồi đúng không, bây giờ em ăn no đi cái đã, để lát nữa anh ăn mới được thoải mái chứ.

Vừa nghe xong câu này, chút nước mắt trong mắt liền tràn thành biển.

Anh ơi, tấm thân già của em chỉ sợ chịu không nổi bị anh ăn một lần nào nữa đâu.

Căn cứ theo nguyên tắc “Bụng no chín phần, thành quỷ cũng phong lưu”, tôi nuốt gọn bát bún vừa nhiều đồ ăn vừa nhiều bún vào bụng, ngay cả nước dùng cũng không thừa.

Bước ra tiệm mì, tôi đi được hai bước liền đỡ cột điện khó chịu nói với Tần Khoa, em buồn nôn quá, có phải là có thai rồi không.

Tần Khoa thở dài, em ăn no quá chứ gì.

Hần đi tới trước mặt tôi nói, đã nói với em là đừng ăn cái bánh rán cuối cùng kia rồi, em nghĩ bao tử em là gì vậy, lỗ đen hả, nhét nhiều thứ vào như vậy không khó chịu mới lạ.

Tôi âm ỨC míM môi, nếu anh không đe dọa em thì làm sao em ăn như vậy được?

Hắn nắm lấy tay tôi, được rồi, sao đi nữa thì về nhà trước đã.

Tôi giẫy tay hắn ra, ôm cột điện lắc đầu, không về! Bao tử em không phải là lỗ đen, cái chần trong nhà mới là lỗ đen, hể vào là ra không được. Không về, kiên quyết không về.

Hắn nói, em nghĩ linh tinh gì vậy, trong nhà có một lọ thuốc tiêu thực, nhanh nhanh về nhà uống hai viên, không phải bụng em luôn khó chịu sao.

Tôi quay qua nhìn, mặt của hắn ngậy thơ hơn cả đứa ngốc, vì vậy tôi tin, ngoan ngoãn theo hắn về nhà.

Nhưng kết quả lại chứng minh, tôi mới là đồ ngốc, ngốc nhất thiên hạ.

Về nhà thuốc tiêu thực uống thì có uống, bụng cũng không căng nữa. Đợi tới khi tiêu thực rồi, Tần Khoa ngồi trước máy tính sửa luận văn, làm như vô tình nói với tôi, hôm qua nhét một trăm tệ vào bóp, sáng nay lại không thấy, có lẽ rớt ở trên giường. Anh cũng lười tìm, nếu hôm nào em phát hiện thì nhớ trả cho anh.

Tôi ngoài miệng thì đồng ý, trong bụng lại nghĩ, nếu tìm được thì mắc gì phải trả lại cho anh, lúc đó đương nhiên là của em rồi.

Tôi bị tờ một trăm tệ dễ dàng khiến bản thân mê muội liếc nhìn hắn đang vô cùng tập trung một cái liền lén lút đi vào phòng ngủ.

Xốc chăn lên, quỳ gối trên giường, tôi đang lo lắng tìm kiếm khuôn mặt tươi cười của ông nội Mao nhưng trong giây lát lại nghe được tiếng “Cách” vang lên.

Đó là tiếng khóa cửa phòng, đầu óc tôi nhanh nhẹn, lập tức liền ý thức được tôi phạm sai lầm, hơn nữa là sai lầm trí mạng.

Vội vàng khom người lùi lại muốn leo xuống giường, thật đáng tiếc, đã muộn.

Tần Khoa từ đằng sau đè tay tôi lại, phát ra nụ cười khê của ác ma bên tai tôi.

Khi người bán hàng rong dưới lầu kêu “Tào phớ đây ~~”, tôi nhìn trần nhà hỏi hắn, này, anh nói một trăm tệ là lừa em đúng không?

Hắn cười nói, làm gì có.

Tôi nhìn hắn ngồi dậy, lấy bóp da ra, rút ra một tờ đỏ rực, nhét xuống dưới gối.

Sau đó hắn quay đầu lại, cùng tôi bốn mắt nhìn nhau vài giây, sau một hồi im lặng, hắn xốc gối lên, ngạc nhiên nói, a, thì ra là ở đây.

Tôi vốn hơi thở mỏng manh lại hồi quang phản chiếu, nhảy dựng lên bóp cổ hắn tức giận nói, anh nghĩ em là đồ ngốc thật à?

Triết gia nói, lượng thay đổi tới một mức độ nào đó sẽ khiến chất thay đổi.

Nhưng mà, thứ XO (không phải rượu) này lại hoàn toàn ngược lại. Qua một đêm trong nháy mắt chất liền thay đổi, từ đó về sau trong cuộc sống lượng lại thay đổi không ngừng.

Mà trong thời gian lượng không ngừng thay đổi này, căn phòng nhỏ của chúng tôi rốt cuộc cũng chào đón mùa xuân đầu tiên.

Từ cửa sổ trong phòng ngủ có thể nhìn thấy một thân cây, mà trên cái cây đó hình như vừa có thêm một tổ chim, dạo gần đây luôn nghe được tiếng chim kêu riu rít.

Tần Khoa không biết xấu hổ nói, mấy con chim kia bị ý xuân tràn đầy trong phòng tui mình hấp dẫn tới đó.

Tôi cảm thấy tôi phải ngăn chặn cái thứ gọi là ý xuân tràn đầy này một chút, chính thức biểu đạt sự bất mãn của tôi với Tần Khoa.

Mà hắn lại ôm lấy tôi bất đắc dĩ nói, anh cũng muốn khắc chế một chút nhưng mà anh không thể làm được. Hể chạm vào em là anh không thể khống chế được, càng không thể vãn hồi.

Hắn dịu dàng nhìn tôi than thở nói, chẳng lẽ em không thấy anh muốn ngừng mà không được sao.

Tôi rưng rưng lắc đầu, em không thấy “Ngừng không được”, em chỉ thấy “dục”, từng chữ từng chữ “dục” trong mắt anh, thứ dục vọng hừng hực thiêu đốt kia!

Nhưng mà hả, cho dù tôi có khóc lóc nỉ non, giả vờ mềm mại yếu đuối như thế nào đi nữa, hắn vẫn ăn tôi sạch sành sanh, không chừa lại chút gì.

Giáo viên trong trường muốn chúng tôi hướng dẫn sinh viên năm nhất làm thí nghiệm, tôi viết đơn đăng kí.

Tôi chống nạnh cười đắc ý với Tần Khoa, bây giờ thì anh thu liễm lại chút được chưa? Ban ngày em có việc quan trọng phải làm!

Tần Khoa chỉ cười đầy ẩn ý, không vội, bọn mình còn nhiều thời gian.

Cùng hướng dẫn với tôi còn hai người nữa, một người tên Phương Tâm Vũ xem như có chút quen biết, một nam sinh khác thì tôi không biết.

Tôi lặng lẽ kéo Phương Tâm Vũ ra hỏi, chà, anh chàng kia là ai vậy? Sao mình chưa thấy bao giờ?

Cô ta liếc tôi một cái nói, anh ta mới chuyển tới trường mình học kỳ này, tên là Nhậm Phàm.

Tôi cắn hạt dưa, dòm cái mặt kia, được đó nha.

Cô ta hừ cười, vậy mà nói là được à?

Nói xong cô ta liếc xéo Nhậm Phàm đang đứng đằng xa một cái, quay đầu lại.

Tôi cắn hạt dưa, cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Sinh viên đến đông đủ, Phương Tâm Vũ vỗ vỗ tay, buổi thí nghiệm hôm nay của các em do chúng tôi phụ trách. Làm gì cũng phải có quy củ, trước khi bắt đầu thí nghiệm chúng ta quy định một chút. Thứ nhất, tất nhiên sẽ có điểm danh, ai muốn nhờ người điểm danh hộ hoặc dục nước béo cò thì tuyệt đối không thể thực hiện được. Thứ hai, dụng cụ ở đây đều là những dụng cụ tinh vi, xin mời mọi người thao tác theo hướng dẫn, nếu làm hư hao gì đó thì tự gánh lấy hậu quả.

Tôi phun vỏ hạt dưa cười thầm, may mà cô ta không tốt nghiệp sớm vài năm, chứ với tính cách ma quỷ như thế này mà làm giáo viên của tôi chắc tôi chịu không nổi.

Tiếp theo, cô ta nhìn một nam sinh đang ăn uống ngon lành trong góc phòng nói, thứ ba, tuyệt đối không được ăn uống trong phòng thí nghiệm.

Anh chàng đang ăn kia và tôi – lúc đó đang cắn hạt dưa – ngậy ra, hơn nữa vô cùng ăn ý liếc nhìn nhau một cái.

Tôi xấu hổ cười cười, đổ số hạt dưa và vỏ cắn này giờ vào túi.

Không khí trong phòng thí nghiệm nhất thời trở nên vô cùng nặng nề, các sinh viên đều vô cùng im lặng và hơi sợ hãi nhìn Phương Tâm Vũ.

Nhưng Nhậm Phàm đứng cạnh lại cười hi hi nói, ha ha, nếu bị phát hiện đang ăn gì thì sẽ bị xung vào công quỹ đó.

Không khí vẫn rất yên tĩnh, hai giây sau bắt đầu có người nhỏ giọng cười, những người đứng cạnh thấy vậy cũng to gan cười, vì vậy không khí có chút hài hòa gượng gạo.

Tôi nhìn Phương Tâm Vũ đứng cạnh mình, vị mỹ nhân mặt lạnh này lạnh lùng liếc Nhậm Phàm một cái.

Kết thúc buổi thí nghiệm, Nhậm Phàm đi tới cười nói với chúng tôi, bọn mình đi ăn cơm đi.

Tôi cười hề hề vừa chuẩn bị gạt đầu thì Phương Tâm Vũ lại lãnh đạm nói, không cần.

Sau đó cầm lấy sách của mình, gật gật đầu với tôi, lại không thèm liếc nhìn Nhậm Phàm một cái bỏ đi luôn.

Nhậm Phàm ử rử tới cạnh tôi, tôi lại cắn hạt dưa hỏi anh ta, có phải anh thích Phương Tâm Vũ không?

Anh ta ngẩng phắt đầu lên, làm tôi hết hồn.

Một lát sau, anh ta hơi đỏ mặt nói, sao cô biết được?

Tôi lắc đầu nhún vai, không khí qua lại giữa hai người rất rõ ràng.

Anh ta lại cúi đầu chán nản nói, chúng tôi làm gì có qua lại, cô ấy không thèm để ý tới tôi.

Tôi cười quỷ dị, cái đó không quan trọng, để tôi giúp anh.

Thiếu nữ trong sáng tôi đây thật ra có một trái tim lộng lẫy của bà mối, gặp phải những người lâm vào tình yêu như thế làm sao lại không châm chút lửa được?

Hôm sau học xong, tôi chặn đường Phương Tâm Vũ kéo cô ta cười nói, đi thôi đi thôi, vị kia của mình hôm nay có tiết không ở nhà, tới tổ ấm nho nhỏ của mình chơi chút đi.

Cô ta nhìn tôi nói, sao trông cậu nịnh nọt vậy? Còn nữa, vô duyên vô cớ gọi mình tới đó làm gì?

Tôi dựa vào vai cô ta quở trách, sao lại nói như vậy? Người ta chỉ muốn bồi đắp hữu nghị thôi mà, đi thôi đi thôi.

Cô ta đẩy mặt tôi ra, hơi nhú mày nói, được rồi được rồi, mình biết rồi.

Vào khu, lên lầu, Phương Tâm Vũ nhìn Nhậm Phàm đứng ngoài cửa rồi nhìn tôi chăm chăm.

Tôi xoa xoa tay nói, a ha ha, trùng hợp trùng hợp, cậu ấy tới mượn sách.

Vào nhà, tôi rót hai ly nước cho hai vị trong phòng khách, tìm một lý do trốn vào phòng ngủ chơi game, nhường không gian lại cho hai người.

Tôi vừa chơi vừa nghĩ, xin mời hai người phát sinh chút gì đó trong căn phòng ý xuân tràn đầy này đi.

Không ngờ, mới đi được một lát, Nhậm Phàm liền cúi đầu đi vào nói, Phương Tâm Vũ nói nếu cô không ra thì cô ấy sẽ đi.

Tôi thở dài, bỏ chuột xuống đi ra ngoài cười với Phương Tâm Vũ, á chà, mình vào tìm sách, tìm nãy giờ.

Cô ta lạnh lùng nhìn tôi, vậy tìm được chưa?

Tôi vội vàng gật đầu ngồi xuống nói, ha ha, tìm được rồi tìm được rồi.

Được rồi, nếu không thể khiến hai người ở cạnh nhau thành công thì ba người ngồi với nhau vậy, như vậy cũng có chút trợ giúp với việc gia tăng tình cảm của hai người.

Nhưng mà, Nhậm Phàm anh biến thành tầm phun tơ trong phòng luôn hay sao mà mãi không ra vậy?

Tôi đưa mắt nhìn Phương Tâm Vũ ngồi đối diện cười cười, gọi với vào phòng ngủ, Nhậm Phàm?

Phương Tâm Vũ đứng dậy, buổi tối mình còn phải xem tài liệu, mình đi trước đây, tạm biệt.

Tôi kéo cô ta lại nói, bọn mình còn chưa trao đổi tình cảm mà.

Cô ta không nói gì, bỏ tay tôi ra cầm lấy chìa khóa mở cửa, đi thẳng.

Tôi quay người vọt vào phòng ngủ, thấy Nhậm Phàm bình yên ngồi đó chơi game của tôi, tôi gào lên với anh ta, bộ đầu anh bị bầy chuột kẹp rồi hả? Không đi ra gặp người ta mà ngồi đây chơi game, kế hoạch tôi tỉ mỉ tạo ra cho hai người đó~~@

Nhậm Phàm cúi đầu giọng nói có chút ảm đạm nói, mới này ở ngoài cô ấy nhìn tôi một cái cũng không thèm nhìn, chỉ nói với tôi nếu cô không đi ra thì cô ấy sẽ đi, cô ấy căn bản là ghét tôi, không muốn nhìn thấy tôi, tôi cần gì phải khiến cô ấy thấy phiền chứ.

Tôi ngây ra, lắc đầu nói, đúng là từ xưa đa tình trọng không hận, này hận triền miên vô tuyệt kỳ nha.

— Từ xưa đa tình trọng không hận, này hận triền miên vô tuyệt kỳ: Từ xưa tới nay, tình cảm rất phong phú, sa vào bầy tình có rất nhiều người nhưng đều lưu lại tiếc nuối. Mà sự tiếc nuối này sẽ kéo dài rất lâu, khiến người ta bị quấy nhiễu, không có hồi kết.

Đi tới cạnh anh ta, liếc qua màn hình, hả? Trò này, anh ta lại chơi tới màn thứ bảy?!!

Tôi chồm tới cạnh màn hình kêu to, không phải chứ! Game PC này tôi khắc khổ nghiên cứu mấy tháng nay cũng không qua được màn thứ tư, anh lại chơi tới tận màn thứ bảy?!

Bạn cũng biết đấy, chơi game không qua màn được giống như đọc tiểu thuyết gặp phải tác giả vô lương tâm, cảm giác lọt vào hố mìn không thấy kết cục đau xót cỡ nào chứ.

Mà nay tôi thấy được hi vọng, hai mắt tôi sáng rực kích động trừng mắt nhìn Nhậm Phàm, anh làm như thế nào?!

Nhậm Phàm phờ phạc ỉu xiu cười nói, đơn giản lắm.

Vì vậy, tôi ngồi trên sàn nhìn chằm chằm vào laptop, nhìn kết quả đánh một lèo từ màn thứ ba tới thứ bảy của Nhậm Phàm.

Một lát sau.

Tôi ăn khoai tây chiên thở dài, nhìn không ra nha nhìn không ra nha, đúng là quá giỏi! Đúng là thành tích thần kỳ! Anh đúng là thần trên trời! Vị thần chúng sinh đều cúng bái!

Anh ta cầm một que snack ngậm vào miệng, đắc ý cười, mấy cái này coi như đơn giản, trò này hồi đầu năm mới ra bản cao cấp, tôi cũng qua màn bình thường.

Tôi vỗ vỗ lưng anh ta nói, giỏi anh đúng là quá giỏi! Nhưng mà đại ca giỏi giang ơi làm ơn đừng vừa ăn snack vừa nói chuyện với laptop của em, nhìn xem màn hình dính tùm lum kìa!

Anh ta nói, mấy cái này là do cô phun ra nha, y như nham thạch phun trào vậy.

Tôi và anh ta đều cười ta, a ha ha.

Đợi chút, sát khí đậm ghê –

Quả nhiên một giọng nói lạnh lẽo nhẹ nhàng khoan khoái ôn hòa vang lên, xin hỏi, nhị vị đang cười gì vậy?

...

Trong phòng khách, tất cả đều im re.

Nhậm Phàm gượng gạo ngồi trước mặt Tần Khoa quay đầu sợ hãi nói với tôi, à ừm, Giang Văn, tôi về trước nhé.

Tần Khoa thoải mái bắt chéo chân mỉm cười nói, ha ha, anh là bạn học của Giang Văn đúng không, đừng vội đi.

Hắn nghiêng đầu híp mắt nhìn tôi, mà hãy nói thử xem có gì hay ho tới mức khiến hai người vui vẻ như vậy.

Nói xong hắn quay đầu, để Nhậm Phàm tiếp tục chìm trong ánh mắt lạnh như băng của hắn.

Nhậm Phàm liếc nhìn tôi một cái, cúi đầu cọ cọ chân, về mặt tối tăm phiền muộn.

Tôi trợn to mắt, ề! Về mặt lạc mất phương hướng sống của anh là sao vậy? Cho dù ngay lúc này có phải anh đang nghĩ về Phương Tâm Vũ hay không thì về mặt này chắc chắn sẽ gây hiểu lầm đó, tuyệt đối tuyệt đối sẽ hại chết tôi đó nha!

Tần Khoa yên lặng quay đầu nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng nhếch môi, cho tôi một nụ cười rét buốt.

Tôi liên tục xua tay, không phải như vậy, không phải như anh nghĩ đâu!

Cái gọi là hiền lành chính là thứ tôi tiêu khiển khi nhàn rỗi mà thôi, những lúc chân chính gặp nguy hiểm, người bị 100 tệ mê muội như tôi sẽ không bị đạo lý gì trói buộc, vì tự bảo vệ mình, tôi cũng không thêm quan tâm xem có phải đang xát muối vào vết thương của anh ta không, dứt khoát kể sạch lý do vì sao đến, đến làm gì cùng với chuyện với Phương Tâm Vũ.

Quả nhiên, về mặt của Nhậm Phàm càng thêm ưu thương.

Tần Khoa lại như rẽ mây nhìn trời vậy, nụ cười bỗng nhiên trở nên trong sáng, hắn cười nói, vậy hả, tuy nhiên mọi chuyện cũng không phải không thể cứu vãn.

Nhậm Phàm ngẩng đầu liếc nhìn Tần Khoa một cái, lắc đầu nói, không phải, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Thì ra, Nhậm Phàm và Phương Tâm Vũ là bạn học thời cấp ba. Khi đó Nhậm Phàm là mặt trời nhỏ trong lớp, điểm số cao bề ngoài bắt mắt, vừa là bạn ngồi cùng bàn vừa là bạn tốt với Phương Tâm Vũ – cũng là nòng cốt của lớp. Ai ngờ hôm tốt nghiệp cấp ba Phương Tâm Vũ hẹn Nhậm Phàm đi ra thổ lộ, nói Nhậm Phàm lúc đó bị giật mình thì không bằng nói là bị hoảng hồn, ngay lập tức cự tuyệt Phương Tâm Vũ. Sau khi cự tuyệt lại cảm thấy rối lòng, vì vậy liền kể chuyện đó cho bạn bè. Cái gọi là bạn bè, chính là dùng để bán. Sau đó không lâu, chuyện Phương Tâm Vũ yêu thầm Nhậm Phàm bị lan ra. Từ đó về sau, Phương Tâm Vũ nhìn thấy Nhậm Phàm như kẻ thù gặp nhau vậy, luôn gay gắt. Mà sau đó, trái tim của cậu thiếu niên Nhậm Phàm dần dần thức tỉnh phát hiện ra bản thân thích Phương Tâm Vũ, thật vất vả đợi tới khi tốt nghiệp đại học, lúc học nghiên cứu sinh thi vào cùng trường, thậm chí nhờ vả người quen chuyển tới cùng khoa, nhưng thái độ của Phương Tâm Vũ luôn lạnh như băng, đối xử với anh ta còn không bằng người xa lạ, dẫn tới tình trạng như hôm nay.

Than thầm trong lòng, hai người kia có thể xoay xoay vặn vặn nhiều năm như vậy, đúng là ương ngạnh hiếm thấy nha.

Tần Khoa cười cười, tình trạng này, thật ra xử lý rất dễ.

Nhậm Phàm ngẩng đầu, hỏi?

Tần Khoa cười cười, năm đó hai người chỉ là hiểu lầm mà thôi, nhiều năm như vậy cô ấy không có bạn trai chứng tỏ vẫn còn tình cảm với cậu. Con gái mà, chỉ là mắc cỡ thôi. Cậu theo đuổi nhiều năm như vậy rồi, cô ấy làm sao không biết lòng cậu được. Bây giờ chỉ thiếu một cơ hội thúc đẩy mọi chuyện thôi.

Tôi hỏi hần, vậy nên làm như thế nào?

Tần Khoa liếc nhìn tôi một cái, cười nói với Nhậm Phàm, tìm một cơ hội vào ban đêm tỏ tình với cô ấy, hoặc là cưỡng hôn cô ấy.

Tôi đang uống nước suýt chút nữa phun ra, Tần Khoa tiếp tục nói, sự bất ngờ như vậy thật ra là chất xúc tác cho tình yêu. Mặc dù bề ngoài cô ấy kiên quyết lãnh đạm với cậu nhưng trong lòng vẫn có do dự, vào lúc này cậu chỉ cần cứng rắn một chút, dùng sức mạnh lột một bậc thềm, lúc đó mọi khúc mắc sẽ tiêu tan, giải quyết rất dễ dàng.

Nhậm Phàm trông như một giáo đồ tiêu tụy nhìn Tần Khoa, có thật làm như vậy là được không?

Tần Khoa mỉm cười chắc chắn gật gật đầu.

Nhậm Phàm sung sướng đứng lên, ừ, vậy, tôi biết rồi, tôi đi ngay đây.

Nhậm Phàm kích động rời đi, Tần Khoa đóng cửa lại.

Tôi vỗ vỗ tay nói với Tần Khoa, anh cứ thật, có thể ngay lập tức nghĩ ra biện pháp giảng hòa cho hai người đó.

Tần Khoa cởi áo khoác, dựa vào sofa giật nhẹ cổ áo nói, làm gì có, anh chỉ thấy anh chàng ngốc kia cứ ngồi thao thao bất tuyệt trong nhà mình nên mới thuận miệng bịa đại ra thôi.

Cầm tôi rơi vào tách trà, thuận miệng? Bịa đại?

Tôi ngồi vào cạnh hần nhéo hần, đồ mặt trắng nhỏ nham hiểm, anh không thấy anh ta rất tin tưởng anh sao? Bộ dạng thánh nhân mỉm cười kia của anh thì ra là kêu anh ta đi chịu chết sao? Không được, em phải gửi tin nhắn ngăn anh ta lại.

Tần Khoa giữ chặt tôi lại nói, mặc dù cách của anh là bịa đại ra, nhưng ít nhiều gì cũng đúng, hai người bạn học tri độn kia của em đúng là thích lẫn nhau. Nói tóm lại, cho dù anh chàng bạn học kia của em có làm gì đi chăng nữa thì đó chỉ là quá trình, những người yêu nhau thì sẽ đến với nhau. Huống chi, với lá gan của anh bạn em thì anh thấy anh ta chả làm chuyện gì khác người đâu. Vậy nên, không cần lo lắng.

Tôi sờ cằm, là vậy sao.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống tôi nói, như vậy tiếp theo, nên giải quyết chuyện của em.

Tôi ngược nhìn hắn không tự giác nuốt nước miếng, gì, chuyện gì cơ chứ?

Hắn cởi đồng hồ ra ném lên sô pha, cười, em nói xem? Dần dần ông trẻ tuổi về nhà, lại còn ngồi chuyện trò vui vẻ với anh ta trong phòng ngủ của bọn mình. Chắc chắn chắc, lại là loại chuyện chỉ có ai ngốc như em mới làm được. Em nói thử xem, chẳng lẽ anh không nên trừng phạt em sao?

Tôi vừa lùi về sau vừa nói, em sai rồi, em tự phạt được chưa? Cơm tháng này em nấu hết! Nếu không đủ thì rửa chén và làm vệ sinh tháng này em cũng bao!

Hắn vừa cởi quần áo vừa nhẹ giọng cười nói, muộn rồi. Em còn tinh thần để quan tâm chuyện của người khác, anh không làm gì đó thì chẳng phải là thật xin lỗi bản thân sao.

Tôi cuống quýt trấn an hắn nói, bình tĩnh nhất định phải bình tĩnh! Một chàng trai phong nhã hào hoa, thông minh nhanh trí thành thực như anh nhất định không thể so đo với một thiếu nữ vừa trưởng thành chưa dứt sữa, ngây thơ như em được! Mặc đồ của mình vào, giữ bình tĩnh!

Hắn mỉm cười đi tới gần tôi.

Giữ bình tĩnh nha – những lời này cuối cùng biến mất trong miệng người nào đó.

Có một số việc hết như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn chảy vậy, hễ bắt đầu rồi là không thể ngăn được.

Tần Khoa “trừng phạt” là như vậy, tình yêu của Nhậm Phàm và Phương Tâm Vũ cũng là như vậy.

Nghe nói, hôm đó Nhậm Phàm quả nhiên đứng dưới ký túc xá của Phương Tâm Vũ chờ cô ta trở lại sau đó đột ngột xuất hiện, kết quả cưỡng hôn không được lại bị Phương Tâm Vũ hoảng hồn tát một cái.

Cũng không biết cái tát đó tát ra cảm giác hổ thẹn, hay là tát ra tia lửa điện tình yêu, tóm lại là sau một loạt chuyện dây dưa dằng dãi, hai người dây dưa nhiều năm cuối cùng cũng dây thành người yêu, đúng là ứng với câu nói của Tần Khoa.

Chẳng qua, tôi cảm giận cản bả vai trần của Tần Khoa, mùa xuân khiến người ta bị áp bức như vậy chùng nào mới kết thúc đây?

13. Chương 25-26

Chương 25: Gián cũng là một loài động vật rất đáng yêu

Một ngôi nhà có thể không có đàn ông, cũng có thể không có phụ nữ, nhưng nhất định sẽ không thể không có gián.

Bạn không thể biết được trên thế giới này gà có trước hay trứng có trước, cũng đồng thời sẽ không thể biết được con gián đầu tiên trong nhà rốt cuộc tới từ chỗ nào.

Người và gián chia sẻ nhà ở, thậm chí trong hoàn cảnh không ý thức được chia sẻ cùng một món ăn. Đối góc độ khác mà nói thì động vật thân mật nhất với con người không phải là chó, mà chính là gián nha.

Đương nhiên đương nhiên, tôi có thể vui vẻ như vậy nói ra những câu này mà không hề nổi da gà là vì kẻ được xưng là sát thủ Tiểu Cường như tôi vốn dĩ không sợ gián.

Ngày hôm đó là một buổi tối gió thổi hiu hiu, Tần Khoa ở phòng khách tìm tài liệu còn tôi thì thanh thản nằm trong phòng ngủ xem phim hài.

Xem tới khúc buồn cười, đang cười ha ha thì bỗng nhiên nghe thấy phòng khách vang ra mấy tiếng “Bình bình rầm rầm”.

Tôi ngâm sôcôla kêu, Tần thiếu gia, chuyện gì vậy?

Không ai trả lời. Vì vậy tôi xô dép vào chạy ra xem, kết quả lại nhìn thấy Tần Khoa đang cầm chổi vệ mặt nghiêm trọng nhìn xuống sàn nhà.

Hắn nhìn thấy tôi chạy ra, cau mày trầm giọng nói với tôi, mau vào đi, ở đây có anh rồi.

Nếu cắt riêng câu này ra thì hoàn toàn có thể làm lời thoại cho nam chính trong phim bom tấn Mỹ nha.

Tôi lập tức trở nên khấn trương, nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng hỏi, sao vậy?

Hắn tiếp tục âm trầm nhìn chằm chằm, thông thả phun ra ba chữ, gián, có gián.

Cảm giác của tôi ngay lúc đó hả, giống như đứng trên đỉnh Himalaya bị người ta đạp xuống dưới một phát thật mạnh, độ chênh lệch cũng quá lớn.

Đi qua nhìn thử, há, quả nhiên có một con gián đen như mực bị dồn tới chân bàn, hai cọng râu còn lất phất lúc ẩn lúc hiện.

Có lẽ nó cảm giác được có người đi tới, gián tiên sinh nhận được khuyến khích bèn chạy vào về phía trước.

Một nhát chổi đập tới, đè lên người gián tiên sinh, tiếp theo Tần Khoa liền nhanh nhẹn đạp một cước lên.

Chẳng qua...

Tôi vỗ vỗ vai Tần Khoa, này, Tần thiếu gia, đừng đạp nữa, đạp nữa thành bột luôn bây giờ.

Hắn thu chân lại.

Tôi nhìn hắn nói, mới nãy lúc con gián bỗng dừng chạy tới trước hình như em nghe thấy tiếng anh hít vào.

Tần Khoa dời ánh mắt nhìn về chỗ khác, nói, làm gì có, em nghe nhầm rồi.

Tôi gật gật đầu, à, vậy thì có thể là tiếng đánh rắm của gián tiên sinh vì quá khấn trương.

Lông mày Tần Khoa hơi nhíu lại.

Tôi sờ sờ cằm tiếp tục nói, mới nãy em còn thấy anh lùi về sau một bước nhỏ nữa, không đúng, căn bản chính là lùi về sau đúng không.

Ánh mắt Tần Khoa lại trở về mặt tôi.

Khóe miệng tôi gợn lên, nở nụ cười gian nói, Tần Khoa à, đừng nói là anh sợ con gián nho nhỏ này chứ?

Hắn nở nụ cười, ôm eo tôi nói, đừng giỡn nữa, về phòng ngủ đi nhanh lên.

Sao tôi lại buông tha hắn được?

Tôi dùng chân hất thi thể gián tiên sinh tới trước mặt Tần Khoa, bắt chước Hầu Vương rung rung hai tay nói, ái chà chà, Tần Khoa không sợ trời không sợ đất lại sợ gián kìa. Ta không thể nào hiểu được nha, loài bò sát nho nhỏ mà lại có thể đe dọa Tần thiếu gia đáng sợ hơn ma quỷ nữa, chắc chắn chắn, gián tiên sinh đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô truy binh, tuyệt đối có thể ghi tên vào lịch sử, vạn cổ lưu danh nha.

__ Tiền vô cổ nhân, hậu vô truy binh: câu này xuất phát từ câu “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả” có nghĩa là người giỏi nhất từ trước tới nay và trong tương lai sau này. The best there ever was. The best there ever will be.

Tần Khoa dứt khoát siết chặt tay lại, cong môi cười nhẹ, trả lời, thật ra anh cũng rất thối mác, một cô gái ngay cả gián cũng không sợ tại sao lại sợ bọ rùa cơ chứ?

Tôi ghen lời, nói đời này, tôi không sợ gián không sợ thiêu thân, lại chỉ sợ con bọ rùa phát ban trên lưng mà thôi.

Hôm trước lúc nhặt rau, Tần Khoa bỏ một con bọ rùa trước mặt tôi, làm tôi sợ tới mức té từ ghế đầu xuống dưới đất, ngũ thể triều thiên.

__ Ngũ thể triều thiên: năm bộ phận của cơ thể – gồm gân, mạch, da, thịt, xương – ngửa lên trời

Tôi che ngực nói, bộ rùa đáng sợ hơn gián nhiều lắm đó không biết hả?

Hắn nhìn tôi chăm chăm, cười khê một tiếng, hả?

Tôi oán giận nói, mặc dù phần lớn mọi người đều cảm thấy gián ghê tởm khủng bố hơn bộ rùa nhiều nhưng cơ thể bộ rùa mới đáng sợ nhất, cả người nó tràn đầy chất lỏng màu vàng, có thể chui vào mũi, còn có thể chui vào tai người! Sau đó xây tổ, đẻ trứng, ặc...

Tôi chà chà tay, lại nhìn về Tần Khoa, vẻ mặt hắn nhìn tôi có kèm vẻ cười nhạo.

Hả? Không phải là tôi cười nhạo hắn sao, sao lại trái ngược lại?

Tôi chống nạnh hất đầu nói với hắn, em mặc kệ, dù gì đi nữa thì lát nữa em cũng sẽ gửi tin nhắn ọi người nói là, Tần Khoa lại vô cùng sợ hãi một con gián nho nhỏ.

Hắn nhún nhún vai, bộ dạng không sao cả.

Vốn dĩ mọi chuyện dừng lại ở đây, tất cả đều ổn.

Nhưng mà, mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Chuyện hỏng vào lúc, kẻ luôn thích ngủ nướng là tôi hôm đó lại dậy thật sớm đi toilet.

Ai, đi toilet thì thôi, nhưng lại vừa khéo gặp phải gián phu nhân du đãng ở ngoài trăng đêm tìm chồng.

Ai, gặp phải thì thôi, lại cố tình nhất thời ngứa chân dẫm lên.

Ai, dẫm lên thì thôi, mà tôi không ngờ nhất thời ngứa tay dùng giấy gói lại nhặt lên.

Vì vậy, thứ Tần Khoa nhìn thấy khi vừa tỉnh lại từ trong mộng, lúc vẫn còn buồn ngủ mông lung chính là cảnh này, tôi cười trên người hắn, tay cầm gián phu nhân lúc ẩn lúc hiện trước mặt hắn, miệng còn hưng phấn hòa âm cho gián phu nhân “A ha, Tần Khoa đại nhân, ngài có thấy cái bụng đen đen to to của tôi không. Vì tôi có thai nha, a ha...”

Vì tôi cười lên người hắn nên tôi có thể cảm giác được người hắn run lên rồi trở nên cứng ngắt.

Há há, còn dám nói anh không sợ gián?

Nhưng tiếp theo hắn lại không có cử động nào, chỉ nửa dựa vào thành giường mặt bình tĩnh nhìn tôi cười trên người hắn.

Lúc đó, tôi vẫn đang phấn khích vì hù được Tần Khoa, không hề ý thức được rằng kẻ không biết sống chết tôi đây cùng với gián phu nhân nửa sống nửa chết trong tay tôi sắp phải đối mặt với số phận bi thảm.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào, gián phu nhân bị tôi đập bất tỉnh rồi cuộc cũng chậm rãi tỉnh lại, thân mình tắm trong nắng sớm hơi giật giật đùi phải, mà ngay trong nháy mắt này, Tần Khoa đột nhiên ra tay, “bộp” một cái hất cổ tay tôi đang giữ trước mặt hắn đi, gián phu nhân thoát ly khỏi tay tôi bay ra ngoài rồi xuống đất.

Tiếp theo hắn nở nụ cười lạnh một chút, cầm quyển từ điển đặt đầu giường của tôi đặt bên mép giường, sau đó nhẹ nhàng buông tay, chỉ nghe thấy một tiếng “Bộp” lạnh lót vang lên, một sinh mệnh ngã xuống.

Tôi căn bản không có thời gian ai điều cho gián phu nhân, vì ánh mắt Tần Khoa luôn gắt gao nhìn tôi chăm chăm không hề rời đi, trong mắt hắn toát ra ẩn ý màu trắng, bốn phía toát ra hơi thở màu đen.

Lưng tôi bỗng nhiên cảm nhận được từng đợt từng đợt sợ hãi, không nghĩ nhiều, xoay người muốn trốn ngay.

Nhưng mà tôi vừa đặt tay lên mép giường thì chân phải đã bị một bàn tay hơi lạnh cầm lấy, sau lưng vang lên câu hỏi dừng dừng của Tần Ma vương, còn tính chạy?

Một lát sau, tôi trần trụi ôm chần nằm đờ ra trên giường như một thi thể run run tay chỉ vào di thể non tươi xaxa của gián phu nhân, rồi cuộc vì kiệt sức mà rơi xuống.

Tôi gian nan ngẩng đầu rưng rưng nói, Tần Khoa, anh là ác ma.

Hắn ngồi ở mép giường gài chiếc nút cuối cùng, liếc nhìn tôi một cái sau đó đứng dậy vừa chỉnh cổ áo vừa nói, em lấy giăng hù anh, đơn giản là muốn chứng minh anh sợ giăng, vậy thì anh không ngại nói cho em, không sai, anh sợ giăng, nhưng, đàn ông là loài động vật một khi gặp phải sợ hãi sẽ dùng dục vọng để lấp đầy nội tâm mình. Sợ hãi càng lớn, dục vọng càng lớn.

Hắn chỉnh cổ áo xong, lại ngồi xuống cạnh tôi, vỗ vỗ đầu tôi, giọng điệu dạy bảo, vì vậy hả, em đừng thường xuyên kích thích anh. Lí do vì sao thì em cũng thấy rồi đó, hậu quả như thế này em chịu không nổi đâu.

Tôi hung tợn cắn bàn tay đang lưu luyến trên cổ tôi một cái, hắn thì chỉ cười khẽ một tiếng.

Tôi không cam lòng, không cam lòng, tuyệt đối không thể cho qua như vậy được!

Tôi hỏi Phương Tâm Vũ, anh ấy chơi xấu quá, mình phải làm gì để trả thù đây?

Phương Tâm Vũ nói, từ bỏ đi, làm gì đi nữa thì đều là châu chấu đá xe.

Tôi vẫy vẫy tay, trời trời, đừng nói vậy chứ, nói gì đi nữa thì mình cũng là bà mối cho cậu và Nhậm Phàm mà, chúng ta là bạn tốt đó nha.

Cô ta nói, bạn thì miễn cưỡng nhận cũng được, bỏ từ “tốt” đi.

Tôi vỗ tay nói, có rồi, mình muốn mua một bộ đồ giăng, sau đó nửa đêm mặc vào hù anh ấy! Há há, nhất định anh ấy sẽ bị sốc mạnh cho coi!

Cô ta nói, tư duy của cậu kiểu gì vậy?

Tôi gật đầu, ừm ừm, cứ như vậy đi! Nhưng mà đồ giăng bán chỗ nào nhỉ?

Cô ta gật đầu, mình hiểu rồi, thần kinh cậu không hoàn thiện.

Hai mắt tôi sáng rực nói, a, có chỗ rồi, nói không chừng trong tiệm của bác của La Cầm Cầm có cho thuê.

Cô ta lắc đầu nói, xin lỗi, mình đi trước đây.

Sau khi tâm sự tình cảm với Phương Tâm Vũ, tôi ngay lập tức thực thi hành động cho kế hoạch, chỉ tiếc là tiệm của bác của La Cầm Cầm trang phục kiểu gì cũng có chỉ không có quần áo quái dị.

Buổi chiều Tần Khoa gọi điện thoại về nói tối mới về, không cần chờ cơm.

Tôi phỏng đoán, hay là hắn nghĩ thấy mùi nguy hiểm nên không dám về?

Tôi lên Taobao tìm đồ giăng, không có kết quả; tìm mô hình giăng, không có kết quả; tìm mặt nạ giăng, có!

Hai mắt tôi tỏa sáng nở nụ cười tà mị ẩn nút mua.

Ngoài cửa vang lên tiếng chìa khóa, tôi vội vàng tắt cửa sổ, chạy ra phòng khách kêu, Tần thiếu gia, ngài đã về rồi.

Hắn nhàn nhạt liếc tôi một cái, có phải em lại làm chuyện gì chột dạ không?

Tôi chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to, ha ha, làm gì có!

Hắn thả mấy thứ đang cầm trong tay xuống nói, có lẽ em không biết, mỗi khi em tự mình giới tính kẻ anh thì đều có nụ cười của khỉ như vậy, nhưng mà không sao, ngày mai thành phố A có một cuộc hội nghị quan trọng, thầy hướng dẫn muốn bọn anh đi cùng, đi khoảng ba ngày, mai đi, vì vậy bây giờ em có ý nghĩ gì xấu xa thì tạm gác qua đi.

Tôi đứng trước gương trong phòng khách nhìn xem có phải mình đang cười như khỉ không thì nghe được hắn nói câu tiếp theo, vội vàng xoay người hỏi, anh phải đi hả?

Tôi nghĩ, chiếc mặt nạ kia ngày kia tới, vừa vặn chờ hắn vừa về là dùng được ngay, đúng là ý trời.

Tôi cười, vậy thì tốt quá, học tập cho tốt nha, à, nhớ mang đặc sản về cho em đó.

Hắn đi tới lắc đầu, chắc chắn, em không lưu luyến anh sao, vô lương tâm.

Tôi cười cười, chạy về phòng ngủ, cả đầu đều là bóng dáng xinh đẹp của chiếc mặt nạ sẽ tới vào ngày kia.

Hôm sau, Tần Khoa chuẩn bị tốt mọi thứ lên đường, lúc gần đi hắn nhìn tôi nói, em phải nhớ kỹ ba điều, một, nhớ khóa kỹ gas, hai, tối ngủ nhớ khóa cửa, ba, anh chàng viết tiểu thuyết nhà đối diện là kẻ cuồng tình dục, tuyệt đối không được lại gần anh ta.

Tôi nhìn hắn, này, đừng nói là anh vì cường điệu điều thứ ba mà miễn cưỡng thêm hai điều trước nha. Hơn nữa anh Cố Tiểu Phương nhà đối diện chỉ tới xin chút mì với có lần khen em đẹp thôi mà, cần bản không phải kẻ cuồng tình dục.

Hắn sờ sờ đầu tôi nói, em quá ngây thơ nhìn không thấu được những kẻ sói đội lốt cừu này.

Tôi cười, nói thật thì người em nhìn không thấu được nhất chính là kẻ mặt người dạ thú là anh đó.

Hắn cũng cười, kiểu cười cực kỳ vui vẻ, nói, không vội, đợi anh về rồi xử em sau.

Tần Khoa đi rồi, nhà tư bản ác độc đi rồi, tôi đã nghĩ rằng mình sẽ thật nhẹ nhàng thật vui vẻ.

Không ngờ, nổi cô độc lại phun tới mạnh mẽ như nước mũi văng ra khi hắt xì vào mùa đông vậy.

Ban ngày ở trường thì dễ rồi, buổi tối một thân một mình ở trong căn phòng đó, gió đêm thổi qua một cái, giống như thổi thủng một lỗ trong lòng vậy.

A, hay là tôi thật ra là người mang gien lặn M (SM M), bị ngược đãi theo thói quen rồi sao?

Hôm nhận được mặt nạ, cuối cùng trong lòng tôi cũng có chút an ủi, đứng trước gương tự biên tự diễn chơi một hồi lâu.

Bà già A Giang chịu đựng chịu đựng, rốt cuộc cũng chịu được tới ngày Tần Khoa trở về, khuôn mặt tôi nở nụ cười nham hiểm dưới chiếc mặt nạ giấy.

Mở máy tính ra, chấm điểm ặt nạ giấy, thuận tiện vào QQ.

Diễn Lan gửi tin nhắn, một chuỗi dài “Ra đây nhanh lên ra đây nhanh lên ra đây nhanh lên...”

Tôi trả lời, Tát Mãn Bà Bà đang gọi hồn hả?

_ Tát Mãn Bà Bà: một nhân vật trong truyền thuyết tôn giáo của dân tộc vùng phía bắc Trung Quốc, có khả năng gọi hồn người chết.

Nó nói, Trương Linh nghe chồng nó nói, Tần Khoa viện chồng nó được đề cử tới sở nghiên cứu đại học C, bọn mày phải ăn mừng đó nha.

Tôi vội vàng gõ, có đúng vậy không?

Diễn Lan trả lời, Tần Khoa không nói ày hả? Hình như là tin mấy hôm trước rồi.

Tần Khoa đúng là không nói với tôi, sở nghiên cứu đại học C thành phố A, đó là nơi khá lý tưởng với những người học ngành của Tần Khoa, lúc vừa yêu nhau vì tìm đề tài nói chuyện, nói tới cuộc sống, lý tưởng Tần Khoa liền nói cho tôi biết sở nghiên cứu đó là mục tiêu phấn đấu của hắn. Đây vốn là một tin vui vẻ, sao hắn lại không nói với tôi?

Đột nhiên, một tia sét vang lên ầm ầm trong đầu tôi.

Bảy giờ rưỡi, trời đã tối một nửa, nhưng tôi lại không bật đèn lên.

Tần Khoa mở cửa, nhìn thấy tôi hơi sững sốt, thuận tay bật đèn lên nói, anh còn tưởng là em không ở nhà, sao không bật đèn?

Tôi dựa vào ghế, xiết chặt chiếc mặt nạ trong tay, không nói gì.

Tần Khoa cũng cảm thấy không thích hợp, đi tới sờ trán tôi hỏi, sao vậy, không thoải mái hả?

Hừ! Tôi dùng mũi nặng nề thở hắt ra, đẩy hắn ra giữa đầu nhìn hắn, em biết hết rồi!

Hắn sững sốt, em biết gì?

Tôi ném mặt nạ lên ghế dựa nói, đương nhiên là chuyện anh được cử tới sở nghiên cứu đại học C! Chuyện quan trọng như vậy mà anh không nói cho em. Anh đi đại học C thì sẽ ở tại thành phố A, lúc đó chúng ta sẽ bị chia xa một năm, không đúng, có lẽ là vài năm, chuyện lớn như vậy mà anh lại gạt em!

Tôi vốn muốn bình tĩnh nói chuyện với hắn, không hiểu tại sao vừa bắt đầu liền tức giận. Tôi không biết đây rốt cuộc là giận việc hắn gạt tôi hay là vì chuyện sắp bị tách ra tôi nghĩ tới sáng nay khiến lòng tôi bất an và sợ hãi.

Mới chia lìa ba ngày ngắn ngủi đã cảm thấy tệ như vậy, thời gian dài như vậy làm sao tôi chịu được?

Tôi tiếp tục nói, nếu tách ra ở riêng chắc chắn anh sẽ trên hoa ghẹo nguyệt, xung quanh chắc chắn sẽ vây đầy mấy chị mấy em áo trắng. Trên TV, tạp chí có rất nhiều câu chuyện kiểu này, hai người ân ái cỡ nào cũng không chống lại nổi sự cách trở thời gian và không gian. Không được, nếu không em bỏ học để đi với anh? Hay là anh đừng đi nữa? Không được, đàn ông phải có tràn đầy nhiệt huyết chiến đấu trên con đường lập nghiệp của mình, sao em lại ngăn cản anh được. “Đừng lo cho em, anh yên tâm mà đi đi!” em biết em nên nói như vậy mới đúng nhưng sao em không lo lắng được, thời gian dài như vậy, khoảng cách xa như vậy. Nhưng mà, nên làm gì bây giờ, hay là chịu đựng một năm sau đó đi thành phố A với anh?

Khả năng logic của tôi không mạnh lắm, nói tới khúc sau đã vô cùng hỗn loạn, từ nói chuyện với hắn biến thành lầm bầm lẩm bẩm.

Tần Khoa nắm tay tôi, đánh gãy sự tự quyết định của tôi.

Hắn gõ đầu tôi ánh mắt mang ý cười nói, sợ thì chỉ sợ em suy nghĩ lung tung như thế này thôi.

Tôi bĩu môi nhìn hắn, hắn nói tiếp, anh không nói với em chuyện được đề cử đi sở nghiên cứu đại học C là vì anh không đồng ý.

Cặp môi đang bĩu của tôi há hốc ra, không, không đồng ý?

Hắn gật đầu, ừ, mấy chị em của em không nhận được tin mới nhất sao?

Không đồng ý sao, tôi nghi ngờ nhìn hắn, anh điên rồi hả? Cơ hội như vậy mà không đồng ý?

Lúc này ngay cả khóe miệng hắn cũng có ý cười, hắn ngồi xuống cạnh tôi nói, sở nghiên cứu anh chọn không phải của đại học C mà là của đại học A.

Tôi ngờ ngác hỏi, nhưng mà không phải sở nghiên cứu của đại học C là tốt nhất sao? Hơn nữa không phải lý tưởng của anh là đại học C sao?

Hắn ngẩng đầu nói, ừm, hơi khát.

Tôi lập tức chạy vào bếp rót nước cho hắn.

Hắn cười nhận lấy ly nước uống một ngụm, hơi nheo mắt nói, đại học C là giấc mơ khi anh mới làm nghiên cứu sinh, nhưng bây giờ có em, tương lai là chuyện chung của hai đứa mình, vì vậy quyết định vấn đề không thể chỉ nghĩ dưới góc độ của anh được. Đại học C tất nhiên là tốt, nhưng nếu chọn trường đó, như em nói, hai chúng ta sẽ ở riêng ít nhất một năm. Chưa tính tới chuyện em muốn ở lại trường giảng dạy, như vậy chúng ta phải ở riêng trong một thời gian dài, hoàn toàn không được. Cho dù em hi sinh tới thành phố A với anh thì giữa lúc đó cũng cách một năm. Một năm quá dài, hai thành phố lại cách nhau quá xa, những yếu tố bất ngờ trong thời gian đó sẽ xuất hiện rất nhiều. Vì vậy nếu phải chịu sự mạo hiểm như vậy thì không bằng chọn đại học M. Mặc dù sở nghiên cứu đại học M không đứng hàng đầu như đại học C nhưng vị trí trong cả nước cũng không tồi, điều quan trọng hơn là sở nghiên cứu đại học M nằm trong thành phố này.

Tôi cúi đầu vọc vọc ngón tay, nhỏ giọng nói, em có tính là cản đường anh không?

Hắn búng trán tôi cười nói, đã nói là em nghĩ lung tung rồi mà. Loại chuyện “Không cần giang sơn chỉ cần nữ nhân” anh sẽ không làm, vì vậy em đừng nghĩ lung tung cũng đừng lo lắng. Vì với ngành của anh mà nói chỉ cần có tài thì ở đâu cũng vậy.

Tôi thở dài nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng xem như buông xuống.

Nhưng mà, tôi nhắc nhở hấn, câu ngạn ngữ kia anh nói sai rồi, phải là “Không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân” mới đúng.

Hấn lại cười vô cùng kì quái, mỹ nhân hả?

Nè, giọng điệu này của anh là có ý gì?

Nhưng mà quên đi, tôi dựa vào vai hấn mỉm cười nghĩ.

“Bụt – bụt”, trong không khí vang lên tiếng động như vậy.

Tôi nói, Tần thiếu gia –

Hấn cười, ừm, đây là tiếng trái tim bị kích thích.

“Bụt – bụt”

Tôi nhú mày, Tần thiếu gia –

Hấn cười, ừm, đây là tiếng thời gian trôi đi.

Tôi giãy dỗi tay bị hấn trói lại sau lưng, gào lên, anh dám trợn mắt nói dối hả? Đây rõ ràng là tiếng anh cởi nút áo em!

Hấn áp sát lại gần tôi, mũi chạm mũi, nhẹ giọng nói, không phải, đó là tiếng máu sôi trào.

Trong phòng ngủ, tôi nằm trong lòng hấn, lúc sắp ngủ mơ màng nói, sau này nếu anh dám nói hời hợt thì em sẽ thả dây gián trong chăn anh.

Trong lúc mơ màng tôi nghe được hấn cười khẽ một tiếng, sau đó nói, đúng là anh sợ gián, nhưng em càng đáng sợ hơn nó.

Tôi nghĩ, đợi tới khi tôi tỉnh nhất định sẽ bóp cổ hấn.

“Gián thì đôi khi anh còn có biện pháp đối phó, đối với em thì anh không có biện pháp nào cả. Em mới là khắc tinh của anh.”

Ha ha, đây là câu cuối cùng tôi nghe được trước khi ngủ.

Đúng rồi, cái mặt nạ gián tôi tốn hết tâm tư mới mua được để dọa Tần Khoa mới này đã vô tình bị PP của tôi ngồi xẹp lép rồi, bây giờ đang rúc trong phòng khách phát ra ánh sáng bí ẩn.

Chương 26: Anh họ giá lâm

Ngày hai tháng năm, ngày lành để xuất hành, quét dọn, gả cưới.

Tôi nghiêng đầu nhìn chằm chằm bụng chị họ nói, ái chà, vội vàng kết hôn như vậy đừng nói là bác sĩ bảo cưới nha?

Chị họ nhếch một bên mép lên nhìn bụng tôi chằm chằm trả lời, em mới vậy đó, ở chung với bạn trai lâu như vậy, chỉ sợ chị làm dì trước rồi mới làm mẹ.

Tôi cười một tiếng thật to, ha ha, chị gái kết hôn đưa em gái này cũng không có gì hay ho tặng cho chị. A, đúng rồi! Nếu không em tặng bao cổ tay của “Số tám” cho chị nha, chị mơ ước nó cả nửa thế kỉ rồi đúng không.

Chị họ phẩy phẩy tà áo cưới, múa may bàn tay cười nói, ha ha, cái bao cổ tay đó hả? Tặng chị làm khăn lau à? Mỹ nữ không cướp đồ yêu thích của người khác, lại nói tiếp, đó cũng coi như là món quà khác phái tặng duy nhất em nhận được trước năm hai mươi tuổi đó.

Tôi đối mặt với chị họ, trong phút chốc ánh lửa bắn ra bốn phía.

Hồi nhỏ một đoạn thời gian tôi khá sùng bái bà chị họ xinh đẹp lạnh lợi Giai Ninh này, cả ngày theo sát không rời nửa bước, sự kiên trì của tôi với bà chị này có thể sánh bằng sự kiên trì của con bọ hung với cái đó đó.

Hồi đó ngày nào Giai Ninh cũng chạy tới sân bóng nhỏ ở giữa khu xem đá bóng, đương nhiên, nếu nói là xem bọn con trai đá bóng thì không bằng nói là xem bọn con trai đó, cậu thiếu niên mặc áo số tám chính là đối tượng quan sát của bà chị.

Tôi bám theo Giai Ninh, vốn là vì yêu ai yêu cả đường đi lối về thôi ai ngờ lại đưa tới một kết quả ngoài ý muốn.

Trong trận chung kết toàn khu, “Số tám” đẹp trai dẫn dắt cả đội đoạt giải quán quân. Sau đó trong tiếng hoan hô và hò hét, thiếu niên số tám chậm rãi đi về phía chúng tôi, sau khi chị họ nắm tay tôi lỏng rồi chặt, chặt rồi lỏng, thiếu niên rút cuộc đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn chị họ, chị đỏ mặt nhìn chằm chằm thiếu niên số tám, ánh mắt chăm chú tới mức có thể phóng ra tia X.

Sau đó, vào thời khắc quan trọng như vậy, thiếu niên lại ngồi xổm xuống, cởi bao cổ tay trên tay xuống đeo lên tay tôi, mỉm cười nói với tôi, cảm ơn em đã tới cổ vũ mấy ngày nay.

Trong nháy mắt đó chiếc cổ tay bị Giai Ninh nắm của tôi đột nhiên bầm tím như bị gãy xương.

Sau đó, thiếu niên số tám chuyển nhà, thiếu niên và bao cổ tay của thiếu niên trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng chị họ Giai Ninh. Giai Ninh và tôi cũng từ quan hệ giữa Bạch Tuyết và bảy chú lùn biến thành Bạch Tuyết và Hoàng hậu.

Vì vậy trách không được chúng tôi người thân gặp mặt lại đá qua đá lại.

Tôi và Giai Ninh còn ngồi đó mắt to trừng mắt nhỏ thì Tần Khoa và anh rể Hứa Triệt đi tới.

Hứa Triệt ôm eo Giai Ninh cười nói, lớn vậy rồi còn cãi nhau với em gái.

Giai Ninh lập tức dựa vào lòng anh ta, làm bộ dạng đáng yêu bĩu bĩu môi mấy cái.

Hứa Triệt búng búng mũi Giai Ninh nói, mấy người bạn học của em tới rồi, đi qua chào một chút đi.

Giai Ninh gật gật đầu, không nhéo nổi da gà nói, hai đứa mình cùng đi đi, ông xã

~~Sau đó dựa vào lòng Hứa Triệt đi tới chỗ mấy người bạn học.

Mắt tôi trở ra cùng với mớ da gà mới nổi lên, trong lòng không khỏi nói thầm, ban ngày ban mặt mà không biết xấu hổ gì hết.

Tần Khoa vỗ vỗ đầu tôi nói, hoàn hồn, mẹ anh muốn em đi qua kìa.

Lại còn “mẹ anh” nữa, tôi cười nhào vào lòng hắn, đấm đấm ngực hắn không nhéo, đáng ghét ~ anh xấu quá

~Tôi còn tưởng mẹ tôi gọi tôi qua có chuyện gì thì ra là muốn tôi khuyên một chút dì tôi đang buồn vì con gái đi lấy chồng.

Dì à, mới này con xem lịch rồi, mừng một tháng sáu là ngày tốt, đợi ngày đó hãy cưới há.

Dượng lắc lắc tay áo, bà khóc lóc vô lý quá.

Dì ầm ục nhìn ông, dượng bất đắc dĩ nói thêm một câu, mình nhận nhiều lễ hỏi như vậy rồi.

Mẹ tôi cắn hạt dưa nói, hai người buồn gì cơ chứ, hai đứa nhà tôi sau này đều phải gả đi. Hai người thì tốt rồi, gả Giai Ninh xong vẫn còn Gia Dục, đợi sau này Gia Dục cưới vợ thì lại có một trai một gái như cũ.

Tần Khoa hỏi tôi, Gia Dục là ai?

Tôi nói, Lục Gia Dục là anh họ em, cũng là anh sinh đôi với Giai Ninh, đang học Tiến sĩ ở nước ngoài.

Từ khi xuất ngoại vào hai năm trước ngày cả ngày nghỉ Lục Gia Dục cũng chưa về lần nào. Khó khăn lắm năm nay mới trở về vào dịp Nguyên tiêu lại trùng lúc Tần Khoa ngộ độc cồn nằm viện nên bỏ lỡ.

Không gặp trong thời gian dài như vậy tôi cũng thấy nhớ.

Tôi quay đầu lại hỏi dì, Lục Gia Duy đâu rồi? Không phải nói về từ hôm kia sao? Sao bây giờ vẫn chưa thấy?

Dì thu lại ánh mắt đang nhìn về phía Giai Ninh, lau khóe mắt ướt nói, ban nãy nó gọi điện thoại nói có việc tới muộn một chút. Thằng bé này, đám cưới của em gái cũng tới muộn được.

Giang Tình ngồi cạnh ngậm kẹo nhỏ giọng than thở, hừ, ảnh vốn là đồ xấu xa.

Nói trong tất cả thân thích nếu có thể tìm ra cặp nào hằm hè như tôi và Giai Ninh thì chỉ có thể là Giang Tình là Lục Gia Duy.

Thậm chí là từ N năm trước, Giang Tình đã viết giấy muốn đoạn tuyệt quan hệ bà con với Lục Gia Duy.

Lại nói tiếp, đây là mối thù chất chứa từ lâu.

Hồi Giang Tình mới được một tuổi đã trở thành đồ chơi quý báu nhất của Lục Gia Duy và tôi.

Lục Gia Duy thường xuyên chỉ vào Giang Tình mỉm cười nói với tôi, nè, Văn Văn, chỗ này nhiều thịt nè, nhéo chỗ này nhéo chỗ này, vui lắm đó.

Tôi nghe lời ra tay với Giang Tình xong, hưng phấn gật đầu lia lịa.

Lúc đó Lục Gia Duy sẽ nắm tay tôi, cười như Thiên sứ nói, anh nói rồi mà, anh sẽ không lừa Văn Văn đâu.

Tôi bốn năm tuổi và Lục Gia Duy tám chín tuổi vui vẻ nhìn nhau cười, nếu như bỏ qua tiếng khóc thảm thiết của Giang Tình thì đó là một hình ảnh ấm áp hiếm có.

Đáng tiếc nha, ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Con người trong bước đường cùng có thể đột phá ra tiềm năng cực hạn của mình, Giang Tình là như vậy. Đứa bị bắt nạt từ nhỏ như nó mới hai tuổi rưỡi đã có thể dùng lời nói diễn đạt ý muốn của bản thân.

Bố già nhà tôi rất vui vẻ, cả ngày ở nhà nhắc đi nhắc lại, nhà họ Giang chúng ta rốt cuộc cũng có một thiên tài.

Đó là ông không biết sau lưng mỗi thiên tài đều có một lịch sử máu me.

Sau khi lớn thêm một chút, lúc Giang Tình khoảng năm tuổi, mẹ muốn tôi ở nhà trông em.

Vì vậy, lúc Lục Gia Duy muốn dẫn tôi đi chơi, Giang Tình luôn mím môi kéo áo tôi không cho tôi đi.

Những lúc như vậy, Lục Gia Duy sẽ cười lấy hộp diêm ra, dịu dàng nói với Giang Tình, biết đây là gì không? Đúng, đây là diêm, vì vậy em phải giữ bí mật chuyện chị em bỏ ra ngoài chơi đó. Nếu không hở, anh sẽ đốt em.

Lục Gia Duy mỉm cười lắc lắc hộp diêm, Giang Tình sợ tới mức rưng rưng thả góc áo tôi ra.

Từ đó về sau trong một khoảng thời gian khá dài, Lục Gia Duy luôn mang theo hộp diêm tới rủ tôi đi chơi, lấy trứng chim, bắt ve sầu, mua khoai lang, chui gầm cầu hoặc chơi trò quan binh cướp công chúa với mấy đứa trong xóm.

Tôi trải qua một thời thơ ấu muôn màu muôn sắc, so với tôi thì thời thơ ấu của Giang Tình trông như một bức tranh thủy mặc, chỉ có hai màu trắng đen đầy ảm đạm.

Mỗi khi nhớ tới chuyện cũ tôi đều cảm thấy vô cùng hối hận, nhưng mà hiển nhiên, em gái ruột của tôi đã hết món nợ này lên đầu Lục Gia Duy, quan hệ của hai người cũng càng khô khan hơn.

Mãi tới khi Giang Tình học lên lớp hai, nó dùng bức thư nửa viết bằng chữ Hán nửa là ghép vần tuyên bố kết thúc quan hệ thân thích giữa nó và Lục Gia Duy.

Tôi áy náy với nó vô cùng, do dự mãi mới ra quyết định đứng cùng chiến tuyến với nó, cũng chính vào lúc đó tôi chuyển qua chơi với chị họ Giai Ninh, dần dần ít thân với anh họ Lục Gia Duy hơn.

Không ngờ chưa tới nửa năm thì vì chuyện thiếu niên số tám, Giai Ninh không dẫn tôi đi chơi nữa.

Khi anh họ xuất hiện trở lại, cầm theo một hộp sôcôla rượu thì tình nghĩa cách mạng thâm hậu ngày xưa của chúng tôi được tu bổ trở lại.

Tôi và Lục Gia Duy giảng hòa, Giang Tình và anh họ vẫn kẹt trong ngõ cụt.

Có lẽ vì những chuyện năm đó lưu lại ảnh hưởng không tốt, có lẽ Lục Gia Duy lớn hơn Giang Tình gần tám tuổi, hai sự khác biệt lớn như vậy tạo thành cục diện lãnh đạm giữa hai người như bây giờ.

Lại nói tiếp, Lục Gia Duy cũng là một mặt trăng nhỏ có sắc đẹp khá được, mà sở dĩ Giang Tình hoàn toàn vô cảm với mặt trăng nhỏ ngược lại thích người cơ bắp như vậy có lẽ là vì tiềm thức được hình thành do sự bài xích Lục Gia Duy từ nhỏ.

Di động reo lên, dì tiếp một cuộc điện thoại, nói là anh họ tới rồi vừa về nhà cất hành lý đang trên đường tới đây.

Dì ra không được vì vậy tôi chủ động xung phong ra cửa đón anh họ.

Tôi nói với Tần Khoa, từ nhỏ anh họ đã dẫn em đi chơi, đối xử với em đặc biệt tốt. Đồ ăn ngon đồ chơi tốt một mớ, những gì em có chưa chắc gì Giai Ninh có. Dì cũng nói, so với Giai Ninh thì anh họ và em càng giống anh em ruột hơn.

Tần Khoa cười nói, anh em họ mà có tình cảm tốt như vậy đúng là hiếm thấy.

Tôi vừa gật đầu nói “Đúng vậy đúng vậy” vừa hưng phấn nhìn về phía ngã tư.

Đang nhìn, một chiếc taxi ở đằng xa dừng lại, một chàng trai trẻ tuổi mặc áo màu vàng nhạt bước ra khỏi xe.

Nhất thời ánh mắt sáng trưng, ngay lập tức lướt tới như một con chim to lớn.

Lục Gia Duy nhìn thấy tôi đang chạy về phía mình đầu tiên là sửng sốt, sau đó phản ứng lại mỉm cười đón lấy tôi.

Tôi ngửa đầu nhìn anh họ nói, Lục Gia Duy, hai năm rồi chưa gặp nha.

Anh họ dùng cánh tay nâng nâng tay tôi gật đầu, ừm, cân nặng của em lại tăng thêm vài cấp rồi.

Tôi néo anh họ mấy cái, cười kéo anh họ về phía khách sạn, nhìn Tần Khoa vui vẻ nói với anh họ, nói với anh cái này nè, em giới thiệu cho anh một người.

Đi tới cạnh Tần Khoa, tôi một tay kéo Lục Gia Duy một tay kéo Tần Khoa, cười nói với Lục Gia Duy, há há, tiểu mỹ nhân này là ông xã của em, Tần Khoa.

Tần Khoa để yên cho tôi ôm tay, nhẹ nhàng ôm lấy tôi cười nói với Lục Gia Duy, chào anh họ.

Lục Gia Duy cũng cười, ừm, cậu là Tần Khoa sao.

Tôi tò mò nói, anh biết anh ấy hả?

Lục Gia Duy nhìn tôi, lần trước về Diệp Phàm nói cho anh em có bạn trai tên Tần Khoa.

Tôi còn chuẩn bị hỏi thêm thì Lục Gia Duy chỉ chỉ bên trong nói, nếu không đi vào thì mẹ anh sẽ nổi giận mất.

Tôi kéo tay Tần Khoa và anh họ cùng nhau đi vào nhà hàng.

Lục Gia Duy vừa đi vào, ngay lập tức khơi dậy một cơn ồn ào, đều nói con nhà họ Lục ai cũng có tiền đồ.

Cười cười giỡn giỡn, sắp tới giờ khai tiệc.

Lục Gia Duy chừa ra một chỗ giữa anh và dì, vỗ vỗ cười nói với tôi, Văn Văn, ngồi ở đây.

Dì cười mắng, cái thằng này đừng bày thêm việc nữa, ngồi vậy bạn trai Tiểu Văn ngồi đâu?

Lục Gia Duy mỉm cười nhìn Tần Khoa, xin lỗi, quên mất chuyện này.

Tần Khoa cũng cười ầm áp nói, không sao, Văn Văn nói quan hệ của cô ấy và anh họ rất tốt.

Nói xong, hắn quay đầu cười với tôi nói, đúng không, Văn Văn?

Tần Khoa bình thường đều gọi tên họ tôi đầy đủ, một tiếng “Văn Văn” này khiến tôi nổi hết da gà.

Giang Tình vẫy vẫy ngón tay chỉ sang cạnh nó nói với chúng tôi, chị, anh rể, ngồi đây nè.

Lục Gia Duy nhìn Giang Tình, cười tới mức mắt cong cong nói, lần trước về không gặp được Tiểu Tình, hai năm không gặp, đúng là con gái trở mã, đẹp hơn nhiều.

Giang Tình ngoài cười nhưng trong không cười nói, nhưng đương nhiên vẫn thua anh họ của chúng ta nha, trở mã duyên dáng yêu kiều hơn trước, khó phân biệt trắng má.

Lục Gia Duy cười càng xán lạn hơn.

Người lớn chỉ nghĩ hai người tình cảm tốt giống với nhau nên cũng không thêm để ý.

Tôi vẫn ngồi xuống bên trái Lục Gia Duy, kéo Tần Khoa ngồi xuống cạnh tôi, thật áy náy nói với Giang Tình, anh em như tay chân, chị em như quần áo.

Giang Tình liếc xéo Lục Gia Duy một cái, ngã vào lòng mẹ già vừa ngồi xuống cạnh nó khóc nói, mẹ ơi, sao mẹ sinh ra một người chị như vậy cho con chứ.

Mẹ già cũng một lòng một dạ đặt ánh mắt lên người Lục Gia Duy, quyết đoán thuận tay đẩy đầu Giang Tình ra, đổ nó vào lòng Dương Dương ngồi cạnh.

Sau đó tựa như phát hiện tân đại lục, ngạc nhiên nói, ôi, mẹ phát hiện Tần Khoa giống Lục Gia Duy ghê đó.

Tôi nhìn qua nhìn lại, thật đúng là hai khuôn mặt trắng nhỏ.

Lục Gia Duy cầm lấy một viên sôcôla trước mặt lên, bóc vỏ đưa cho tôi cười nói, hồi sáu tuổi Văn Văn từng gào thét nói sau này muốn tìm chồng giống anh họ, lúc đó cháu với Giai Ninh còn cười em ấy ngốc.

Tần Khoa vươn tay lấy viên sôcôla ra khỏi tay tôi, gói lại cười nói với Lục Gia Duy, dạo này cô ấy hay bị nhức răng, mấy hôm trước lúc nhức còn ở cạnh tôi lăn lộn không ngừng, vậy nên phải kiêng đồ ngọt vài ngày.

Lục Gia Duy cười gật gật đầu, bỏ sôcôla vào miệng mình.

Giữa trưa, đúng giờ khai tiệc.

MC đứng trên sân khấu ngâm giọng nói, xin mời cô dâu chú rể.

Giai Ninh và Hứa Triệt từ từ đi lên sân khấu.

MC cầm microphone, thuận theo dân ý, làm một cái “Một trăm câu hỏi vợ chồng”, mấy vấn đề linh tinh như ai theo đuổi ai trước, lần đầu tiên hẹn hò ở chỗ nào, lần đầu tiên nắm tay ở chỗ nào.

Cười xong giòn giòn, Hứa Triệt quỳ một gối xuống, hai người ưng thuận hứa lời hứa cả đời cả thế, dưới sân khấu mọi người đều vỗ tay.

Thấy cảnh đó, tôi kìm lòng không được dựa đầu vào vai Tần Khoa, hắn nhìn sân khấu vỗ tay nhẹ giọng hỏi, hâm mộ không?

Tôi gật gật đầu, hắn nhìn tôi chớp mắt cười nói, anh cũng hâm mộ, vậy nên rất muốn cưới em về ngay bây giờ.

Xuống sân khấu, Giai Ninh và Hứa Triệt đổi sang trang phục đời Đường, đi vào hội trường bắt đầu mời rượu theo thứ tự.

Lục Gia Duy múc một muống tôm vào chén tôi, tôi múc đáp lại một viên bát bảo.

Sau đó quay đầu lại, cười tủm tỉm đưa chén tôm cho Tần Khoa.

Tần Khoa nhìn tôi nói, lột một con hôn hai cái.

Tôi nghĩ nghĩ nói, lột một con hôn một cái.

Tần Khoa gật đầu nói “Thành giao”, bắt đầu bắt tay vào bóc vỏ tôi.

Tôm và cua đều là những món yêu thích của tôi, chẳng qua kể từ khi ở cùng Tần Khoa liền nuôi thành bệnh nhà giàu này, lưỡi động tay.

Một cậu em họ hỏi Lục Gia Duy có mang quà từ nước ngoài về cho nó không.

Lục Gia Duy nói, anh ở bên đó thấy có một bộ mô hình ô tô khá được, chắc là kiểu em thích nhất nên mang về cho em.

Em họ vui vẻ “Yeah” một tiếng.

Tôi vội vàng hỏi, em thì sao em thì sao, có quà gì?

Anh cười nói, đương nhiên là một hộp sôcôla rượu rồi.

Tôi thật nịnh nọt gấp một cục sườn nướng giấy bạc, tự tay bóc giấy bạc ra, bỏ sườn vào chén anh họ.

Anh họ thật hưởng thụ gật gật đầu.

Lục Gia Duy cắn một miếng sườn rồi nuốt xuống, nói, vốn dĩ anh còn tính mang một thứ về cho em.

Tôi kích động hỏi, là cái gì? Là cái gì vậy?

Lục Gia Duy lấy khăn giấy lau miệng cười, là “Bộ đồ con gián” em lần trước em nhắc tới trong thư đó.

Tôi ghen lời.

Anh họ tiếp tục nói, nhưng mà bộ đồ gián trong cửa hàng đó không vừa với số đo của em nên anh không mua. Nhưng mà, em cần bộ đồ đó làm gì vậy, kịch bản diễn kịch trong trường hả?

Tần Khoa ngồi cạnh cười khẽ một tiếng, tôi nhìn qua hắn. Hắn vừa cười vừa liếc nhìn tôi một cái đầy ẩn ý, tôi liền nghĩ tới chiếc mặt nạ gián có công dụng tương tự trong nhà, chiếc mặt nạ sau này gây nên hết trận lửa này tới trận lửa khác.

Tôi vội vàng quay mặt lại, mặt đỏ bừng, ổn định lại một chút mới nhìn xung quanh.

Lục Gia Duy đang mỉm cười nói gì đó với dì, những người khác cũng không để ý.

Nhiều bàn như vậy, Giai Ninh và Hứa Triệt đi mời rượu hết hội trường một lần, lúc quay lại thì Giai Ninh đã say.

Giai Ninh hơi lung lay đi tới cạnh dì, ôm bà nói, mẹ, sau này con là bát nước hắt đi rồi, con...con không đành lòng mẹ.

Cảm xúc vừa được ổn định lại của dì lại bị chọc xì ra, khóe mắt vừa chùi xong lại ướt.

Giai Ninh lại thả dì ra chuyển qua vỗ vai Lục Gia Duy lớn tiếng nói, nhóc con, đừng tưởng là tiền biểu tám nghìn là đủ, em gái anh ít nhất cũng phải tám vạn!

Nói xong lại quay qua nhìn Tần Khoa và Dương Dương cười nói, hai đứa sau này phải đối xử tốt với em gái chị, nếu dám ăn hiếp tụi nó chị sẽ kêu A Triệt xử hai đứa bay.

Hứa Triệt đỡ Giai Ninh nói với dì, mẹ, cô ấy hơi quá chén rồi con dìu cô ấy đi nghỉ một lát.

Dì đứng dậy muốn giúp một tay, Hứa Triệt lại cười nói, mẹ, mẹ ngồi đi để con làm được rồi.

Bữa tiệc kéo dài rất lâu.

Ăn uống xong, mọi người lại kéo nhau tới nhà mới chọc cô dâu chú rể.

Hứa Triệt viện câu “Mọi người đều là người văn minh”, muốn mọi người giữ bình tĩnh. Một vài phần tử quậy ác đã viện câu “Chúng ta đều là người nửa thú” kiên trì đòi ồn ào.

Vì vậy bạn bè của Hứa Triệt đồng thời ra tay, một trận đánh bắt đầu, cảnh tượng vô cùng lộn xộn nhưng lại lộ ra sự đồ sộ.

Tôi và Tần Khoa có chút vui vẻ nhìn khung cảnh náo nhiệt này, có điều Giang Tình không được vui vẻ cho lắm, vì đội trưởng tiểu phân đội những phần tử thích lộn xộn này chính là Dương Dương.

Lục Gia Duy vỗ vỗ tôi nói, em qua đây một chút.

Tôi gật gật đầu, đi theo anh họ chen ra khỏi đám đông đi ra ngoài cửa.

Tôi cười hì hì nói, bữa nay ghê quá, sau này em và Tần Khoa kết hôn tuyệt đối phải đề phòng trường hợp này.

Lục Gia Duy đứng im, hai tay bỏ trong túi quần nhìn tôi nói, Văn Văn, hứa với anh một chuyện được không.

Tôi tiếp tục cười hì hì, vậy thì anh phải nói với em là chuyện gì, nếu anh nói sau này em kết hôn anh không cho tiền biếu thì khó lắm.

Anh họ nói, mặc kệ là gì đi nữa thì đều là tốt cho em.

Về mặt Lục Gia Duy có chút nghiêm túc, tôi không khỏi cảm thấy hơi sững sốt.

Anh họ khẽ thở dài, nhìn vào mắt tôi kiên định nói, em phải chia tay Tần Khoa.

Tôi hoàn toàn ngây ra, câu nói của Lục Gia Duy vòng đi vòng lại trong đầu, vòng mãi cũng không tìm ra lý do.

Tôi khép miệng lại rồi lại mở ra, vẫn không biết nói gì.

Lúc này, Lục Gia Duy chậm rãi di động ánh mắt, nhìn về phía sau tôi.

Ngay sau đó eo tôi bị kéo lại, dựa vào một bờ vai ấm áp, bên tai lại là giọng nói lạnh lùng của Tần Khoa, anh họ đang nói gì vậy.

14. Chương 27-28 (kết)

Chương 27: Hai ông Gia Cát Lượng và một đám thợ giày thối

Lục Gia Duy nhìn Tần Khoa, giọng điệu không hề khách sáo nữa, nói, nếu cậu cũng tới rồi thì tôi nói thẳng với cậu luôn, tôi hi vọng cậu chia tay Văn Văn. Còn về lý do tại sao thì người có tình sử quá mức lộn lây huy hoàng như cậu không thích hợp làm bạn trai Văn Văn.

Tôi vội vàng mở miệng nói, đợi chút, có phải anh hiểu lầm gì không?

Lục Gia Duy liếc nhẹ tôi một cái lại nhìn về Tần Khoa, giọng điệu có chút châm chọc nói, hiểu lầm? Đây không phải là hiểu lầm, chuyện của cậu ta anh hiểu rất rõ, tình tiết phần khích, nội dung phong phú, đúng là khiến người ta phải vỗ tay tán dương. Em cũng đừng giấu nữa, trước đây em và cậu ta từng vì chuyện này mà chia tay đúng không. Nhưng nếu đã chia tay rồi sao bây giờ lại đi với cậu ta nữa?

Chẳng lẽ anh họ đã biết chuyện trước đây Tần Khoa từng có rất nhiều bạn gái?

Tôi xua tay, không phải, tất cả đều có nguyên nhân.

Anh họ ngắt lời tôi, sao? Có nguyên nhân nào cho phép cậu ta muốn làm gì thì làm sao, tác phong sống đùa giỡn khắp nơi như cậu ta căn bản có thể nói là bồ bịch lung tung.

Tôi bắt đầu nổi giận, nói với Lục Gia Duy, anh đừng tùy tiện xúc phạm người khác! Đừng có quá đáng!

Từ nhỏ tới lớn, tôi gần như chưa bao giờ nặng lời với Lục Gia Duy, vừa nói ra câu này liền khiến anh họ không khỏi ngẩn ra.

Cánh tay Tần Khoa đặt trên lưng tôi thả lỏng, sau đó từ bên cạnh tôi đi tới trước mặt Lục Gia Duy, sau đó giọng điệu bình thản nói, tôi cũng có em họ, vì vậy tôi rất hiểu việc anh quan tâm tới Giang Văn. Quảng thời gian đó tôi cảm thấy rất hối hận, đúng là một quãng thời gian sống thật vô liêm sỉ. Sai lầm như vậy tôi sẽ không tái phạm nữa. Bây giờ ở bên Giang Văn tôi tuyệt đối không hề có ý nghĩ chơi đùa. Tôi muốn chăm sóc cô ấy, cho cô ấy hạnh phúc trong suốt phần đời còn lại.

Lục Gia Duy gật gật đầu mở miệng nói, nói rất cảm động. Chẳng qua con người đều là động vật khó sửa thói quen, tôi cũng không tính mạo hiểm để Giang Văn sau này ở cùng kẻ có tập tính ngầm như cậu.

Sau đó anh họ lướt qua Tần Khoa đi tới trước mặt tôi nói với tôi, cho dù em không đồng ý như thế nào đi nữa thì em cũng phải chia tay với cậu ta. Nói cách khác, anh sẽ nói chuyện này với bố mẹ em, để cô chú giải quyết.

Tôi im lặng nhìn Lục Gia Duy vào phòng.

Sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới, câu này tôi muốn áp dụng lên ngực mình chứ không muốn áp dụng lên cuộc đời tôi nha.

Tần Khoa đi tới cạnh tôi, cười thở dài nói, thật sự không ngờ rằng yêu em lại có nhiều anh chàng gây trở ngại như vậy. Đây đúng là gây dựng sự nghiệp để giữ vững sự nghiệp khó.

Trong lòng tôi đang thắc mắc, chuyện Tần Khoa từng có rất nhiều bạn gái, tại sao Lục Gia Duy lại biết được, không tới mức mời thám tử tư đi điều tra chứ.

Còn nữa, ngoài những lí do này ra, Lục Gia Duy còn biết chuyện gì về Tần Khoa nữa? Chẳng lẽ chuyện Lí Giai Nhân anh họ cũng biết?

Sau hôm đó, TV chiếu quảng cáo dầu gội đầu “Hôm nay em gội đầu chưa?”, còn Lục Gia Duy thì ngày nào cũng gửi cho tôi tin nhắn “Hôm nay em chia tay chưa?”.

Tôi đành phải hẹn Lục Gia Duy ra gặp.

Tôi trực tiếp hỏi anh, chuyện của Tần Khoa, anh nghe ở đâu vậy?

Lục Gia Duy nhìn tôi, một lát sau mới mở miệng nói, lần trước đi chơi với Diệp Phàm, nó nói cho anh.

Nhưng tại sao Diệp Phàm lại biết được, tôi rõ ràng đâu có nói cho cậu ta?

Tôi muốn hỏi tiếp, Lục Gia Duy lại nâng tay lên ngăn tôi lại, anh nói, chuyện này cho dù ai nói cho anh cũng không quan trọng, quan trọng là đây đều là sự thật. Vì vậy em phải nhanh chóng chia tay với Tần Khoa.

Tôi thử nói, Tần Khoa chỉ là trước đây có nhiều bạn gái thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, anh đừng giữ rịt lấy nó mãi chứ.

Lục Gia Duy nhú mày, ngăn thì hai ba tuần, lâu thì một hai tháng, dùng tốc độ như vậy đổi bạn gái, đây không tính là chuyện gì to tát sao? Mặc dù là chuyện trước đây nhưng khi một người làm như vậy đã nói lên nhân cách của người đó có vấn đề. Anh sẽ không cho em ở bên một người như vậy.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, như vậy thì xem ra Lục Gia Duy chỉ biết Tần Khoa từng có rất nhiều bạn gái chứ không biết chuyện Lí Giai Nhân.

Tôi nói với Lục Gia Duy, anh không biết Tần Khoa nên mới nói như vậy. Anh ấy là người tốt, hơn nữa đối xử với em rất tốt, vậy nên anh không cần khuyên em chia tay nữa. Em trưởng thành rồi, đã phân biệt được đâu là người xấu đâu là người tốt, cũng biết nên chọn bạn đời như thế nào. Em tin rằng Tần Khoa là lương nhân để em gửi gắm cuộc đời mình.

Lục Gia Duy cười khinh, lương nhân? Lương trong cao lương hạ? Em đây là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, chưa tiếp xúc với xã hội, tuổi trẻ nên những gì trải qua quá ít, không đưa ra được phán đoán chính xác ột người hay một sự việc nào đó. Người như Tần Khoa không thích hợp em, bây giờ em buông tay, sau này còn có thể tìm được người tốt hơn nhiều. Đương nhiên, nếu em vẫn hồ đồ không chịu chia tay thì anh cũng chỉ phải nói chuyện này cho bố mẹ em.

Tôi vỗ bàn, Lục Gia Duy, anh là học sinh tiểu học hả! Còn dọa méc bố mẹ em nữa!

Lục Gia Duy không thêm nói thêm gì, đứng dậy bỏ đi luôn.

Hồi trước khi cãi nhau với Tần Khoa tôi không kể chuyện này cho bố mẹ, sợ sau này không có đường lui. Bởi vì một khi đã nói ra, chắc chắn sẽ xong luôn. Với cá tính của mẹ tôi, khó nói chắc bà sẽ không nói câu nào liền đem Tần Khoa làm củ cải muối. Bố tôi càng ghê hơn, người đời Thanh này chắc chắn sẽ không tiếp thu được vấn đề tác phong sống này, như vậy tôi và Tần Khoa chỉ còn đường bỏ trốn.

Tôi rất hoảng, gãi đầu cào má, xoay qua xoay lại.

Tần Khoa ẩn tôi ngồi xuống cạnh mình nói, im lặng chút đi, sao xoay tới xoay lui như khi vậy.

Về mặt tôi đau khổ hỏi hần, làm sao bây giờ? Lục Gia Duy nói muốn nói chuyện này cho bố mẹ.

Tần Khoa kéo tay tôi xuống nói, đừng lo, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng.

Tôi lắc đầu, thuyền của tụi mình là Titanic, chưa tới đầu cầu đã chìm rồi.

Tần Khoa cười trấn an tôi, không nghiêm trọng như vậy.

Nghiêm trọng, sẽ rất nghiêm trọng, sao hần không có chút ý thức nguy cơ nào vậy. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng rất dễ phát triển thành chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nha.

Mẹ tôi gác điện thoại, thuận miệng nói, lát nữa anh họ mầy tới đây tặng quà, quà cho tụi mầy đó.

Tốt lắm, quan tài tới.

Tôi đứng trước cổng nhà, gió hiu hiu thổi, trong lòng nghĩ: trên quãng đường chúng tôi dắt tay nhau đi qua, hề gặp được khó khăn đều là một mình Tần Khoa vượt mọi chông gai; vậy thì lần này để cho tôi tạo nên một bầu trời tháng tư đi.

__ Bầu trời tháng tư: theo mình thì tác giả lấy từ tên bộ phim “Nhân gian ngày tháng tư” – kể về cuộc đời với những quan hệ tình cảm của nhà thơ Từ Chí Ma và tư tưởng tự do trong tình yêu, hôn nhân của nhà thơ này.

Thấy chiếc xe hơi của nhà Lục Gia Duy từ xa, tôi chạy tới đón.

Nhưng khi tôi giơ tay lên vẫy vẫy kiểu Quan Âm thì Lục Gia Duy lại giả vờ như không thấy, chạy như bay qua người tôi.

Tôi vừa vội vàng chạy về vừa âm thầm oán giận nói, Tần Khoa, rốt cuộc thì hôm nay cũng gặp phải một người độc như anh!

Đợi tới khi tôi bán thân bắt toại thở hổn hển chống tay đứng trước cầu thang thì anh họ cũng vừa đỗ xe xong đi vào.

Lục Gia Duy nhìn tôi nói, em làm gì vậy.

Tôi thở phì phò nhún vai nói, bố mẹ em vừa lên máy bay bay tới Shanri-la rồi, bây giờ trong nhà không có người.

Anh họ không nói gì, vươn tay vỗ tay tôi ra một cái liền lướt qua người tôi.

May mà hành động của tôi nhanh nhẹn, người xoay y như mấy viên gạch trong trò xếp gạch, uốn người vươn tay ra chụp một cái kéo anh họ lại, tôi đau khổ cầu xin nói, Lục Gia Duy, coi như em cầu xin anh, anh bỏ qua chuyện này được không?

Lục Gia Duy nhìn tôi, Văn Văn, anh làm như vậy có lẽ bây giờ em sẽ không hiểu, nhưng đợi tới sau này em sẽ biết ơn anh.

Cảm ơn con khỉ! Anh ăn thịt bò Mông Cổ hay sao vậy, sao bảo thủ không nghe khuyên bảo gì hết vậy.

Anh muốn làm gãy đánh uyên ương thì em cũng chỉ còn cách này thôi.

Tôi nhào về trước, ôm lấy chân Lục Gia Duy chết sống không cho anh tiến thêm một bước, miệng đe dọa, Lục Gia Duy, nếu hôm nay anh muốn đi, được! Vậy trước tiếp đạp lên mặt em luôn đi!

Slam Dunk nói, xưng bá nơi căng chân thì sẽ xưng bá cả sân bóng! Mặc dù tôi nhớ không rõ lắm nhưng chắc đại loại là vậy đó!

Quả đúng vậy, lúc này Lục Gia Duy không hề nhấc chân nửa bước.

Tôi ngẩng đầu, anh họ cũng vừa vặn cúi đầu xuống, anh nhìn tôi đang bám chặt vào chân mình, ánh mắt tràn đầy không thể tin nổi nói, thằng nhóc Tần Khoa đó rốt cuộc làm gì em mà cải tạo em thành như vậy.

Tôi cúi đầu xấu hổ hồi lâu.

Quả thật, chiêu chơi xấu quỳ trên đất liều mạng kéo chân người khác đúng là thói quen sinh ra từ khi ở cạnh Tần thiếu gia.

Trong cuộc sống bình thường cho dù là đấu văn đấu võ hay là đấu võ mồm, đấu kiểu nào cũng đấu không lại hắn. Nhưng mỗi khi lâm vào ngõ cụt thì chỉ cần tôi tiểu nhân ra tay một chút, ví dụ như nằm trên đất lăn lộn, ngồi xổm bên chân giả vờ đáng thương, tất cả mọi việc, chỉ cần làm như vậy, Tần thiếu gia cũng chỉ có nước bó tay với tôi, bản thân cũng hóa dừ thành lạnh, có thể nói lần nào cũng đúng.

Không nghĩ tới phương pháp giải quyết vấn đề này lại biến thành thói quen, tôi cảm thấy hơi ngượng, đúng là vô cùng hổ thẹn nha hổ thẹn.

Cũng không ngờ rằng Lục Gia Duy tựa như càng thêm kiên định quyết tâm của mình, nói “Tiếp tục như vậy thì càng nguy hơn” xong liền dùng chân nhẹ nhàng hất tôi ra, trực tiếp nhảy cóc vài bậc lên lầu.

Tôi luống cuống tay chân đứng lên khỏi mặt đất, muốn đuổi theo, ai ngờ mới bước xong bậc thứ nhất thì cả người đổ sập xuống cầm đập lên cầu thang, lực mạnh như đồ tể chém lươn vậy, nát bét ra rồi thì đuổi theo ai được nữa?

Đợi tới khi tôi khập khiễng đi lên lầu, yếu ớt đẩy cửa ra thì Lục Gia Duy đã ngồi trên sofa.

Mọi người trong nhà nhìn thấy tôi cả người đầy bụi đứng trước cửa đều hơi kinh ngạc, mẹ tôi hỏi, mày đi ăn cướp hả, sao ra nông nổi này?

Tôi lắc đầu nói, tự té.

Tần Khoa đi tới, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lần nói, em đúng là không hổ là thiếu nữ lăn lộn hồng trần nha.

Nói xong kéo tôi vào phòng rửa mặt.

Tôi vội vàng hỏi, Lục Gia Duy có nói gì không?

Tần Khoa kéo bàn tay dính đầy bụi của tôi ra dưới vòi nước, cười cười nói, tạm thời thì chưa, nhưng mà nói không chừng lát nữa sẽ nói.

Tôi hừ hừ, anh còn cười, tới lúc đó mẹ điên lên rồi thì chắc chắn sẽ chạy vào bếp lấy dao thái ra.

Tần Khoa nói, không nguy hiểm như vậy chứ.

Tôi kích động, đó là anh không hiểu mẹ em! Mẹ em chính là Transformers nữ!

Tần Khoa nâng cằm tôi lên, dùng giấy thấm nước lau, cười nói, vậy không bằng em nói với mẹ anh là trong bụng em có em bé, có lẽ anh có thể thoát được một kiếp.

Tôi đang sốt ruột muốn chết mà hắn còn tâm trạng nói giỡn nữa, cảm bị hắn cố định, tôi tức giận liền há miệng tấp mũi hắn, hắn ngửa đầu ra sau trốn, ngon rồi, không cắn được mũi, trực tiếp chạy tới miệng luôn.

Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh buốt của anh họ vang lên từ đằng sau, hai người rửa tới miệng luôn à?

Tôi hoảng hồn, quay đầu lại nhìn, Lục Gia Duy cau mày nói, đi ra đi, nói chuyện này thì có đông đủ mọi người vẫn tốt hơn.

Tần Khoa nắm tay tôi nói, hay rồi, bây giờ anh họ em sẽ thi hành án xử bắn với anh.

Trong phòng khách, bố già mẹ già ngồi cạnh nhau ăn dưa chuột trắng miệng, tôi và Tần Khoa ngồi kế bên, Lục Gia Duy một mình ngồi đối diện.

Lục Gia Duy mở miệng nói, hôm nay có cô và dương ở đây, con muốn nói một chuyện.

Lời dạo đầu như vậy nghe hết sức giầy vò, tìm tôi vọt lên tới tận yết hầu.

Lúc này lại nghe thấy mẹ tôi mở miệng cười nói, ha ha, Gia Duy, cô biết, con tính nói gì cô biết hết rồi.

Hả, tình huống gì đây?

Về mặt của Lục Gia Duy cũng hơi ngạc nhiên, một lát sau nhìn về phía Tần Khoa hỏi, dì biết hết rồi à?

Tôi cũng nhìn Tần Khoa, hần mím cười với Lục Gia Duy, sau đó bỗng nhiên nghe thấy tiếng mẹ tôi nói, Tần Khoa hả, những chuyện đã qua đó thì cô và bố nó biết hết rồi.

Lục Gia Duy cau mày nhìn mẹ tôi nói, nếu biết hết rồi thì chuyện của cậu ta và Văn Văn cô cũng không can ngăn?

Mẹ tôi thoải mái vẫy vẫy tay, biết sai có thể sửa là tốt, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng mà.

Hạnh phúc tới quá mức đột nhiên, tôi vui mừng nhìn về phía Tần Khoa, lại phát hiện trông hần chẳng ngạc nhiên lắm.

Lục Gia Duy lắc đầu, cô không thấy làm vậy qua loa lắm sao.

Mẹ già anh minh thần võ nhìn anh họ cười nói, nào, Gia Duy, con đừng nghiêm trọng hóa chuyện này quá. Có lẽ con không hiểu Tần Khoa cho lắm, mọi chuyện từ đầu tới cuối có lẽ con cũng không hiểu rõ. Trước đây có thể là nó làm sai nhưng nó đã chịu sửa rồi mà. Hơn nữa cô quan sát lâu như vậy, thằng bé Tần Khoa này là người đáng tin. Mọi người đều là người một nhà, Gia Duy con cũng xóa bỏ hiểu lầm với Tần Khoa nhanh đi, mọi người hòa hợp mới tốt.

Lục Gia Duy mím môi hồi lâu không nói gì.

Mà sau đó anh gật gật đầu nói, nếu cô đã nói vậy thì con cũng không có gì để nói. Chẳng qua con vẫn không nghĩ rằng cậu ta thích hợp làm bạn trai Văn Văn.

Lục Gia Duy cười cười nói, đây có lẽ là kết quả của việc nhanh trước một bước. Cô, dương, nhà con còn có việc, con về trước đây.

Mẹ tôi giữ Lục Gia Duy lại ăn cơm, anh cũng cười từ chối.

Lúc Lục Gia Duy đi ngang qua chúng tôi, dừng lại một chút nói với Tần Khoa, xem ra hôm nay tôi tới không công. Tuy nhiên dựa theo năng lực logic của cậu thì cờ tướng chắc chắn chơi rất khá đúng không.

Nói xong liền quay đầu lại bỏ đi, nhìn Lục Gia Duy mở cửa đi ra, tôi đứng dậy đuổi theo.

Tôi giữ chặt Lục Gia Duy lại ngay trước cầu thang, anh nhú mày nhìn tôi.

Tôi nói, mặc kệ gì đi nữa, anh, cảm ơn anh.

Anh họ vỗ vỗ đầu tôi nói, em cảm ơn anh hay không không quan trọng, anh chỉ hy vọng em không chịu thiệt. Đối với Tần Khoa, cho dù cô và dương đều tán thành hai đứa thì anh vẫn giữ nguyên ý kiến của mình. Được rồi, lát nữa vào nhà ăn sôcôla anh mang tới cho em đi, ngon lắm đó.

Lục Gia Duy ngồi vào xe lái đi, tôi đứng trên lầu nhìn theo, Tần thiếu gia cũng đi tới đứng cạnh tôi.

Tôi vui vẻ vỗ vai hần một cái thật mạnh, hần hừ một tiếng.

Tôi giơ tay lên nói, sao?

Hần cười, nếu bác gái là Transformers nữ thì Cô gái kim cương là em chứ không ai vào đây hết.

Tôi ôm cánh tay hần hỏi, á à, thảo nào trông anh cứ “Cho dù người ta có gây gió táp mưa sa, thì anh vẫn lù lù bất động”, thì ra đã sắp xếp từ lâu.

Hỏi hần chuyện gì đã xảy ra, hần nói, còn gì nữa, đương nhiên là sám hối với bố mẹ em từ trước chứ sao.

Tôi ngạc nhiên nói, bố mẹ em lại không làm gì anh hết?

Hắn cười, em phải biết rằng, con rể là bảo vật trong lòng bố mẹ vợ đó.

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi hắn, nếu anh nói hết với bố mẹ em rồi thì sao vẫn để Lục Gia Duy tới đây, trực tiếp nói với anh ấy là bố mẹ em biết hết rồi có phải đơn giản không.

Tần Khoa cười nhẹ nói, bị cảm sốt sợ nhất là không phát hết ra được. Nếu không để cảm ra hết, không để anh họ em tới một chuyện thì làm sao để anh ấy biết thái độ của bố mẹ em được. Bây giờ người trong nhà thể hiện lập trường thì anh họ em cũng hết cách, như vậy mới xem như giải quyết hoàn toàn.

Tôi lại tỏ vẻ kính ngưỡng với Tần thiếu gia, góc độ quan sát vấn đề của người ta hoàn toàn khác tôi nha.

Buổi tối ăn cơm xong, nhân dịp bố tôi đi tắm, tôi cạ lại cạnh mẹ tôi vui vẻ nói, mẹ, may mà bố và mẹ đều khai sáng hết, có bố mẹ như vậy, con còn cầu gì nữa chứ.

Mẹ tôi vừa lật tạp chí vừa hừ hai tiếng nói, đừng có nịnh.

Tôi gối đầu lên chân mẹ, nói, nhưng mà thật không ngờ là bố biết chuyện này mà không nói gì hết, đúng là càng già càng ít quan tâm nha.

Mẹ tôi thuận miệng nói, ít quan tâm mới lạ, ít quan tâm thì sẽ không ném gạt tàn, lại còn là gạt tàn hoa văn màu mẹ mày bỏ công đi xa mua nữa chứ.

Tôi vội vàng ngồi dậy giật mình nói, bố già ném gạt tàn?!

Mẹ tôi mơ mơ hồ hồ “Ừ” một tiếng.

Tôi nhéo bụng mẹ tôi nói, hôm đó đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ tôi gạt tay tôi ra mắng, cái con này, bụng càng nhéo càng to không biết hả, đụng vào bụng mẹ là mẹ hắt mày ra đó.

Tôi hỏi mẹ, mẹ, nói cho con biết hôm đó xảy ra chuyện gì đi.

Bà bỏ tạp chí xuống, xoay người lại nhìn tôi nói, hôm đó Tần Khoa mời mẹ và bố mày ra phòng khách, lúc nó kể chuyện trước đây rồi xin mẹ với bố tha thứ nó, bố mày bị dọa giết mình. Nhà chúng ta truyền thống, thanh niên tụi bay nghĩ là cũ kỹ thủ cựu, không cần mày tìm người có năng lực giỏi giang gì, chỉ cần người bình thường đối xử tốt với mày là được. Không phải mày hay nói bố mày là đồ cổ sao, vậy nên kẻ cũ kỹ đó vừa nghe Tần Khoa nói mấy câu đó, mặc dù Tần Khoa quỳ xuống, bố mày vẫn tức giận tới mức cầm gạt tàn ném qua luôn.

Tôi kinh ngạc mắt tròn tròn lên.

Mẹ tôi nói, bố mày cũng không muốn ném nó thật, chẳng qua nhất thời tức giận nên mới ném gạt tàn thôi, nhưng mà cái thằng bé Tần Khoa này cũng đúng là, không né, bị ném vào vai. Bố mày thì mày cũng biết rồi, nhìn thấy ném trúng cũng hoảng lên, lập tức mặt nhăn mày nhíu đi qua nhìn xem, ai ngờ lúc Tần Khoa nói “Bố, con không sao, đúng là nên đánh” bố mày lại giận chịu không nổi, nói cũng không biết nên nói gì, liền mặt nhăn mày nhíu như cũ quay về ghế ngồi. Sau đó, Tần Khoa quỳ ở đó nói rất nhiều, cam đoan rất nhiều, hơn nữa mẹ cũng nói vun vào, lúc đó bố mày mới thở dài, kêu Tần Khoa đứng dậy.

Hôm nay Tần Khoa nói với tôi rất thoải mái, không ngờ còn có mấy chi tiết này. Nhưng mà có thể khiến bố tôi ném gạt tàn, rốt cuộc thì Tần Khoa nói gì nhỉ?

Tôi hỏi mẹ tôi, Tần Khoa có kể với bố mẹ một người tên là Lí Giai Nhân không?

Mẹ tôi gạt đầu, hồ ly tinh họ Lí chứ gì, nói.

Ngay cả chuyện Lí Giai Nhân cũng nói, bố tôi không xúc động mới là lạ.

Tôi nghi ngờ nhìn mẹ tôi, bố con ném gạt tàn mà mẹ không ném dao thái thì đã là a di đà phật rồi, còn nói giúp nữa?

Mẹ tôi dựa vào thành giường nói, mẹ mày cũng không phải mới biết chuyện này. Có nhớ lần trước không, lúc tối trường mày gặp bà thông gia, cũng là lúc Tần Khoa vừa ra viện, mẹ hỏi bà ấy có biết lý do chia tay

của hai đứa bay không, bà ấy liền kể hết mọi chuyện trước đây của Tần Khoa ẹ nghe. Ôi, hết như phim Hàn TV hay chiếu vậy. Mặc dù cũng hơi hoang hồn nhưng mẹ mày vẫn rất thông tình đạt lý. Chuyện Tần Khoa không lớn không nhỏ nhưng không sửa lại thì rất nguy hiểm. Nhưng con rể mẹ mày không phải không biết mình làm sai, chỉ cần nhận sai sửa sai thì không có gì đáng lo.

Tôi ôm eo mẹ tôi, thành tâm thở dài, trên thế giới này có còn bà mẹ nào thông tình đạt lý như mẹ nữa sao?

Mẹ tôi hỏi, đúng rồi, con yêu tinh họ Lí đó có bám theo hai đứa bay nữa không.

Tôi nói, đương nhiên là không. Còn nữa, mẹ đừng gọi Lí Giai Nhân là Lí yêu tinh.

Tôi giờ nắm tay lên cười nói, phải gọi là “Lí độc phụ”!

Ra khỏi phòng ngủ đi tới phòng khách, Tần Khoa đang dựa vào sofa im lặng xem TV.

Tôi nhìn thoáng qua, đang xem chương trình “Thế giới động vật”, tôi ngồi xuống hỏi hấn, xem chăm chú vậy, hay lắm hả.

Tần Khoa gật gật đầu, hay lắm, em cũng xem đi, con gấu Bắc Cực này giống em ghê.

Con gấu trắng mập mập trong TV cũng phối hợp lặn một vòng, nếu như là hồi trước tôi sẽ bóp cổ hấn.

Tôi nhẹ nhàng khoát tay lên vai phải của hấn, nhỏ giọng hỏi, bố em ném trứng chồ này đúng không?

Tần Khoa hơi khựng lại, cười nói, mẹ em kể cho em nghe?

Tôi dựa vào tay hấn nhỏ giọng nói, sao anh ngốc vậy, cái gì cũng nói ra hết, bố em ném cũng không biết né, không phải bình thường anh khôn khéo lắm sao.

Tần Khoa cười nói, không như em nói đâu, anh cũng hối hận. Thật ra có rất nhiều chuyện có thể lừa dối một chút, lúc bị vạch trần thì hậu quả còn chấp nhận được. Nhưng khi thành thật khai hết với bố mẹ em, anh cũng tự động nói hết. Có lẽ đây là có tật giật mình.

Tôi vươn tay muốn kéo cổ áo hấn xuống xem vai hấn như thế nào, Tần Khoa ngăn tay tôi lại nói, đem dài từ từ, nường tử đừng sốt ruột như vậy chứ?

Tôi trừng hấn, còn cười nữa, cho em xem vai anh.

Khi chúng tôi xoay qua xoay lại trên sofa, bố tôi đi ra từ phòng tắm, đứng trước mặt chúng tôi khụ hai tiếng rồi vào phòng ngủ.

Tần Khoa ngẩn ra một cái, tôi liền thực hiện được, kéo cổ áo hấn xuống nhìn, giữa làn da trắng bóc lại xuất hiện một mảng xanh tím, vô cùng chói mắt.

Tôi lập tức nhảy ra khỏi sofa, chạy nhanh vào phòng bố già mẹ già tôi, thấy bố tôi đang ngồi trên giường cắt móng chân.

Tôi xoay mặt đi, bước tới phía trước vài bước, xoay người, đá mấy cái thật mạnh vào chân giường.

Tần Khoa cũng chạy vào, ngăn tôi lại, vừa cười với bố mẹ tôi – lúc đó đang giặt mình kinh ngạc – vừa kéo tôi ra ngoài, kéo tới tận phòng ngủ.

Hấn có chút đỡ khốc đỡ cười nhìn tôi nói, sao em trẻ con vậy?

Tôi trừng mắt nhìn hấn, còn không phải tại anh nữa, bị sao vậy, không biết né hả?

Tần Khoa nằm xuống, nằm lên chỗ dành ra cho hấn ngủ, chống đầu cười với tôi, anh quang vinh bị thương rồi mà em còn hung vậy với anh à?

Tôi hầm hừ tính chạy ra ngoài tìm thuốc bôi cho hấn, hấn lại giữ chặt tôi lại nở nụ cười, kéo cổ áo xuống lộ ra cả bờ vai, hạ giọng nói, ai cũng nói nước miếng là thuốc tiên chữa bệnh. Em không cần tìm thuốc, tới đây liếm liếm cho vi phu mấy cái đi.

Tôi cầm một chiếc gối ném về phía hấn.

Lúc bôi thuốc –

Hắn nói, bố em chỉ muốn tốt cho em thôi.

Tôi nói, em biết.

Hắn nói, em đừng giận ông nữa.

Tôi nói, em biết.

Hắn nói, trên vai trông khùng bố nhưng thật ra không đau đâu.

Tôi nói, em biết.

Hắn nói, mặc dù không đau nhưng lúc xoa vẫn hơi đau.

Tôi nói, em biết.

Hắn nói, vậy nên em vẫn là dùng lưỡi liếm liếm đi.

Tôi nói, em biết...liếm trái cà chua Mỹ của anh thì có!

Khi chuyện anh họ gần như được giải quyết thì bên trường có chút chuyện nên Tần Khoa phải quay về xử lý.

Trước khi đi, tôi “Chụt” một cái lên mặt hắn, Tần Khoa cười như “Ngàn cây lê điểm trắng ngời nở hoa”.

— Một câu trong bài thơ Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh của Sầm Tham – bản dịch của Hải Đà.

Hắn vén tóc tôi ra sau tai nói, ngoan ngoãn ở nhà, anh sẽ nhanh chóng trở lại. Nhớ phải tránh xa lão hổ, chất lỏng có tính chất ăn mòn và anh họ em.

Tôi cười há há, ý anh là muốn em tránh xa anh họ chứ gì.

Hắn mỉm cười gật đầu, đúng vậy, anh họ em là một tai họa.

Câu này của hắn có lẽ là một câu nói đùa, nhưng dựa theo những gì xảy ra sau đó thì nếu nói đúng là có ai là “Tai họa” thì “Tai họa” đó không phải là anh họ.

Chương 28: Cậu bé nhà bên

Diệp Phàm phải xuất ngoại, đích đến là Vương quốc liên hiệp Anh và Bắc Ireland.

Khi Lục Gia Duy nói cho tôi tin này thì tôi trở mắt kinh ngạc cắn lưỡi, suýt nữa tự sát.

Lục Gia Duy nói chuyện này sắp xếp xong từ mấy tháng trước rồi, lần trước lúc anh về Diệp Phàm có tìm tới hỏi vài việc liên quan tới việc xuất ngoại.

Tôi nhất thời cảm thấy hơi bức mình. Bình thường ngồi lì ở nhà tôi làm sâu gạo, tự xem mình như người trong nhà vậy, kết quả quyết định xuất ngoại, thậm chí là sắp đi rồi, chuyện lớn như vậy đó mà không thêm nói câu nào.

Gọi điện thoại cho cậu ta, cậu ta nói ba câu “Alô” “Tôi đang bận” “Tạm biệt” liền gác máy, giọng điệu vô cùng cao giá.

Tôi đánh giá, đừng nói là thằng nhóc này sắp đi “Vương quốc” liên hiệp Anh và Bắc Ireland mà chảnh nha?

Mấy ngày nay mẹ tôi cột một dải băng đỏ trên đầu bắt chước Dae Jang Geum muối rất nhiều đồ chua, lại còn nói chia cho nhà Diệp Phàm một ít đi, vì vậy tôi chủ động đi đưa đồ.

Tới nhà cậu ta ấn chuông, mở cửa là một cô gái vẻ mặt lạnh tanh.

Tôi hơi sửng sốt, lập tức hiểu được vấn đề, cười vô cùng hiền lành nói với cô ta, a, em là bạn gái của Diệp Phàm đúng không! Biết nó có bạn gái từ lâu nhưng luôn không có cơ hội gặp, hôm nay cuối cùng cũng gặp được.

Cô gái vẻ mặt lạnh tanh nhìn tôi, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi chỉ phải cười giải thích với cô ta, à, chị là hàng xóm cũ của Diệp Phàm. Nhà làm chút đồ chua, mang qua đây cho nhà Diệp Phàm nếm thử -

Tôi còn chưa nói xong, chợt nghe thấy Diệp Phàm gọi với ra, Miss Vương, người quen, cho cô ấy vào đi.

Tôi bỏ đồ chưa lên bàn, vừa đi về phía Diệp Phàm đang nằm trên sofa vừa mỗi một bước cẩn thận nhìn về Miss Vương mặt lạnh tanh kia.

Tôi nghi ngờ hỏi, vị Vương tiểu thư kia?

Diệp Phàm nhìn quyển sách đang cầm trên tay đầu cũng không thèm ngẩng lên nói, người giúp việc lão già thuê cho tôi.

Tôi vui vẻ, tôi còn tưởng là bạn gái cậu chứ!

Cậu ta hừ một tiếng nói, bạn gái chia tay từ tám trăm năm trước rồi.

Tôi ngạc nhiên nói, hử, sao lại chia tay?

Cậu ta không nói gì.

Tôi nói đầy thâm thía, còn trẻ phải nghiêm túc với tình cảm, không được tùy tiện tiện tiện.

Cậu ta “Xì” một tiếng, vẫn không nói gì.

Tôi vẫn giữ nụ cười tiếp tục hỏi cậu ta, sao tự nhiên muốn xuất ngoại vậy? Sắp xuất ngoại rồi cũng không nói một tiếng, phải hỏi Lục Gia Duy mới biết được.

Diệp Phàm thả quyển sách ban đầu cầm trên tay xuống đất, lại rút ra một quyển khác lười biếng trả lời, không phải bây giờ biết rồi sao.

Thằng nhóc này từ khi tôi vào tới giờ đều là thái độ hời hám này, hiếm khi tôi giữ được thái độ ôn hòa này lắm nha.

Tôi vươn tay về phía quyển truyện tranh của cậu ta, nắm lấy, cầm chặt, giày vò.

Cậu ta lập tức nhảy dựng lên từ sofa, kêu lên, mẹ nó! Bỏ tay ra mau lên bỏ tay ra! Chị có điên không vậy! Không xuất bản nữa đó nha không xuất bản nữa!

Tôi nói tay ra, nhún nhún vai nói, nếu cậu vẫn kiêu ngạo như vậy thì nó không còn là hàng không xuất bản nữa mà sẽ là di vật.

Diệp Phàm ngồi trên sofa, cau mày bộ dạng trông vô cùng cáu bẳn.

Tôi quan tâm hỏi cậu ta, cậu bị táo bón hử, nếu không phải sao amoniac xì ra quá trời vậy, mặt thối rình.

Cậu ta trừng tôi hồi lâu, sau đó giống như xả hết khí rồi vậy, dựa vào sofa, mở miệng nói, hôm nay chị cố ý tới để chọc tức tôi đúng không.

Đi chọc người khác thì phải nhìn thấy vẻ mặt tức điên lên của họ thì mới vui.

Mất thấy thái độ vô dã mẽ đã sút mặc tôi làm gì thì làm của Diệp Phàm, tôi cũng ngượng ngùng không chọc cậu ta nữa.

Nhìn ra được trong lòng cậu ta có việc, bộ dạng ghen đầy tâm sự, vì vậy tôi nói với cậu ta, có phải nghĩ tới việc sắp xuất ngoại nên trong lòng hơi khó chịu không? Con người tới hoàn cảnh mới thì tâm trạng không ổn định là chuyện bình thường. Nếu cậu thấy buồn thì hẹn bạn ra đi chơi hoặc tới nhà tôi ngồi chơi cũng được, mấy hôm nay mẹ tôi toàn nhắc tới cậu.

Tôi nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói, đúng rồi! Hôm nay mẹ tôi gói bánh trôi, nếu không hôm nay cậu qua ăn đi.

Diệp Phàm bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy chìa khóa trên bàn nói, tôi có hẹn, bây giờ phải ra ngoài có việc!

Ẩn ý trong câu nói của cậu ta cộng thêm vẻ mặt cậu ta nhìn tôi khi nói câu này hòa nhập thành một viên kim cương lệnh đuối khách, không nể tình chút nào đập vào mặt tôi.

Tôi vừa đi ra cửa vừa trấn an bản thân, tâm trạng cậu ta không tốt không nên so đo với cậu ta a di đà phật.

Đi tới cạnh xe máy của cậu ta, đang tính đá ngựa một cái nhảy lên yên sau thì đã bị Diệp Phàm ngăn lại.

Tôi nói, vì đưa một món đồ mà ngàn dặm xa xôi trèo non lội suối tới đưa đồ chua cho nhà cậu mà bây giờ tôi thân vô xu nếu cậu không đưa tôi về thì tôi cũng chỉ có thể đi bộ về thôi, tội nghiệp chị cậu chút đi.

Diệp Phàm quyết đoán đội mũ bảo hiểm lên, quăng một câu “Không có thời gian” liền nhanh chóng vọt đi.

Đây vẫn là Diệp Phàm để tôi mặc sức ăn hiếp sao.

Trong lòng tôi nhất thời bị thương quay cuồng, nếu nói là đau lòng như kiểu con trai có vợ là quên mẹ thì không bằng nói là khiếp sợ đau lòng của con khi đứng đầu Hoa Quả Sơn sau khi đột nhiên bị đám khỉ con luôn luôn dễ bảo phản bội.

Ngẫm nghĩ một hồi, dẫm lên ráng chiều mà về nhà thôi.

Gọi điện thoại hỏi Tần Khoa, con trai có phải vừa qua thời thanh xuân thì sẽ nhận một cơ hội nào đó mà đổi tính không.

Tần Khoa cười, bây giờ lo chuyện này vẫn còn quá sớm, Tần Húc vẫn chưa sinh ra mà.

Tôi lau mồ hôi nói, anh mới là người lo xa đó.

Hắn nói, tên con trai thời thanh xuân em nói tới là cậu tiểu quỷ hàng xóm của em đúng không.

Tôi trả lời, đúng vậy, hôm nay thấy cậu ta rầu rĩ, chỉ sợ là mắc chứng lo sợ trước khi xuất ngoại.

Tần Khoa nói, em quan tâm đúng mực là được rồi, đừng quá mức. Cậu ta là người trưởng thành, điều chỉnh tâm lý lại một chút cũng tốt, giải quyết khó khăn cũng tốt, cậu ta có khả năng xử lý những chuyện này. Em không hiểu rõ mọi chuyện thì đừng nhúng tay, chỉ gây cản trở thôi chứ không giúp được gì.

Tôi “Ừ” một tiếng, hỏi hắn, chừng nào anh về vậy?

Hắn nói, nhớ anh?

Tôi trả lời lưu loát, nhớ tới mức bị chuột rút luôn.

Hắn cười khế, nói đầy bí ẩn, dạy em một chiêu, rất linh. Lúc sắp ngủ thì nói thầm tên anh trong đầu, buổi tối anh sẽ xuất hiện trong giấc mơ của em.

Tôi tin lời hắn nói, lúc sắp ngủ nói thầm tên hắn trong đầu, nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện tối hôm qua không hề mơ thấy Tần Khoa.

Tôi nghĩ, có lẽ là vì tôi rất tham lam, vì khi nói thầm tên Tần Khoa thì tôi còn thêm một chuỗi người sau đó, Kim Thành Võ, Ngô Ngạn Tổ, Cổ Thiên Lạc, Vương Lực Hoàn, Ngô Tôn, Wentworth Miller, còn có thêm Tuxedo Mặt Nạ nữa.

Quả nhiên, tham lam là không tốt.

Hôm sau Lục Gia Duy tới nhà chúng ta, tôi phụng lệnh mẹ đặt một chồng ảnh chụp trước mặt Lục Gia Duy, chỉ vào mấy tấm hình mỹ nhân nói với anh, đây là giáo viên dạy toán, dịu dàng hào phóng, đây là tiểu thuyết gia, hiền thực ngoan ngoãn, đây là trí thức làm công ty, tự tin dũng cảm, há há, còn có mấy tấm này với mấy tấm này, đều rất xinh đẹp.

Lục Gia Duy nhìn tôi nói, rồi sao?

Tôi chân thành mỉm cười nói, đàn ông hử, đến tuổi của anh mà không yêu đương thì sẽ nghẹn chết đó. Có người yêu thì có thể khiến tâm hồn khô cạn từ lâu trở nên dễ chịu, hãy phát ra hơi thở mùa xuân nẩy mầm đi.

Lục Gia Duy gật gật đầu nói, vậy thì sao?

Mẹ tôi vỗ chồng ảnh chụp hào khí nói, vậy nên con hãy chọn một cái đi! Mẹ con còn chờ ôm cháu nội kìa mà cháu thì chưa chấm ai hết. Cô cảm thấy cô bé này khá được, con gái đồng nghiệp của dượng đó, bằng cấp cao, gia cảnh cũng tốt, bộ dạng cũng dễ xem. Nếu không hôm nào cô sắp xếp thời gian cho hai đứa gặp mặt?

Lục Gia Duy cười ánh mắt cong cong, nói, cảm ơn, không cần.

Nói Giai Ninh kết hôn, anh họ về nước, dĩ nhất thời cảm xúc mênh mông, đứa bé lập gia đình rồi, đứa lớn thì bóng dáng bạn gái lại không thấy đâu. Vì vậy động viên cả nhà, vợ vét tất cả các cô gái mình quen biết, hy vọng có thể ghép đôi cho Lục Gia Duy, cũng thuận tiện để anh ổn định ở trong nước luôn.

Xem như là người từng trải, tôi vốn cảm thấy việc đi xem mắt này là cực kì không đáng tin.

Nhưng mà nghĩ ngược lại hử, ai cũng nói người đang yêu nhìn cái gì cũng thấy nó xinh như hoa, nếu Lục Gia Duy có người yêu thì lúc đó nhìn Tần Khoa thì cũng sẽ có nền hoa Mầu đơn Lạc Dương. Cùng là người đang yêu, gặp lại quên hết chuyện cũ, thông cảm hiểu biết lẫn nhau, kèm theo rộng lượng tha thứ, có lẽ quan hệ của anh họ và Tần Khoa sẽ được cải thiện, nói không chừng còn trở thành tri kỷ.

Nghĩ như vậy, tôi liền liên hợp hành động với mẹ và dì, quyết tâm tìm được lương duyên cho anh họ.

Nghe thấy Lục Gia Duy kiên quyết cự tuyệt, mẹ tôi hiển nhiên không chịu từ bỏ, đeo tạp dề tiếp tục thuyết phục, cũng không phải muốn con đi là chắc chắn có người yêu ngay, ít nhiều gì cũng phải đi gặp mặt một lần chứ. Con xem xem mấy cô bé này bộ dạng rất tốt nha, rất có tài nữa, cho cô chút mặt mũi, đi gặp một lần thử xem được không.

Lục Gia Duy thật bất đắc dĩ nói với mẹ tôi, cô, con là người “Gặp biển rộng rồi thì không muốn sông nhỏ”, cô tha cho con đi. Mẹ con không hiểu gì làm bậy thì còn hiểu được, cô cũng dừng chen vào nữa. Còn như vậy thì sau này con không dám về nữa đâu.

Mẹ tôi cười nói, ngoan cố, cô không nói nữa, cô đi nhặt rau đây.

Nói xong, đứng dậy, cho tôi ánh mắt, ý là “Tiếp theo tới lượt mày”.

Tôi gạt mớ ảnh ra, vừa chuẩn bị mở miệng thì lại bị Lục Gia Duy ngăn lại.

Anh nói, nếu sau này em còn muốn ăn sôcôla thì ngừng hành động thuyết phục này lại đi.

Tôi thật tự giác bóp chết mấy lời mình định nói ở trạng thái vừa nảy sinh.

Sau một hồi nghĩ ngợi, tôi hỏi Lục Gia Duy, gần đây Diệp Phàm có tìm anh không.

Anh nói, không có, lâu rồi chưa thấy nó.

Tôi nói với Lục Gia Duy, anh rảnh thì đi gặp nó đi, trước khi đi nên chuẩn bị những gì, sau khi đi thì phải chú ý những gì, nếu gặp phải mấy vấn đề như nhớ nhà, khí hậu không hợp thì nên làm gì, trao đổi với nó một chút.

Lục Gia Duy cười, nó đâu phải con nít, đâu cần làm vậy.

Tôi lắc đầu, bố mẹ nó li dị, bố nó lại nhiều năm không ở nhà, bình thường không có ai chăm sóc. Ngay cả lúc này nó sắp đi rồi mà em cũng không thấy bố nó về với nó. Mấy hôm trước em tới nhà nó thì trông tâm trạng nó có vẻ không tốt lắm. Em nghĩ rằng vì xuất ngoại làm hoàn cảnh thay đổi quá lớn nên nó có chút không yên lòng.

Lục Gia Duy gật gật đầu nói, chừng nào rảnh anh sẽ đi thăm nó. Nhưng em đó, rảnh rồi thì đừng chạy tới chỗ nó nữa. Nói gì đi nữa thì hai đứa cũng không phải là thân thích, lại đều là người lớn hết rồi, như vậy không tốt.

Tôi xua tay, làm hàng xóm lâu như vậy, lại thân như vậy, mẹ em xem nó như con nuôi, không là thân thích mà hơn cả thân thích, có gì không tốt.

Lục Gia Duy nhìn tôi hỏi, anh chàng Tần Khoa kia của em chẳng lẽ không muốn em và Diệp Phàm giữ khoảng cách sao?

Tôi nghĩ nghĩ, đúng là hẳn có bất tôi tránh xa thật.

Đương nhiên, điều này không thể nói ra được, tôi chỉ cười trả lời, Tần Khoa đâu biết em thân với Diệp Phàm cỡ nào đâu.

Thân? Lục Gia Duy nghe thấy tôi nói như vậy, bỗng nhiên phì cười, vừa cười còn vừa nhẹ nhàng lắc đầu.

Nề, có lẽ không tính là thân, nhưng ít nhất cũng hòa thuận chứ.

Một lát sau, khi tôi dùng chày đập hạnh đào thì Lục Gia Duy mở miệng nói, anh nói chuyện Tần Khoa là Diệp Phàm nói cho anh, em có biết tại sao Diệp Phàm biết được không?

Điều này thì tôi vẫn chưa biết, lần trước tính hỏi Diệp Phàm nhưng quên mất.

Tôi hỏi Lục Gia Duy, sao Diệp Phàm lại biết được.

Lục Gia Duy cười cười, chỉ chỉ một chồng người đẹp trên bàn, mở miệng nói, hình chụp.

Lục Gia Duy nói, Diệp Phàm từng cho anh xem tấm hình đó, là hình chụp chung của tụi em ở bể bơi, có Diệp Phàm, có Giang Tình, có Dương Dương, còn có Tần Khoa. Lần đó khi Diệp Phàm tham dự tiệc sinh nhật của bạn gái thì ví tiền rớt ra, bị mọi người xung quanh quấy rối đòi mở ra xem xem trong đó có hình bạn gái nó không. Đương nhiên, hình bạn gái thấy thì thấy, nhưng cũng thấy được tấm hình chụp chung của bọn em. Khéo ở chỗ, trong số những người dự tiệc thì có người biết Tần Khoa. Theo như lời người đó thì chị gái của cậu ta là một trong số những cô bạn gái bị Tần Khoa hại. Chị cậu ta cảm thấy tình cảm chân thành của mình bị người khác dẫm đạp lên nên rất không cam lòng, thậm chí còn làm hình nhân dán hình Tần Khoa lên đánh cho hả giận. Đương nhiên, vị bạn học kia của Diệp Phàm khá quen thuộc với sự tích của Tần Khoa. Vì vậy, cậu ta nói cho Diệp Phàm, sau đó Diệp Phàm nói cho anh.

Tôi vỗ tay một cái, thì ra là vậy.

Khó trách có người nói, trên thế giới này, một người muốn liên hệ với một người thì chỉ cần sáu người là đủ.

Như vậy xem ra, thậm chí không cần tới sáu người.

Buổi tối, mẹ tôi nói muốn ăn kem cây, sai tôi đi mua mấy cây.

Xách kem đi một mình trên đường, di động vang lên, không ngờ là số của Diệp Phàm.

Ấn nút nghe, tôi nói, alô.

Khung cảnh mặc dù ồn ào, nhưng đầu bên kia vẫn không có ai trả lời.

Tôi lại “Alô” một tiếng nữa, đầu kia điện thoại bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu của một người đàn ông xa lạ, thẳng thừng nói gì? Có gan nói lại không?!

Sau đó lại nghe thấy một giọng nói xa lạ khác nói, ông đây thích nói đó, sao?

Tiếp theo là vài tiếng la của một đám người, đó tuyệt đối không là tình huống gì tốt đẹp.

Tôi hơi hoảng lớn tiếng nói, Diệp Phàm, có phải Diệp Phàm không? Bây giờ cậu đang ở đâu vậy? Alô, Diệp Phàm?

Vẫn không có người nói chuyện, chỉ có những tiếng động ồn ào thỉnh thoảng có tiếng vật thể va chạm vào nhau.

Tôi nóng nảy, không xảy ra chuyện gì chứ.

“Ái chà, mọi người đừng phá nữa, đều tới đây chơi, bớt nóng chút đi~”

Giọng nói nửa nam nửa nữ này!

Vứt kem xuống vệ đường, vội vàng bắt xe tới quán bar, sẽ không sai, giọng nói biến thái này chắc chắn là giọng của chủ quán bar đó.

Dừng lại trước cửa, vọt vào trong, quả nhiên trong phòng đầy người.

Chen vào trong đám người, nhìn qua khe hở giữa người với người tôi có thể nhìn thấy đồng hồ điện tràn đầy ở trong.

Một tiếng “Xoảng”, một chiếc ly ném tới, đám đông ào ào lui về sau, tôi thừa dịp nhào lên.

Hai đám người, tiếng người chửi bới trách móc nhau, ông chủ khuyên giải, cả phòng hỗn loạn, tình cảnh này rất dễ giải thích.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Diệp Phàm, cậu ta đang cúi đầu dựa vào sát vào một góc tường, không là trung tâm xung đột nhưng cũng không phải là người xem.

Yên lòng, tôi vẫy tay kêu, Diệp Phàm, Diệp Phàm!

Cậu ta ngẩng đầu nhìn, từ từ phản ứng lại, sững sốt một chút rồi đi tới.

Tôi vội vàng kéo cậu ta chuẩn bị vọt.

Mà một phía phe bên kia lại rống một tiếng thật to “Ê”, hùng hổ đi về phía chúng tôi.

Tôi hoảng sợ, may mà bên phe Diệp Phàm lập tức có người đứng ra, mở miệng chửi ngăn anh ta lại.

Không dám ở lại thêm nữa, kéo Diệp Phàm đẩy đám đông ra xông ra ngoài.

Diệp Phàm đi lấy xe máy, tôi sốt ruột cầm điện thoại ngoài đầu lại nhìn, nếu có ai lao ra thì tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức.

Diệp Phàm leo lên xe, đưa mũ bảo hiểm cho tôi, tôi cuống quýt đội lên, trèo lên xe thúc giục, đi nhanh lên nhanh lên!

Xe chậm rãi đi xa, không ai đuổi theo, trái tim bị bóp chặt của tôi cũng dần dần thả lỏng.

Tôi hỏi cậu ta, mấy người đó là bạn cậu à?

Tiếng trả lời của cậu ta truyền theo gió, cậu ta nói, không phải, tôi cũng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa, tự nhiên bị kéo về phe bên đó.

Tôi không nói gì, đây chắc là bọm rượu rồi, hoàn toàn không cần lý do.

Xe đi được một đoạn rồi dừng lại ở đầu đường, Diệp Phàm quay đầu nhìn tôi nói, đây sợ là lần cuối cùng trước khi tôi đi, mua chút rượu ra bờ sông ngồi một chút?

Tôi gật đầu nói, tốt.

Trên bờ sông gió thổi nhẹ nhàng, tôi mở một lon bia nói với cậu ta, sau này không được như hôm nay nữa, nguy hiểm lắm đó, tự nhiên không biết gì lại đi theo một đám bọm nhậu, lỡ đánh nhau lan tới cậu thì tính sao bây giờ?

Cậu ta không trả lời, tôi quay mặt qua vỗ đầu cậu ta một cái nói, có nghe không?

Mới nãy tôi vỗ rất mạnh, cậu ta bị tôi đánh hơi chồm người ra trước, trong miệng lập tức tuôn ra một tiếng, mẹ nó!

Tôi lại vỗ thêm một cái, nghe chưa?

Cậu ta vội vàng né tay tôi nói, biết rồi biết rồi, mới nãy tôi chỉ ngẩn ra một lát nên mới bị kéo vào thôi.

Mẹ tôi gọi điện thoại hỏi tôi có phải tới Bắc Cực làm kem không, tôi nói với bà gặp được Diệp Phàm, lát nữa về.

Gác máy, Diệp Phàm hỏi tôi, sao chị tìm được quán bar đó?

Tôi nhìn cậu ta, không phải cậu gọi điện thoại cho tôi sao?

Cậu ta ngơ ngác suy nghĩ một chút, sau đó hiểu ra cười lắc đầu, đúng là?

Tôi hỏi, sao?

Cậu ta lấy điện thoại ra nói, chiếc điện thoại này cài đặt quay số bằng giọng nói, mới nãy đám người kia có người mắng một câu, vừa vận khớp lệnh nên tự động quay số.

Tôi hiền lành nhìn cậu ta, à, vậy câu chửi đó là gì vậy?

Cậu ta cũng nhìn tôi, sau một hồi lâu phun ra một câu, gọi cái mẹ đồ quỷ nha.

Tôi nhe răng cười, Diệp Phàm vội vàng giải thích, không phải, tôi đặt lệnh là “Quỷ nha”, không phải câu vừa rồi.

Tôi nắm tay lại cười với cậu ta, như vậy, tôi nên cảm ơn cậu.

Cậu ta vui đầu vào đầu gối nói, chị đừng sử dụng vũ lực.

Tôi hừ cười, tưởng chôn đầu rồi thì tôi sẽ bó tay hả.

Bộ phận lộ ra ngoài mới là thứ yếu nhất, tôi vươn tay nhéo tai cậu ta, nhéo chặt xoay tròn.

Một tiếng thét làm kinh hoàng vô số con chim ăn đêm.

Diệp Phàm vừa xoa tai vừa thì thầm, khỉ thật, động tác của chị so với hồi trước thì không hề lui bước nha!

Tôi gật đầu, đương nhiên rồi.

Lúc còn nhỏ chơi phân vai, đóng cô giáo và học sinh.

Lúc đó lần đầu chơi Diệp Phàm tiểu đồng chí liền mặt nhăn xị cái lệnh tôi. Chơi thì nhỏ, nhưng mặt mũi thì lớn, tôi không hề do dự vươn bàn tay thần ra nắm lấy lỗ tai nho nhỏ của cậu ta xoay tròn, khoảng 120o.

Cái xoay tròn đó chính thức mở màn cuộc đụng độ võ trang giữa hai chúng tôi.

Vừa hóng gió vừa nhớ lại chuyện cũ, bất tri bất giác uống hết nhiều đó rượu.

Đứng lên chuẩn bị dọn dẹp về nhà.

Tôi leo lên xe, choáng váng nói với Diệp Phàm, nhớ dừng lại ở chỗ bán nước giải khát một chút.

Xe chưa đi được bao lâu tôi liền cảm thấy không thích hợp, nếu không phải đầu tôi đang xoay thì chắc chắn chiếc xe này đang đi hình chữ “S”!

Lúc ở quán bar Diệp Phàm đã uống không ít rượu, mới nãy hình như cậu ta lại uống thêm không ít.

Tôi quơ quơ đầu hỏi cậu ta, như cậu có tính là lái xe khi say rượu không?

Đầu Diệp Phàm lung lay vài cái thật mạnh, xe bắt đầu quẹo qua quẹo lại nghiêm trọng, cũng dần chạy về phía vệ đường.

Tôi lập tức tỉnh táo không ít, đẩy lưng Diệp Phàm kêu, này, nhìn đường đi chứ đồ xấu xa! Dừng xe, không được, dừng xe nhanh lên!

Lúc bay lên trong không trung, tôi nghĩ, lần vi phạm luật giao thông duy nhất – không đội mũ bảo hiểm – trong đời tôi chỉ có lần này mà thôi.

Trong bệnh viện, mùi thuốc khử trùng đặc trưng bay vào mũi.

Tôi chậm rãi mở to mắt, nhìn Diệp Phàm đang ngồi cạnh, cổ hết sức hé miệng miễn cưỡng nở một nụ cười, dứt quãng nói, đừng...đừng tự trách mình...đây...không phải là lỗi của cậu...sau này...sau này cậu phải...sống cho tốt...

Gương mặt tôi nở nụ cười yếu ớt, rốt cuộc cũng nhắm hai mắt lại, bàn tay đang vươn về phía trước buông thõng xuống.

Tựa hồ, thế giới của tôi, yên tĩnh từ đây.

Tần Khoa nắm mặt tôi, âm trầm nói, anh nói với em rồi, đừng chơi trò vớ vẩn này nữa. Không nghe lời, muốn bị phạt đúng không?

Tôi ngồi dậy, nhào vào lòng hấn lắc đầu liên tục, tiểu nhân không dám, tha thứ cho tiểu nhân đi.

Buổi tối hai ngày trước, tôi và Diệp Phàm cưỡi xe máy vì lái xe khi say rượu mà tự ngã, vì tôi không đội mũ bảo hiểm, lăn trên đất hai vòng, bị bác sĩ chẩn đoán là não chấn động cường độ thấp.

Nghe thì rất ghê nhưng thật ra chả có gì, đầu của tôi tôi còn không biết sao.

Nhưng mặc dù như vậy cũng làm người thân xung quanh hoảng hốt.

Bố già của Diệp Phàm liên tục xin lỗi bố mẹ tôi, Tần Khoa cũng chạy về từ trường.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của bố Diệp Phàm, tôi “Nhập viện quan sát” hai ngày.

Mà trong hai ngày này, kẻ đáng thương nhất có lẽ là Diệp Phàm.

Một mặt chịu bố cậu ta trách móc, còn phải đối mặt với sự áy náy của chính cậu ta, mặt khác còn phải đắm mình trong ánh sáng đông lạnh cường độ mạnh gấp hai lần của Tần Khoa và Lục Gia Duy.

Tần Khoa nói, rất giỏi, uống nhiều rượu như vậy còn dám đi xe máy, đúng là rất giỏi.

Lục Gia Duy nói, tôi cảm thấy càng giỏi hơn là, bộ dạng như vậy đi xe máy còn dám chở người khác.

Tần Khoa cười nói, nhưng mà cũng may có một người đội mũ bảo hiểm cho nên hai người té mà chỉ có một người bị thương, đúng là vạn hạnh.

Đầu Diệp Phàm cúi càng thấp.

Tôi vội vã vẫy vẫy tay cười nói, không liên quan tới cậu ấy, ngoài ý muốn ngoài ý muốn thôi mà, bọn em đều quá chén.

Nhưng mà, tôi vừa nói vậy về mặt của Tần Khoa và Lục Gia Duy với Diệp Phàm càng rét lạnh hơn.

Một người khỏe khoắn lành lặn phải nằm ì trong bệnh viện hai ngày đúng là chịu không nổi, cũng may hôm nay rất cuộc cũng xuất viện.

Lục Gia Duy bỏ đồ đạc được gói gém xong xuống trước mặt Diệp Phàm, Diệp Phàm thật tự giác cầm lấy.

Tần Khoa mỉm cười đưa một lẵng trái cây to cho Diệp Phàm nói, cái này cũng phiền cậu.

Sau đó, tôi lại nhìn thấy, Tần Khoa và Lục Gia Duy nhìn nhau cười.

Đây rốt cuộc là tình hữu nghị dị dạng gì sinh ra dưới tình huống này vậy?!

Tôi kéo Tần Khoa qua thấp giọng nói, này, lẵng trái cây Big Mac kia anh mới đi mua trưa nay đúng không, đừng nói là anh cố ý mua về để Diệp Phàm xách nha?

Tần Khoa cười nhẹ nói, em nghĩ nhiều thôi.

Tôi nói, anh đừng ăn hiếp cậu ấy, cậu ấy áy náy lắm rồi.

Tần Khoa không cười nữa, giọng điệu nghiêm khắc nói, em còn tâm trạng quan tâm tới người khác nữa hả, anh còn chưa nói em đó. Nửa đêm ra ngoài uống rượu, uống say rồi lại leo lên xe trình diễn tai nạn xe cộ, lòng can đảm của em kinh người quá!

Tôi vẫn đang thắc mắc, vì xảy ra chuyện như vậy tôi nghĩ rằng hẳn sẽ phê bình giáo dục tôi thật ghê, nhưng hai hôm nay về mặt của Tần Khoa với tôi lúc nào cũng hiền lành, cho dù có làm mặt lạnh thì cũng là với Diệp Phàm.

Thì ra không phải không có, chẳng qua chưa tới lúc thôi.

Tôi rút đầu lại nói, em không dám nữa.

Hắn cau mày, có vẻ như càng tức giận hơn, nói, em đừng nghĩ rằng mỗi lần mắc lỗi tùy tiện xin lỗi một cái là xong. Nếu không phải xe cậu ta đâm vào bên vệ đường mà là ô tô thì làm sao bây giờ? Nếu lúc em ngã xuống đúng lúc có xe khác chạy tới thì làm sao bây giờ? Em còn cơ hội nói “Em không dám nữa” sao!

Tôi cúi mặt không dám nói gì.

Một lát sau, có vẻ như hắn đã bình tĩnh lại, nói, quên đi, cũng may cả hai đều không có chuyện gì. Tuy nhiên, tước đoạt quyền lợi ngồi xe máy Diệp Phàm của em cả đời, lúc anh không ở bên cạnh thì nghiêm khắc hạn chế lượng rượu em được uống.

Dễ dàng như vậy liền bỏ qua tôi, tôi vội vàng gật đầu.

Vài ngày sau khi xuất viện Diệp Phàm lại thường xuyên tới nhà tôi như hồi trước.

Chẳng qua khi cậu ta tới, sau lưng cậu ta lúc nào cũng như đang đeo một cây thánh giá vĩ đại vậy, luôn nhìn tôi đầy áy náy.

Tôi thật bất đắc dĩ nói với cậu ta, cậu đừng áy náy nữa, tôi căn bản đâu có bị gì, cậu đừng không tin, đầu tôi khỏe tới mức đập vào tường cũng không sao đâu.

Diệp Phàm vội vàng ngăn tôi lại.

Tôi nói với cậu ta, bây giờ cậu đừng lo cho tôi, tuần sau phải đi đúng không, lo mà về nhà thu dọn đồ đạc, gói gém lại chút đi.

Cậu ta ngửa đầu thở nhẹ nói, tôi cũng không biết bây giờ xuất ngoại có ý nghĩa gì không.

Tôi vỗ cậu ta, quyết định rồi thì phải làm chứ, còn trẻ không được ủ rũ như vậy.

Cậu ta nhìn tôi, trông có vẻ như muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng không mở miệng.

Bởi vì, Tần Khoa tới.

Hắn ngồi xuống cạnh tôi nói với Diệp Phàm, tuần sau cậu phải đi hả, tới lúc đó chúng tôi sẽ đi tiễn cậu.

Diệp Phàm cười gật đầu.

Hôm đi tiễn là một ngày đầy nắng.

Ở sân bay, Diệp Phàm theo thứ tự ôm tạm biệt chúng tôi.

Tới phiên tôi, tôi vỗ lưng Diệp Phàm nói với cậu ta, cậu phải gọi điện thoại về đó, không được dùng thư điện tử nhất định phải dùng điện thoại.

Cánh tay cậu ta ôm tôi siết thật chặt, nói, tôi đi đây, chị phải bảo trọng.

Tôi gật đầu, cậu cũng vậy, nhất định phải bảo trọng.

Cậu ta nói tay ra, từ từ, nhìn mắt tôi chậm rãi nói, tạm biệt.

Nhìn chiếc máy bay bay lên trời xanh, trong lòng tôi vẫn có chút không nỡ.

Lục Gia Duy vỗ vỗ tôi, nhóc con, về thôi.

Trên đường về, Lục Gia Duy nhường ghế sau cho tôi và Tần Khoa, tự mình ngồi ở ghế trước.

Tôi mừng thầm trong lòng, ít nhiều cũng nhờ vụ tai nạn xe cộ không xem như “Họa” kia, xem ra quan hệ giữa hai người cuối cùng cũng dịu lại.

Buổi tối, mấy người chúng tôi thuê một phòng riêng, ca hát uống rượu.

Sự ra đi của Diệp Phàm trở thành chất xúc tác, ngoại trừ Tần Khoa và Lục Gia Duy, những người khác rất nhanh liền say.

Dương Dương và Giang Tình nằm nghiêng ngả ở một bên, tôi an phận cuộn tròn cạnh Tần Khoa.

Máy Karaoke trong phòng tự động mở nhạc, không khí xung quanh vừa ồn ào lại vừa an ổn.

Bên tai còn loáng thoáng truyền tới tiếng nói chuyện của Tần Khoa và Lục Gia Duy.

Như vậy thật tốt, tôi không khỏi nghĩ như vậy.

Nhưng mà, chỉ chốc lát sau, tiếng nói chuyện của hai người càng ngày càng lớn, thậm chí còn biến thành tranh cãi.

Tiếng nói chuyện của hai người lên lên xuống xuống cùng tiếng Karaoke.

Anh đã biết từ trước rồi đúng không, vậy mà còn dám để Văn Văn tiếp xúc gần với cậu ta như vậy, cứ im im mãi, đúng là nham hiểm – đây là giọng của Lục Gia Duy.

Này, anh đừng có mà kêu cô ấy bằng “Văn Văn” như vậy nữa. Nói tới nham hiểm thì so với tôi thì anh còn ghê hơn. Mọi chuyện từ miệng cậu ta, sau đó lại giả vờ như không biết tâm tư của cậu ta. Tôi nghĩ lại xem, đúng rồi, như anh gọi là qua cầu rút ván đúng không – đây là giọng của Tần Khoa.

- cũng là anh lợi hại, một mặt trước mặt cậu ta nói gì mà “Mặc kệ cái gì cũng tốt, nhưng tình yêu chị em thì không thể nào thực hiện được với Giang Văn đầu” cắt đứt ý định của cậu ta, một mặt lại không hề nói gì trước mặt Văn Văn, giả vờ như không có gì để hai người đó qua lại. Có tâm tư như anh, khiến tôi thật bội phục.

- đã nói là đừng kêu “Văn Văn, Văn Văn” nữa, thật ghê tởm, anh đầu phải bỏ cô ấy, đồ cuồng em gái!

- nói gì vậy? Đồ mặt trắng nhỏ!

- Ha? Mặt trắng nhỏ? Vậy anh là gì?

Tôi thật buồn ngủ, nghe không rõ hai người đang nói gì. Nghĩ lại, chỉ cần hai người đó không đánh nhau thì sao cũng được.

Vì vậy, tôi thật yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Sau đó không lâu, Lục Gia Duy cũng quay lại nước ngoài.

Trước khi đi, anh nói với Tần Khoa, tôi học xong năm nay sẽ về nước làm việc, tôi sẽ không giao em gái tôi cho người như cậu.

Tần Khoa không sao cả nói, lúc nào cũng hoan nghênh anh trở về.

Lục Gia Duy cười vỗ vỗ vai Tần Khoa nói, tôi không đùa đâu.

Tần Khoa cũng cười, tôi đâu có sợ anh.

Sau đó vào mùa hè năm đó, Tần Khoa thuận lợi vào sở nghiên cứu, còn tôi cũng chính thức bước vào năm thứ ba nghiêm cứu sinh.

Trong căn phòng thuê nhỏ nhỏ của chúng tôi, Tần Khoa ôm tôi ngồi trước cửa sổ phác thảo kế hoạch cho tương lai.

Hắn nói, đợi tới khi em tốt nghiệp, chúng mình sẽ đi đăng ký kết hôn, sau đó mua một căn hộ ở đây, đó là nhà của chúng ta. Hằng ngày cùng đi làm, cùng về nhà, sau đó chúng ta sẽ có một con trai, tên là Tần Húc.

Tôi ngắt lời hắn, nếu là con gái thì làm sao?

Hắn nghĩ nghĩ nói, vậy tên là Tần Nguyệt.

Tôi gật gật đầu, hắn lại bổ thêm một câu, sau đó chúng mình lại sinh tiếp, tới khi nào sinh ra Tần Húc mới thôi.

Tôi ngửa đầu, như vậy không phải vi phạm chính sách “Kế hoạch hóa gia đình” của quốc gia sao?

Hắn nói, bây giờ chính sách này đã thả lỏng với thành phần trí thức rồi.

Tôi nhún mày, nhưng mà sinh nhiều như vậy khó nuôi lắm.

Hắn gõ đầu tôi, nói một câu vô cùng hung hãn, em cứ hết sức sinh, anh phụ trách nuôi.

Cứ như vậy, cuộc sống của chúng tôi tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù tôi không biết cuộc sống của mình có thể tiến hành dựa theo “Bản kế hoạch” của Tần Khoa không, vì ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì ai cũng không biết.

Há há, nhưng mà tôi nghĩ, dù gì cũng không thể nào khác nhiều lắm, đúng không?

Kết thúc chính truyện

15. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Sau khi cưới

Giống như trong kế hoạch của chúng tôi, hôm tốt nghiệp nghiên cứu sinh tôi cũng lấy được chứng nhận nhập học khóa hôn nhân.

Năm đó, tôi hai mươi bốn tuổi.

Tuần thứ ba sau khi kết hôn, tôi và Tần Khoa đang ăn tối trong nhà mới.

Tần Khoa nhìn tôi, bỗng nhiên nói: em -

Tôi vội vã bỏ chén xuống, lấy tay che má trái thẹn thùng nói, đáng ghét, cứ nhìn mặt người ta quài, người ta mắc cỡ đó...

Hắn không để ý tới vai diễn của tôi, chỉ nhìn chăm chăm bàn tay đang che má trái của tôi hỏi, rằng em sao rồi?

Tôi nháy mắt mấy cái, làm vẻ mặt thắc mắc không hiểu gì nói, rằng? Rằng có bị gì đâu.

Tần Khoa liếc nhẹ tôi một cái, bỏ đũa xuống, chồm người về phía tôi. Tôi quỳnh lên, muốn lùi lại sau, hắn hơi cau mày nghiêm giọng nói, đừng nhúc nhích.

Tôi ngồi cứng ngắc trên ghế, để mặc hắn kéo bàn tay đang che má trái ra.

Hắn nhìn má trái của tôi hồi lâu, rồi kết luận, em bị sâu răng.

Tôi cười giả lả, sao vậy được? Rằng em khỏe hơn anh tưởng nhiều.

Hắn bỏ tay ra, cười nhạt nói, vậy sao? Vậy em nói thử xem tại sao em chỉ dùng răng bên phải để ăn?

Tôi dừng lại một chút, bỗng nhiên nghĩ ra vui vẻ nói, ái chà! May mà anh nhắc em, em quên mất bên trái cũng nhai đồ ăn được!

Tần Khoa không nói gì chỉ đứng dậy, sau đó đi tới cạnh tôi cúi đầu xuống nhìn.

Tôi gắng cười nhìn hắn hỏi, anh, anh làm gì vậy?

Hắn mỉm cười, vươn tay tới gò má trái của tôi, sau đó, nhẹ nhàng ấn một cái.

“Ưm a á á -”

15 phút sau, tôi ôm chân giường trong phòng ngủ mãnh liệt lắc đầu nói, em không muốn! Không đi bệnh viện, sâu trong răng em ngoan lắm, hai ngày nữa là hết đau! Em không đi bệnh viện, anh không thể kéo vợ mình tới bệnh viện chỉ mới ba tuần sau khi cưới được, rất tàn nhẫn, đừng nha!

Tần Khoa ngồi cạnh tôi đã mặc áo khoác vào, hắn bỏ bệnh án vào túi nhìn tôi nói, em nghĩ kĩ đi, tự mình ngoan ngoãn đi hay để anh vác tới?

Giờn quài, sao tôi đi bệnh viện được? Hồi nhỏ tôi từng vì sâu răng mà đi bệnh viện, đau khắc cốt ghi tim, xem chút nữa chết non.

Tôi chỉ về phía cửa phòng ngủ kêu lên, hử, Lục Gia Duy?

Thừa dịp hắn quay đầu lại, tôi nhanh nhẹn chui xuống gầm giường gào ra, em Giang Văn nói đi là không đi! Anh bỏ ý định này đi!

Tất cả những người thuộc phái phản động đều là hổ giấy!

Khi Tần Khoa tự mình ra tay kéo tôi ra từ dưới gầm giường tôi đã tuyệt vọng nghĩ, tôi căn bản ngay cả hổ giấy cũng không bằng, cùng lắm cũng chỉ là một con chuột mà thôi.

Ngồi trên xe đi bệnh viện, tôi lâm vào sự tự hồi hận không ngừng. Đám cưới của tôi và Tần Khoa, Lục Gia Duy chẳng những đưa tiền biếu mà còn tặng tôi một ngọn núi sôcôla. Mà đối với phương pháp ăn không có tiết chế của tôi, chiếc răng không quá kiên cường kia của tôi rất cuộc cũng chịu không nổi.

Tôi đau thương vỗ vỗ quai hàm của mình, nghĩ rằng, đây coi như là tự làm tự chịu.

Nhưng mà đúng là thế sự khó lường, khi tôi ôm ý nghĩ chết chắc đi bệnh viện thì kết quả lại tốt ngoài ý muốn.

Không có máy khoan cũng không có kềm, chỉ có vài hộp thuốc giảm đau.

Đại nạn không chết, tôi sung sướng gần như xoay tròn kiểu ballet lên xe.

Tần Khoa đề tôi lại cười lắc đầu nói, vui dữ vậy sao? Bác sĩ cũng nói, mặc dù lỗ sâu trên răng em không lớn nhưng cũng đề nghị trám, mấy hôm nữa răng em hết đau thì chúng mình lại tới nữa.

Há há, chỉ cần bây giờ không sao là được, chuyện sau này thì sau này tính.

Về nhà, đầu tiên chúc mừng một chút, ăn hai viên sôcôla.

Tần Khoa đề tay tôi lại, trước khi răng đau được cải thiện thì không được động tới đồ ngọt.

Mặt tôi đầy đau khổ, sao lại vậy chứ?

Hắn nhét bánh quy vào ngăn kéo, vỗ vỗ đầu tôi, ngoan, đi đánh răng rửa ráy rồi ngủ.

Đợi tới khi tôi đánh răng xong, Tần Khoa đi tắm.

Tôi cười trộm rón ra rón rén vào phòng, đi tới trước mặt ngăn kéo, nhẹ nhàng kéo ra.

Hả, tôi cúi đầu, kéo thêm cái nữa – ngăn kéo bị khóa?!

Quên đi, không sao, căn cứ cách mạng có rất nhiều.

Mở túi sách, mở tủ lạnh, mở ngăn đựng thực phẩm, không có, không có, đều không có?!

Chẳng lẽ? Tôi chạy về phòng ngủ nhìn cái ngăn kéo kia, chẳng lẽ tất cả đều nằm trong ngăn kéo đó sao?

Tôi liếc mạng kéo ngăn kéo đó ra, sôcôla của tôi, bánh quy của tôi, kẹo của tôi, mạng sống của tôi đó nha!

Tần Khoa đi ra từ phòng tắm, dùng khăn mặt lau tóc, nhìn thấy tôi thì hơi nhàn nhã nói, sao chưa ngủ nữa?

Tôi nằm trên giường quay đầu lại, bi phẫn nhìn hắn nói, Tần Khoa, anh đúng là ác ma, ngay cả dưới gối cũng không tha sao?

Hắn tùy tay khoát khăn mặt lên ghế dựa, bình thản nói, anh còn muốn hỏi em là bỏ kẹo sôcôla dưới gối là chuyện người bình thường làm sao?

Tôi quay đầu lại, chôn mặt vào gối.

Một lát sau, ngón tay của Tần Khoa nhảy điệu Tăng-gô trên lưng tôi.

Tôi hất tay hắn ra, ầm ục nói với hắn, không có sữa đặc và kẹo mạch nha thì thế giới chính là địa ngục, sao anh lại có thể đối xử tàn bạo với em như vậy chứ.

Hắn vươn tay vờ vờ môi tôi, nói, sâu răng là vì môi trường trong khoang miệng chua nên mới tạo thành. Vậy nên em ráng nhịn mấy hôm, đợi răng khỏi rồi thì anh trả hết bảo bối của em lại cho em.

Em bấu môi để giả vờ đáng yêu kích thích lương tâm của anh, không phải để anh đùa nghịch em như vịt Donald.

Tôi đẩy tay hắn ra, nghiêng người sang một bên không thèm để ý đến hắn.

Hắn tới gần tôi, giọng điệu hướng dẫn nói, em nhắm lại xem, rốt cuộc nên hưởng thụ sự vui vẻ nhất thời nhưng phải trả giá bằng sự đau đớn khi nhổ răng tốt hơn hay là nhẫn nại một chút lại vô lo vô nghĩ hưởng thụ món ngon tốt hơn?

Tôi nghĩ nghĩ, hơi dao động.

Hắn lại tiến tới bên tai tôi trầm thấp dụ dỗ nói, thật ra có chuyện còn vui hơn ăn kẹo, có thứ còn ngọt hơn sôcôla.

Tôi nghi ngờ nghiêng người lại, vừa quay đầu hẳn liền ôm tôi dán lên.

Triền miên như nước.

Trong lúc mông lung, tôi đẩy nhẹ hẳn ra, đổi giọng nói, miệng anh chỉ có vị bạc hà, ngọt quý á!

Hắn lại bò lên, nhẹ giọng nói bên môi tôi, ý anh là miệng em ngọt.

Tôi vốn muốn nói, anh đừng nói phét, em dùng kem đánh răng giống của anh thì không phải vị bạc hà sao?

Nhưng mà động tác kế tiếp của hắn khiến đầu tôi rối thành nôi chè hoa quế, không còn sức lực đâu mà suy xét những lời muốn nói.

Tần thiếu gia nói được thì làm được, quả nhiên trước khi rằng tôi khỏi hẳn thì tôi không hề nhìn thấy càng miễn nói tới việc ăn kẹo sôcôla.

Nhưng tôi lại không thể nổi giận.

Vì một ngày sau khi đi bệnh viện, Tần thiếu gia ra cửa hàng mua kem đánh răng vị sôcôla.

Hắn thật nham hiểm, hắn giấu ống kem đánh răng vị sôcôla đi, hơn nữa hắn chỉ sử dụng nó vào buổi tối.

Mỗi buổi tối, khi hắn súc miệng xong, bóp kem đánh răng lên bàn chải thì sẽ nhìn tôi đầy triu mến nói, vốn dĩ anh rất ghét kem đánh răng vị ngọt, nhưng mà không còn cách nào khác, em thích mùi này mà.

Cái gì là không còn cách nào khác? Anh để em dùng ống kem đánh răng này là được không phải sao?!

Mặc dù ý đồ của hắn rất rõ ràng, mặc dù chỉ có mùi sôcôla nhưng mà có chút xíu còn hơn không đúng không.

Sau đó không lâu, Trời thương tôi, rằng tôi khỏi hẳn.

Tần Khoa có chút tiếc nuối nói, mặc dù rằng em khỏi hẳn anh rất vui vẻ, nhưng mà, vẫn có chút tiếc nuối nha.

Sau đó hắn đưa ống kem đánh răng sôcôla còn lại một nửa cho tôi cười nói, ngoan, cho em, anh vẫn chịu không nổi cái mùi này.

Tôi trừng mắt nhìn hắn nói, ha ha, chịu không nổi mà còn dùng lâu như vậy, Tần thiếu gia anh đúng là nhẫn nhục quá.

Tần Khoa cười ôm lấy tôi, nường tử quá khen. Ngoại truyện 2: Đám cưới của cô ta

Lí Giai Nhân sắp kết hôn.

Tấm thiệp mời này là Lí Giai Nhân cố ý nhờ mẹ Tần chuyển tới, đúng là tốn hết công sức.

Tôi cầm tấm thiệp mời nền đỏ rực với hoa vàng kim kia, nhìn thấy ba chữ “Lí Giai Nhân” quen thuộc.

Có một vài người, một vài chuyện giống như những con côn trùng nhỏ bị người ta ép khô trong sách vở.

Bình thường gấp lại không thấy gì nhưng xác con côn trùng nhỏ đó có đủ màu đủ dạng lâu năm nằm khô queo ở đó, trở thành một phần của quyển sách.

Rồi sau đó khi một thời cơ nào đó xuất hiện, chỉ cần mở quyển sách đó ra là có thể nhìn thấy xác của con côn trùng đó, sau đó sẽ cảm thấy hơi buồn nôn.

Tôi cảm thấy Lí Giai Nhân chính là con côn trùng đó, hơn nữa lại là loại côn trùng tôi ghét nhất, tôi nghĩ, hẳn là bộ rùa.

Bây giờ cô ta gửi tấm thiệp này lại là có ý gì?

Khoe khoang? Thử? Hoài niệm? Hay là nguyên nhân gì khác.

Tần Khoa nhìn tấm thiệp đó, hồi lâu mới bỏ xuống, gật đầu nói, anh cảm thấy thiệp của bọn mình mới đẹp.

Vào một ngày ba tháng sau khi tôi và Tần Khoa kết hôn, Lí Giai Nhân và chú rể của cô ta cử hành hôn lễ.

Nhưng mà không biết tại sao, trong lòng tôi có chút bất an kèm với chút gì đó là lạ.

Buổi tối nói chuyện trên mạng, anh họ Tần Khoa nói, đám cưới đó thật vô nghĩa, chú rể cô dâu đều vô nghĩa, người đàn ông kia ngoại trừ nhiều tiền và già ra thì không có đặc điểm gì khác.

Thoát ra, Tần Khoa đọc sách thêm một lát, tắt đèn ngủ.

Trong bóng tối, tôi lặn qua lộn lại cách nào cũng không tài nào ngủ được. Rốt cuộc khi tôi lại xoay người lần nữa thì Tần Khoa đè tôi lại ôm vào lòng.

Hắn nói, sao, cả ngày hôm nay em đều mất hồn mất vía, đang nghĩ tới chuyện Lí Giai Nhân sao?

Tôi ghé vào ngực hắn nhỏ giọng hỏi, hôm nay cô ta kết hôn, anh thật sự không hề để ý sao?

Hắn vỗ nhẹ lưng tôi nói, cô ta kết hôn hay không thì anh đều không có cảm giác. Nếu nói, ban đầu còn có chút tình cảm vì từng quen biết thì cũng đã mất sạch khi cô ta làm những chuyện lần trước. Đừng nói là còn tình chưa dứt, anh cũng không biết cảm giác khi nhớ tới cô ta có tính là ghét hay không.

Tôi nghĩ nghĩ nói với hắn, anh họ nói cô ta cưới một người đàn ông già nhiều tiền, già tới mức có thể làm chủ cô ta, anh nói cô ta sẽ hạnh phúc sao?

Tần Khoa nói, em cho là không hạnh phúc thì có lẽ trong mắt cô ta cũng không phải vậy. Người như Lí Giai Nhân, tiêu chuẩn từ trước tới giờ đều không giống em.

Tôi nhớ anh họ có nói với tôi, hồi trước Lí Giai Nhân và Tần Khoa chia tay là vì cô ta cặp kè với tiểu công tử của phó thị trưởng, có tiền có quyền có kích thích, gần như không hề do dự, trước khi vị công tử kia thừa nhận yêu đương với cô ta thì cô ta đã quyết đoán chia tay với Tần Khoa.

Tôi nói, trong số phi sinh vật thì cô ta thích nhất là tiền, nhưng trong số sinh vật thì cô ta thích nhất là anh đúng không.

Tần Khoa cười, định nghĩa của em kiểu gì vậy.

Tôi ảo tưởng nói, nếu em là cô ta, trong đám cưới anh thì không thấy đâu, lại nhận được một phong bao lì xì lạnh như băng, em nhất định sẽ khổ sở.

Tần Khoa ôm chặt tôi nói, nếu em là cô ta, anh căn bản sẽ không buông tay để em có cơ hội gả cho người khác.

Tôi ôm lấy hắn, vùng trộm nở nụ cười.

Một lát sau, Tần Khoa bỗng nhiên nói, gần đây cảm xúc em dao động hơi lớn, hơn nữa cái kia của em đã trễ ngày rồi, có phải là em...

Bỗng nhiên, tôi liền như vậy ngây ngẩn cả người. Ngoại truyện 3: Đính hôn

Kết hôn ba tháng, chẩn đoán mang thai hơn một tháng.

Kết quả như vậy thật tốt.

Một đoạn thời gian trước khi kết hôn, có vài lần Tần Khoa không tuân thủ quy tắc, tôi có lần còn lo lắng thật lâu không biết có khi nào xuất hiện tình huống như “Kết hôn hai tháng, mang thai ba tháng không”.

Tần Khoa từng hỏi tôi, cho dù như vậy cũng rất tốt, sao phải lo lắng?

Tôi nói cho hắn, anh có biết phản ứng đầu tiên của em khi nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của bố mẹ em không?

Tần Khoa nhìn tôi, tôi nói cho hắn, là làm phép trừ! Em vừa nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của hai người liền không tự chủ dùng ngày sinh của em trừ cho ngày kết hôn của hai người! Em không muốn đâu, em không muốn con em có ý tưởng gì với mẹ nó!

Tần Khoa ngây ngẩn cả người, sau đó nở nụ cười, vỗ vỗ đầu tôi nói, yên tâm yên tâm, cho dù có ngoài ý muốn đi nữa thì dưới sự giáo dục của anh, Tần Húc của chúng ta cũng sẽ không có ý tưởng thần kỳ như của em.

May mà đúng vậy, sự ngoài ý muốn đó không phát sinh.

Bụng tôi có cục cứng, Tần Khoa không cho tôi tiếp xúc máy tính trong thời gian dài.

Để không khiến tôi cảm thấy nhàm chán, mỗi buổi tối hần sẽ chơi cờ với tôi, cờ tướng, cờ nhảy, cờ carô, cờ phi hành cờ nào cũng có.

Lúc chơi cờ tướng tôi sẽ kêu hần bỏ xe ngựa pháo, hơn nữa còn nhường tôi đi trước.

Lúc chơi cờ carô, tôi có thể đi ba bước đổi ý nho nhỏ, năm bước đổi ý to to, đúng là xứng danh “Quan Âm nghìn hồi”.

Lúc chơi cờ phi hành thì vị trí bắt đầu của tôi chính là chỗ “Start”, chỉ cho tôi đánh hần, hần không được đánh tôi.

Nói tóm lại, từ “Ỗ thế” bị tôi phát phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Tần Khoa còn mua một ít sách, phụ nữ có thai thời kì đầu sẽ có biểu hiện như thế nào và nên ứng phó như thế nào? Phụ nữ có thai có những gì cần cấm trong cuộc sống hằng ngày? Phụ nữ có thai bình thường nên làm như thế nào để tiến hành dưỡng thai? Vân vân.

Nằm ườn trên sofa đọc mấy quyển sách này, đọc đọc một hồi mắt tôi hoa lên, gật gù mấy cái là chìm vào giấc ngủ, sau đó Tần Khoa sẽ ôm tôi lên giường.

Vài lần như vậy, Tần Khoa thấy tôi thật đáng thương, thở dài nói, em quả nhiên không có số đọc sách. Thôi vậy, em nghỉ ngơi đi, để anh đọc là được.

Há há, vậy thì tôi hoàn toàn thoải mái.

Tần Khoa thông minh cỡ nào chứ, đọc sách nhiều, hấp thu lại tốt, sau này tôi thấy cho dù hần mở “Phòng khám tư vấn cho phụ nữ có thai” cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Có đôi khi, hai vợ chồng Nhậm Phàm và Phương Tâm Vũ cũng sẽ tới nhà chúng tôi chơi.

Vì Phương Tâm Vũ cảm thấy bây giờ sự nghiệp là quan trọng nhất nên hai người còn chưa tính có con.

Tôi kéo tay Phương Tâm Vũ nói, nếu mình sinh con trai, cậu sinh con gái thì chúng ta sẽ kết thông gia.

Phương Tâm Vũ nhìn tôi nói, để xem đã, nếu con trai cậu giống Tần Khoa thì mình đồng ý, nếu tính cách con cậu giống cậu thì mình phải xét lại đã, nếu chỉ số thông minh của con cậu giống cậu thì mình nói thẳng với cậu luôn, quên đi.

Tôi xoay người nhào vào lòng Tần Khoa khóc nói, Tần Khoa, phụ nữ có thai không thể tức giận! Cô ấy chọc giận vợ anh kia!

Tần Khoa vừa vuốt đầu tôi vừa an ủi tôi.

Cuối cùng, Phương Tâm Vũ bị tôi kéo nhều tới mức muốn tông cửa chạy đi cũng miễn cưỡng đáp ứng mối hôn nhân này, đúng là vô cùng đáng mừng. Ngoại truyện 4: Thấy giáo năm đó

Tôi muốn đi siêu thị mua đồ ăn, Tần Khoa nói chờ khi nào hần nghỉ rồi cả hai cùng đi.

Tôi cảm thấy đi mua đồ ăn chỉ tốn có chút thời gian, hơn nữa bây giờ bụng cũng chưa lớn lắm, vì vậy liền tự mình đi.

Vốn chỉ tính mua vài đồ dùng cần thiết rồi về nhưng mà nhìn mấy món đồ mua một tặng một, giảm giá tôi không thể nào kìm lòng được, chỉ riêng giấy vệ sinh thôi đã mua hai lốc to.

Xách một đồng đồ đi ra quầy thu ngân tôi liền đau đầu – mấy thứ này cầm về sao đây?

Ngay khi tôi đang suy nghĩ thì có người đứng cạnh nói, quả nhiên là em!

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, lập tức mắt sáng rực, Nghiêm Hoảng?

Vẫn là một cặp kính gọng vàng, vẫn là bộ dạng tao nhã trắng bóc, hết như trước kia.

Tuy nhiên cũng không hẳn là hoàn toàn không thay đổi, ví dụ như bên cạnh anh ta có thêm một cô gái nở nụ cười ngọt ngào.

Tôi cười híp mắt nhìn về phía Nghiêm Hoảng, vợ anh hả?

Nghiêm Hoảng cười, còn chưa phải, nhưng cũng sắp rồi.

Anh ta lại nhìn quần áo của tôi nói, em hành động nhanh thật, chẳng những kết hôn, ngay cả em bé cũng có rồi.

Tôi cười há há, mặc dù bây giờ bụng tôi vẫn chưa lớn lắm nhưng vẫn mặc đồ bầu, tại sao hả, để khoe chứ sao.

Nói chuyện một lát, tôi nói phải về nhà nấu cơm.

Cô gái đứng bên cạnh cười nói, xách nhiều đồ như vậy không tiện lắm, để chúng tôi giúp cô.

Tôi vừa đưa tay ra vừa nói “Làm phiền hai người quá”, cô gái kia cười ha ha.

Nghiêm Hoảng xách mấy túi đồ, bạn gái anh ta đỡ tôi đứng ở vệ đường đón xe.

Cô gái nói với tôi, tôi tên là Thẩm Hạ, cô thì sao?

Tôi nói, tên thật của tôi là Giang Văn, chồng tôi tên là Tần Khoa, vậy nên tên đầy đủ hiện nay của tôi là Tần Giang Văn.

Một lát sau, tôi nháy mắt nói với Thẩm Hạ đang đỡ tôi như đỡ bà cụ già, thoải mái đi, quả dưa trong bụng tôi chưa lớn lắm, vậy nên không cần đỡ như vậy, không sao đâu.

Bắt xe về nhà, giữ hai người ở lại nhà tôi ăn cơm.

Tôi đứng trong bếp rửa đồ ăn, nghe thấy tiếng cửa mở, đi ra nhìn, Tần Khoa đang ngây ra nhìn Nghiêm Hoảng, sau đó hẳn mới phản ứng lại cười gật đầu với Nghiêm Hoảng, lâu rồi không gặp!

Thẩm Hạ kêu nhỏ một tiếng, sau đó cúi sát tai tôi nói, da chồng cô còn trắng hơn của Nghiêm Hoảng nữa!

Tôi thật tự hào gật gật đầu.

Ở trong bếp, lúc Tần Khoa giúp tôi nấu ăn, tôi nói với hắn, em gặp vợ chồng Nghiêm Hoảng lúc tới siêu thị mua đồ ăn, hai người đó giúp em xách đồ về.

Tần Khoa gật gật đầu nói, ít nhiều gì cũng nhờ họ. Vậy nên anh mới nói muốn đi siêu thị với em, không phải sợ em không tự đi được mà là sợ em mua một đồng đồ rồi xách về không nổi.

Tôi vốn đang hơi lo lắng Tần Khoa và Nghiêm Hoảng vì “Ba đấm” năm xưa mà có hiềm khích với nhau, gặp mặt sẽ không vui, không ngờ bốn người ngồi lại với nhau cũng khá hòa thuận vui vẻ.

Sau đó, Thẩm Hạ thường hay tới chỗ tôi chơi, cứ như vậy hai chúng tôi cũng dần thân nhau.

Cô ấy kể cho tôi nghe năm đó cô ấy và Nghiêm Hoảng phát triển như thế nào, tôi cũng kể tình sử của tôi và Tần thiếu gia, đương nhiên trong lúc đó bỏ đi đoạn “Yêu đương” với thầy Nghiêm có chút hoang đường kia.

Cô ấy cười nói, bạn mình ai cũng nói tình yêu của mình và Nghiêm Hoảng là kì tích. Trong trường mình Nghiêm Hoảng rất nổi tiếng, nguyên nhân không là gì khác mà là lịch sử bạn gái của anh ấy. Kể từ khi đi học cho tới khi đi dạy, anh ấy đổi bạn gái không ngừng. Truyền thuyết còn nói rằng trong Học viện âm nhạc có bao nhiêu giống cái thì anh ấy có bấy nhiêu bạn gái. Có người từng thống kê bạn gái theo khoa của anh ấy, học thanh nhạc một cái, nhạc dân gian có một cái, nhạc hiện đại có hai cái, đàn dương cầm có một cái, đại loại vậy đó, rất khoa trương.

Tôi gật gật đầu, đúng là rất khoa trương.

Cô ấy lại nói tiếp, sau đó mình và anh ấy yêu nhau, mình cũng rất lo lắng. Nhưng mình nhận ra rằng, lời đồn dù gì cũng là lời đồn, mình thấy Nghiêm Hoảng rất nghiêm túc, cảm giác khi ở bên anh ấy, mình không biết nói như thế nào, chỉ là, chỉ là rất an tâm. Mình có thể cảm giác được anh ấy đã quyết định ổn định ở mình, chính là loại cảm giác này.

Cô ấy cười ha ha nói, sau đó mình hỏi anh ấy, thì ra anh không phải là lãng tử. Anh ấy liền kể ình một câu chuyện, một câu chuyện về việc ăn cá. Anh ấy nói trước đây anh ấy ăn rất nhiều loại cá ngon, vậy nên mới biết được mình là con cá anh ấy cần, vậy nên lãng tử cũng cần một bến đỗ.

Buổi tối Nghiêm Hoảng tới đón Thẩm Hạ, tôi cười hì hì nói với hai người, hai người kết hôn nhanh đi, nếu tôi sinh con trai, hai người sinh con gái thì chúng ta sẽ kết làm thông gia!

Đóng cửa lại, Tần Khoa lật sách nói, rốt cuộc thì em muốn kết bao nhiêu thông gia?

Tôi dựa vào đùi hần cần quả táo nói, như em gọi là gieo trồng khắp nơi, sau đó sẽ tập trung thu hoạch. Ngoại truyện 5: Kỳ vọng vào con

Thứ bảy phải trực một buổi thí nghiệm, hết giờ, cầm túi chờ Tần Khoa của tôi cùng đi về.

Từ đằng xa liền nhìn thấy, trong vườn mai, Tần Khoa đang ngồi trên ghế đá chơi với Cầu Cầu.

Nhìn hai người cười ha ha giỡn với nhau, trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy thật cảm động.

Cầu Cầu vừa thấy tôi từ xa đã vội chuẩn bị thêm lực để chạy tới, may mà Tần Khoa giữ chặt cổ áo nó lại.

Tôi đi tới trước mặt, Cầu Cầu bị Tần Khoa nắm cổ áo, vẫn đang cố gắng nhảy lên, miệng hô liên tục, mẹ nuôi, mẹ nuôi!

Đúng vậy, cậu bé đã lớn hơn một chút, được người lớn sửa, biết không phải là mẹ mà là mẹ nuôi.

Tần Khoa ngồi xổm xuống ôm Cầu Cầu nói, không phải nói với con rồi sao? Trong bụng mẹ nuôi có em trai nuôi, không được tung vào người mẹ nuôi như trước nữa.

Cầu Cầu chớp chớp mắt gật đầu, dạ.

Tần Khoa đứng dậy, đeo chiếc túi xách nhỏ lên vai, nắm tay Cầu Cầu nói với tôi, mới này anh gặp thầy, mượn Cầu Cầu về chơi một ngày.

Tôi nghĩ ông bố như Phật Di Lặc kia của Cầu Cầu đúng là người gan dạ, con cứng mà cứ như vậy cho người ta mượn chơi, đúng là xem như trái bóng.

Buổi tối, ăn cơm xong, Tần Khoa dạy Cầu Cầu làm bài tập.

Tôi cắt chút hoa quả bưng vào, Cầu Cầu “Oa ô” một cái liền vươn tay muốn cầm hoa quả.

Tần Khoa giữ tay nó lại kéo vào bếp rửa tay.

Cầu Cầu ăn táo dựa vào người tôi ầm ục nói, hôm qua phát bài kiểm tra, Đại Cầu (bố Cầu Cầu) lại mắng con.

Tôi vầy vò cặp má mồm mồm của nó nói, ừ, tội nghiệp ghê!

Mắt Cầu Cầu ươn ướt nói, Đại Cầu còn nói, nếu con còn làm bài kém như vậy nữa thì Đại Cầu sẽ đem con nướng ăn.

Tôi nghĩ nghĩ nói, nướng lợn sữa hầm, chắc chắn, hương vị hẳn là không tệ.

Tần Khoa kéo Cầu Cầu qua nói, đừng lo, bố con huyết áp hơi cao, không ăn được nhiều mỡ.

Mắt Cầu Cầu càng ướt hơn.

Ăn hoa quả xong, Cầu Cầu tiếp tục làm bài tập.

Mới viết được vài chữ đã ngẩng đầu lên kêu một tiếng “Mẹ nuôi”, một lát sau, lại ngẩng đầu hỏi tôi, mẹ nuôi, nửa câu sau của “Biển học vô biên” là gì?

Tôi không cần nghĩ ngợi trả lời, quay đầu là bờ.

Tần Khoa cười che tai Cầu Cầu nói với tôi, xin em đi ra nhanh lên, đừng chỉ bậy cho con nít.

Buổi tối, vốn muốn cho Cầu Cầu ngủ ở giữa, nhưng nghĩ lại khi tôi ngủ say có thói quen ôm chặt nên vẫn để nó ngủ bên phía Tần Khoa.

Buổi tối nghe tiếng hít thở của Cầu Cầu lúc ngủ say, tôi vỗ vỗ bụng mình đã hơi căng lên nhỏ giọng hỏi Tần Khoa, con của chúng mình sẽ đáng yêu như Cầu Cầu đúng không.

Tần Khoa mỉm cười nhẹ giọng trả lời tôi, sẽ, nhất định sẽ rất đáng yêu.

Tối đó, tôi nắm tay Tần Khoa dựa vào vai hắn ngủ thật ngon lành.

Ngoại truyện 6: Lắc tay màu xanh lam

Thời gian đầu mới mang thai tôi cũng không hề có hiện tượng nôn nghén nghiêng trời lệch đất như mọi người nói, ngược lại khẩu vị tốt giống như vừa dùng xong kem đánh răng Trời xanh trị sáu bệnh vậy.

— Một loại kem đánh răng trị lở miệng của Trung Quốc.

Nhưng mà tới bây giờ thì tôi vừa nhìn thấy loại canh xương gà này thì sẽ cảm thấy mất hết khẩu vị ngay lập tức.

Nghĩ lại xem, mỗi ngày đều uống một chén canh đầy mỡ như thế này thì bạn có thấy ngán không?

Vậy nên tôi bắt đầu lấy đồ ăn vặt thay cho bữa chính.

Ăn bánh quy no rồi thì tự nhiên sẽ không có cảm giác với mấy món khác, thậm chí ngay cả hoa quả cũng không muốn ăn lắm.

Tần Khoa nói, bánh quy em có thể ăn nhưng không thể ăn kiểu như em được, phải ăn cho đủ dinh dưỡng.

Hắn cẩn thận nghiêm túc quy định, tôi mỗi ngày nhiều nhất chỉ được ăn một gói bánh quy, hơn nữa qua bốn giờ thì không được ăn nữa, để tránh ảnh hưởng tới bữa tối.

Nhưng làm gì có vụ tôi nghe lời vậy được?

Hôm nay tôi đọc truyện hài cười không ngừng, qua bốn giờ rưỡi tôi cũng không để ý.

Mãi tới khi Tần Khoa gõ cửa tôi mới phát hiện mình còn một gói Oreo chưa ăn xong, vội vàng nhét vào miệng.

Kết quả khi mở cửa, Tần Khoa nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của tôi, nói, có phải em vừa ăn bánh quy không?

Tôi nở nụ cười xán lạn, đâu có đâu, hay nghi ngờ thì mau già lắm đó nha...

Hắn gật gật đầu nói, vậy hả, vậy vết đen trên răng cửa của em là gì vậy?

Tôi vội vã ngậm miệng lại dùng lưỡi càn quét răng mình.

Tần Khoa bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, kéo tay tôi giọng điệu bình thản nói, luật lệ là do con người đặt ra, luật lệ không thể áp đảo con người, đặt ra mấy luật lệ này cho em là để em hiểu làm thế nào mới tốt cho em tốt cho con em có hiểu không?

Tôi gật đầu.

Hắn cười vỗ vỗ đầu tôi nói, ngoan.

Nhưng mặc dù miệng hắn nói “Luật lệ không thể áp đảo con người” nhưng hắn vẫn khóa mớ bánh quy mua sỉ lại, mỗi ngày chỉ phát một gói.

Quy định càng cứng rắn hơn quy định bánh quy chính là quy định canh, Tần Khoa thử tự nấu canh, nhưng không thành công, vậy nên hằng ngày đều ra ngoài mua.

Mỗi ngày một chén canh béo ngậy, kiên trì.

Nghe nói tôi đau đầu vì chuyện ăn canh, mẹ tôi lại chạy từ nhà lên.

Kể từ khi trong bụng có con, mẹ tôi liền hay chạy lên, nhưng hôm nay lại dẫn theo hai người, Giang Tình và Diệp Phàm.

Đã hơn một năm không gặp Diệp Phàm, mặc dù có nói chuyện qua điện thoại nhưng cũng không được nhìn thấy trực tiếp.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy cậu ta, có vẻ như đã trưởng thành hơn.

Mẹ tôi đang ở trong bếp dạy Tần Khoa nấu canh, Giang Tình đã nhìn chán bụng tôi nên chạy tới chỗ mẹ xem nấu canh.

Diệp Phàm đi tới nhìn bụng tôi, cười nói, tròn ghê.

Tôi lập tức bật cười.

Cậu ta ngồi xuống cạnh tôi nói, nghe cô nói sáu tháng rồi?

Tôi gật gật đầu, bây giờ đã cảm thấy được nó đá rồi, cậu có muốn sờ thử không?

Diệp Phàm nhìn tôi, chần chờ vươn tay.

Tôi đặt tay cậu ta lên bụng mình, nói với cậu ta, đợi chút hén.

Bụng tôi giật giật một chút, tay Diệp Phàm run lên.

Tôi hưng phấn kêu, thế nào thế nào? Cảm giác được không?

Diệp Phàm gật gật đầu, cúi đầu nhìn bụng tôi nói, thật thần kỳ.

Tôi cười há há, thần kỳ đúng không?

Tần Khoa đi tới, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Tôi hỏi, sao vậy?

Hắn nói, mẹ chê anh ngốc, đá anh ra rồi.

Tôi vuốt bụng, con ơi, đừng có ngốc như bố con nha.

Tần Khoa và Diệp Phàm đều phì cười.

Lúc ăn cơm, tôi hỏi Diệp Phàm, cậu ở bên kia thế nào?

Diệp Phàm nói, cũng không tệ.

Cậu ta dừng lại một chút rồi nói tiếp, theo tính toán ban đầu thì tôi tính ổn định ở bên đó luôn.

Tôi ngây ngẩn cả người, tôi cho rằng cậu ta sẽ giống như Lục Gia Duy xuất ngoại vài năm sau đó về nước phát triển, nhưng không hề nghĩ tới cậu ta sẽ tính ổn định ở bên đó. Nói cách khác thì sau này cơ bản sẽ không gặp được sao?

Cậu ta nháy mắt với tôi, cười trấn an, ngày nghỉ tôi sẽ về.

Một lát sau, tôi hỏi cậu ta, có bạn gái chưa?

Cậu ta gấp một gấp thức ăn nói, còn chưa có thời gian kiểm.

Tôi giục cậu ta, nhanh chút kiểm bạn gái, nhanh chút kết hôn sinh con. Nếu tôi sinh con trai, cậu sinh con gái thì chúng ta sẽ kết thông gia.

Tần Khoa bật cười.

Giang Tình nói, chỉ cần hai người sinh giới tính khác nhau là được thôi mà.

Tôi nói, sao được, nếu tao sinh con gái thì không phải nữ lớn hơn nam sao.

Giang Tình ngắt lời, chị chỉ chú ý mấy cái này.

Diệp Phàm nhìn đĩa rau trước mặt bộ dạng thật chần chờ.

Tôi gấp rau bỏ vào chén cậu ta nói, đây là rau đặc sản ở đây, nơi khác không có đâu.

Diệp Phàm ngẩng đầu cười cười, gấp rau bỏ vào miệng.

Vì Diệp Phàm còn có việc nên ăn tối xong là lên xe lửa về nhà.

Ở cửa Diệp Phàm ngăn tôi lại nói, chị không tiện thì không cần đi tiễn, Tần Khoa đưa tôi đi là được rồi.

Tôi nhìn cậu ta nói, trên đường phải chú ý an toàn.

Cậu ta cười gật gật đầu, lúc xoay người, dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi ra cửa.

Nhìn Tần Khoa đưa cậu ta xuống lầu, tôi đóng cửa lại, quay đầu về chỗ ánh mắt cậu ta nhìn tới khi dừng lại, ở đó đặt một con mèo mời khách, trên cổ con mèo đeo chiếc lắc tay thủy tinh màu xanh lam Diệp Phàm tặng.

Buổi tối, đưa Diệp Phàm về xong, tôi sửa soạn sô pha cho Tần Khoa. Vì mẹ tôi và Giang Tình nên tối nay hẳn phải ngủ sô pha.

Lúc trải ghế cho hắn, Tần Khoa ôm tôi từ đằng sau, hôn cổ tôi.

Tôi nói, sao vậy?

Hắn chôn mặt ở cổ tôi nói, không có gì.

Tôi nói, anh này, anh có thấy Diệp Phàm trưởng thành hơn không, có vài thói quen cũng thay đổi rồi, hôm nay không hề nói một câu “Mẹ nó” nào hết luôn.

Nói xong, tôi tự bật cười.

Tần Khoa buông tôi ra cười nói, đúng vậy, đàn ông có bảy mươi hai phép biến hóa mà.

Tôi ngồi trên sô pha nói, vậy anh biến một cái cho em xem xem.

Tần Khoa cười, anh biến thành quỷ dê xồm cho em xem.

Tôi rung đùi đắc ý, em không sợ quỷ dê xồm, em sợ quỷ nghèo thôi.

Hắn nhúm mà, a? Không sợ quỷ dê xồm?

Tôi đẩy hắn ra cười kêu, tránh ra tránh ra! Quỷ dê xồm xấu xa!

Tần Khoa khổng chế lực giỡn với tôi.

Cửa phòng ngủ mở ra, đầu Giang Tình ló ra, nó nói, mẹ và em còn ở đây nha, hai người khổng chế chút đi.

Ai, lại quên nữa.

Lời cuối sách

Chín tháng sau khi mang thai -

Tần Húc giáng sinh.- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-chang-trai-cua-toi>